

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS

HOVARDS V. HANTERS

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS
HOVARDS V. HANTERS

Izdevusi
Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca
Soltleiksitijā, Jūtas štatā

Citas grāmatas sērijā *Baznīcas prezidentu mācības*

Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits (grāmatas numurs 36481)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Baznīcas prezidentu mācības: Lorencs Snovs (36787)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Baznīcas prezidentu mācības: Džordžs Alberts Smits (36786)

Teachings of Presidents of the Church: Deivids O. Makajs (36492)

Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Fildings Smits (36907)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spensers V. Kimbals (36500)

Baznīcas prezidentu mācības: Ezra Tafts Bensons (08860)

Baznīcas prezidentu mācības: Hovards V. Hanters (08861)

Lai pasūtītu šīs grāmatas, dodieties uz materiālu sadales vietējo centru vai apmeklējiet store.lds.org. Grāmatas ir pieejamas arī digitālos formātos vietnē LDS.org un Evaņģēlija bibliotēkas mobilajā lietotnē.

Būsim pateicīgi par jūsu komentāriem un ierosinājumiem. Lūdzu, sūtiet tos uz adresi:

Curriculum Development

50 East North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0024 USA

E-pasts: PTH-Development@ldschurch.org

Lūdzu, norādiet savu vārdu, adresi, bīskapiju un stabu. Neaizmirstiet minēt grāmatas nosaukumu. Tad sniedziet savus komentārus un ierosinājumus par grāmatas priekšrocībām un to, ko varētu uzlabot.

© 2015 Intellectual Reserve, Inc.

Visas tiesības aizsargātas.

Iespiests Amerikas Savienotajās Valstīs

Angļu. val. teksta apstiprinājums: 3/11

Tulkojuma apstiprinājums: 3/11

Teachings of Presidents of the Church: Howard W. Hunter tulkojums.

Latvian

08861 153

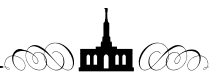

Saturs

Ievads	v
Vēsturiskais kopsavilkums	ix
Hovarda V. Hantera dzīves gājums un kalpošana	1
1 Jēzus Kristus — mūsu vienīgais ceļš uz cerību un prieku	37
2 „Savu mieru Es jums doodu”	49
3 Dzīves likstas — daļa no Dieva ieceres mūsu mūžīgajai attīstībai	59
4 Palīdzība no augšienes	73
5 Džozefs Smits — Atjaunošanas pravietis	85
6 Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana un Augšāmcelšanās	95
7 Nepārtraukta atklāsme caur mūsdienu praviešiem	107
8 Evaņģēlija pasludināšana visā pasaulē	117
9 Desmitās tiesas likums	127
10 Svēto Rakstu studēšana — visienesīgākā nodarbe	137
11 Patiess diženums	149
12 Nāciet atpakaļ un mielojieties pie Tā Kunga galda	161
13 Tempļis — mūsu piederības diženais simbols	169
14 Ģimenes vēstures un tempļa darba pasteidzināšana	181
15 Tā Kunga Svētais Vakarēdiens	191
16 Laulība — mūžīga partnerība	201
17 Saglabāt un aizstāvēt ģimeni	213
18 Mēs ticam, ka jābūt godīgiem	225
19 Mūsu apņemšanās pret Dievu	235
20 Staigājot pa Glābēja žēlsirdības taku	247
21 Ticība un liecība	259
22 Evaņģēlija mācīšana	271
23 Ne mazāk noderīga kalpošana	283
24 Sekošana Jēzus Kristus piemēram	297
Attēlu saraksts	307
Alfabētiskais rādītājs	309

Howard W. Hunter

Ievads

Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums izdod grāmatu sēriju *Baznīcas prezidentu mācības*, lai jums palīdzētu padziļināt savu izpratni par atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju un tuvināties Tam Kungam. Baznīcai izdodot jaunas grāmatas šajā sērijā, jūs savās mājās izveidosit evaņģēlija grāmatu krājumu. Šīs sērijas grāmatas ir paredzētas lietošanai gan patstāvīgajās studijās, gan arī svētdienas nodarbību mācīšanai. Tās jums arī var palīdzēt sagatavot ģimenes mājvakaru stundas, citas nodarbības vai runas un atbildēt uz jautājumiem par Baznīcas mācībām.

Šajā grāmatā atspoguļotas prezidenta Hovarda V. Hantera mācības, kurš no 1994. gada 5. jūnija līdz 1995 gada 3. martam kalpoja par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.

Patstāvīgās studijas

Studējot prezidenta Hovarda V. Hantera mācības, ar lūgšanu meklējiet Svētā Gara iedvesmu. Katras nodaļas beigās dotie jautājumi jums palīdzēs iedziļināties, saprast un pielietot prezidenta Hantera mācības. Jums var palīdzēt dotie ieteikumi:

- Pierakstiet savas domas un sajūtas, ko studēšanas laikā iedvesmo Svētais Gars.
- Atzīmējiet tās rakstvietas, kuras vēlaties iegaumēt. Apsveriet iespēju iemācīties šīs rakstvietas no galvas vai atzīmēt tās savos Svētajos Rakstos — līdzās saistītajiem pantiem.
- Izlasiet nodaļu vai rakstvietu vairāk par vienu reizi, lai jūs spētu to labāk izprast.
- Uzdodiet sev jautājumus, piemēram, kā prezidenta Hantera mācības pilnīgo manu izpratni par evaņģēlija principiem? Ko Tas Kungs vēlas, lai es iegūtu no šīm mācībām?

- Jautājiet sev: kā šīs grāmatas mācības var man palīdzēt rast risinājumus maniem izaicinājumiem un bažām.
- Dalieties tajā, ko esat iemācījies, ar saviem ģimenes locekļiem un draugiem.

Mācīt no šīs grāmatas

Tālāk dotās vadlīnijas jums palīdzēs mācīt no šīs grāmatas gan mājās, gan Baznīcā.

Sagatavojieties mācīt

Gatavojieties mācīt, meklējiet Svētā Gara vadību. Ar lūgšanu studējiet attiecīgo nodaļu, lai būtu pārliecināti, ka izprotat prezidenta Hantera mācības. Jūs mācīsiet ar lielāku degsmi un spēku, ja viņa vārdi būs ietekmējuši jūs personīgi (skat. M&D 11:21).

Dažās nodaļās ir ietverts vairāk materiāla, nekā jūs spēsit pārrunāt nodarbības laikā. No attiecīgās nodaļas ar lūgšanu izvēlieties tās mācības, kas, jūsuprāt, būs visnoderīgākās tiem, kurus jūs mācāt.

Mudiniet tos, kurus jūs mācīsiet, jau laicīgi izlasīt nodaļu, lai viņi būtu labāk sagatavoti piedalīties stundas pārrunās un iedvesmot cits citu.

Gatavojieties mācīt, īpašu uzmanību pievērsiet sadaļai „Ieteikumi studēšanai un mācīšanai”, kas atrodas katras nodaļas beigās. Šajā sadaļā ir iekļauti jautājumi, saistītās rakstvietas un ieteikumi studijām vai mācīšanai. Jautājumi un dotie Svēto Rakstu panti ir savstarpēji saistīti un attiecas uz nodaļā iekļauto materiālu. Studēšana un mācīšana palīdz daudz plašāk pielietot evaņģēlija mācīšanos un mācīšanu.

Iepazīstiniet ar nodaļu

Iepazīstinot ar nodaļu, kā arī visas nodarbības laikā centieties radīt tādu gaisotni, kur Gars var aizskart to cilvēku sirdis un prātus, kurus jūs mācāt. Apsveriet dotās idejas:

- Izlasiet vai pārskatiet sadaļu „No Hovarda V. Hantera dzīves” katras nodaļas sākumā un pēc tam pārrunājiet to.
- Pārrunājiet kādu attiecīgās nodaļas attēlu vai rakstvietu.

- Kopīgi nodziediet piemērotu garīgo dziesmu.
- Īsi dalieties personīgā pieredzē par mācību tematu.

Vadiet pārrunas par prezidenta Hantera mācībām

Mācot no šīs grāmatas, aiciniet dalībniekus dalīties savās domās, uzdot jautājumus un mācīt citam citu. Dalībnieki vislabāk mācās un sagatavotāki saņem personīgu atklāsmi, ja aktīvi iesaistās.

Ja norit labas pārrunas, nepārtrauciet tās, cenšoties pasniegt visas nodaļas mācības. Vadiet pārrunas tā, lai tās būtu virzītas uz prezidenta Hantera mācībām.

Katras nodaļas beigās dotie jautājumi ir labs avots diskusiju rosināšanai. Jūs varat izdomāt arī savus jautājumus, pielāgotus jūsu nodarības dalībniekiem. Zemāk dotas citas idejas diskusiju veicināšanai:

- Palūdziet dalībniekiem dalīties tajā, ko viņi ir iemācījušies, studējot nodaļu patstāvīgi. Varētu būt lietderīgi nedēļas laikā sazināties ar dažiem dalībniekiem un palūgt viņiem sagatavoties dalīties tajā, ko viņi ir iemācījušies.
- Uzdodiet dalībniekiem izlasīt izvēlētos jautājumus, kas doti nodaļas beigās (individuāli vai nelielās grupās). Lieciet viņiem sameklēt nodaļā ietvertās mācības, kas saistītas ar šiem jautājumiem. Tad aiciniet viņus dalīties savās domās un atklāsmēs ar pārējiem dalībniekiem.
- Kopā izlasiet kādas prezidenta Hantera mācības no attiecīgās nodaļas. Palūdziet dalībniekus dalīties Svēto Rakstu un savas pašu dzīves piemēros, kas ilustrē šīs mācības.
- Palūdziet dalībniekiem izvēlēties vienu sadaļu un klusi to izlasīt. Aiciniet viņus pulcēties divu vai trīs cilvēku grupās, kas izvēlējušies to pašu sadaļu, un pārrunāt to, ko viņi ir iemācījušies.

Veiciniet pielietošanu un dalīšanos

Dalībnieki no prezidenta Hantera mācībām iegūs visvairāk, ja dalīsies tajās ar citiem un pielietos tās savā dzīvē. Apsveriet šādas idejas:

- Pavaicājiet dalībniekiem, kā viņi var pielietot prezidenta Hantera mācības, veicot savus pienākumus mājās, baznīcā un citās

situācijās. Piemēram, palīdziet viņiem apdomāt un pārrunāt to, kā viņi var pielietot viņa mācības kā vīri, sievas, vecāki, dēli, meitas, mājskolotāji vai apmeklējošās māsas.

- Aiciniet dažus studentus pastāstīt, ko viņi ir uzzinājuši.
- Mudiniet dalībniekus dalīties prezidenta Hantera mācībās ar ģimenes locekļiem un draugiem.

Pārrunu nobeigumā

Sniedziet stundas kopsavilkumu vai palūdziet, lai to izdara viens vai divi dalībnieki. Lieciniet par pārrunātajām mācībām. Jūs varat arī aicināt citus dalīties savās liecībās.

Informācija par grāmatā izmantotās informācijas avotiem

Mācības šajā grāmatā ir ņemtas no dažādām prezidenta Hovarda V. Hantera uzrunām un rakstiem. Citātos no iespiestiem materiāliem ir saglabāts pieturzīmju lietojums, rakstība, lielo burtu lietojums un iedalījums rindkopās tāpat kā pirmavotos, ja vien nav bijis nepieciešams veikt rediģējošas vai tipogrāfiskas izmaiņas, lai uzlabotu lasāmību. Šī iemesla dēļ jūs tekstā varat pamanīt nelielu neatbilstību. Piemēram, vārds Dievība dažos citātos ir ar mazo burtu, bet citos — ar lielo.

Vēl prezidents Hanters bieži izmantoja tādus terminus kā *cilvēki*, *cilvēks* vai *cilvēce*, attiecinot tos uz visiem cilvēkiem — gan vīriešiem, gan sievietēm. Viņš bieži izmantoja vietniekvārdus *viņš*, *viņa* (*vīr. dz. ģen.*) un *viņu* (*vīr. dz. akuz.*), attiecinot tos uz abiem dzimumiem. Šādas valodas lietošanas īpatnības bija pieņemtas viņa dzīves laikā, un, tās lietojot, viņš parasti runāja gan par sievietēm, gan par vīriešiem.

Vēsturiskais kopsavilkums

Šī hronoloģija sniedz nelielu vēsturisku ieskatu prezidenta Horvada V. Hantera dzīves gājumā, kas palīdz izprast šajā grāmatā ietvertās mācības.

1907. g. 14. nov.	Piedzimst Džona Viljama (Vila) Hantera un Nellijas Marijas Rasmusenas Hanteres ģimenē Boisi, Aidaho štatā.
1920. g. 4. apr.	Tiek kristīts un konfirmēts Boisi.
1923. g. maijs	Saņem Ērgļa skautu balvu, kļūstot par otro Ērgļa skautu Boisi.
1927. g. janvāris un februāris	Kopā ar savu grupu „Hunter’s Crooners” muzicē uz kruīza kuģa divu mēnešu kruīzā pa Āziju.
1928. g. marts	Pārceļas uz Kalifornijas dienvidiem.
1928. g. aprīlis	Sāk strādāt Kalifornijas bankā.
1931. g. 10. jūn.	Soltleikas templī salaulājas ar Klāru (Klēru) Meju Džefsu.
1932. g. janv.	Zaudē baņķiera darbu, jo Lielās depresijas laikā banka tiek slēgta; strādā dažādus gadījuma darbus.
1934. g. janv.	Sāk strādāt Losandželosas apgabala Plūdu kontroles daļas galvenajā departamentā.
1934. g. 20. mar.	Hanteriem piedzimst dēls — Hovards Viljams (Billijs) Hanters, jaunākais.
1934. g. 11. okt.	Hanteru dēls Hovards Viljams (Billijs) Hanters, jaunākais, nomirst.

1935. g. sept. Uzsāk mācības Dienvidrietumu universitātes juridiskajā skolā (tagad - Dienvidrietumu juridiskajā skolā), Losandželosā.
1936. g. 4. maijs Hanteriem piedzimst dēls — Džons Džeikobs Hanteris.
1938. g. 29. jūn. Hanteriem piedzimst dēls — Ričards Alens Hanteris.
1939. g. 8. jūn. Absolvē juridisko skolu kā trešais labākais savā kursā.
1940. g. aprīlis Uzsāk jurista privātpraksi, sākumā strādājot uz pusslodzi, vēlāk (kopš 1945. gada) — uz pilnu slodzi. Turpina strādāt par juristu līdz 1959. gadam, kad tiek aicināts par apustuli.
1940. g. sept.—
1946. g. nov. Kalpo par bīskapu Elsereno bīskapijā, Kalifornijā.
1950. g. feb. —
1959. g. nov. Kalpo par Pasadenas staba prezidentu Kalifornijā.
1953. g. 14. nov. Savā 46. dzimšanas dienā tiek saistīts ar saviem vecākiem Mesas tempļi, Arizonas štatā.
1959. g. 9. okt. Pieņem prezidenta Deivida O. Makeija aicinājumu kalpot Divpadsmit apustuļu kvorumā.
1959. g. 15. okt. Prezidents Deivids O. Makeijs ordinē un iesvēta viņu par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli.
- 1964.–1972. g. Kalpo par Baznīcas Ģenealoģijas biedrības prezidentu.
- 1965.–1976. g. Kalpo par Polinēziešu kultūras centra prezidentu Laī, Havaju salās.
- 1970.–1972. g. Kalpo par Baznīcas vēsturnieku.
- 1974.–1979. g. Pārrauga Orsona Haida piemiņas dārza plānošanu, finansēšanu un izveidi Jeruzālemē.

1975. g. nov. Vienas nedēļas nogales laikā reorganizē piecus Mehiko stabus, to vietā izveidojot piecpadsmi.
- 1979.–1989. g. Pārrauga Brigama Janga universitātes (BYU) Tuvo Austrumu studiju centra izveidi un celtniecību Jeruzālemē.
1979. g. 24. okt. Vada Orsona Haida piemiņas dārza ieviešanas dievkalpojumus Jeruzālemē.
1983. g. 9. okt. Pēc vairāk nekā desmit gadus ilgas slimības mūžībā aiziet Hovarda sieva — Klēra Hantere.
1985. g. 10. nov. Tā kā Divpadsmi apustuļu kvoruma prezidents Marions G. Romnijs cieš no veselības problēmām, elders Hanters tiek iesvētīts par šī kvoruma prezidenta vietas izpildītāju.
1988. g. 2. jūn. Pēc prezidenta Mariona G. Romnija nāves tiek iesvētīts par Divpadsmi apustuļu kvoruma prezidentu.
1989. g. 16. maijs Iesvēta Brigama Janga universitātes (BYU) Tuvo Austrumu studiju centru Jeruzālemē.
1990. g. 12. apr. Soltleiksitijas templī salaulājas ar Inisu Bernīzi Īganu Stantoni.
1994. g. 5. jūn. Tiek iesvētīts par 14-to Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.
1994. g. 1. okt. Vispārējās konferences laikā tiek atbalstīts par Baznīcas prezidentu.
1994. g. 9. okt. Iesvēta Orlando templi Floridā.
1994. g. 11. dec. Prezidē pār Baznīcas divtūkstošā staba (Mehiko Kontrerasas staba) izveidi Mehiko.
1995. g. 8. janv. Iesvēta Baunifulas templi Jūtā.
1995. g. 3. mar. Aiziet mūžībā 87 gadu vecumā, savās mājās Soltleiksitijā, Jūtas štatā.

Hovarda V. Hantera dzīves gājums un kalpošana

1994. gada 6. jūnijā, dienu pēc iesvētīšanas par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu, Hovards V. Hanteris nāca klajā ar diviem aicinājumiem. Maigi pamudinot, viņš teica:

„Pirmkārt, es vēlētos aicināt, lai visi Baznīcas locekļi savā dzīvē arvien vairāk pievērstos Tā Kunga Jēzus Kristus dzīvei un piemēram, it īpaši Viņa mīlestības, cerības un līdzjūtības piemēram. Es lūdzu par to, kaut mēs varētu izturēties cits pret citu daudz laipnāk, pieklājīgāk, pazemīgāk, pacietīgāk un piedodošāk!”¹

Pamudinājums sekot Glābēja piemēram bija prezidenta Hantera mācību centrālā tēma vairāku gadu desmitu garumā. „Lūdzu, paturiet prātā vienu,” viņš tika teicis vēl pirms dažiem gadiem, „ja mēs savā dzīvē un ticībā pievērsīsimies Jēzum Kristum un Viņa atjaunotajam evaņģēlijam, nekas nevar nemainīgi noiet šķērsām. Savukārt, ja mēs savā dzīvē nepievērsīsimies Glābējam un Viņa mācībām, nekādi citi panākumi nevedīs nemainīgi pareizā virzienā.”²

Otrais, uz ko prezidents Hanteris aicināja Baznīcas locekļus, bija daudz pilnīgāka tempļa svētību izmantošana:

„Vēl es aicinu Baznīcas locekļus raudzīties uz Tā Kunga templi kā uz varenu piederības simbolu un dievišķu aizsākumu pašām svētākajām derībām. Es no visas sirds un vairāk par visu vēlos, kaut katrs Baznīcas loceklis būtu cienīgs apmeklēt templi. Es vēlos, kaut katrs pieaugušais Baznīcas loceklis būtu tempļa apmeklējuma rekomendācijas cienīgs un kaut katram būtu derīga rekomendācija, pat ja attālums līdz templim ir pārāk liels, lai to tūlīn un bieži izmantotu.

Būsim ļaudis, kuri apmeklē templi un ir to iemīļojuši! Steigsim uz templi, cik bieži vien varam to atļauties, izvērtējot mūsu rīcībā esošo laiku, līdzekļus un personīgos apstākļus. Nedosimies turp vienīgi savu mirušo tuvinieku labā, bet arī pēc personīgās svētības,

Hovards V. Hanters bērnu dienās

ko sniedz kalpošana templī, pēc svētuma un drošības, kas tiek dāvāta šajās svētajās, iesvētītajās sienās. Templis ir skaista vieta, tā ir vieta, kur saņemt atklāsmes un mieru. Tas ir Tā Kunga nams. Tas ir svēts Tam Kungam. Tam vajadzētu būt svētam arī mūsu skatījumā.”³

Prezidents Hanters turpināja uzsvērt šos divus aicinājumus, kamēr vien kalpoja par Baznīcas prezidentu. Lai gan viņa prezidentūra ilga tikai deviņus mēnešus, šie aicinājumi iedvesmoja Baznīcas locekļus visā pasaulē arvien vairāk līdzināties Kristum un daudz apņēmīgāk tiekties pēc tempļa svētībām.

Izcelsme

Hovarda V. Hantera priekšteči nāk no četrām valstīm un pievienojās Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai 18. gs. vidū. Priekšteči no mātes puses nāk no Dānijas un Norvēģijas. Viņi bija vieni no pirmajiem, kas, emigrējot no dzimtenes, apmetās uz dzīvi Montplezantā, Jūtas štatā. Šo uzticīgo pionieru pēctece Nellija Rasmusena kļuva par pravieša māti.

No tēva puses Hovarda dzimta jau izsenis sakņojās Skotijā un Jaunanglijā. Lai gan viņa priekštečiem, kuri pievienojās Baznīcai, nācās daudz upurēt, vairums no tiem jau pēc dažiem gadiem sarāva saites ar Baznīcu. Ar Džona Viljama (Vila) Hantera piedzimšanu 1879. gadā aizsākās trešā Hanteru dzimtas paaudze, kas vairs neuzturēja sakarus ar Baznīcu. Taču par spīti tam, Vilam Hanteram bija lemts kļūt par pravieša tēvu.

Kad Vilam Hanteram bija astoņi gadi, viņa ģimene pārcēlās uz Boisī, Aidaho štatā. Pēc aptuveni 16 gadiem Vils satika Nelliju Rasmusenu, kura bija apmetusies uz dzīvi Boisī pie savas tantes un onkuļa. Vils drīz vien sāka aplidot Nelliju un pēc diviem gadiem viņu baidināja. Nellija kādu laiku vilcinājās, taču Vils bija uzstājīgs, un beigu beigās viņa pieņēma Vila baidinājumu. Pāris salaulājās Montplezantā, Jūtas štatā, un atgriezās Boisī, lai iekārtotu savas mājas. 1907. gada 14. novembrī Boisī pasaulē nāca viņu pirmdzimtais — Hovards Viljams Hanters. Viņu otrais un pēdējais bērns — meitiņa, kuru viņi nosauca par Doroteju —, piedzima 1909. gadā.

Dzīves pamatu ielikšana

Kad Hovards nāca pasaulē, Baznīcai Boisī bija tikai viena neliela draudze. Hovarda māte bija aktīva draudzes locekle, kura audzināja savus bērnus saskaņā ar evaņģēliju. Runājot par viņu, Hovards teica: „Viņa vienmēr bija uzticīga. . . . Viņa kalpoja par Sākumskolas un [Jauno sieviešu] prezidenti. Es atminos, kā kopā ar māti devāmies uz Baznīcu, dažkārt pat pirms ieplānoto sanāksmju sākuma, un palikām tur arī pēc tam, lai viņa varētu pabeigt savu darbu.”⁴ Kaut arī Hovarda tēvs nebija Baznīcas loceklis, viņš neiebilda pret ģimenes iesaistīšanos, un laiku pa laikam viņi kopīgi apmeklēja dievkalpojumus.

Nellija Hantere ne vien iesaistīja bērnus Baznīcas dzīvē, bet arī palīdzēja likt stiprus reliģiskos pamatus ģimenes dzīvē. „Tieši māte uzņēmās vadību, mācot mums evaņģēliju,” atcerējās Hovards, „pie viņas ceļiem mēs mācījāmies lūgt. . . . Es ieguvu liecību jau zēna gados, pie savas mātes ceļiem.”⁵

1913. gadā, dažas dienas pirms Hovarda sestās dzimšanas dienas, Boisī draudze tika pārveidota par bīskapiju. Pēc diviem gadiem, kad Hovardam palika astoņi, viņš sāka gaidīt savu kristību dienu. „Es ar sajūsmu gaidīju šo iespēju,” viņš stāstīja. Taču viņa tēvs nedeva savu piekrišanu. Hovards atceras: „Tēvs . . . domāja, ka man vajadzētu pagaidīt, līdz es pats spēšu saprast, kādu dzīves virzienu izvēlēties. Es gribēju tikt kristīts, taču noteiktais laiks pienāca un pagāja bez šīs svētības.”⁶

Tā kā Hovards nebija kristīts, 12 gadu vecumā viņš nevarēja tikt ordinēts par diakonu. „Tobrīd visi mani draugi jau bija tikuši ordinēti par diakoniem,” viņš teica. „Tā kā oficiāli es neskaitījos Baznīcas loceklis, es nevarēju darīt daudz ko no tā, ko darīja viņi.”⁷ Hovards īpaši pārdzīvoja to, ka nevar pasniegt Svēto Vakarēdienu: „Svētā Vakarēdiena sanāksmēs es sēdēju līdzās citiem zēniem. Kad pienāca laiks pasniegt Svēto Vakarēdienu, es sagumu savā krēslā. Es jutos tik atstumts.”⁸

Hovards vēlreiz vērsās pie tēva, šoreiz kopā ar savu desmit gadīgo māsu Doroteju: „[Mēs] sākām pierunāt tēvu, lai viņš ļauj mums tikt kristītiem. Mēs arī lūdzām par to, kaut viņš piekristu. Kad viņš beidzot piekrita, mēs jutāmies pārlaimīgi.”⁹ Gandrīz piecus mēnešus

pēc Hovarda 12. dzimšanas dienas viņi ar Doroteju tika kristīti publiskajā baseinā. Drīz pēc tam Hovards tika ordinēts par diakonu un pirmo reizi izdalīja Svēto Vakarēdienu. „Es biju izbijies, bet tajā pašā laikā dziļi savīļņots par šo privilēģiju,” viņš atminējās.¹⁰ Papildus citiem pienākumiem, Hovards darbināja ērģeļu plēšas un aizkurināja krāsni, lai apsildītu dievnamu aukstos svētdienas rītos. „Apgūstot Baznīcas locekļa un priesterības nesēja pienākumus, man pavēras pilnīgi jauna pasaule,” viņš teica.¹¹

Zēna gados Hovards pievienojās arī savas bīskapijas skautu vienībai un cītīgi darbojās, lai iegūtu augstāko apbalvojumu — Ērģļa skautu balvu. Tuvojoties šim mērķim, viņš iesaistījās draudzīgā sāncensībā. „Mēs bijām divi sāncenši, kas tiecās kļūt par pirmajiem ērģļa skautiem Boisī,” viņš atminējās.¹² Kaut arī otrs jauneklis pirmais izpildīja visas prasības, Hovards šķita apmierināts, ka var kļūt par otro, kas saņem šo apbalvojumu.¹³

Hovards jau bērnībā apguva darba tikumu. Viņš palīdzēja atraitnēm un citiem kaimiņiem, pārdeva avīzes un strādāja sava tēvoča rančo. Pieaugot viņa darbu sarakstam, pievienojās palīga darbs golfa laukumā, telegrammu iznēsāšana un darbs aptiekā, laikraksta izdevniecībā, viesnīcā, lielveikalā un mākslas veikalā.

Doroteja Hantere stāstīja, ka viņas brālim piemita „lielas ambīcijas” un „izcīlas prāta spējas”.¹⁴ Šīm īpašībām pievienojās vēl arī līdzjūtība un dāsnums. Atceroties viņa gādīgo dabu, Doroteja teica: „Hovards allaž vēlējas darīt labu un būt labs. Viņš rūpējās par mani, būdams brīnišķīgs brālis. Viņš bija laipns pret mūsu māti un tēvu.”¹⁵

Hovards juta līdzī arī dzīvniekiem. „Ikviens noklīdis kaķis varēja rast patvērumu mūsu mājās, pat par spīti ģimenes iebildumiem,” viņš stāstīja.¹⁶ Reiz daži kaimiņu zēni mocīja kaķēnu, metot to notekgrāvī pie Hanteru mājām. Ikreiz, kad tas izrāpās, zēni iesvieda to atpakaļ. Drīz vien ieradās Hovards un kaķēnu izglāba. „Tas gulēja gandrīz beigts,” Doroteja atcerējās, „un viņš atnesa to mājās.”¹⁷

„Tas neizdzīvos,” māte teica.

„Māt, mums ir jāpacenšas,” Hovards uzstāja.¹⁸

Doroteja pastāstīja, ka viņi „ietina to segā, piensēja pie siltas plīts un pabaroja to”, un, pateicoties šīm rūpēm, kaķēns izdzīvoja un dzīvoja viņu ģimenē daudzus gadus.

1923. gadā, tieši pirms Boisi otrās bīskapijas izveides, Hovards tika ordinēts par skolotāju. Jūtot nepieciešamību pēc jaunas pulcēšanās vietas un sagaidot turpmāku Baznīcas izaugsmi, vietējie Baznīcas vadītāji aicināja būtēt staba tabernaklu. Lai uzbūvētu šo ēku, Boisi svētajiem tika lūgts saziēdot 20 000 dolāru.¹⁹ Sanāksmē, kur vadītāji izteica šo lūgumu, jaunais Hovards V. Hanteris bija pirmais, kurš pacēla roku, apsoluties ziedot. 1923. gadā viņa solītais ziedojuma apmērs (25 dolāri) skaitījās milzīga summa, it īpaši 15–gadīgām jaunietim. „Es strādāju un krāju, līdz varēju ziedot visu solīto,” viņš vēlāk teica.²⁰ Tabernakls tika pabeigts 1925. gadā, un tā paša gada decembrī ieradās prezidents Hibers Dž. Grants, lai to iesvētītu.²¹

Jau kopš mazotnes Hovardam atklājās muzikālās dotības, un pusaudža gados viņš iemācījās spēlēt vairākus instrumentus. Sešpadsmit gadu vecumā viņš izveidoja savu pirmo grupu, kuru nosauca par „Hunter’s Croonaders”. Grupa bieži uzstājās ballītēs, pieņemšanās un citos Boisi reģiona pasākumos.

Deviņpadsmit gadu vecumā Hovards parakstīja līgumu par muzicēšanu uz kruīza kuģa, kas devās uz Āziju. 1927. gada pirmos divus mēnešus Hovarda grupa piecu mūziķu sastāvā spēlēja vakariņu un deju laikā, kuģim šķērsojot Kluso okeānu un pietājot dažādās Japānas, Ķīnas un Filipīnu pilsētās. Šis kruīzs izvērtās par apgaismojošu pieredzi, kuras laikā Hovards iepazīna dažādus cilvēkus un dažādas kultūras. Lai gan lielākā daļa ienākumu tika iztērēta pilsētu apskatei un suvenīriem, Hovards secināja, ka šī „izglītošanās bija visu [viņu] tēriņu vērtā”.²²

Lielo lēmumu laiks

Atgriežoties no kruīza, Hovards uzzināja priecīgu vēsti — prombūtnes laikā ticis kristīts viņa tēvs. Nākamajā svētdienā Hovards ar tēvu pirmo reizi kopīgi apmeklēja priesterības sanāksmi. Gādīgs bīskaps bija mudinājis Vilu Hanteru kristīties, un, kā teica Hovards, „pateicoties [mājskolotājam, tēvam] radās pastiprināta interese par Baznīcu”.²³

Kad kruīzs noslēdzās, Hovardu sāka mākt šaubas par to, ko darīt turpmāk. Viņš turpināja muzicēt un strādāt vēl citos darbos, tostarp uzsākt personīgo biznesu, taču labas karjeras izredzes tā arī

Hovards V. Hanters (vidū) ar „Hunter's Croonaders” 1927. gadā.

nepavērās. Kad 1928. gada martā viņa biznesa centieni apsīka, viņš izlēma apciemot kādu draugu Dienvidkalifornijā. Sākumā Hovards plānoja paciemoties tikai nedēļu vai divas, bet drīz vien izlēma palikt un pameklēt, viņa paša vārdiem runājot, kādu „daudzsološu darba vietu”.²⁴ Kalifornijā viņš ne vien uzsāka veidot karjeru, bet arī atrada sievu, viņam pavērās daudzpusīgas iespējas kalpot Baznīcā un viņš palika tur uz dzīvi vairāk nekā trīs gadu desmitus.

Hovarda pirmie darbi Kalifornijā bija kurpju tirdzniecība un darbs citrusaugļu pakošanas rūpnīcā, kur daždien viņš vagonos iekrāva pat 45–50 tonnas apelsīnu. „Es nezināju, ka pasaulē ir tik daudz apelsīnu,” viņš jokoja. Reiz viņam „gāja patiesi briesmīgi”, jo nācās šķirot citronus pēc krāsām, un, sirgdams ar daltonismu, viņš nevarēja atšķirt dzeltenās un zaļganās nokrāsas. „Pirms diena beidzās man šķita, ka iedzīvošos nervu sabrukumā,” viņš atcerējās.²⁵

Pēc divu nedēļu darba citrusaugļu šķirotavā Hovards pieteicās darbā kādā Losandželosas bankā, kur uzreiz tika pieņemts un ātri vien paaugstināts. Viņš turpināja arī muzicēt, pa vakariem spēlējot dažādās grupās. 1928. gada septembrī, aptuveni sešus mēnešus pēc Hovarda pārceļšanās uz Kaliforniju, notika ģimenes atkal apvienošanās, jo uz turieni pārcēlās arī viņa vecāki un māsa.

Lai gan jaunības dienās Hovards bija turpinājis apmeklēt Baznīcu, viņš nebija pievērsies padziļinātām evaņģēlija studijām. Kalifornijā viņš pievērsa evaņģēlija studijām daudz lielāku uzmanību. „Mana pirmā patiesā atmoda attiecībā uz evaņģēliju notika Adamsas bīskapijas svētdienas skolas nodarbībās, kuras vadīja brālis Pīters A. Kleitons,” viņš atcerējās. „Viņam bija milzum daudz zināšanu un spēja iedvesmot jaunos cilvēkus. Es studēju nodarbību saturu, lasīju viņa dotos papildmateriālus un piedalījos pārrunās par norādītajām tēmām. . . . Šis dzīves periods palicis prātā kā laiks, kad man sāka atklāties evaņģēlija patiesības. Man allaž bija bijusi liecība par evaņģēliju, taču pēkšņi es sāku saprast.”²⁶ Pateicoties pieredzei Svētdienas skolas klasē, Hovards iemīloja evaņģēlija studijas un turpināja tās visas dzīves garumā.

Hovardam patika biedroties ar Losandželosas reģiona Baznīcas jauniešiem. Viņi kopīgi devās uz baznīcu, dažkārt svētdienās apmeklējot pat divas vai trīs bīskapijas, kā arī piedalījās daudz un dažādos pasākumos. Ar vienu no šiem pasākumiem aizsākās īpašs pavērsiens Hovarda dzīvē. Dažus mēnešus pēc ierašanās Kalifornijā viņš kopā ar dažiem draugiem apmeklēja Baznīcas deju pasākumu, pēc kura visi devās uz pludmali, lai pabradātu pa okeāna krastu. Tovakar Hovards satika Klāru (Klēru) Meju Džefsu, kura bija devusies uz randiņu ar vienu no viņa draugiem. Nepagāja ilgs laiks, kad Hovardam un Klērai radās savstarpējas simpātijas, kas pārauga mīlestībā.

1928. gadā viņi aizgāja uz dažiem randiņiem, un nākamajā gadā viņu attiecības kļuva nopietnākas. „Viņai bija gaišbrūni mati, un viņa bija ļoti skaista meitene,” Hovards vēlāk teica. „Taču šķiet, ka par visu vairāk uz mani atstāja iespaidu viņas pamatīgā liecība.”²⁷ 1931. gada pavasara vakarā, gandrīz trīs gadus pēc viņu pirmās tikšanās, Hovards aizveda Klēru uz vietu, no kuras pavērās skats uz Kluso okeānu. Tur viņš Klēru bildināja, un viņa bildinājumu pieņēma. Hovards atceras:

„Mēs aizbraucām uz Palosverdi un novietojām mašīnu uz klintīm, kur pilnmēness gaismā varēja vērot, kā pret klints akmeņiem sitas Klusā okeāna viļņi. Mēs runājām par mūsu plāniem, un es uzvilku viņai pirkstā dimanta gredzenu. Tovakar mēs pieņēmām daudz lēmumu un dažas pamatīgas apņemšanās attiecībā uz savu dzīvi.”²⁸

Četras dienas pirms kāzām minētās apņemšanās pamudināja Hovardu pieņemt lēmumu, kas mainīja viņa turpmāko dzīvi. Vakarā,

pēc grupas uzstāšanās, viņš sapakoja savus instrumentus un nekad vairs neturpināja profesionāli muzicēt. Lai gan muzicēšana deju vakaros un ballītēs „bija dažā ziņā valdzinoša” un „ienesā labu peļņu”, Hovards teica, ka sajutis — šāds dzīvesveids nav savienojams ar viņa vīziju attiecībā uz ģimenes dzīvi. „Kaut arī es zaudēju kaut ko, kas man bija ļoti patīcis, šo lēmumu nekad neesmu nožēlojis,” viņš teica pēc daudziem gadiem.²⁹ Viņa dēls Ričards secināja: „Es bieži esmu domājis par apbrīnojamo disciplīnu (es saucu to par tvērienu), kas bija nepieciešama, lai atteiktos no kaut kā, ko viņš tik ļoti mīlēja, lai dotu priekšroku tam, ko vērtēja daudz augstāk.”³⁰

Izaicinājumi un svētības pirmajos laulības gados

1931. gada 10. jūnijā Hovards un Klēra salaulājās Soltleiksītijas templī un atgriezās Dienvidkalifornijā, lai uzsāktu kopdzīvi. Lielās depresijas laikā uzņēmējdarbība Savienotajās Valstīs piedzīvoja lejupslīdi, un 1932. gada janvārī banku, kur Hovards strādāja, bija spiesti slēgt. Nākamajos divos gados viņš strādāja dažādus darbus, cenšoties savilkt galus. Lai gan viņi ar Klēru bija nolēmuši būt neatkarīgi, cik ilgi vien iespējams, pēc gada tomēr pieņēma Klēras vecāku piedāvājumu — uz laiku pārcelties pie viņiem.

1934. gada 20. martā piedzima Hovarda un Klēras pirmdzimtais dēls, kuru viņi nosauca par Hovardu Viljamu Hanteru, jaunāko, un nodēvēja par Billiju. Tovasar viņi pamanīja, ka Billijs kļūst apātisks. Ārsti diagnosticēja anēmiju, un Hovards divreiz ziedoja asinis asins pārlišanai, taču Billija stāvoklis neuzlabojās. Turpmākajos izmeklējumos atklājās smaga zarnu trakta slimība, un ārsti ieteica operāciju. Hovards atceras: „Mani aizveda uz telpu, noguldīja uz galda viņam līdzās, un es viņam operācijas laikā devu savas asinis. Noslēgumā ārsti nedevis visai lielas cerības.”³¹ Pēc trim dienām, kamēr vecāki sēdēja pie viņa gultiņas, septiņus mēnešus vecais Billijs nomira. „Tonakt mēs pametām slimnīcu bēdu sagrauti un satriekti,” Hovards rakstīja.³² „Tas mums bija briesmīgs trieciens.”³³

Divus mēnešus pirms Billija piedzimšanas Hovards tika pieņemts darbā Losandželosas apgabala Plūdu kontroles daļā. Šajā darbā viņš iepazīna juridisko dokumentāciju un tiesvedību un nolēma uzsākt jurista karjeru. Šis mērķis prasīja apņēmību un smagu darbu vairāku

gadu garumā. Tā kā Hovards nebija mācījies koledžā, pirms uzņemšanas juridiskajā skolā bija jāpabeidz vairāki kursi. Viņš mācījās vakaros, jo viņam bija jāturpina strādāt. Arī vēlāk, studējot juridiskajā skolā, viņš visus mācību gadus turpināja strādāt pilnlaika darbu. „Visu dienu strādāt, pēc tam vakaros doties uz skolu un vēl atrast laiku mācībām nebija viegli,” viņš rakstīja.³⁴ „Tas nebija nekas neparasts, ka studijas ievilkās līdz pat melnai naktij.”³⁵ Šī stingrā dienaskārtība turpinājās vairākus gadus, līdz beidzot, 1939. gadā, Hovards absolvēja skolu kā trešais labākais savā kursā.

Kamēr Hovards mācījās juridiskajā skolā, viņiem ar Klēru piedzima vēl divi dēli: 1936. gadā pasaulē nāca Džons un 1938. gadā — Ričards. Pateicies Hovarda darbam Plūdu kontroles daļā, ģimene varēja iegādāties nelielu mājiņu.

Bīskapa aicinājums Elsereno bīskapijā

1940. gadā, aptuveni gadu pēc juridiskās skolas absolvēšanas, Hovards tika aicināts kalpot par bīskapu jaunizveidotajā Elsereno bīskapijā, Kalifornijā. Juzdamies pārsteigts par šo aicinājumu, viņš teica: „Es allaž biju domājis par bīskapu kā par gados vecāku cilvēku, un vaicāju — kā gan es varu būt par bīskapijas „tēvu”, ja man ir tikai trīsdesmit divi gadi.” Staba prezidents apliecināja, ka Hovards var būt „šī uzdevuma cienīgs”. Kaut arī Hovards jutās satraukts, viņš apsolīja: „Es centīšos, cik spēšu.”³⁶ Viņš īstenoja šo solījumu, izrādot lielu apņēmību, iedvesmu un līdzjūtību, kalpodams par bīskapu vairāk nekā sešu gadu garumā.

Jau atkal Hovardam bija jātiek galā ar saspringtu dienaskārtību, kas prasīja daudz enerģijas, taču viņš jūta, ka kalpojot saņem daudz svētību. „Es jutos apkrauts ar atbildīgiem pienākumiem,” viņš stāstīja, „tas bija dižens darbs un milzīga svētība.”³⁷

Jaunajai bīskapijai nekavējoties bija jāatrod jauna vieta sanāksmēm. Bīskapiņa iznomāja dažas telpas kādā vietējā ēkā, un bīskapijas locekļi sāka vākt ziedojumus savam sanāksmju namam. Lai gan drīz vien izcēlās Otrais pasaules karš un Baznīcas ēku celtniecība uz laiku apstājās, bīskapiņas locekļi paturēja prātā iecerēto un turpināja vākt ziedojumus. Lai savāktu līdzekļus, viņi piedalījās tā sauktajā „sīpolu projektā”, kura ietvaros devās uz konservu rūpnīcu,

lai grieztu sīpolus. No sīpolu smaržas nebija viegli atbrīvoties, un tas pamudināja bīskapu Hanteru pajokot: „Dievkalpojuma laikā nebija grūti pateikt, kurš ir griezis sīpolus.”³⁸

Viņi piedalījās vēl citos projektos, piemēram, kapāja kāpostus skābēšanas rūpnīcā, kā arī pakoja un pārdeva brokastu pārslu pārpalikumus. „Tās bija laimīgas dienas, kad mēs — dažādu šķiru ļaudis, ar dažādām darba spējām — kopīgi strādājām, atbalstot bīskapību un vācot ziedojumus, lai uzceltu dievnamu,” bīskaps Hanters atcerējās. „Mūsu bīskapijas locekļi jutās kā viena liela, laimīga ģimene.”³⁹ 1950. gadā, gandrīz četrus gadus pēc Hovarda atbrīvošanas no bīskapa amata, pateicoties pacietīgiem, ziedošanās pilniem pūliņiem, bīskapijas sanāksmju nams tika pabeigts.

Otrā pasaules kara laikā bīskapa aicinājums bija saistīts ar nebijušiem izaicinājumiem. Daudzi bīskapijas vīrieši dienēja armijā, un viņu ģimenes bija palikušas bez vīriem un tēviem. Vīriešu trūkums radīja grūtības nodrošināt priesterības nesējus Baznīcas aicinājumos. Tādēļ, papildus kalpošanai bīskapa amatā, Hovards kalpoja arī par skautu vadītāju. „Mums bija pulciņš krietnu jauno vīriešu, kurus nedrīkstēja atstāt novārtā,” viņš teica. „Es darbojos ar šiem puīšiem gandrīz divus gadus, un viņi ārkārtīgi progresēja.”⁴⁰

1946. gada 10. novembrī Hovards tika atbrīvots no bīskapa amata. „Es allaž būšu pateicīgs par šo privilēģiju un šajos gados apgūto,” viņš teica. Kaut arī šī pieredze radīja „dažādas grūtības”, viņi ar Klēru bija „pateicīgi par tām vērtībām, ko tā ienesa viņu ģimenē”.⁴¹ Paužot pateicību par bīskapa Hantera kalpošanu, kāds bīskapijas loceklis rakstīja: „Viņš saliedēja mūsu nelielo bīskapiju, iemācot sasniegt šķietami nerasniedzamus mērķus. Būdami bīskapijas locekļi, mēs kopīgi strādājām, kopīgi lūdzām, kopīgi atpūtāmies un kopīgi pielūdzām.”⁴²

Lai gan 1946. gadā Hovards tika atbrīvots no aicinājuma, viņa īpašā saikne ar Elsereno bīskapijas locekļiem nezuda. Viņa dēls Ričards stāstīja, ka Hovards „sazinājās ar tiem līdz pat sava mūža galam, zinādams, kur viņi dzīvo un kādi ir viņu apstākļi. Kad vien viņš devās uz vietu, kur [dzīvoja] kāds no šīs bīskapijas locekļiem, viņš ar tiem sazinājās. Viņš turpināja mīlēt šīs bīskapijas locekļus visu savu mūžu.”⁴³

Hovards un Klēra Hanteri ar dēliem — Džonu un Ričardu

Bērnu audzināšana un karjeras veidošana

Hovards un Klēra bija mīloši vecāki, kuri ieaudzināja savos dēlos morāles vērtības un atbildīgumu un mācīja tiem par evaņģēlija nozīmi. Jau krietnu laiku pirms Baznīcas vadītāji noteica, ka pirmdienu vakaros būtu jānotur mājvakari, Hanteru ģimene atvēlēja šos vakarus kopīgām mācībām, stāstiem, spēlēm un izbraukumiem. Dodoties ģimenes ceļojumos, viņi dažkārt apmeklēja tempļus, lai Džons un Ričards varētu veikt aizstājošās kristības par mirušajiem. Vēl Hovardam un viņa dēliem patika būvēt vilcienu modeļus, doties pārgājienos un kopīgi atpūsties brīvā dabā.

Kad piedzima Džons un Ričards, Hovards strādāja pilnlaika darbu un mācījās juridiskajā skolā, un, kad bērni vēl bija pavisam maziņi (četrus un divus gadus veci), viņu aicināja par bīskapu, tādēļ stipras ģimenes izveide prasīja īpašu apņēmiību no Klēras puses. Viņa nodevās tam ar prieku. „Mana vēlme un svarīgākās ambīcijas . . . ir būt par labu sievu, labu mājsaimnieci un patiesi labu māti,” viņa teica. „Mēs esam ļoti centušies, lai puīšiem Baznīca būtu tuva; mums ar zēniem ir klājies brīnišķīgi.”⁴⁴ Hovards bieži pateicās Klērai par viņas ietekmi un ziedošanas dēlu audzināšanai.

Audzīnot bērnus un kalpojot vadošos aicinājumos Baznīcā, Hovards pamanījās izveidot arī veiksmīgu jurista privātpraksi. Viņš strādāja galvenokārt ar uzņēmumiem un korporatīvajiem klientiem un

kļuva par ļoti cienījamu Dienvidkalifornijas juristu. Viņš tika ievēlēts par valdes locekli vairāk nekā divdesmit uzņēmumos.

Savā profesijā Hovards bija izslavēts ar godprātīgumu, aso prātu, spēju ļoti skaidri izteikties un taisnīguma izjūtu. Viņš bija pazīstams arī kā „vienkāršo ļaužu jurists”, kam „allaž ir laiks un vēlme palīdzēt cilvēkiem viņu problēmās”.⁴⁵ Kāds advokāts teica, ka Hovardam „daudz vairāk rūpēja, lai cilvēki gūtu nepieciešamo palīdzību, nekā tas, lai viņam par to tiktu atlīdzināts”.⁴⁶

Pasadenas staba prezidents Kalifornijā

1950. gada februārī Kalifornijā ieradās elders Stīvens L. Ričards un elders Harolds B. Lī no Divpadsmito kvoruma, lai pārdalītu strauji augošo Pasadenas stabu. Viņi intervēja daudzus šī staba brāļus, tai skaitā arī Hovardu. Tuvojoties pusnaktij, pēc lūgšanu pilnām pārdomām par to, kuru Tas Kungs gribētu par staba prezidentu, viņi sūtīja pēc Hovarda, lai aicinātu šajā aicinājumā viņu. Elders Ričards un elders Lī lūdza, lai viņš kārtīgi izgulētos un agri no rīta piezvanītu viņiem, iesakot, ko aicināt par saviem padomniekiem. „Tovakar es devos mājās, bet negulēju,” teica Hovards, „šis aicinājums šķita ārkārtīgi atbildīgs. Mēs ar Klēru ilgi runājāmies.”⁴⁷

Pēc atbalstīšanas prezidents Hanters un viņa padomnieki sāka izziņāt staba vajadzības. Viena no jaunā staba prezidija svarīgākajām prioritātēm bija palīdzēt staba locekļiem stiprināt savu garīgumu. Vadītāji raizējās par to, ka ģimenēs zūd vienotība — daļēji tādēļ, ka ģimenes locekļi iesaistās tik daudzos pasākumos. Kopīgi lūguši un apspriedušies, vadītāji sajuta iedvesmu uzsvērt ģimenes mājvakaru nozīmi un atvēlēt pirmdienu vakarus šim pasākumam. Pirmdienu vakaros visi staba sanāksmju nami tika slēgti un „netika noturēti nekādi citi pasākumi, kas varētu traucēt šim svētajam vakaram,” prezidents Hanters paskaidroja.⁴⁸

Kalpošanas sākumā prezidents Hanters un citi Dienvidkalifornijas stabu prezidenti satikās ar elderu Stīvenu L. Ričardsu, lai apspriestos par vidusskolēnu semināra programmu. Prezidents Hanters atcerējās: „[Elders Ričards] paskaidroja, ka viņi vēlētos pamēģināt paeksperimentēt ar agrā rīta semināra nodarbībām reģionos, kur ar likumu nav atvēlēts noteikts [mācību] laiks reliģiska rakstura izglītības ieguvei.”⁴⁹

Pasadenas staba vadītāji 1950. gadā. No kreisās: Deikens K. Brodheds, pirmais padomnieks staba prezidijā; Howards V. Hanters, prezidents; A. Kejs Berijs, otrais padomnieks, un Emrons „Džeks” Džons, sekretārs.

Prezidentu Hanteru iecēla par komitejas priekšsēdētāju, kam tika uzticēts izvērtēt, vai šī ideja ir īstenojama. Pēc izvērtējuma veikšanas komiteja ieteica uzsākt agrā rīta semināru trīs vidusskolās. Arī prezidenta Hantera dēls Ričards, būdams jauniešs, piedalījās šajā agrā rīta semināra eksperimentā. Viņš atceras: „Sākumā mēs domājām — vai kāds ir zaudējis prātu, ka vēlas noturēt nodarbības sešos no rīta —, bet vēlāk tā kļuva par mūsu mīļāko dienas daļu, kad varējām pabūt kopā ar draugiem no Baznīcas un mācīties.”⁵⁰ Šī programma drīz vien tika paplašināta un attiecināta arī uz citiem studentiem, liekot pamatus visu Baznīcas jauniešu agrā rīta semināra programmai.

1951. gada oktobra vispārējā konferencē Augstākais prezidijs tikās ar Dienvidkalifornijas stabu prezidentiem, lai paziņotu par savu vēlmi celt Losandželosas tempļi. Kaut arī izredzes dzīvot tempļa tuvumā bija ļoti iepriecinošas, tas prasīja lielus upurus, jo Baznīcas locekļiem tika lūgts ziedot vienu miljonu dolāru tempļa celtniecībai. Kad prezidents Hanters atgriezās Kalifornijā, viņš tikās ar staba un bīskapiju vadītājiem, sakot: „Dodiet cilvēkiem iespēju gūt milzīgas svētības, dāsni ziedojot templim.”⁵¹ Sešu mēnešu laikā Dienvidkalifornijas Baznīcas locekļi bija apsolījuši ziedot tempļa celtniecībai 1,6 miljonus, un 1956. gadā templis tika iesvētīts.

Papildus ziedojumiem tempļa un citu Baznīcas ēku celtniecībai, Baznīcas locekļi veica brīvprātīgo darbu. Arī pats prezidents Hanters

pavadīja daudz stundu, ceļot sanāksmju namus, strādādams ar lāpstu, āmuru un otu. Papildus iepriekš minētajam, Baznīcas locekļi brīvprātīgi īstenoja Baznīcas labklājības projektus, strādājot vistu fermās, citrusaugļu audzēs un konservu fabrikās. Astoņus gadus prezidentam Hanteram bija uzticēts koordinēt 12 stabu darbu šo projektu īstenošanā, un viņš bieži pats palīdzēja šajos darbos. „Viņš nekad neprasīja kādam darīt kaut ko vai uzņemties uzdevumu, ko pats nedarītu,” norādīja kāds viņa draugs.⁵² Pēc daudziem gadiem, kalpojot Divpadsmīto kvorumā, elders Hanters teica:

„Es nekad neesmu piedalījies nevienā apnicīgā labklājības projektā. Es esmu rāpies kokos un vācis citronus, mizojis augļus, veicis tvaika katlu apkopi, nesis kastes, izkrāvis mašīnas, tīrījis konservu ražotni un darījis vēl tūkstošiem citu lietu, taču no tā visa prātā visvairāk palikusi smiešanās un dziedāšana, un lieliskā sadraudzība starp tiem, kuri iesaistījušies kalpošanā Tam Kungam.”⁵³

1953. gada novembrī prezidents un māsa Hanteri kopā ar citiem Pasadenas staba locekļiem devās uz Mesas templi Arizonas štātā, lai izpildītu tempļa priekšrakstus. 14. novembrī bija prezidenta Hantera 46. dzimšanas diena, un pirms sesijas sākuma tempļa prezidents lūdza, lai viņš uzrunātu ļaudis, kuri bija pulcējušies lūgšanu zālē. Vēlāk Hovards aprakstīja šo pieredzi, sakot:

„Kamēr es uzrunāju sanākušos, . . . lūgšanu zālē ienāca mans tēvs un māte, tērpti baltā. Man nebija ne jausmas, ka mans tēvs ir sagatavojies saņemt tempļa svētības, kaut arī māte jau kādu laiku bija viņu uz to mudinājusi. Es jutos tik aizkustināts, ka nespēju turpināt savu uzrunu. Prezidents Pīrss [tempļa prezidents] nostājās man līdzās un paskaidroja sanākušajiem, kas noticis. Torīt, ierodoties templī, tēvs un māte bija lūguši, lai prezidents nestāsta man par viņu ierašanos, jo viņi vēlējās sagādāt man dzimšanas dienas pārsteigumu. Šo dzimšanas dienu es nekad neaizmirsīšu, jo todien viņi saņēma savu endamentu un man bija tā privilēģija pieredzēt viņu saistīšanu, pēc kuras es tiku piesaistīts viņiem.”⁵⁴

Pēc aptuveni trim gadiem prezidenta Hantera mūžīgās ģimenes saites tika nostiprinātas visā pilnībā, jo jauniešvētītajā Losandželosas templī, Kalifornijā, vecākiem tika piesaistīta arī Doroteja.

Kalpojot par staba prezidentu, Hovards vadīja citus ar mīlestību. Kāda sieviete, kura kalpoja staba aicinājumā, teica: „Cilvēks jutās novērtēts, gribēts un vajadzīgs. . . . Dodot aicinājumu, Viņš uzticēja cilvēkiem atbildību, taču, ja tiem bija nepieciešams viņa viedoklis vai padoms, viņš allaž bija līdzās. Mēs zinājām, ka viņš mūs pilnībā atbalsta un ir ieinteresēts mūsu veikumā.”⁵⁵ Viens no viņa padomniekiem piebilda: „Viņš uzteica cilvēkus par viņu sasniegumiem un ļāva tiem piepildīt visaugstākās gaidas.”⁵⁶ Kāda staba locekle, kura bija teikusi, ka prezidents Hanters bijis skolotājs, kurš uz viņu atstājis vislielāko ietekmi, skaidroja: „Šis vīrs mīlēja cilvēkus, uztverot tos kā prioritāti, uzklusot un cenšoties saprast, kā arī daloties savā pieredzē.”⁵⁷

1959. gada rudenī apritēja vairāk nekā deviņi gadi, kopš Hovards V. Hanters bija prezidējis pār Pasadenas stabu, ar savu kalpošanu svētot tūkstošiem Dienvidkalifornijas pēdējo dienu svēto. Viņa kalpošanai bija pienācis laiks vērsties plašumā, lai viņš varētu svētīt Baznīcas locekļus visā pasaulē.

Divpadsmit apustuļu kvorums

„Tu liecināsi par Manu Vārdu, . . . un tu sūtīsi Manu vārdu līdz pat zemes galiem.” (M&D 112:4.)

1959. gada 9. oktobrī, laikā starp Soltleiksitijā notiekošās vispārējās konferences sesijām, Hovards uzzināja, ka ar viņu vēlas tikties prezidents Deivids O. Makeijs. Viņš nekavējoties devās uz Baznīcas administrācijas ēku, kur prezidents Makeijs viņu sirsnīgi sveicināja, sakot: „Prezident Hanter, . . . Tas Kungs ir runājis. Jūs esat aicināts par vienu no Viņa īpašajiem lieciniekiem, un rīt Jūs tiksiet atbalstīts kā Divpadsmito padomes loceklis.”⁵⁸ Runājot par šo pieredzi, Hovards rakstīja:

„Mani pārņēma neapraktāmas sajūtas. Acīs sariesās asaras, un es nespēju parunāt. Nekad dzīvē neesmu izjutis tik dziļu pazemību, kā sēžot tur, šī diženā, jaukā, laipnā vīra — Tā Kunga pravieša — klātbūtnē. Viņš pastāstīja, cik milzīgu prieku tas ienesis manā dzīvē, par brīnišķīgajām attiecībām, kas valda starp brāļiem, un par to, ka no šī brīža visa mana dzīve un laiks tiks ziedots kalpībai Tam Kungam un ka no šī brīža es piederēšu Baznīcai un visai pasaulei. . . . Viņš apskāva mani, apliecinot, ka Tas Kungs mani mīl un ka Augstākais

Divpadsmit apustuļu kvorums 1965. gadā. Pirmajā rindā no kreisās: Ezra Tafts Bensons, Marks E. Pītersens (uz krēsla roku balsta), Džozefs Fildings Smīts (kvoruma prezidents) un Legrands Ričards. Otrajā rindā no kreisās: Gordons B. Hinklijs, Delberts L. Steiplijs, Tomass S. Monsons, Spensers V. Kimbals, Harolds B. Lī, Marions G. Romnijs, Ričards L. Evanss un Hovards V. Hanterš.

prezidijs un Divpadsmito padome mani atbalstīs un paļausies uz mani. . . . Es [teicu viņam], ka ar prieku ziedošu savu laiku, savu dzīvi un visu, kas man pieder, šai kalpošanai.”⁵⁹

Izgājis no prezidenta Makeija biroja, Hovards uzreiz devās uz savu viesnīcas istabu un piezvanīja Klērai, kura tobrīd atradās Provo, kur apciemoja dēlu Džonu ar sievu un bērniņu. Hovards tik tikko spēja parunāt. Kad viņš beidzot pastāstīja Klērai par savu aicinājumu, viņi abi jutās dziļi aizkustināti.

Nākamajā dienā, vispārējās konferences sestdienas rīta sesijā, Hovards Viljams Hanterš tika atbalstīts kā Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis. „Es jutos tā . . . , it kā man uz pleciem uzgultos viss pasaules smagums,” viņš teica, stāstot par šo brīdi. „Konferencē turpinoties, es jutos ārkārtīgi neērti un prātoju, vai jebkad spēšu sajust, ka šī patiesi ir mana īstā vieta.”⁶⁰

Prezidents Makeijs aicināja elderu Hanteru uzstāties konferences svētdienas pēcpusdienas sesijā. Kad elders Hanterš bija sniedzis nelielu ieskatu savā dzīvē un dalījies savā liecībā, viņš teica:

„Es neatvainošos par asarām, kas sariesušās man acīs, jo ticu, ka raugos uz saviem draugiem, saviem brāļiem un māsām Baznīcā, kuru sirdis sitas vienā ritmā ar manējo, savīlņojumā par evaņģēliju un kalpošanu līdzilvēkiem.

Prezident Makeij, . . . es bez jebkādiem iebildumiem pieņemu aicinājumu, ko esat man izteicis, un esmu ar mieru ziedot savu dzīvi un visu, kas man pieder, šai kalpošanai. Māsa Hantere pievienojas man, solot to pašu.”⁶¹

1959. gada 15. oktobrī elders Hanters tika ordinēts par apustuļi. Būdam 51 gadu vecs, viņš kļuva par jaunāko no Divpadsmit apustuļiem, kuru vidējais vecums tolaik bija 66 gadi.

Nākamo pusotru gadu elders Hanters pavadīja pārbraucienos no Kalifornijas uz Jūtu, lai pabeigtu iesāktās juridiskās lietas un sagatavotos pārcelties. Viens no viņa klientiem minēja, ka „Baznīca noteikti izteikusi ļoti saistošu piedāvājumu”, ja varējusi aizvilināt viņu no tik veiksmīgas juridiskās prakses. Attiecībā uz to, elders Hanters savā dienasgrāmatā ierakstīja:

„Vairums nesaprot, kādēļ cilvēki no mūsu ticības pieņem tiem izteiktos aicinājumus kalpot vai apņemas ziedot visu, kas tiem ir. . . . Man tik tiešām patīk jurista darbs, taču šis aicinājums, kas man dots, pilnībā aizēno visus manus profesionālos centienus un finansiālos ieguvumus.”⁶²

Eldera Hantera kalpošana apustuļa amatā ilga vairāk nekā 35 gadus, un šajā laikā, pildot savus pienākumus kā īpašais Jēzus Kristus liecinieks, viņš apmeklēja gandrīz ikvienu pasaules valsti (skat. M&D 107:23).

Jūtas Ģenealoģijas biedrība

„Upurēsīm . . . Tam Kungam . . . grāmatu, kas satur pierakstus par mūsu mirušajiem, kura būtu visādā mērā cienīga atzīšanai.” (M&D 128:24.)

1964. gadā Augstākais prezidijs iecēla elderu Hanteru par Baznīcas Ģenealoģijas biedrības prezidentu, tolaik dēvētu par Jūtas Ģenealoģijas biedrību. Ar šo organizāciju tika likti pamati Baznīcas Ģimenes vēstures departamentam. Tā tika izveidota ar mērķi sakopot un saglabāt informāciju par ģenealoģiju un dalīties ar to visā pasaulē. Elders Hanters prezidēja pār šo biedrību astoņus gadus un šajā laikā

pārraudzīja tālejošu uzlabojumu ieviešanu, palīdzot ģimenes vēstures darba paātrināšanā, pilnveidošanā un paplašināšanā.

Līdz 1969. gadam organizācija bija savākusi „vairāk nekā 670 000 mikrofilmu ruļļus, kuru apjoms bija līdzvērtīgs trīs miljoniem 300 lapušu biezu grāmatu”. Vēl tā bija apkopojusi „sešus miljonus pabeigtu ģimenes grupu pierakstu, kartotēku ar 36 miljoniem individuālu ierakstu, kā arī kolekciju ar vairāk nekā 90 000 grāmatām”.⁶³ Katru gadu šai kolekcijai tika pievienoti 1000 mikrofilmu ruļļi no visas pasaules. Šo pierakstu apstrāde, padarot tos pieejamus gan izpētei, gan tempļa darbam, bija milzīgs uzdevums. Lai paveiktu šo darbu, eldera Hantera vadībā Ģenealoģijas biedrība uzsāka izmantot jaunākās datortehnoloģijas. Kāds rakstnieks atzīmēja, ka „pateicoties progresīvajām lietvedības metodēm, [ši biedrība kļuva] populāra starp profesionālajām organizācijām visā pasaulē”.⁶⁴

1972. gadā elders Hanteris tika atbrīvots no Ģenealoģijas biedrības prezidenta amata. Apkopojot viņa pūliņu rezultātus, elders Ričards G. Skots teica: „Viņš ziedoja šim darbam vērā ņemamu dzīves periodu, ieliekot pamatus un nosakot virzienu, kas vēl joprojām nes augļus visai Baznīcai.”⁶⁵

Polinēziešu kultūras centrs

„Uzklausiet jūs, tautas no tālienes, un jūs, kas esat uz jūras salām, uzklausiet kopā.” (M&D 1:1.)

1965. gadā Augstākais prezidijs iecēla elderu Hanteru par Havaju štata Laī pilsētas Polinēziešu kultūras centra prezidentu un priekšsēdētāju. Līdz tam centrs bija darbojies tikai 15 mēnešus, kuru laikā tika pieredzēts daudz sarežģījumu. Tūristu apmeklējuma līmenis bija zems, un atbildīgajiem cilvēkiem bija dažādi viedokļi par centra mērķiem un programmām. Nedēļu pēc iecelšanas šajā amatā elders Hanteris devās uz Laī un sāka rūpīgi iepazīt centra stiprās puses, kā arī izzināt vajadzības.

Eldera Hantera vadībā Polinēziešu kultūras centrs kļuva par vienu no populārākajiem tūrisma objektiem Havajās, jau 1971. gadā piesaistot gandrīz miljonu apmeklētāju. Elders Hanteris pārraudzīja arī vērīenīgu centra un tā programmu paplašināšanu. Eldera Hantera vārdiem runājot, svarīgi bija arī tas, ka centrs nodrošina darba vietas,

„palīdzot iegūt izglītību tūkstošiem Klusā okeāna reģiona studentu, no kuriem vairums [citādi] nevarētu tikt projām no savām salām, lai apmeklētu skolu”.⁶⁶

1976. gadā, pēc 12 gadus ilgas prezidēšanas pār Polinēziešu kultūras centru, elderu Hanteru no šī pienākuma atbrīvoja. Kalpojot prezidenta amatā, viņš palīdzēja īstenot Baznīcas prezidenta Deivida O. Makeija vārdus, kurš 1955. gadā tika teicis, ka mazais Lāi ciemats var daudz-kāršot „misionāru pūliņus, atstājot iespaidu ne tikai uz tūkstošiem un desmitiem tūkstošu, bet uz miljoniem cilvēku, kuri to apmeklēs, cenšoties iepazīt šo pilsētu un izprast tās nozīmīgumu”.⁶⁷

Baznīcas vēsturnieks

„Tas ir Tā Kunga lietveža pienākums, kuru Viņš ir nozīmējis vest vēsturi un vispārējos baznīcas pierakstus par visu, kas atgadās Ciānā.” (M&D 85:1.)

1970. gada janvārī prezidents Deivids O. Makeijs aizgāja mūžībā, un par jauno Baznīcas prezidentu tika iesvētīts Džozefs Fildings Smits. Džozefs Fildings Smits bija kalpojis par Baznīcas vēsturnieku 49 gadus, un, kad viņš kļuva par Baznīcas prezidentu, par viņa darba turpinātāju tika aicināts elders Hanterš. „Prezidents Smits ir bijis Baznīcas vēsturnieks tik ilgas gadus, ka man ir grūti iztēloties šajā amatā sevi,” viņš teica.⁶⁸

Elders Hanterš ķērās pie saviem jaunajiem pienākumiem ar ierasto dedzību. „Šis uzdevums, ko Tas Kungs devis caur atklāsmi, paver ārkārtīgi lielus izaicinājumus, gan pildot informācijas apkopošanas un pierakstīšanas uzdevumu, gan gādājot, lai šis materiāls būtu noderīgs Baznīcas locekļiem,” viņš teica.⁶⁹ Avīzē *Church News* tika ziņots, ka Baznīcas vēsturnieks ir „atbildīgs par visu Baznīcas pierakstu vešanu, tai skaitā par protokoliem, tempļa pierakstiem, visām iesvētīšanām, patriarhālajām svētībām, kā arī . . . Baznīcas līdzšinējās vēstures apkopošanu”.⁷⁰

1972. gadā Divpadsmito locekļi tika atslogoti no dažiem smagiem administratīvajiem pienākumiem, lai varētu veltīt vairāk laika apustuliskai kalpošanai. Minēto pārmaiņu ietvaros elders Hanterš tika atbrīvots no Baznīcas vēsturnieka pienākumiem, saglabājot padomnieka lomu Baznīcas Vēstures departamentā. „Tas dos man

Brigama Janga universitātes (BYU) Tuvo Austrumu studiju centrs Jeruzālemē

iespēju turpināt noteikt virzienu, tajā pašā laikā atbrīvojot no operatīvajiem pienākumiem,” viņš rakstīja.⁷¹ Viņš turpināja darboties kā padomnieks līdz pat 1978. gadam.

Kalpošana Svētajā zemē

Hovards V. Hanters ļoti iemīloja Svēto zemi, apmeklējot to ar savu ģimeni 1958. un 1960. gadā. Kalpojot par apustuli, viņš atgriezās tur vairāk nekā divdesmit reizi. „Šķita, ka viņš jūt nepiesātināmu vēlmi atrasties tur, kur staigājis un mācījis Glābējs,” stāstīja elders Džeimss E. Fausts no Divpadsmīto kvoruma.⁷²

Skaidri zinādamas par šajā reģionā notiekošajiem konfliktiem, elders Hanters centās nest mīlestības un miera vēsti. „Gan ebreji, gan arābi ir mūsu Tēva bērni,” viņš teica. „Viņi visi ir apsoliņuma bērni, un kā Baznīca mēs nenostājamies neviena pusē. Mēs mīlam viņus visus un esam ieinteresēti ikviena dzīvē. Jēzus Kristus evaņģēlija mērķis ir iedibināt mīlestību, vienotību un sadraudzību tās visaugstākajā pakāpē.”⁷³

Laikā no 1972. līdz 1989. gadam elders Hanters veica izšķiroši nozīmīgus uzdevumus divu īpašu Jeruzālemes projektu īstenošanā: Orsona Haida piemiņas dārza un Brigama Janga universitātes Tuvo Austrumu studiju centra izveidē. Baznīcas pirmsākumos (1841. gadā) elders

Orsons Haidis no Divpadsmito kvoruma tika teicis iesvētīšanas lūgšanu, stāvot Eļļas kalnā, uz austrumiem no Jeruzālemes. 1972. gadā Augstākais prezidijs lūdza, lai elders Hanteris sāktu meklēt atbilstošu vietu, kur Jeruzālemē izveidot Orsona Haida piemiņas vietu. 1975. gadā Jeruzālemes pilsēta deva atļauju uzsākt projektu, kas vēlāk tika īstenots, izveidojot Orsona Haida piemiņas dārzu Eļļas kalnā.

Dažu turpmāko gadu laikā elders Hanteris vairākkārt devās uz Jeruzālemi, lai vienotos par līgumu slēgšanu attiecībā uz piemiņas vietas izveidi, kā arī pārraudzītu tās projektēšanu un būvniecību. Projekts tika pabeigts 1979. gadā, un tajā pašā gadā prezidents Spensers V. Kimbals to iesvētīja. Pēc iesvētīšanas dievkalpojumu vadīšanas elders Hanteris pauda ticību, ka šī piemiņas vieta „dos milzu pienesumu pozitīva Baznīcas tēla veidošanā”.⁷⁴

Vēl pirms Orsona Haida piemiņas dārza pabeigšanas elders Hanteris bija sācis meklēt vietu, kur Baznīca varētu uzcelt BYU centru ārvalstu studiju programmas īstenošanai. Bija paredzēts, ka šis centrs kļūs arī par Jeruzālemes draudzes locekļu sanāksmju vietu. Šī projekta pārraudzībai bija lemts kļūt par vienu no grūtākajiem un delikātākajiem uzdevumiem eldera Hantera kalpošanā.

Baznīcas vadītāji bija izraudzījušies vietu, taču zemes nomas un būvniecības atļauju saņemšanai bija vajadzīgi gandrīz pieci gadi un, eldera Hantera vārdiem runājot, „nerimstoši pūliņi”.⁷⁵ Pēc detalizētām debatēm un pārrunām Izraēlas valdība beidzot atļāva uzsākt centra celtniecību.

1988. gada maijā celtniecības darbi bija gandrīz pabeigti un nomas līgums gatavs parakstīšanai. Tolaik Hovards V. Hanteris kalpoja par Divpadsmito kvoruma prezidenta vietas izpildītāju. Kaut arī iepriekšējā gadā viņš bija pārcietis smagu muguras operāciju un nevarēja staigāt, viņš tik un tā lidoja uz Jeruzālemi, lai parakstītu nomas līgumu. Viņa apciemojuma laikā BYU studenti un Jeruzālemes draudzes locekļi noturēja nelielu pieņemšanu, lai paustu savu pateicību. Minētās draudzes vēsturē ir ietverts aizkustinošās ainas apraksts šīs pieņemšanas sākumā: „Prezidents [Džefrijs R.] Holands [no Brigama Janga universitātes] ienāca pa galvenajām durvīm, stumjot ratiņkrēslā prezidentu Hanteru, kurš vēl joprojām atlaba pēc muguras operācijas, un koris sveica viņus, dziedot dziesmu „The Holy City” („Svētā pilsēta”).”⁷⁶ Pār prezidenta Hantera vaigiem ritēja asaras.

Prezidents Hanters pie Brigama Janga universitātes Tuvo Austrumu studiju centra Jeruzālemē pirms centra iesvētīšanas

1989. gada maijā prezidents Hanters atgriezās Jeruzālemē, lai iesvētītu BYU centru. Ar šo iesvētīšanas dievkalpojumu vainagojās viņa un pārējo cilvēku īpašie desmitgades pūliņi, kas ļāva īstenoties iecerei par Jeruzālemes centra atvēršanu. „Prezidents Hovards V. Hanters . . . ir darbojies kā mīlošs sargs sargtornī, pārraugot šo projektu kopš tiem laikiem, kad tas vēl bija tikai sapnis,” teica elders Džefrijs R. Holands.⁷⁷ Sakot iesvētīšanas lūgšanu, prezidents Hanters teica:

„Šī ēka . . . ir tikusi celta, lai izmitinātu tos, kuri mīl Tevi, vēlas mācīties par Tevi un sekot Tava Dēla, mūsu Glābēja un Pestītāja, pēdās. Tā ir caurcaurēm skaista, atspoguļojot tās pārstāvēto daili. Ak, Tēvs, mēs pateicamies Tev par privilēģiju uzcelt Tev šo namu, lai Tavi dēli un meitas varētu gūt labumu, šeit mācoties!”⁷⁸

Baznīcas paplašināšanās

„Ciānai jāpieaug skaistumā un svētumā; tās robežām ir jāpaplašinās; tās stabiem ir jānostiprinās.” (M&D 82:14.)

Kad 1959. gadā Hovardu V. Hanteru aicināja par apustuli, Baznīcai bija aptuveni 1,6 miljoni locekļu. Turpmākajās desmitgadēs viņš spēlēja izšķirošu lomu, nodrošinot nepieredzētu Baznīcas izaugsmi

visā pasaulē. Viņš veltīja simtiem nedēļas nogales, lai apceļotu stabus, stiprinot Baznīcas locekļus un aicinot jaunus vadītājus. Viņš tikās arī ar daudzu valstu valdības pārstāvjiem, palīdzot pavērt durvis misionāru darbam.

1975. gadā Baznīcas locekļu skaits bija pieaudzis līdz 3,4 miljoniem, un īpaši strauja izaugsme bija vērojama Latīņamerikā. Minētā gada nogalē elderam Hanteram un elderam Dž. Tomasam Faijensam, Divpadsmīto asistentam, tika uzticēts pārdalīt piecus Mehiko stabus. Pēc tikšanās ar reģiona vadītājiem un stabu prezidentu sniegtās informācijas pārskatīšanas elders Hanters vienas nedēļas nogales laikā pārraudzīja 15 stabu izveidi iepriekšējo piecu stabu vietā.⁷⁹ Savā ierastajā pieticībā viņš rakstīja: „Es šaubos, vai Baznīcā jebkad ir noticis tik masveidīgi organizatorisks darbs. Atgriezoties mājās, mēs bijām noguruši.”⁸⁰

Klēra — uzticamā dzīvesbiedre

„Mana sieva ir bijusi jauka un mīloša dzīvesbiedre,” teica elders Hanters 1959. gadā, tiekot aicināts kalpot Divpadsmīto kvorumā.⁸¹ Daudzus gadus Klēra devās līdzī elderam Hanteram viņa braucienos saistībā ar apustuļa darbu. Prezidents Tomass S. Monsons dalījās atmiņās, stāstot, kā Klēra izrādījusi mīlestību Tongā dzīvojošiem bērniem: „Viņa ņēma šos jaukos, mazos tonganiešu bērniņus klēpī un, runājot ar viņiem, apsēdināja pa vienam uz katra ceļa, . . . un pēc tam paskaidroja Sākumskolas skolotājām, kādu svētību un privilēģiju tās var baudīt, mācot tik dārgus bērniņus. Viņa apzinājās cilvēka dvēseles vērtību.”⁸²

Runājot par Klēru, 1974. gada intervijā elders Hanters teica: „Visu mūsu laulību . . . viņa allaž ir bijusi man līdzās — mīlot, gādājot un uzmundrinot. . . . Viņa ir mani ārkārtīgi atbalstījusi.”⁸³

Kad tika sniegta šī intervija, Klērai bija sākušās smagas veselības problēmas. Sākumā viņa cieta no stiprām galvassāpēm, īslaicīga atmiņas zuduma un dezorientācijas. Vēlāk viņa pārcieta vairākas nelielas triekas, kas radīja grūtības parunāt un pakustināt rokas. Pienākot brīdim, kad viņai bija nepieciešama pastāvīga aprūpe, elders Hanters apņēmas gādāt par viņu, cik spēja, tajā pašā laikā turpinot pildīt savus pienākumus Divpadsmīto kvorumā. Viņš sarunāja kādu, kas var parūpēties par Klēru pa dienu, un pats gādāja par viņu vakaros.

Hovards un Klēra Hanteri

Turpmāko gadu gaitā arī pats elders Hanters cieta no vairākām veselības problēmām, visa cita starpā 1980. gadā pārciešot sirdstrieku.

1981. gadā Klēra pārceiata cerebrālo trieku, un 1982. gadā — vēl vienu trieku. Pēc otrās triekas viņa kļuva tik nespējīga, ka ārsti uzstāja, lai viņa tiktu ievietota aprūpes centrā, kur varētu saņemt atbilstošu medicīnisko aprūpi. Pēdējo pusotru dzīves gadu viņa pavadīja aprūpes centrā. Šajā laikā prezidents Hanters apraudzīja viņu vismaz reizi dienā, izņemot tad, kad pildīja Baznīcas norīkojumus, dodoties izbraukumos. Lai gan lielākoties Klēra viņu neatpazīna, viņš turpināja apliecināt savu mīlestību un gādāt, lai viņai būtu ērti. Viņu mazdēls stāstīja: „Viņš vienmēr steidza viņu apraudzīt, būt līdzās un gādāt par viņu.”⁸⁴ Daloties atmiņās par to, kā tēvs rūpējās par māti, Ričards Hanters raksta:

„Pēdējos gados manai mātei tika nodrošināta vislabākā aprūpe, kāda vien iespējama, jo par viņu gādāja mans tētis. Visa ģimene ar milzu apbrīnu un cieņu vēroja, kā viņš pārtapa aprūpētājā. . . . Es atceros, cik smagi tēvs jutās, kad ārsts brīdināja — ja [māte] paliks mājās un netiks pārvesta uz profesionālu aprūpes centru, tas būs ļaunākais, kas ar viņu var notikt. Ja viņa paliktu mājās, tad, ņemot vērā viņa paša fizisko stāvokli, viņš visdrīzāk nomirtu, cenšoties viņu aprūpēt. Un tad viņa paliktu pavisam viena. Tēva ziedošanās

viņas labā ir viena no tām lietām, ko mūsu ģimene allaž atcerēsies ar saviļņojumu.”⁸⁵

1983. gada 9. oktobrī Klēra aizgāja mūžībā. Redzējis, kā elders Hanters rūpējas par Klēru, kura vairāk nekā desmit gadus cīnījās ar slimībām, elders Džeimss E. Fausts teica: „Viņu attiecībās bija vērojams sirdi plasošs un aizkustinošs maigums. Nekad neesmu redzējis, ka vīrs tik ļoti ziedotos sievas labā.”⁸⁶

Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidents

1985. gada novembrī, pēc prezidenta Spensera V. Kimbala aiziešanas mūžībā, Baznīcas prezidenta pienākumus pārņēma Ezra Tafts Bensons. Būdams Divpadsmit apustuļu kvoruma vecākais loceklis, par šī kvoruma prezidentu kļuva Marions G. Romnijs. Taču tā kā prezidentam Romnijam bija ļoti vāja veselība, elders Hanters, kurš bija otrs vecākais apustulis, tika iesvētīts par Divpadsmito kvoruma prezidenta vietas izpildītāju. 1988. gada jūnijā, aptuveni divas nedēļas pēc prezidenta Romnija nāves, elders Hanters kļuva par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu.

Prezidents Hanters nokalpoja par Divpadsmito kvoruma prezidenta vietas izpildītāju un kvoruma prezidentu astoņarpus gadus. Šo gadu gaitā Divpadsmito kalpošana visā pasaulē turpināja vērsties plašumā, jo Baznīcas locekļu skaits pieauga no 5,9 līdz 8,7 miljoniem, ar bīskapijām un draudzēm 149 valstīs un teritorijās. „Šis ir aizraujošs laiks Baznīcas vēsturē,” prezidents Hanters teica 1988. gadā. „Šobrīd ar iešanu vien nepietiek. Mums jāturpina skriet, lai neatpaliktu un turpinātu virzīt uz priekšu šo darbu.”⁸⁷ Pildot savu pienākumu — liecinot par Jēzu Kristu un stiprinot Baznīcu visā pasaulē —, prezidents Hanters vadīja apkārtējos, rādot piemēru. Kalpojot par Divpadsmito kvoruma prezidentu, viņš apceļoja visas Amerikas Savienotās Valstis un pabija vēl vairāk nekā 25 valstīs.

Prezidents Hanters turpināja strādāt, par spīti vairākām veselības problēmām. 1986. gadā viņš pārcieta sirds operāciju, un 1987. gadā — muguras operāciju. Viņa mugura atlaba, taču nervu bojājumu un citu komplikāciju dēļ viņš vairs nevarēja staigāt. 1987. gada oktobra vispārējā konferencē viņš uzstājās, sēžot ratiņkrēslā. „Piedodiet, ka, uzstājoties ar savu nelielo uzrunu, es turpinu sēdēt,” viņš iesāka. „Es

neesmu izvēlēties runāt, sēžot ratiņkrēslā. Redzu, ka jums visiem patīk baudīt šo konferenci sēdus, tādēļ es sekošu jūsu piemēram.”⁸⁸

Apņēmies atgūt spēju staigāt, prezidents Hanters izgāja spraugu fizioterapijas kursu. Nākamajā vispārējā konferencē, 1988. gada aprīlī, viņš lēnām aizgāja līdz kancelei, izmantojot staigulīti. Decembrī viņš pirmoreiz izmantoja staigulīti, lai apmeklētu Augstākā prezidija un Divpadsmīt apustuļu kворuma iknedēļas tempļa sanāksmi. Bija pagājis jau vairāk nekā gads, kopš viņš devās turp ratiņkrēslā. „Kad es ienācu apspriežu telpā, brāļi piecēlās un aplaudēja,” viņš teica. „Ši bija pirmā reize, kad templi dzirdēju aplausus. . . . Vairums ārstu tika teikuši, ka es vairs nekad nevarēšu stāvēt vai staigāt, taču viņi nebija ņēmuši vērā lūgšanu spēku.”⁸⁹

1990. gada aprīlī, noslēdzoties Divpadsmīt apustuļu kворuma sanāksmei, prezidents Hanters pavaicāja: „Vai kādam ir sakāms vēl kas, ko neesam iekļāvuši dienaskārtībā?” Kad neviens neko neteica, viņš paziņoja: „Tad nu, . . . ja nevienam citam nav nekā, ko teikt, šķiet, es vienkārši varētu darīt jums zināmu, ka šo pēcpusdien taisos precēties.” Viens no Divpadsmīto kворuma locekļiem teica, ka šis paziņojums bija tik liels pārsteigums, ka „visi prātoja, vai nav pārklaušījušies”. Prezidents Hanters brāļiem paskaidroja: „Inisa Stantone ir kāda mana sena paziņa no Kalifornijas. Mēs jau kādu laiku tiekamies, un es esmu nolēmis apprecēties.”⁹⁰ Inisa apmeklēja Elsereno bīskapiju, kad prezidents Hanters kalpoja tur par bīskapu. Viņu ceļi no jauna krustojās, kad Inisa pārcēlās uz Jūtu un sāka strādāt par administratori Baznīcas biroju ēkā. Prezidents Gordons B. Hinklijs salaulāja viņus 1990. gada 12. aprīlī, Soltleiksītijas templī.

Kopš Klēras nāves bija pagājuši gandrīz septiņi gadi. Inisa bija prezidenta Hantera mierinājuma un spēka avots laikā, kad viņš kalpoja par Divpadsmīt apustuļu kворuma prezidentu un Baznīcas prezidentu. Viņa pavadīja viņu lielākajā daļā braucienu, tiekoties ar svētajiem visā pasaulē.

1993. gada 7. februārī prezidents Hanters devās uz BYU, lai uzstātos svētbīdī, uz kuru bija sanākuši 17 000 cilvēku. Kad viņš tik tikko bija sācis savu uzrunu, pie tribīnes pieskrēja kāds vīrietis, vienā rokā turot portfeli, bet otrā — kādu melnu priekšmetu. „Tūliņ apklusti!” vīrietis uzkliedza. Viņš apgalvoja, ka viņam ir bumba, un draudēja to uzspridzināt, ja prezidents Hanters turpinās lasīt sagatavoto

Hovards un Inisa Hanteri

ziņojumu. Prezidents Hanteris atteicās paklausīt un apņēmīgi turpināja stāvēt pie kanceles, kaut arī vīrietis viņam draudēja. Ēkā sāka izcelties bailes un satraukums, bet tad sanākušie sāka dziedāt „Pateicamies par pravieti”. Pēc dažām apjukuma pilnām minūtēm divi apsardzes darbinieki aizturēja vīru un drošības nolūkos prezidents Hanteris tika noguldīts zemē. Kad kārtība tika atjaunota, viņš mazliet atpūtās un turpināja savu uzrunu. „Dzīvē ir diezgan daudz izaicinājumu,” viņš sāka, piebilstot, „kā jau tik tikko redzējāt.”⁹¹

Iepriekšējo 20 gadu laikā prezidents Hanteris bija pieredzējis neskaitāmus pārbaudījumus, tai skaitā Klēras veselības problēmas un nāvi, vairākkārtēju hospitalizāciju savu paša veselības problēmu dēļ, milzīgas sāpes un invaliditāti. Šajos gados viņš bieži mācīja par grūtībām, liecinot, ka Glābējs Jēzus Kristus ir miera avots, pie kura grūtā brīdī vērsties pēc palīdzības. Kādā no sprediķiem viņš mācīja:

„Baznīcas praviešiem un apustuļiem ir nācies pieredzēt . . . personīgas grūtības. Atziņu, ka arī es pats esmu pieredzējis dažas no tām, un arī jūs neapšaubāmi tās pieredzat vai vēl pieredzēsiet. Ja vien šī pieredze dara mūs pazemīgus, attīra, māca un svētī mūs, tā var kalpot par iedarbīgu instrumentu Dieva rokās, padarot mūs par labākiem cilvēkiem, ļaujot kļūt pateicīgākiem, mилоšākiem un iejūtīgākiem pret citiem viņu grūtībās.”⁹²

Šādas mācības bija kā mīlošs apskāviens ikvienam cietējam. Ar šiem iedvesmotajiem vārdiem prezidents Hovards V. Hanters pamudināja daudzus vērsties pie Glābēja, kā to bija darījis pats.

Baznīcas prezidents

„Prezidents Hanters ir viens no vismīlošākajiem, Kristus līdzīgākajiem cilvēkiem, kurus mums bijis lemts iepazīt. Viņam piemīt pamatīgs, neizmērojami dziļš garīgums. Tik daudzus gadus kalpojot Tā Kunga, Jēzus Kristus, vadībā par vienu no Viņa īpašajiem lieciniekiem, prezidents Hanters ir neizmērojami stiprinājis savu garīgumu.

Tas ir viņa personības pamatu pamats.” (Džeimss E. Fausts.)⁹³

1994. gada 30. maijā, pēc ilgstošas slimības, mūžībā aizgāja prezidents Ezra Tafts Bensons. Pēc sešām dienām Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļi sanāca uz tikšanos Soltleiksītijas templī, lai reorganizētu Augstāko prezidiju. Būdams vecākais apustulis, par Baznīcas prezidentu tika iesvētīts Hovards V. Hanters. Par saviem padomniekiem viņš aicināja Gordonu B. Hinkliju un Tomasu S. Monsonu, kuri bija kalpojuši arī par prezidenta Bensona padomniekiem.

Nākamajā dienā prezidents Hanters uzstājās preses konferencē, nākot klajā ar savu pirmo publisko paziņojumu kā jaunais Baznīcas prezidents: „Mēs ļoti skumstam par mūsu drauga un brāļa Ezras Tafta Bensona aiziešanu mūžībā,” viņš iesāka. „Es skaudri izjūtu viņa zaudējumu, īpaši ņemot vērā jaunus pienākumus, kuri man uzticēti kopš viņa nāves. Lejot daudz asaru, esmu vērsies pie sava Tēva Debesīs dedzīgā lūgšanā, vēloties, kaut man būtu pa spēkam pildīt šo augsto un svēto aicinājumu, kas man šobrīd uzticēts.

Šo pēdējo dienu un stundu laikā mani visvairāk spēcina nezūdošā liecība, ka šis ir Dieva, nevis cilvēku darbs, ka Jēzus Kristus ir šīs Baznīcas pilnvarotais, dzīvais vadītājs un ka Viņš vada to gan vārdos, gan darbos. Es solos ziedot savu dzīvi un spēkus, lai no visas sirds un dvēseles pilnībā nodotos kalpošanai Viņam.”⁹⁴

Apliecinājis mīlestību pret visiem Baznīcas locekļiem, prezidents Hanters nāca klajā ar diviem aicinājumiem. Pirmkārt, viņš aicināja visus daudz uzcītīgāk sekot Jēzus Kristus piemēram un, otrkārt, daudz pilnīgāk izmantot tempļa svētības (skat. 1.–3. lpp.). Vēl viņš uzrunāja

Prezidents Hanteris ar saviem padomniekiem Augstākajā prezidijā: prezidents Gordons B. Hinklijs (pa kreisi) un prezidents Tomass S. Monsons (pa labi).

visus, kuri cīnās ar aizvainojumu, grūtībām vai bailēm, aicinot: „Atgriezieties [un] ļaujiet mums būt jums līdzās un nožāvēt jūsu asaras!”⁹⁵

Par spīti vājajai veselībai, prezidents Hanteris bija pilns apņēmības darīt visu iespējamo, lai tiktos ar svētajiem un stiprinātu tos. Divas nedēļas pēc stāšanās prezidenta amatā viņš uzstājās ar savām pirmajām lielajām runām, uzrunājot jaunus misijas prezidentus un pēcāk — vairāk nekā 2200 misionārus. Tajā pašā mēnesī viņš devās uz Kārtidžu un Navū, Ilinoisas štatā, lai atzīmētu Džozefa un Hairama Smitu nāves 150-to atceres dienu. „Visur, kurp vien devāmies, viņu ieskāva ļaužu pūlis,” stāstīja prezidents Gordons B. Hinklijs. „Viņš spieda roku tūkstošiem cilvēku, dāvājot īpašu smaidu bērniem, kuri pulcējās ap viņu, lai varētu ieskatīties acīs un satvert viņa roku.”⁹⁶

1994. gada 1. oktobrī, vispārējās konferences sestdienas rīta sesijas laikā, Baznīcas locekļi oficiāli atbalstīja Hovardu V. Hanteru kā

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu un pravieti, gaišreģi un atklājēju. Atklājot konferenci, prezidents Hanters atgādina Baznīcas locekļiem par iepriekš izteiktajiem aicinājumiem: sekot Glābēja piemēram un „raudzīties uz Tā Kunga templi kā uz varenu piederības simbolu”.⁹⁷ Viņš uzsvēra tempļa nozīmi arī nākamajā nedēļā, kad viesojās Floridā, lai iesvētītu Orlando templi. „Evaņģēlija iecere, ko Tas Kungs atklājis, nebūtu pilnīga, ja nebūtu tempļu,” viņš mācīja, „jo tikai tajos tiek veikti priekšraksti, kas nepieciešami Viņa dzīvības un glābšanas ieceres īstenošanai.”⁹⁸

Novembrī prezidents Hanters uzstājās satelīta pārraidē, atzīmējot Ģenealoģijas biedrības simtgadi — pasākumu, kam bija īpaša nozīme viņa acīs, jo viņš bija prezidējis pār šo organizāciju no 1964. līdz 1972. gadam. „Es ar apbrīnu raugos uz izsmalcināto mākslas darbu, ko Tas Kungs veidojis, sekmējot tempļa un ģimenes vēstures darbu,” viņš teica. Pēcāk paziņojot: „Man ir viena, primāra vēsts: šis darbs ir jāpaātrina.”⁹⁹

Prezidents Hanters turpināja enerģiski strādāt līdz pat gada beigām. Augstākā prezidija Ziemassvētku svētkos viņš liecināja par Glābēju, no jauna uzsverot, cik svarīgi būtu sekot Viņa piemēram:

„Glābējs ziedoja Savu dzīvi, svētījot līdzilvēkus. . . . [Viņš] nekad negaidīja, kas tiks dots Viņam. Viņš deva brīvi un mīloši, sniedzot nenovērtējamās dāvanas. Viņš dāvāja redzi akļajiem, dzirdi kurlajiem, spēju staigāt kroplajiem, šķīstumu aptraipītajiem, spēku nevarīgajiem un dzīves elpu nedzīvajiem. Viņš dāvāja iespēju nonievētajiem, brīvību apspiestajiem, piedošanu nožēlas pilnajiem, cerību izmisušajiem un gaismu tiem, kas mīt tumsībā. Viņš dāvāja mums Savu mīlestību, Savu kalpošanu un Savu dzīvību. Un, pats svarīgākais, Viņš dāvāja mums un visiem mirstīgajiem augšāmcelšanos, pestīšanu un mūžīgo dzīvi.

Mums jācenšas dot tāpat, kā to darīja Viņš. Dāvājot sevi, mēs sniedzam svētu dāvanu. Mēs dodam, pieminot visu to, ko devis Glābējs.”¹⁰⁰

Savā uzrunā, veicot nelielas izmaiņas, viņš ietvēra arī vēstījumu, kas tika publicēts žurnālā togad, kad viņš tika aicināts par apustuli:

„Šajos Ziemassvētkos izbeidziet ķildas. Uzmeklējiet kādu piemirstu draugu. Atmetiet aizdomas, sākot uzticēties. Uzrakstiet vēstuli. Sniedziet laipnu atbildi. Uzmundriniet jauniešus. Esiet lojāli gan vārdos,

gan darbos. Turiet savu solījumu. Atmetiet aizvainojumus. Piedodiet ienaidniekam. Atvainojieties. Centieties saprast. Izvērtējiet savas prasības pret citiem. Pirmām kārtām, padomājiet par kādu citu. Esiet laipni. Esiet maigi. Smejieties nedaudz biežāk. Paudiet pateicību. Pasveiciniet svešinieku. Ieprieciniet bērna sirdi. Baudiet visu skaisto un brīnumaino, kas ir šajā pasaulē. Paudiet savu mīlestību, apliecinot to atkal un atkal.”¹⁰¹

Nākamajā nedēļā prezidents Hanters devās uz Mehiko, lai organizētu 2000. Baznīcas stabu. Pirms deviņpadsmit gadiem viņš bija devies uz Mehiko, lai vienas nedēļas nogales laikā reorganizētu piecus stabus, to vietā izveidojot piecpadsmit. Prezidents Gordons B. Hinklijs nodēvēja 2000. staba izveidi par „nozīmīgu atskaites punktu Baznīcas vēsturē”.¹⁰²

Šo mēnešu laikā prezidenta Hantera dēls Ričards kādu vakaru iegāja Džozefa Smita memoriālajā ēkā un ieraudzīja, ka viena no darbiniecēm sēž ratiņkrēslā. „Varēja redzēt, ka viņai tas ir kas jauns,” viņš teica. „Es piegāju pie viņas, lai aprunātos, un pateicu, ka manam tēvam ir tieši tāds pats ratiņkrēsls. Viņa atteica, ka Baznīcas pravietim arī esot tieši tāds pats ratiņkrēsls. Viņa teica, ka, ja jau viņš to var, tad varbūt arī viņa varot. Tas dāvāja viņai cerību. Šķiet, ka daudzi bija iemīļojuši manu tēvu. Iespējams, ka viens no iemesliem bija tāds, ka viņi redzēja — viņš cieš tāpat kā viņi, panesot savu ciešanu slogu —, un tas dāvāja viņiem cerību.”¹⁰³

1995. gada sākumā prezidents Hanters iesvētīja Baunifulas templi Jūtas štatā. Viņš prezidēja sešās iesvētīšanas sesijās, līdz zaudēja spēkus un tika aizvests uz slimnīcu. Pēc dažām dienām, kad viņš tika izrakstīts, Baznīca nāca klajā ar paziņojumu, ka viņam ir prostatas vēzis ar metastāzēm kaulaudos. Pēdējā pusotra mēneša laikā prezidents Hanters vairs ne reizi publiski neuzstājās, taču turpināja tikties ar saviem padomniekiem un vadīt Baznīcu no sava mājokļa. „Es esmu pateicīgs, ka viņam bija iespēja iesvētīt [šo templi],” teica prezidents Gordons B. Hinklijs, „it īpaši ņemot vērā viņa neseno lūgumu, lai Baznīcas locekļi „[raudzītos] uz Tā Kunga templi kā uz varenu piederības simbolu”.”¹⁰⁴

1995. gada 3. martā, būdams 87 gadus vecs, prezidents Hovards V. Hanters aizgāja mūžībā. Pēdējiem vārdiem uzrunājot pie gultas stāvošos, viņš „[loti klusā, maigā balsī] pateica vienkārši: „Paldies!”¹⁰⁵

Lai gan viņš bija kalpojis par Baznīcas prezidentu tikai deviņus mēnešus, viņam bija ārkārtīgi liela ietekme. „Baznīcas locekļi visā pasaulē jūt pret viņu īpašu pieķeršanos kā pret savu pravieti, gaišreģi un atklājēju,” teica elders Džeimss E. Fausts. „Viņi ir redzējuši, kā viņš iemieso Glābējam piemītošās īpašības. Viņi ir izrādījuši apbrīnojamu atsaucību, paklausot sava pravieša vēstījumam — dzīvot pēc iespējas līdzīgāk Kristum un padarīt tempļus par mūsu centrālo pielūgsmes vietu.”¹⁰⁶

Godinot prezidentu Hanteru viņa bēru dienā, prezidents Gordons B. Hinklijs teica:

„Mežā ir kritis viens varens koks, atstājot aiz sevis tukšumu. No mūsu vidus ir aizgājis dižens klusa spēka avots.

Mēs esam daudz runājuši par viņa ciešanām. Es esmu pārliecināts, ka tās bija ilgākas, skaudrākas un dziļākas, nekā mums šķiet. Viņš izkopa izteiktu spēju paciest sāpes un nesūdzējās. Tas, ka viņš tik ilgi nodzīvoja, pats par sevi ir brīnums. Viņa ciešanas ir kalpojušas par mierinājumu daudziem cietējiem, remdinot viņu sāpes. Viņi zināja, ka viņš saprot, cik smagas ir viņu nastas. Viņš vērsās pie šiem cilvēkiem ar īpašu mīlestību.

Mēs esam daudz runājuši par viņa laipno, gādīgo un pieklājīgo izturēšanos pret apkārtējiem. Tā tas tik tiešām bija. Viņš sekoja paraugam, ko rādīja Tas Kungs, kuru viņš mīlēja. Viņš bija kluss un dziļdomīgs cilvēks. Taču viņš varēja piecelties un paust stingru, prātīgu viedokli. . . .

Brālis Hanteris bija laipns un maigs. Taču viņš varēja nākt klajā arī ar iespaidīgiem, pārliecinošiem paziņojumiem. . . . Viņam bija juridiskā darba rūdiņums. Viņš mācēja runāt par tēmu. Viņš secīgi izklāstīja dažādus argumentus. Pēc tam viņš pārgāja pie secinājumiem. Kad viņš runāja, mēs visi klausījāmies. Visbiežāk viņa ieteikumi tika atbalstīti. Taču, ja tie netika pieņemti, viņš bija pietiekami elastīgs, lai atturētos no turpmākas pārliecināšanas. . . .

Veselus trīsdesmit sešus gadus, nesot svēto apustuļa mantiju, viņš vadošā, ietekmīgā balsī sludināja Jēzus Kristus evaņģēlija mācības, virzot uz priekšu Baznīcas darbu. Viņš ir daudz ceļojis pa visu pasauli, kalpojot Tam Kungam kā uzticams, spējīgs kalps. . . .

Hovardam V. Hanteram — pravietim, gaišrēģim un atklājējam — bija droša un nešaubīga liecība par to, ka Dievs, mūsu Mūžīgais Tēvs, patiesi eksistē. Viņš ar lielu pārliecību liecināja par Tā Kunga, Jēzus Kristus, cilvēces Pestītāja, dievišķumu. Viņš ar mīlestību runāja par pravieti Džozefu Smitu un visiem, kuri turpinājuši viņa darbu nepārtrauktajā pēctecības līnijā līdz pat pašam prezidentam Hanteram . . .

„Lai Dievs svētī viņa piemiņu un to, ko viņš darījis mūsu visu labā!”¹⁰⁷

Atsauces

1. Citāts no Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, 1994. g. jūl., 4. lpp.
2. Howard W. Hunter, „Fear Not, Little Flock” (uzruna BYU studentiem 1989. gada 14. martā), 2. lpp.; *speeches.byu.edu*.
3. Citāts no Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter”, 5. lpp.
4. Citāts no J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, *Church News*, 1974. g. 16. nov., 4. lpp.
5. Citāts no J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, 4. un 12. lpp.
6. Citāts no J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, 4. lpp.
7. Citāts no Kellene Ricks, „Friend to Friend: From an Interview with Howard W. Hunter, President of the Quorum of the Twelve Apostles”, *Friend*, 1990. g. apr., 6. lpp.
8. Citāts no Gerry Avant, „Elder Hunter — Packed Away Musician’s Career for Marriage”, *Church News*, 1985. gada 19. maijs, 4. lpp.
9. Citāts no Kellene Ricks, „Friend to Friend”, 6. lpp.
10. Citāts no J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, 4. lpp.
11. Citāts no Kellene Ricks, „Friend to Friend”, 6. lpp.
12. Citāts no Gerry Avant, „Elder Hunter”, 4. lpp.
13. Skat. „Eagle Scout Qualifies”, *Idaho Statesman*, 1923. g. 12. maijs; citāts no Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994. g.), 41. lpp.
14. Citāts no Don L. Searle, „President Howard W. Hunter: Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles”, *Ensign*, 1986. g. apr., 22. lpp.
15. Citāts no James E. Faust, „The Way of an Eagle”, *Ensign*, 1994. g. aug., 4. lpp.
16. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 22. lpp.
17. Citāts no James E. Faust, „The Way of an Eagle”, 4. un 6. lpp.
18. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 22. lpp.
19. Historical Sketch of the Boise Stake of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints (1924. g.), 6. lpp., Baznīcas Vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
20. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 41. lpp.
21. 1992. gadā Boisi skolas apgabals, kurš pirms vairākiem gadiem bija nopircis no Baznīcas Boisi Tabernaklu, nojaucā to (skat. „Preservationists Protest Demolition Work on Tabernacle in Boise”, *Deseret News*, 1992. g. 9. sept., B3).
22. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 55. lpp.
23. Citāts no J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, 4. lpp.; skat. arī Knowles, *Howard W. Hunter*, 57. lpp.
24. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 64. lpp.
25. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 65. lpp.
26. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 71. lpp.
27. Citāts no Gerry Avant, „She Made Home a Happy Place”, *Church News*, 1974. g. 16. nov., 5. lpp.
28. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 79.–80. lpp.
29. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 81. lpp.

30. Ričarda A. Hantera nepublicētais manuskripts. Šajā grāmatā ir iekļauti daži prezidenta Hantera dēla, Ričarda, citāti, jo grāmatas sagatavošanas procesā viņš varēja sniegt informāciju un dalīties atziņās. Ar prezidenta Hantera dēlu Džonu apspriesties vairs neizdevās, jo viņš aizgāja mūžībā 2007. gadā.
31. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 87. lpp.
32. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 88. lpp.
33. Citāts no J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, 4. lpp.
34. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 91. lpp.
35. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 90. lpp.
36. Skat. Knowles, *Howard W. Hunter*, 94. lpp.
37. Citāts no J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, 4. lpp.
38. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 97. lpp.
39. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 98. lpp.
40. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 98. lpp.
41. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 100.–101. lpp.
42. Charles C. Pulsipher, „My Most Influential Teacher”, *Church News*, 1981. g. 10. jan., 2. lpp.
43. Ričarda A. Hantera nepublicētais manuskripts.
44. Citāts no Doyle L. Green, „Howard William Hunter: Apostle from California”, *Improvement Era*, 1960. g. jan., 37. lpp.
45. Cree-L Kofford, citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 120. lpp.
46. John S. Welch, citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 119. lpp.
47. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 123. lpp.
48. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 125. lpp.
49. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 131. lpp.
50. Ričarda A. Hantera nepublicētais manuskripts.
51. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 127. lpp.
52. Charles C. Pulsipher, „My Most Influential Teacher”, 2. lpp.
53. Howard W. Hunter, „Welfare and the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, 1962. g. apr., 238. lpp.
54. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 135. lpp. Runājot pat savu vectēvu, Ričards A. Hanters rakstīja: „Es allaž zināju, ka viņš ir uzticams Baznīcas loceklis. Viņš allaž darīja kaut ko labu. Viņu varētu dēvēt par „misteru mormoni”. Daudzi viņa kaimiņi un biskapijas locekļi stāstīja par viņa laipnības izpausmēm un gādīgajiem pakalpojumiem. Baznīcas locekļi viņu milēja.” (Nepublicēts manuskripts.)
55. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 137. lpp.
56. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 139. lpp.
57. Betty C. McEwan, „My Most Influential Teacher”, *Church News*, 1980. g. 21. jūn., 2. lpp.
58. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 144. lpp.
59. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 144. lpp.
60. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 145.–146. lpp.
61. Citāts no Conference Report, 1959. g. okt., 121. lpp.
62. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 151. lpp.
63. Douglas D. Palmer, „The World Conference on Records”, *Improvement Era*, 1969. g. jūl., 7. lpp.
64. Jay M. Todd, „Elder Howard W. Hunter, Church Historian”, *Improvement Era*, 1970. g. apr., 27. lpp.
65. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 194. lpp.
66. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 208. lpp.
67. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 205. lpp.
68. Citāts no Jay M. Todd, „Elder Howard W. Hunter, Church Historian”, 27. lpp.
69. Citāts no Jay M. Todd, „Elder Howard W. Hunter, Church Historian”, 27. lpp.
70. „New Church Historian Called”, *Church News*, 1970. g. 14. feb., 3. lpp.
71. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 197. lpp.
72. James E. Faust, „Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, 1995. g. apr., 27. lpp.
73. Howard W. Hunter, „All Are Alike unto God”, *Ensign*, 1979. g. jūn., 74. lpp.

74. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 215. lpp.
75. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 218. lpp.
76. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 222. lpp., bez oriģināltekstā lietotajiem saīsinājumiem.
77. Citāts no Gerry Avant, „He Wanted to Visit the Holy Land Just One More Time”, *Church News*, 1995. g. 11. mar., 9. lpp.
78. Citāts no Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011. g.), 119. lpp.
79. Skat. „Growth in Mexican Cities Explodes into 16 Stakes”, *Church News*, 1975. g. 22. nov., 3. lpp.
80. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 202. lpp.
81. Citāts no Conference Report, 1959. g. okt., 121. lpp.
82. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 168.–169. lpp.
83. Citāts no Gerry Avant, „She Made Home a Happy Place”, 5. lpp.
84. Citāts no Don. L. Searle, „President Howard W. Hunter”, 25. lpp.
85. Ričarda A. Hantera nepublicētais manuskripts.
86. James E. Faust, citāts no „President Howard W. Hunter: The Lord’s ‘Good and Faithful Servant’”, *Ensign*, 1995. g. apr., 15. lpp.
87. Citāts no Dell Van Orden, „Exciting Time in Church History”, *Church News*, 1988. g. 25. jūn., 6. lpp.
88. Howard W. Hunter, „The Opening and Closing of Doors”, *Ensign*, 1987. g. nov., 54. lpp.
89. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 284. lpp.
90. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 291. lpp.
91. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 305.–306. lpp.
92. Howard W. Hunter, „An Anchor to the Souls of Men”, *Ensign*, 1993. g. okt., 71. lpp.
93. James E. Faust, „The Way of an Eagle”, 13. lpp.
94. Citāts no Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter”, 4. lpp.
95. Citāts no Jay M. Todd, „President Howard”, 5. lpp.; skat. arī Howard W. Hunter, „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, 1994. g. nov., 8. lpp.
96. Gordon B. Hinckley, „A Prophet Polished and Refined”, *Ensign*, 1995. g. apr., 34. lpp.
97. Howard W. Hunter, „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, 1994. g. nov., 8. lpp.
98. Citāts no Gerry Avant, „Temple Is Dedicated in Sunshine State”, *Church News*, 1994. g. 15. okt., 3. lpp.
99. Howard W. Hunter, „We Have a Work to Do”, *Ensign*, 1995. g. mar., 64. lpp.
100. Howard W. Hunter, „The Gifts of Christmas”, *Ensign*, 2002. g. dec., 18. lpp.
101. Howard W. Hunter, „The Gifts of Christmas”, 18.–19. lpp.; pielāgots no „What We Think Christmas Is”, *McCall’s*, 1959. g. dec., 82.–83. lpp.
102. Gordon B. Hinckley, „A Prophet Polished and Refined”, 34. lpp.
103. Ričarda A. Hantera nepublicētais manuskripts.
104. Gordon B. Hinckley, „A Prophet Polished and Refined”, 34. lpp.
105. Citāts no Dell Van Orden, „14th President of the Church Dies at Age 87; He Touched Millions of Lives across the World”, *Church News*, 1995. g. 11. mar., 3. lpp.
106. James E. Faust, „Howard W. Hunter: Man of God”, 26. lpp.
107. Gordon B. Hinckley, „A Prophet Polished and Refined”, 33.–35. lpp.

Jēzus Kristus — mūsu vienīgais ceļš uz cerību un prieku

*„Ja mūsu dzīve un ticība ir centrēta uz
Jēzu Kristu un Viņa Atjaunoto evaņģēliju,
nekas nevar ilgstoši notikt aplam.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

Prezidents Hovards V. Hanter savās mācībās bieži uzsvēra šādu tematu — patiesi miers, dziedinājums un laime gūstami vienīgi tad, kad cilvēks cenšas iepazīt Jēzu Kristu un sekot Viņam. Prezidents Hanter mācīja, ka „Kristus ceļš ir ne tikai *pareizais* ceļš, bet galu galā arī *vienīgais* ceļš uz cerību un prieku”.¹

Prezidents Hanter arī drosmīgi liecināja par Glābēja dievišķo misiju. „Kā ordinēts apustulis un Kristus īpašais liecinieks, es jums svinīgi liecinu, ka Jēzus Kristus patiesībā ir Dieva Dēls,” viņš paziņoja. „Viņš ir Mesija, uz ko savos pravietojumos gaidīja Vecās Derības pravieši. Viņš ir Israēla Cerība, par kura nākšanu Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba bērni bija gadsimtiem ilgi lūguši Dievu noteiktās pielūgsmes ceremonijās. . . .

Es sniedzu savu liecību ar Svētā Gara spēku. Es zinu par Kristus realitāti tā, it kā būtu redzējis ar savām acīm un dzirdējis ar savām ausīm. Es arī zinu, ka Svētais Gars apstiprinās manas liecības patiesumu visu to cilvēku sirdī, kuri klausās ar ticīgu ausi.”²

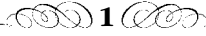
Jūtot vēlmi apmeklēt tās vietas, kur Jēzus kalpoja, prezidents Hanter devās uz Svēto zemi vairākus desmitus reižu. Elders Džeimss E. Fausts no Divpadsmito kворuma teica, ka „Jeruzāleme viņu pievilka kā magnēts. . . . Viņa vēlme būt tur, kur Glābējs staigāja un mācīja, šķita neremdināma. Viņam ļoti patika visi turienes skati un skaņas. It sevišķi viņam patika Galileja. Taču viena vieta viņam patika visvairāk. Viņš *vienmēr* mēdza teikt: „Iesim uz Dārza kapenēm vēl

*„Cik bieži mēs domājam par Glābēju? Cik dziļi un ar kādu
pateicību, un ar kādu apbrīnu mēs apdomājam viņa
dzīvi? Cik nozīmīgs Viņš ir mūsu katra dzīvē?”*

tikai vienu reizi, lai gremdētos skaistās atmiņās.” Tur viņš sēdēja un meditēja, it kā pavērtu priekškaru starp sevi un Glābēju.”³

Hovarda V. Hantera mācības

Mums ir jāpazīst Kristus labāk, nekā mēs Viņu pazīstam, un jāatceras Viņš biežāk, nekā mēs Viņu atceramies.

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi godbijīgi dzied:

*Jēzu, par Tevi domājot,
Sirdī man uzplaukst prieks.
Reiz Tevi vaigā skatīšu,
Dvēseli pildīs miers. . . .*

. . . Cik bieži mēs domājam par Glābēju? Cik dziļi un ar kādu pateicību, un ar kādu apbrīnu mēs apdomājam viņa dzīvi? Cik nozīmīgs Viņš ir mūsu katra dzīvē?

Piemēram, cik daudz no parastas dienas, darba nedēļas vai ātri aizritošā mēneša jūs veltāt pārdomām par Jēzu? Varbūt dažiem no mums tas ir nepietiekami.

Noteikti dzīve būtu mierīgāka, laulības un ģimenes būtu stiprākas, apkaimes un tautas būtu drošākas un laipnākas, un konstruktīvākas, ja vairāk Jēzus Kristus evaņģēlija mums uzplauktu sirdī.

Ja vien mēs nepievērsīsim vairāk uzmanības savas sirds domām, es raizējos, ar kādām cerībām mēs varēsim pretendēt uz šo lielāko prieku, jaukāko balvu, proti, kādu dienu „skatīt Viņa mīlo seju / Un atdusēties Viņa klātbūtnē”.

Katru savas dzīves dienu un jebkurā laikā . . . Jēzus vaicā katram no mums, kā Viņš to darīja pēc Savas triumfālās iejāšanas Jeruzālemē pirms daudziem gadiem: „Kā jums šķiet? Kristus, kā dēls Viņš ir?” (Mateja 22:42.)

Mēs paziņojam, ka Viņš ir Dieva Dēls, un šī fakta realitātei vajadzētu biežāk saviļņot mūsu dvēseli.⁴

Mums ir jāpazīst Kristus labāk, nekā mēs Viņu pazīstam; mums ir jāatceras Viņš biežāk, nekā mēs Viņu atceramies; mums ir jākalpo Viņam drosmīgāk, nekā mēs Viņam kalpojam. Tad mēs dzersim ūdeni, kas verd mūžīgai dzīvei, un ēdīsim dzīvības maizi.⁵

„Būsim uzticīgāki un disciplinētāki Kristus sekotāji. Lolosim Viņu savās domās un izrunāsim Viņa Vārdu ar mīlestību.”

2

Jēzus ir mūsu vienīgais, patiesais cerības un nezūdoša prieka avots.

*Pazemīgs gars rod cerību,
Salauztai sirdij prieks —
Ak, cik Tu labs pret kritušiem,
Vēlīgi roku sniedz!*

Cik burvīgs pants, un cik apbrīnojama cerības vēsts, kas pamatota Kristus evaņģēlijā! Vai starp mums ir kāds — jebkuras profesijas pārstāvis, kam nebūtu vajadzīga cerība un kam nebūtu vajadzīgs augstāks prieks? Šis ir cilvēka dvēseles universālās vajadzības un ilgas, un tieši to Kristus apsola Saviem sekotājiem. Cerība tiek dāvāta katrai „salauztai sirdij”, un prieku gūst visi pazemīgi.

Nožēla dārgi maksā — tās cena ir mūsu lepnība un mūsu nejutība, taču it sevišķi tās cena ir mūsu grēki. Jo, kā jau to zināja ķēniņa Lamonija tēvs pirms divdesmit gadsimtiem, tā ir patiesas cerības cena. „Ak Dievs,” viņš iesaucās, „atklājies man, un es atstāšu visus savus grēkus, lai Tevi pazītu, . . . lai es tiktu uzcelts no mirušajiem un izglābts pēdējā dienā!” (Almas 22:18.) Kad arī mēs būsim gatavi

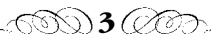
atsacīties no visiem saviem grēkiem, lai pazītu Viņu un sekotu Viņam, tad arī mēs tiksīm piepildīti ar mūžīgās dzīves prieku.

Un kā būs ar pazemīgajiem? Pasaulē, kas pārlietu norūpējušies par uzvaru, kas panākama caur iebiedēšanu un centieniem būt priekšgalā, tikai pavisam neliels cilvēku skaits vēlas iegādāties grāmatas, kas aicina būt pazemīgiem un lēnprātīgiem. Taču lēnprātīgie iemantos zemi, ko var nosaukt par diezgan iespaidīgu uzņēmuma pārņemšanu — un tas viss tiks izdarīts *bez* iebaidīšanas! Agri vai vēl, un mēs lūdzam, lai tas būtu agrāk, *nevis* vēlāk, katrs atzīs, ka Kristus ceļš ir ne tikai *pareizais* ceļš, bet galu galā arī *vienīgais* ceļš uz cerību un prieku. Katrs celis lieksies un katra mēle atzīs, ka maigums ir labāks par nežēlību, ka laipnība ir lielāka par spaidiem, ka maiga balss aizdzen dusmas. Beigu beigās un arī cik vien ātri iespējams, mums ir jābūt līdzīgākiem Viņam. . . .

*Jēzu, vien Tu mums prieku dod,
Tu mūsu cerība.
Jēzu, Tu mūsu godība —
Tagad un mūžībā.*

Tā ir mana personīgā lūgšana un vēlējums visai pasaulei. . . . Es liecinu, ka Jēzus ir vienīgais patiesa, nezūdoša prieka avots, ka mūsu vienīgais mūžības miers ir Viņā. Es tiešām vēlos, lai Viņš būtu mūsu godība, tā godība, pēc kuras katrs no mums tiecas personīgi, un vienīgā balva, kas cilvēkiem un tautām var būt vienmēr dārga. Viņš ir mūsu balva gan laikā, gan mūžībā. Jebkura cita balva galu galā kļūst nevērtīga. Jebkurš cits grandiozums ar laiku izgaist un sairst — līdz ar Zemes elementiem. Beigu beigās . . . mēs nepazīsim nekādu patiesu prieku, izņemot — kā tikai prieku Kristū.

. . . Būsim uzticīgāki un disciplinētāki Kristus sekotāji. Lolosim Viņu savās domās un izrunāsim Viņa Vārdu ar mīlestību. Metīsimies Viņa priekšā ceļos pazemībā un žēlastībā. Svētīsim citus un kalposim citiem tā, lai viņi varētu darīt tāpat.⁶

Vislielākā nepieciešamība visā pasaulē ir aktīva un patiesa ticība Glābējam un Viņa mācībām.

Ir tādi, kas paziņo, ka ticēt Bībelei ir vecmodīgi. Vai ir vecmodīgi ticēt Dievam, Jēzum Kristum, dzīvā Dieva Dēlam? Vai ir vecmodīgi

ticēt Viņa Izpirkšanas upurim un tam, ka būs Augšāmcelšanās? Ja ir, tad es paziņoju, ka esmu vecmodīgs, un Baznīca ir vecmodīga. Lielā vienkāršībā Skolotājs mācīja mūžīgās dzīves principus un mācības, kas atnes laimi tiem, kas spēj noticēt. Pieņemums par to, ka ir nepieciešams modernizēt Skolotāja mācības, nešķiet saprātīgs. Viņa vēstījums bija par mūžīgiem principiem.⁷

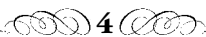
Šajā laikmetā, tāpat kā visos iepriekšējos laikmetos un katrā nākamajā laikmetā, vislielākā nepieciešamība visā pasaulē ir aktīva un patiesa ticība pamata mācībām, ko mācīja Jēzus no Nācāretes, dzīvā Dieva dzīvais Dēls. Tāpēc ka daudzi noraida šīs mācības, tas tikai pastiprina iemeslu, kāpēc tiem, kas patiesi tic Jēzus Kristus evaņģēlijam, vajadzētu pasludināt tā patiesumu un ar piemēru rādīt taisnīgas un lēnprātīgas dzīves spēku un mieru. . . .

Kā mums būtu jārikojas, kad mūs aizvaino, pārprot, izturas pret mums netaisni vai nelaipni vai grēko pret mums? Kas mums būtu jā dara, ja mūs sāpina mums mīļi cilvēki vai ja mēs nesaņemam paaugstinājumu darbā, vai ja mūs nepatiesi apsūdz, vai ja mūsu motīviem netaisnīgi uzbrūk?

Vai mums ir jācīnās pretī? Vai mums ir jā sūta pretī arvien lielāks bataljons? Vai mums ir jāatgriežas pie principa — aci pret aci un zobu pret zobu, vai . . . arī mēs nākam pie atziņas, ka tas galu galā mūs padarīs aklus un bezzobainus? . . .

Ar Savu majestātisko dzīvi un Savu mācību paraugu Kristus deva mums daudz padomu, kurus vienmēr pavadīja droši apsoliņumi. Viņš mācīja ar grandiozitāti un pilnvarām, kas piepildīja ar cerību izglītotos un neizglītos, bagātos un nabagos, veselos un nomocītos.⁸

Centieties saņemt un nostiprināt personīgu liecību par Jēzu Kristu un Viņa īstenoto Izpirkšanu. Katram no mums būtu jātiecas studēt Kristus dzīvi un iegūt liecību par Viņa realitāti. Kad sapratīsim Viņa misiju un Izpirkšanu, ko Viņš paveica, mēs vēlēsimies dzīvot līdzīgāk Viņam.⁹

Kad mēs izrādīsim ticību Kristum, Viņš apklusinās bangojošos ūdeņus mūsu dzīvē.

Katrs no mums savā dzīvē ir saskāries ar pēkšņām vētrām. Dažas no tām . . . var būt stipras un biedējošas, un potenciāli postošas. Kā

Glābējs var apklusināt mūsu dzīves vētras.

cilvēki, ģimenes, kopienas, tautas un pat kā Baznīca — mēs esam saskārušies ar negaidītām brāzmām, kas ir likušas mums vienā vai otrā veidā jautāt: „Mācītāj, vai Tu nebēdā, ka ejam bojā?” [Marka 4:38.] Un vienā vai otrā veidā klusumā pēc vētras mēs vienmēr sadzirdam: „Kam jūs esat tik bailīgi? Kā jums nav ticības?” [Marka 4:40.]

Nevienam no mums nepatīktu domāt, ka mums *nav* ticības, taču man šķiet, ka Tā Kunga maigais rājiens šajā gadījumā lielā mērā ir pelnīts. Šis diženais Jehova, kuram, mēs sakām, mēs uzticamies un kura vārdu mēs esam uzņēmušies, ir Tas, kurš teica: „Lai top velve ūdeņu vidū, kas lai šķir ūdeņus no ūdeņiem.” (1. Mozus 1:6.) Un Viņš ir arī Tas, kurš teica: „Lai saplūst vienkopus ūdeņi, kas zem debesīm, ka sausums taptu redzams.” (1. Mozus 1:9.) Turklāt tas bija Viņš, kurš pāršķēla Sarkano jūru, ļaujot israēliešiem iziet caur jūras vidu pa sausumu. (Skat. 2. Mozus 14:21–22.) Tad tam noteikti nevajadzētu būt nekādam pārsteigumam, ka Viņš spēja pavēlēt dažiem elementiem, kas darbojās Galilejas jūrā. Un mūsu ticībai vajadzētu mums atgādināt, ka Viņš var apklusināt mūsu dzīves nemierīgos ūdeņus. . . .

Katrs no mums savā dzīvē saskarsies ar zināmām likstām. Es domāju, ka mēs par to varam būt diezgan droši. Dažas no tām var būt kaitīgas, varmācīgas un postošas. Dažas no tām pat var sakropļot mūsu ticību mīlošam Dievam, kuram ir spēks mums dot atvieglojumu.

Es domāju, ka par šīm bažām mūsu visu Tēvs teiktu: „Kam jūs esat tik bailīgi? Kā jums nav ticības?” Un vēl, protams, mums ir jāsauglabā ticība visam dzīves ceļojumam, visai dzīves pieredzes pilnībai, nevis tikai atsevišķām tās druskām vai vētraiņiem brīžiem. . . .

Jēzus sacīja: „Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” (Jāņa 16:33.)¹⁰

Kad mēs centrējam savu dzīvi uz Glābēju, mums nav jābaidās, un mūsu raizes tiks pārvērstas priekā.

Es pietiekami daudz zinu par jūsu nemierīgo un drudžaino dzīvi, lai apzinātos, ka jūs dažreiz kļūstat neapmierināti. Jūs pat dažreiz sākat nedaudz raizēties. Es to ļoti labi apzinos. . . .

Mans vēstījums jums šodien ir: „Nebīsties, tu mazais ganāmais pulciņ.” Es vēlos jūs iedrošināt priecāties par dzīves lielajām svētībām. Es vēlos jūs aicināt sajust to lielo saviļņojumu, ko gūstam, dzīvojot pēc evaņģēlija, un sajust mūsu Debesu Tēva mīlestību. Dzīve ir brīnišķīga pat grūtos brīžos, un laime, prieks un miers tajā ir rodams laiku pa laikam, kā arī nebeidzama laime, prieks un miers ir rodams tās beigās.

Nenoliedzami, ka ir pietiekami daudz tā, par ko uztraukties, — dažiem uztraukumiem ir ļoti nopietns iemesls, — taču tāpēc mēs evaņģēlijā runājam par ticību, cerību un žēlsirdību. Kā pēdējo dienu svētajiem, mums ir dota pārpilnība, un mēs cenšamies uzsvērt savas svētības un iespējas, tajā pašā laikā nekoncentrējoties uz vilšanos un rūpēm. „Meklējiet uzcītīgi, lūdziet vienmēr un esiet ticīgi,” Svētie Raksti māca, „un visas lietas strādās kopā jūsu labumam” (M&D 90:24). Es vēlos atgādināt jums šo apsolījumu. . . .

Lūdzu, atcerieties šo vienu lietu. Ja mūsu dzīve un ticība ir centrēta uz Jēzu Kristu un Viņa Atjaunoto evaņģēliju, nekas nevar ilgstoši notikt aplam. No otras puses, ja mūsu dzīve nav centrēta uz Glābēju un Viņa mācībām, neviens panākums nekad nevar būt pastāvīgs. . . .

Mēs visi šad un tad saskaramies ar veselības problēmām — citi ar tām saskaras pastāvīgi. Sērgas un slimības ir mirstīgās dzīves nastas daļa. Ticiet un esiet pozitīvi. Priesterības spēks ir īsts, un dzīvē ir tik daudz labā, pat ja mums ir fiziskas grūtības. Zināšanas par to, ka pēc Augšāmcelšanās vairs nebūs ievainojumu un slimību, dod prieku.

Dažas no mūsu bažām var izpausties kārdinājumu veidā. Citas var būt sarežģīti lēmumi par izglītību vai karjeru, vai naudu, vai laulību. Lai arī kāda būtu jūsu nasta, jūs atradīsiet sev nepieciešamo spēku Kristū. Jēzus Kristus ir Alfa un Omega, burtiskā nozīmē sākums un gals. Viņš ir ar mums no sākuma līdz beigām, un, turklāt, Viņš ir kas vairāk par skatītāju mūsu dzīvē. . . .

Ja mēs esam grēka jūgā, Viņa vēsts ir tāda pati. Kristus zina mūsu grēku pilno slogu, jo Viņš pirmais to nesa. Ja mūsu nasta ir nevis grēks vai kārdinājums, bet slimība vai nabadzība, vai atraidījums, tad tas ir tāpat. Viņš zina. . . .

Viņš izcieta daudz vairāk, nekā tikai par mūsu grēkiem. Viņš, kuru Jesaja sauca par „[vīru], kam nav svešas bēdas” (Jesajas 53:3; Mosijas 14:3), pilnīgi izprot katru problēmu, ar kuru mēs saskaramies, jo Viņš izvēlējās nest visu mūsu raizi un sāpju pilno slogu. . . .

Brāļi un māsas, jums ir un būs dažādas raizes un problēmas, taču pieņemiet dzīvi ar prieku un ticības pārpilnību. Regulāri studējiet Svētos Rakstus. Lūdziet Dievu dedzīgi. Paklausiet Gara un praviešu balsij. Dariet visu, ko varat, lai palīdzētu citiem. Šādi rīkojoties, jūs gūsiet lielu prieku. Kādā brīnišķīgā dienā visas jūsu raizes tiks pārvērstas priekā.

Džozefs Smits šādi rakstīja grūtībās nonākušajiem svētajiem no savas kameras Libertī cietumā:

Darīsim priecīgi visu, kas ir mūsu spēkos; un tad lai mēs varētu stāvēt mierīgi, ar pilnīgu pārliecību, lai redzētu Dieva glābšanu un kā Viņa elkonis tiks atsegts [M&D 123:17; slīpraksts pievienots].

[Šādi bija Tā Kunga vārdi pravietim Džozefam Smitam:]

Nebīsties, mazais ganāmpulciņ; dari labu; lai zeme un elle apvienojas pret jums, jo, ja jūs esat celti uz Manas klīnts, tie nevar uzvarēt. . . .

Griezieties pie Manis katrā domā, nešaubieties, nebaidieties.

Lūk, brūces, kas caurdurtas Manos sānos, un arī naglu rētas Manās rokās un kājās; esiet uzticīgi, turiet Manas pavēles, un jūs iemantosit Debesu valstību [M&D 6:34–37].¹¹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Apdomājiet, kā jūs atbildētu uz prezidenta Hantera jautājumiem 1. sadaļā. Kā mēs varam Jēzum Kristum atvēlēt nozīmīgāko vietu savā dzīvē? Kā mēs varam Viņam atvēlēt nozīmīgāko vietu savās mājās? Kā mēs varam iepazīst Kristu labāk, nekā jau Viņu pazīstam?
- Ko tas mums „maksā”, lai saņemtu cerību, prieku un mieru, ko piedāvā Kristus? (Skat. 2. sadaļu.) Kad jūs esat sajutuši cerību, mieru un prieku, kas nāk no Glābēja?
- Kāpēc, jūsuprāt, „vislielākā nepieciešamība visā pasaulē ir aktīva un patiesa ticība pamata mācībām, ko mācīja Jēzus no Nācaretes”? (Skat. 3. sadaļu.) Kā jūs varat izrādīt ticību Kristus mācībām, kad jūtaties aizvainoti, pārprasti, saņēmuši netaisnu vai nelaipnu attieksmi vai kad jūtat, ka pret jums ir grēkojuši?
- Ko mēs varam mācīties no prezidenta Hantera mācībām par bailēm un ticību? (Skat. 4. sadaļu.) Kā ticība var mums palīdzēt pārvarēt bailes? Padomājiet par gadījumiem, kad Glābējs ir aplklusinājis vētras jūsu dzīvē, pateicoties tam, ka esat izrādījuši ticību Viņam.
- Kā prezidenta Hantera padoms 5. sadaļā var palīdzēt mums „pildnībā [pieņemt] dzīvi ar prieku” pat tad, kad saskaramies ar bēdām, vilšanos un slimībām? Kā mēs varam dzīvē radīt mūžīgu perspektīvu? Kā Glābējs ir palīdzējis jums dzīvot lielākā pārpildnībā?

Saistītās rakstvietas

Mateja 11:28–30; Jāņa 14:6; 2. Nefija 31:19–21; Almas 5:14–16; 7:10–14; 23:6; Helamana 3:35; 5:9–12; M&D 50:40–46; 93:1

Ieteikums studijām

„Studējot pievērsiet uzmanību idejām, kas nāk jūsu prātā, un sajūtām, kas nāk jūsu sirdī” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2005], 18. lpp.). Apsveriet iespēju pierakstīt iespaidus, ko saņemat, pat ja tie šķietami nav saistīti ar vārdiem, ko lasāt. Šie iespaidi varētu būt tieši tas, ko Tas Kungs vēlas jums atklāt.

Atsauces

1. „Jesus, the Very Thought of Thee”, *Ensign*, 1993. g. maijs, 65. lpp.
2. „An Apostle’s Witness of Christ”, *Ensign*, 1984. g. janv., 70. lpp.
3. Džeimss E. Fausts, „Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, 1995. g. apr., 27. lpp.
4. „Jesus, the Very Thought of Thee”, 63.–64. lpp.
5. „What Manner of Men Ought Ye to Be?” *Ensign*, 1994. g. maijs, 64. lpp.; skat. arī „He Invites Us to Follow Him”, *Ensign*, 1994. g. sept., 5. lpp.
6. „Jesus, the Very Thought of Thee”, 64.–65. lpp.
7. Skat. Eleanora Noula, *Howard W. Hunter* (1994), 318. lpp.
8. „The Beacon in the Harbor of Peace”, *Ensign*, 1992. g. nov., 18. lpp.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Klaidis Dž. Viljamss (1997), 30. lpp.
10. „Master, the Tempest Is Raging”, *Ensign*, 1984. g. nov., 33.–35. lpp.
11. „Fear Not, Little Flock” (uzruna Brigama Janga universitātē 1989. g. 14. martā), 1.–2., 4.–5. lpp.; speeches.byu.edu.

*Mums „jāpievērš savs skats Jēzum”, un mēs nekad nedrīkstam
„novērsties no Tā, kuram mums būtu jātic”.*

„Savu mieru Es jums doodu”

„Cilvēks var iegūt mieru vienīgi caur beznosacījumu pakļaušanos — pakļaušanos Miera valdniekam, kam ir pa spēkam šo mieru piešķirt.”

No Hovarda V. Hantera dzīves

Viens no Hovarda V. Hantera līdzstrādniekiem Divpadsmito kvorumā raksturoja viņu kā vīru, kam piemīt „ārkārtīga pacietība, kas izriet no milzīga iekšējā miera”.¹ Prezidents Hanteris bieži runāja par iekšējo mieru, mācot, ka to var rast vienīgi, vērsoties pie Dieva — paļaujoties uz Viņu, pielietojot ticību un cenšoties darīt Viņa gribu. Šāds miers palīdzēja viņam daudzās grūtībās.

1975. gada beigās ārsts ieteica prezidenta Hantera sievai Klērai veikt smadzeņu operāciju. Prezidents Hanteris mocījās, nespēdams izlemt, vai operācija tik tiešām nāks Klērai par labu, jo tas varēja vēl vairāk novājināt viņas trauslo ķermeni, neuzlabojot vispārējo stāvokli. Viņš apmeklēja templi, apspriedās ar ģimenes locekļiem un drīz vien sajuta, ka operācija dos vislielākās cerības kaut uz nelielu Klēras stāvokļa uzlabošanos. Runājot par savām izjūtām operācijas dienā, viņš rakstīja:

„Es pavadīju viņu līdz pat operāciju zāles durvīm, noskūpstīju, un viņa tika izvesta pa durvīm. Laiks gāja, un es gaidīju un uztraucos. . . . Pēkšņi manu saspringumu un satraukumu nomainīja miers. Es sapratu, ka esmu pieņēmis pareizu lēmumu un ka manas lūgšanas ir atbildētas.”²

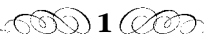
1989. gadā prezidentam Hanteram atgadījās vēl kāda īpaša pieredze, kuras laikā viņš nezaudēja mieru. Viņš bija devies uz Jeruzālemi iesvētīt Brigama Janga universitātes Tuvo Austrumu studiju centru. Vairāki grupējumi bija protestējuši pret Baznīcas klātbūtni Jeruzālemē, un daži no tiem bija draudējuši ar vardarbību. Starp tiem, kuri

uzstājās iesvētīšanas dievkalpojumā, bija arī elders Boids K. Pekers no Divpadsmīto kvoruma, kurš vēlāk atstāstīja šo starpgadījumu:

„Kamēr es runāju, zāles beigās izcēlās zināma kņada. Telpā bija ienākuši vīri formas tērpos. Viņi nosūtīja ziņu prezidentam Hanteram. Es pagriezos un lūdzu viņa norādījumus. Viņš teica: „Kāds ir draudējis ar spridzināšanu. Vai tevi tas baida?” Es teicu: „Nē.” Viņš atteica: „Mani arī ne, pabeidz savu uzrunu.”³ Iesvētīšanas dievkalpojums turpinājās bez jebkādiem starpgadījumiem, nekāda spridzekļa nebija.

Šādās situācijās prezidents Hanters paļāvās uz Glābēja solīto mieru, bieži citējot apsolījumu: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.” (Jāņa 14:27.)

Hovarda V. Hantera mācības

Jēzus Kristus ir mūsu patiesais miera avots.

Pravietojot par Kristus piedzimšanu 700 gadu pirms Viņa nākšanas pasaulē, pravietis Jesaja runāja par Viņu, izmantojot apbrīnas pilnus titulus. . . . Viens no šiem tituliem, kas mūsdienā pasaulē rada īpašu interesi, ir „Miera valdnieks” (Jesajas 9:5). „Viņa valstība ies plašumā, un miers būs bez gala,” Jesaja sludināja (6. pants). Cik saviļņojoša cerība kara nogurdinātai, grēku nomāktai pasaulei!⁴

Pasaule ilgojas pēc tāda miera, kas nozīmētu karadarbības izbeigšanu, jo cilvēki nesaprot, ka miers ir esības stāvoklis, kuru nevar sasniegt nekā citādi, kā vien pakļaujoties Dieva noteiktajām prasībām un nosacījumiem.

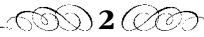
Vienā no Jesajas grāmatas psalmiem ir šādi vārdi: „[Kura prāts ir pievērsts Tev, tam Tu dod pilnīgu] mieru, tiešām mieru, jo viņš paļaujas uz Tevi!” (Jesajas 26:3.) Šo Jesajas minēto, pilnīgo mieru var rast vienīgi ticībā Dievam. Neticīgā pasaule to neizprot.

Pēdējo reizi vakariņojot ar divpadsmit apustuļiem, Jēzus mazgāja viņu kājas, lauza tiem maizi un padeva kausu, un, kad Jūda bija tos atstājis, Skolotājs kādu laiku runāja ar tiem. Visa cita starpā Viņš pastāstīja par Savu drīzo nāvi un par mantojumu, ko katram atstāj. Viņš nebija uzkrājis nekādu mantu, īpašumus vai bagātības. Raksti

nevēsta ne par kādiem īpašumiem, izņemot drēbes, ko Viņš nēsāja, un nākamajā dienā, pēc krustā sišanas, tās sadalīja kareivji, kuri par Viņa svārkkiem meta kauliņus. Tas mantojums, ko Viņš nodeva Saviem mācekļiem, pateikdams vienkāršus, bet tajā pašā laikā būtiskus vārdus, bija šāds: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.” (Jāņa 14:27.)

Viņš izmantoja ebreju sveiciena un svētības frāzi: „Savu mieru Es jums dodu.” Taču šo sveicienu un vēlējumu nevarēja uztvert kā ierastu frāzi, jo Viņš teica: „Ne kā pasaule dod, Es jums dodu.” Viņš neizteica to kā tukšu solījumu nolūkā izrādīt pieklājību, kā pasaulīgie cilvēki, kuri izmanto to aiz ieraduma, Viņš runāja kā šo vārdu autors un Miera valdnieks. Viņš piešķīra mācekļiem mieru, teikdams: „Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.” Lai gan pēc dažām stundām tos gaidīja nepatikšanas, jūtot Viņa doto mieru, tie spētu uzveikt bailes un palikt nelokāmi.

Viņa pēdējā frāze tajā neaizmirstamajā vakarā, pirms noslēguma lūgšanas, vēstīja: „Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasaulei esmu uzvarējis!” (Jāņa 16:33.)⁵

Mēs varam vairot mieru, dzīvojam pēc evaņģēlija principiem.

Visumā ir tikai viena roka, kas mūs vada, tikai viena patiesa un nemaldīga gaisma, viena uzticama bāka pasaulei. Šī gaisma ir Jēzus Kristus, pasaules gaisma un dzīvība, gaisma, ko kāds no Mormona Grāmatas praviešiem apraksta kā gaismu, „kas ir bezgalīga, kas nekad nevar tikt aptumšota”. (Mosijas 16:9.)

Droša un mierīga krasta meklējumos mums kā indivīdiem, sievietēm un vīriešiem, ģimenēm, sabiedrībai un nācijām Kristus ir vienīgā bāka, uz kuru varam nemainīgi paļauties. Viņš Pats, runājot par Savu misiju, teica: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība.” (Jāņa 14:6.) . . .

Padomājiet, piemēram, par turpmāk minēto norādījumu, ko Kristus deva Saviem mācekļiem. Viņš teica: „Mīliet savus ienaidniekus, svētījiet tos, kas jūs nolād, dariet labu tiem, kas jūs ienīst, un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs ļaunprātīgi izmanto un kas jūs vajā.” (Mateja 5:44.)

Padomājiet, ko tikai sekošana šim pamudinājumam vien varētu paveikt, attiecinojot to uz jūsu apkaimi, apkārtējo sabiedrību, kur jūs ar bērniem dzīvojat, un nācijām, kas veido mūsu vareno, globālo ģimeni. Es saprotu, ka šī mācība ir ievērojams izaicinājums, taču tas neapšaubāmi ir daudz pieņemamāks par tām briesmīgajām problēmām, ko rada karš, nabadzība un sāpes, ar ko vēl joprojām nākas saskarties visai pasaulei.⁶

Ja mēs centīsimies palīdzēt tiem, kas mūs apvainojuši, ja lūgsim par tiem, kuri mūs ļaunprātīgi izmantojuši, mēs dzīvosim skaistu dzīvi. Mēs varēsim rast mieru, Garā un vienotībā cits ar citu kalpojot Tam Kungam un ievērojot Viņa baušļus.⁷

Pasaulei, kur dzīvojam, atrazdamies savu māju tuvumā vai tālu no tām, ir vajadzīgs Jēzus Kristus evaņģēlijs. Tas nodrošina vienīgo ceļu, kā pasaule var iepazīt mieru. . . . Mums ir nepieciešama daudz mierpilnāka pasaule, kur tiek veidotas daudz mierīgākas ģimenes, apkaime un sabiedrība. Lai nodrošinātu un veicinātu šādu mieru, „mums ir jāmil citi — gan savi ienaidnieki, gan draugi” [*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010. g.), 393. lpp.]. . . . Mums draudzīgi jāsniedz pretī apkārtējiem. Mums jābūt laipnākiem, maigākiem, piedodošākiem un lēnprātīgākiem.⁸

Dievs galvenokārt rīkojas caur pārliecināšanu, pacietību un ilgcietību, nevis ar piespiedu līdzekļiem vai skarbu konfrontāciju. Viņš rīkojas, maigi lūdzot un vedinot uz labu.⁹

Tiem, kuri noraida Dievu, nevēlas ievērot Viņa baušļus vai pārkāpj Viņa likumus, miera apsoliņums nav spēkā. Runājot par vadītāju pagrimumu un samaitātību, pravietis Jesaja izteica kādu pamācību, sakot: „Bet bezdievji ir kā saviļņota jūra, kas nevar rimt, bet kuras ūdeņi uzvanda dūņas un dubļus. „Bezdievjiem nav miera!” saka mans Dievs.” (Jesajas 57:20–21.) . . .

Vienaldzība pret Glābēju un Dieva baušļu neievērošana noved pie nedrošības, iekšēja nemiera un cīņiem. Tas ir miera pretmets. Cilvēks var iegūt mieru vienīgi caur beznosacījumu pakļaušanos — pakļaušanos Miera valdniekam, kam ir pa spēkam šo mieru piešķirt.¹⁰

Pasaulīgajiem nemieriem, kas bieži vien atspoguļojas kļiedzošos virsrakstos, vajadzētu atgādināt mums par tiekšanos pēc miera, kas rodams, dzīvojot pēc vienkāršajiem Kristus evaņģēlija principiem.

Protestējošās minoritātes neiztraucēs mūsu dvēseles mieru, ja vien mēs mīlēsim savus līdzcilvēkus un ticēsim Glābēja Izpirkšanas upurim un Viņa dāvātajai, klusajai pārliecībai par mūžīgo dzīvi. Kur gan šajā nemierpilnajā pasaulē rast šādu ticību? Tas Kungs teica: „Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausīniet, tad jums taps atvērts. Jo ikviens, kas lūdz, dabū, un kas meklē, atrod, un tam, kas klausīn, taps atvērts.” (Lūkas 11:9–10.)¹¹

Ja vēlamies rast mieru šajā pasaulē un mūžīgo dzīvi nākamajā pasaulē, šķiet, mums visiem jāpieņem divi mūžīgi, patiesi principi: (1) Jēzus ir Kristus, mūsu Debesu Tēva mūžīgais Dēls, kurš nāca pasaulē ar noteiktu mērķi — izpirkt visu cilvēci no grēka un kapa —, un Viņš dzīvo, lai varētu atvest mūs atpakaļ, Tēva klātbūtnē. (2) Džozefs Smits bija Viņa pravietis, kurš tika aicināts šajās pēdējās dienās atjaunot patiesību, kas cilvēces pārkāpumu dēļ bija tai zudusi. Ja visi cilvēki pieņemtu abas šīs pamatpatiesības un dzīvotu pēc tām, pasaulē ienāktu miers.¹²

Ja vien jūs, jūs paši, pretotos . . . kārdinājumiem un izlemtu maksāt dienišķo maksu — dzīvot pēc „pļaujas likuma” ar morāli tīrām domām un rīcību, krietniem un godīgiem darījumiem, godprātīgi un apzinīgi studējot, gavējot, lūdzot un pielūdzot —, jūs pļautu brīvības, iekšēja miera un labklājības ražu.¹³

Arī nesavtīgas kalpošanas pilna dzīve piepildās ar mieru, kas ir augstāks par visu saprašanu. . . . Šādu mieru var rast vienīgi, dzīvojot pēc evaņģēlija principiem. Uz šiem principiem balstās Miera valdnieka iecere.¹⁴

Mūsu pasaulē ir milzum daudz ieceru, kā caur tūkstošiem grēku un kārdinājumu sagraut . . . personīgo mieru. Mēs lūdzam par to, lai svētie dzīvotu saskaņā ar ideālo standartu, ko noteicis Jēzus no Nācaretes.

Mēs lūdzam, kaut Sātana pūliņi ciestu sakāvi, kaut cilvēki varētu dzīvot mierīgi un rāmi, kaut ģimenēs valdītu tuvas attiecības un rūpes par katru ģimenes locekli, kaut bīskapijas un stabi, draudzes un apgabali varētu vienotībā veidot vareno Kristus miesu, apmierinot visas vajadzības, remdējot visas sāpes, dziedējot visas brūces, līdz, saskaņā ar Nefija lūgumu, visa pasaule sāktu virzīties „uz priekšu ar nelokāmību Kristū, esot ar pilnīgu cerības spožumu un ar mīlestību uz Dievu un uz visiem cilvēkiem”. . . .

„Arī nesavtīgas kalpošanas pilna dzīve piepildīsies ar mieru, kas ir augstāks par visu saprašanu.”

„Mani mīļotie brāļi,” Nefijs teica, „šis ir tas ceļš; un nav neviena cita ceļa.” (2. Nefija 31:20–21.)¹⁵

3

Glābējs var mums palīdzēt rast mieru, par spīti apkārt valdošajam satraukumam.

Jēzum negāja secen ne ciešanas un sāpes, ne mokas un šautīšana. Nevienam nevar aprakstīt to neaptveramo nastu, ko Viņš nesa,

un mums trūkst gudrības, lai izprastu pravieša Jesajas sniegto Glābēja raksturojumu: „vīrs, kam nav svešas bēdas”. (Jesajas 53:3.) Viņa dzīves kuģis tika mētāts visu Viņa dzīvi, līdz, laicīgā skatījumā, neglābjami avarēja Golgātas klinšainajā krastā. Mums ir lūgts nelūkoties uz šo dzīvi laicīgām acīm. Pateicoties garīgajam skatījumam, mēs zinām, ka pie krusta notika gluži kas cits.

Par spīti tam, ka nikni plosījās vētra, Glābēja vārdos un sirdi valdīja miers. Kaut arī mūsu dzīvē valdītu miers: mūsu sirdis, mūsu pašu mājās, šis pasaules tautās un arī Baznīcā — par spīti triecieniem, ko tai laiku pa laikam nākas piedzīvot! Mēs nevaram gaidīt, ka iziesim cauri šai dzīvei kā indivīdi vai sabiedrība, nepiedzīvojot zināmu pretestību.¹⁶

Cilvēks var dzīvot skaistā un mierīgā apkaimē, būdams pastāvīgā nemierā iekšējas disharmonijas un pretrunu dēļ. Turpretī, kāds cits var pieredzēt karu, vispārēju postažu un asinsizliešanu, tajā pašā laikā baudot neaprustāmu mieru. Ja mēs vērsīsimies pie cilvēkiem un pasaulīgajiem ceļiem, mēs piedzīvosim satraukumu un apjukumu. Bet, ja pievērsīsimies Dievam, mūsu nemierīgās dvēseles radīs mieru. To skaidri pavēsta Glābēja vārdi: „Pasaulē jums ir bēdas.” (Jāņa 16:33.) Un Viņa vēlējums divpadsmit apustuļiem un visai cilvēcei: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu.” (Jāņa 14:27.)

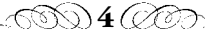
Mēs varam rast šo mieru arī tagad šajā konfliktu pilnajā pasaulē, ja vien pieņemsim Viņa diženo dāvanu un ar to saistīto aicinājumu: „Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.

Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.” (Mateja 11:28–29.)

Šis miers pasargā mūs no pasaulīgajiem satraukumiem. Zināšanas par to, ka Dievs dzīvo, ka mēs esam Viņa bērni un ka Viņš mūs mīl, mierina satrauktu sirdi. Atbilde uz miera meklējumiem rodama ticībā Dievam un Viņa Dēlam, Jēzum Kristum. Tā sniegs mums mieru gan tagad, gan mūžībā.¹⁷

Šajā apmulsuma, steigas un īslaicīgu panākumu pilnajā pasaulē mums vajag atgriezties pie Kristus vienkāršības. . . . Mums ir jāstudē

vienkāršie un patiesie pamatprincipi, ko mācīja Skolotājs, atbrīvojoties no visa pretrunīgā. Mūsu ticībai Dievam jābūt īstenai, ne teorētiskai. Jēzus Kristus atjaunotais evaņģēlijs var kļūt par dinamisku virzītājspēku, kuru, patiesi pieņemot, paveras jēgpilna reliģiskā pieredze. Viena no mormoņu reliģijas stiprajām pusēm ir šī pasīvās ticības pārvēršana dienišķā domāšanas veidā un rīcībā. Tādā veidā satraukumu un apjukumu nomaina rāms miers.¹⁸

Pievēršot skatu Jēzum, mēs varam pārvarēt visu, kas draud sagraut mūsu mieru.

Ļaujiet man atstāstīt kādu no dižajiem stāstiem par to, kā Kristus uzveica, mūsaprāt, biedējošus pārbaudījumus un kārdinājumus. Kristus mācekļi bija uzsākuši vienu no saviem biežajiem braucieniem pāri Galilejas jūrai. Nakts bija tumša, un laikapstākļi — brāzmaini un vētraini. Bija sacēlušies milzīgi viļņi un spēcīgs vējš, un mirstīgie, vārie vīri bija pārbijušies. Diemžēl līdzās nebija neviena, kas varētu viņus mierināt un paglābt, jo Jēzus bija palicis krastā viens.

Taču Viņš kā vienmēr tos uzraudzīja. Viņš tos mīlēja un gādāja par tiem. Vislielākajā satraukumā viņi pavēras tumsā un ieraudzīja kādu tēlu plīvojošā apmetnī, kas tuvojās pāri jūras viļņiem. Pārbijušies no šī skata, viņi izbailēs kļiedza, domājot, ka virs viļņiem staigā spoks. Un tad, cauri vētrai un tumsai viņus (kā tik bieži arī mūs, kad, dodoties caur dzīves tumsībai, okeāns šķiet tik milzīgs un mūsu nelielās laiviņas — tik maziņas) uzrunāja varena, mierinoša balss, paužot pavisam vienkāršu vēsti: „Es tas esmu! Nebīstieties!” Pēteris izsaucās: „Kungs, ja Tu tas esi, tad liec man nākt pie Tevis pa ūdens virsu.” Un Kristus atbildēja viņam, gluži kā mums visiem: „Nāc!”

Pēteris pārlēca pāri laivas sānam nemierīgajos viļņos, un, kamēr vien viņa skats bija pievērstš Tam Kungam, vējš varēja raustīt viņa matus un lietus — mērcēt viņa drēbes, taču viss bija labi. Tikai, kad viņa ticība sašķobījās un viņš novērsa skatu no Skolotāja, lai palūkotos nīknajos viļņos un tumšajā dzelmē, sev zem kājām, tikai tad viņš sāka slīkt. Jau atkal, kā vairums no mums, viņš sauca: „Kungs, palīdzi man!” Un Jēzus viņu nepievīla. Viņš izstiepa roku un satvēra slīkstošo mācekli, maigi norādot: „Mazticīgais, kādēļ tu šaubījies?”

Un pēc tam, droši uzkāpuši uz nelielā klāja, viņi visi raudzījās, kā vējš norimst un viņu vāli izlīdzinās. Drīz vien viņi sasniedza patvērumu, iebraucot drošā ostā, kur kādudien cer nokļūt visi. Kuģa apkalpe līdz ar Viņa mācekļiem jūta neizsakāmu apbrīnu. Daži no tiem uzrunāja Viņu vārdā, kuru šodien pasludinā arī es: „Patiesi Tu esi Dieva Dēls.” (Pielāgots no Farrar, *The Life of Christ*, 310.–313. lpp.; skat. Mateja 14:22–33.)

Es nešaubīgi ticu — ja vien mēs kā indivīdi, ģimenes, sabiedrība un tautas varētu pievērst savu skatu Jēzum, arī mēs, līdzīgi kā Pēteris, uzvaroši staigātu pāri „neticības viņu vāliem, bezbailīgi pretojoties šaubu vējiem”. Taču, ja mēs novērsīsimies no Tā, kuram mums būtu jātic (jo tas ir tik viegli un šis pasaulīgais kārdinājums ir tik vilinošs), ja mēs pievērsīsimies nevis Tam, kurš var mums palīdzēt un mūs glābt, bet gan apkārtējo apstākļu briesmīgajai, postošajai un niknajai varai, mēs nenovērsami nogrimsim konfliktu, ciešanu un izmisuma jūrā.

Es lūdzu, kaut brīžos, kad šķiet, ka nosliksim plūdus un dzelme aprīs mūsu viņu mētāto ticības laiviņu, mēs allaž cauri vētraī un tumsai saklausītu šos jaukos pasaules Glābēja vārdus: „Turiet drošu prātu, Es tas esmu! Nebīstieties!” (Mateja 14:27.)¹⁹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Hanters māca, ka Jēzus Kristus ir patiesa miera avots (skat. 1. sadaļu). Kas tev ir palīdzējis saprast, ka tā ir patiesība? Mini kādu piemēru! Kā mēs varam iegūt Jēzus dāvāto mieru?
- Kā mīlestība pret apkārtējiem palīdz mums rast mieru? (Skat. 2. sadaļu.) Kā dzīve pēc evaņģēlija palīdz mums rast mieru? Kādēļ, lai rastu mieru, nepieciešama „beznosacījumu pakļaušanās” Glābējam?
- Pārskatī 3. sadaļā ietvertās prezidenta Hantera mācības. Kā tavā dzīvē ir piepildījies Glābēja apsolījums — atvieglināt nastas, kas nospiež tos, kuri nāk pie Viņa?
- Padomā par to, ko prezidents Hanters stāsta par Pētera staigāšanu pa ūdens virsu (skat. 4. sadaļu). Ko šis stāsts māca tev par to, kā rast mieru grūtos brīžos? Kā Glābējs ir palīdzējis tev „turēt drošu prātu” un nebaidīties grūtos brīžos?

Saistītās rakstvietas

Psalmi 46:10; 85:8; Jesajas 32:17; Marka 4:36–40; Romiešiem 8:6; Galatiešiem 5:22–23; Filipiešiem 4:9; Mosijas 4:3; M&D 19:23; 59:23; 88:125.

Ieteikums skolotājam

Aicini, lai nodarbības dalībnieki izraugās vienu no šīs nodaļas sadaļām, kuru viņi vēlētos apspriest, un sagrupējas ar tiem, kuri izvēlējušies to pašu sadaļu. Mudini, lai katra grupa apspriež nodaļas beigās ietverto jautājumu, kas attiecas uz konkrēto sadaļu.

Atsauces

1. Citāts no Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994. g.), 185. lpp.
2. Citāts no Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 266. lpp.
3. Boyd K. Packer, „President Howard W. Hunter — He Endured to the End”, *Ensign*, 1995. g. apr., 29. lpp.
4. „The Gifts of Christmas”, *Ensign*, 2002. g. dec., 16. lpp.
5. Citāts no Conference Report, 1966. g. okt., 15.–16. lpp.
6. „The Beacon in the Harbor of Peace”, *Ensign*, 1992. g. nov., 18. lpp.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams (1997. g.), 40. lpp.
8. „A More Excellent Way”, *Ensign*, 1992. g. maijs, 61. un 63. lpp.
9. „The Golden Thread of Choice”, *Ensign*, 1989. g. nov., 18. lpp.
10. Citāts no Conference Report, 1966. g. okt., 16. lpp.
11. Citāts no Conference Report, 1969. g. okt., 113. lpp.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 172.–173. lpp.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 73.–74. lpp.
14. „The Gifts of Christmas”, 19. lpp.
15. Citāts no Conference Report, 1976. g. apr., 157. lpp.
16. „Master, the Tempest Is Raging”, *Ensign*, 1984. g. nov., 35. lpp.
17. Citāts no Conference Report, 1966. g. okt., 16.–17. lpp.
18. Citāts no Conference Report, 1970. g. okt., 131.–132. lpp.
19. „The Beacon in the Harbor of Peace”, 19. lpp.

Dzīves likstas — daļa no Dieva ieceres mūsu mūžīgajai attīstībai

*„[Mirstīgās dzīves grūtībām] darot mūs pazemīgus
un attīrot mūs, un mācot mūs, un svētot mūs,
tās var būt spēcīgi instrumenti Dieva rokās,
kā padarīt mūs par labākiem cilvēkiem.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

1980. gada aprīļa vispārējā konferencē elders Hovards V. Hanteris, toreiz Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, pastāstīja, kā kopā ar lielu pūli skatījās garlaivu sacīkstes Samoa. „Pūlis bija nemierīgs,” viņš teica, „un lielākā daļa acu bija vērstas uz jūru, cenšoties tālumā saskatīt [laivas]. Pēkšņi pūlis iekliedzās, laivām parādoties tālumā. Katrā no tām bija komanda ar piecdesmit spēcīgiem airētājiem, kas vienā ritmā airēja, dzenot laivas pa putojošajiem viļņiem. Tas bija brīnišķīgs skats.

Drīz vien laivas un vīri bija labi saredzami, traucoties pretī finišam. Lai arī spēcīgie vīri airēja laivu no visa spēka, laivas un piecdesmit vīru svars saskārās ar spēcīgu pretspēku — ūdens pretestību.

Pūļa ovācijas sasniedza kulmināciju, kad pirmā garlaiva šķērsoja finiša līniju.”

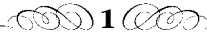
Pēc sacīkstēm elders Hanteris aizgāja uz laivu piestātņi un aprunājās ar vienu no airētājiem, kurš paskaidroja, ka garlaivas priekšgals „ir uzbūvēts tā, ka šķeļ viļņus un ūdeni, lai palīdzētu pārvarēt pretestību, kas savukārt mazina laivas ātrumu. Viņš arī paskaidroja, ka airēšana pret ūdens pretestību rada spēku, kas liek laivai kustēties uz priekšu. Pretestība izraisa gan bremzējošo spēku, gan dod iespēju kustēties uz priekšu.”¹

Mūsu pārbaudījumos Glābējs katru no mums aicina, līdzīgi kā vīru pie Betzatas dīķa: „Vai tu gribi vesels kļūt?” (Jāņa 5:6).

Elders Hanteris izmantoja stāstu par laivu sacīkstēm Samoa, lai ievadītu savu uzrunu par dzīves likstu nolūku. Kalpojot par apustuli, viņš daudzas reizes runāja par dzīves likstām, sniedzot padomu, cerību un iedrošinājumu. Viņš runāja no personīgās pieredzes, pats pārdzīvojis dzīvībai bīstamas slimības un citus pārbaudījumus. Viņš liecināja ar stingru pārliecību, ka grūtību brīžos „Jēzum Kristum piemīt spēks, ar ko atvieglot mūsu nastu un mazināt mūsu slogu”.²

Hovarda V. Hantera mācības

Dzīves likstas ir daļa no Dieva ieceres mūsu mūžīgajai attīstībai.

Es esmu novērojis, ka dzīvē — ikviena cilvēka dzīvē — ir pa pilnam gan kāpumu, gan kritumu. Patiesi, mēs pasaulē redzam daudz prieku un bēdu, daudz mainītu plānu un jaunu virzienu, daudz svētību, kas ne vienmēr izskatās vai liekas kā svētības, un daudz tā, kas mūs dara pazemīgus un vairo mūsu pacietību un ticību. Mums visiem laiku pa laikam ir bijušas šādas pieredzes un, man šķiet, — vienmēr būs. . . .

. . . Prezidents Spensers V. Kimbals, kurš daudz zināja par ciešanām, vilšanos un apstākļiem ārpus savas kontroles, reiz rakstīja:

„Kā cilvēki, mēs vēlētos izskaust no savas dzīves fiziskas sāpes un garīgas mokas un radīt sev nepārtrauktu mieru un komfortu, taču, ja mēs aizvērtu durvis uz ciešanām un sāpēm, mēs izslēgtu no dzīves arī savus lielākos draugus un labdarus. Ciešanas var padarīt cilvēkus par svētajiem, jo viņi mācās pacietību, izturību un pašsavaldīšanos” [*Faith Precedes the Miracle* (1972), 98. lpp.].

Šajā apgalvojumā prezidents Kimbals runā par durvju aizvēršanu uz noteiktām dzīves pieredzēm. . . . Savā dzīvē mēs regulāri sastopamies ar zaudētām iespējām un nepiepildītām vēlmēm, un dažos gadījumos tas ir par iemeslu īstām sāpēm un sirdēstiem. Taču es *tiesām* ticu, ka tur, kur vienas šādas iespēju un vēlmju durvis aizveras, citas atveras (iespējams, vairāk nekā vienas) ar cerību un svētībām citās mūsu dzīves jomās, ko pretējā gadījumā mēs nebūtu atklājuši.

. . . Pirms dažiem gadiem [prezidents Merions G. Romnijs] teica, ka visi vīrieši un sievietes, pat visuzticīgākie un vislojālākie, savā dzīvē saskaras ar likstām un ciešanām, jo, runājot Džozefa Smita vārdiem: „Cilvēkiem ir jācieš, lai viņi varētu uzkāpt Ciānas kalnā un taptu paaugstināti augstāk par debesīm” [*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 228. lpp.; skat. Conference Report, 1969. g. okt., 57. lpp.].

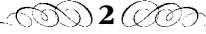
Prezidents Romnijs tad teica:

„Tas nenozīmē, ka mēs alkstam pēc ciešanām. Mēs izvairāmies no visām ciešanām, no kurām varam izvairīties. Tomēr mēs tagad zinām, un mēs visi zinājām tad, kad izvēlējamies mirstīgo dzīvi, ka šeit tiksīm pārbaudīti likstu un ciešanu krāsni. . . .

[Turklāt] Tēva iecere Savu bērnu pārbaudīšanai [un attīrīšanai] neizslēdza pat pašu Glābēju. Ciešanas, ko Viņš uzņēmas izturēt un ko Viņš tiešām izturēja, līdzinājās visu vīriešu [un sieviešu] ciešanām kopā. Trīcot un asiņojot, un vēloties izvairīties no rūgtā biķera, Viņš teica: „Es baudīju to un pabeidzu Savus sagatavošanas darbus cilvēku bērniem” (M&D 19:18–19).” (Skat. Conference Report, 1969. g. okt., 57. lpp.)

Katram no mums ir jāpabeidz savi „sagatavošanas darbi cilvēku bērniem” [M&D 19:19]. Kristus sagatavošanas darbi bija pavisam citādi nekā mūsēji, taču mums visiem ir veicami sagatavošanas darbi, un ir pieredzes, kas jāpiedzīvo. Lai paveiktu šādus svarīgus sagatavošanas darbus, bieži vien būs jāpanes sāpes, jāpiedzīvo dažas negaidītas izmaiņas dzīves ceļā un jāpakļauj sava griba, „patiesi kā bērns pakļaujas savam tēvam” [Mosijas 3:19]. Dievišķu sagatavošanas darbu pabeigšana un tuvināšanās dievišķajam var mūs novest — patiešām, neapšaubāmi mūs novedīs — tieši līdz mūsu mirstīgās dzīves pēdējām stundām.³

Mēs uzsākām mirstīgo dzīvi, lai sadurtos ar pretestību. Tā bija daļa no Dieva ieceres mūsu mūžīgajai attīstībai. Bez kārdinājumiem, slimībām, sāpēm un bēdām nevarētu būt nekādas labestības, ticamības, izpratnes par labklājību vai prieka. . . . Mums ir jāatceras, ka tie paši pretestības spēki, kas kavē mūsu progresu, arī sniedz mums iespējas tos pārvarēt.⁴

Mūsu mirstīgās dzīves likstas ir dotas mūsu izaugsmei un pieredzes gūšanai.

[Mirstīgās dzīves grūtībām] darot mūs pazemīgus un attīrot mūs, un mācot mūs, un svētot mūs, tās var būt spēcīgi instrumenti Dieva rokās, kā padarīt mūs par labākiem cilvēkiem, pateicīgākiem, mīlošākiem un taktiskākiem, un uzmanīgākiem pret citu cilvēku jūtām un vajadzībām viņu grūtību brīžos.

Jā, mums visiem ir grūti brīži, gan individuāli, gan kopīgi, taču pat visgrūtākajos laikos, gan senatnē, gan mūsdienās, to grūtību un pravietojumu nolūks bija vienīgi svētīt taisnīgos un palīdzēt tiem, kas ir mazāk taisnīgi, virzīties uz grēku nožēlošanu. Dievs mīl mūs, un Svētie Raksti pasaka mums, ka Viņš „devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību” [Jāņa 3:16].⁵

Mormona Grāmatas dižais patriarhs Lehijs iedrošināja savu dēlu Jēkabu, kurš bija piedzimis tuksnesī grūtību un pretestības laikā. Jēkaba dzīve nebija tāda, kā viņš to sagaidīja, ne arī tajā bija tādas ideālas pieredzes, kā viņš iedomājās. Viņš bija pārdzīvojis ciešanas un neveiksmes, taču Lehijs apsolīja, ka viņa dēla bēdas tiks iesvētītas viņa labumam (skat. 2. Nefija 2:2).

Tad Lehijs piebilda šos vārdus, kas ir kļuvuši par klasiku:

„Jo ir vajadzīgs, lai būtu pretstats visās lietās. Ja ne tā, . . . tad nevarētu notikt ne taisnīgums, ne ļaundarība; ne svētums, ne bēdas; ne labais, ne sliktais” (2. Nefija 2:11).

Gadu gaitā es esmu smēlies lielu mierinājumu šajā skaidrojumā par dažām dzīves sāpēm un vilšanos. Es smeļos vēl lielāku mierinājumu apziņā, ka vislabākie vīrieši un sievietes, tai skaitā arī pats Dieva Dēls, ir saskārušies ar šādu pretestību, lai spētu labāk saprast atšķirību starp taisnīgumu un ļaundarību, svētumu un postu, labo un slikto. Atrodoties ieslodzījumā tumšajā un drēgnajā Libertī cietumā, pravietis Džozefs Smits uzzināja: ja mēs tiekam aicināti iziet cauri ciešanām, tas ir mūsu izaugsmei un pieredzei, un galu galā būs mums par labu (skat. M&D 122:5–8).

Kur vienas durvis aizveras, citas atveras — pat pravietim, kurš bija cietumā. Mēs ne vienmēr esam pietiekami gudri un pieredzējuši, lai

*Kad Džozefs Smits bija Libertī cietumā, Tas Kungs atklāja viņam,
ka ciešanas var sniegt mums pieredzi un nākt mums par labu.*

pienācīgi spriestu par visām dzīves iespējām un ierobežojumiem. Ceļā uz mūžīgo mājvietu, ko Dievs sagatavo katram savam bērnam, var būt dažādas īpašas pieredzes, kuras Viņš vēlas, lai mēs gūtu. . . .

Dažādos savas dzīves notikumos, kas pat var atkārtoties, mums ir jāatzīst, ka Dievs zina to, ko mēs nezinām, un saprot to, ko mēs nesaprotam. „Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,” saka Tas Kungs (Jesajas 55:8).

Ja jums ir grūtības mājās ar bērniem, kas noklīst no ceļa, ja jūs ciešat no finanšu neveiksmēm un emocionāla sasprindzinājuma, kas apdraud jūsu ģimeni un jūsu laimi, ja jums ir jāsaskaras ar kāda cilvēka zaudējumu vai veselības traucējumiem, miers lai ir jūsu dvēselei. Mēs netiksīm kārdināti vairāk par to, ko spējam panest [skat. 1. korintiešiem 10:13; Almas 13:28; 34:39]. Mūsu apkārtceļi un vilšanās ir šaurā jo šaurā taka pie Viņa.⁶

3

Mums ir iemesls būt optimistiskiem un pārliecinātiem pat grūtos laikos.

Mirstīgajā dzīvē vienmēr ir bijušas dažas grūtības un vienmēr būs. Taču, zinot to, ko mēs zinām, un dzīvojot tā, kā tas no mums tiek sagaidīts, patiesi nav vietas un attaisnojuma pesimismam un izmisumam.

Savā mūžā es esmu redzējis divus pasaules karus un Korejas un Vjetnamas karu, un [citus]. Esmu pārdzīvojis Lielo depresiju, kā arī man izdevās studēt tieslietas; tajā pašā laikā es nodibināju jaunu ģimeni. Esmu redzējis, kā akciju tirgi kļūst neprognozējami, un esmu redzējis, kā daži despoti un tirāni sāk rīkoties neparedzami, — tas viss savā laikā izraisīja diezgan daudz nepatīkšanu pasaulē.

Tādēļ es ceru, ka jūs neuzskatīsit, ka visas pasaules grūtības ir trāpījušās jūsu desmitgadē vai ka nevienam nekad nav gājis sliktāk par jums, vai ka nekad nekļūs labāk. Jums par mierinājumu es vēlos teikt, ka ir gājis sliktāk un ka vienmēr *būs* labāk. Vienmēr būs labāk — it īpaši tad, kad mēs dzīvosim saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju un mīlēsīm to, un dosim tam iespēju uzplaukt savā dzīvē. . . .

Pretēji tam, ko daži varētu teikt, jums šajā pasaulē ir iemesls būt laimīgiem, optimistiskiem un pārliecinātiem. Katrai paaudzei kopš laika gala ir bijis, ko pārvarēt, un ir bijušas problēmas, kas jāatrisina.⁷

4

Kad mēs nāksim pie Glābēja, Viņš atvieglos mūsu nastu un mazinās mūsu slogu.

„Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.

Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.

Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mateja 11:28–30.) . . .

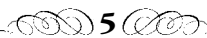
. . . Šis brīnišķīgais palīdzības piedāvājums, ko izteica pats Dieva Dēls, neattiecās vienīgi uz galiliešiem Viņa laikā. Aicinājums uzņemties Viņa patīkamo jūgu un pieņemt Viņa vieglo nastu neattiecas tikai uz pagājušajām paaudzēm. Tas bija un ir universāls aicinājums visiem cilvēkiem, visām pilsētām un tautām, katram vīrietim, katrai sievietei un katram bērnam it visur.

Mūsu pašu lielu grūtību laikos mēs nevaram atstāt bez ievēribas šo drošo atrisinājumu savām pasaulīgajām rūpēm un raizēm. Tajā ir personīga miera un aizsardzības solījums. Tajā ir spēks piedot grēku visos laikos. Arī mums ir jātic, ka Jēzum Kristum piemīt spēks atvieglot mūsu nastu un mazināt mūsu slogu. Arī mums ir jānāk pie Viņa un tur jāsaņem atpūta no saviem darbiem.

Protams, šādus solījumus pavada saistības. „Nemiet uz sevi Manu jūgu,” Viņš ļoti lūdz. Bībeles laikos iejūgs bija ierīce, kas krietni palīdzēja tiem, kas apstrādāja zemi. Tas ļāva viena dzīvnieka spēku sasaistīt un savienot ar otra dzīvnieka spēku, tādējādi sadalot un atvieglojot arkla vai kravas ratu vilkšanas smago darbu. Nastu, kas būtu nospiedoša vai varbūt pat neiespējama vienam dzīvniekam, varēja vienlīdz taisnīgi un ērti vilkt divi dzīvnieki — iejūgti kopējā iejūgā. Viņa jūgs prasa lielas un nopietnas pūles, taču tiem, kas ir patiesi pievērsti ticībai, šis jūgs ir patīkams un nasta kļūst viegla.

Kāpēc stāties pretī dzīves nastām vieniem — Kristus jautā, vai kāpēc stāties tām pretī ar laicīgu atbalstu, kas ātri izsīkst? Nomāktie var uzņemties Kristus jūgu, iegūstot spēku un mieru, kas gūstams, pateicoties tam, ka viņi stāv līdzās Dievam, kurš sniegs atbalstu, līdzsvaru un spēku, kas nepieciešams savu izaicinājumu pārvarēšanai un uzdevumu paveikšanai mirstīgās dzīves sarežģītajos apstākļos.

Acīmredzami, katram cilvēkam ir atšķirīgas personīgās dzīves nastas, taču kopējs visiem ir tas, ka tās ir katram no mums. . . . Protams, dažas bēdas ar saviem grēkiem izraisa tie pasaules iedzīvotāji, kuri neseko [mūsu] Debesu Tēva padomam. Lai kādi arī būtu iemesli, neviens no mums nav pilnīgi brīvs no dzīves izaicinājumiem. Ikvienam un visiem Kristus pēc būtības saka: „Tā kā mums visiem ir jānes kāda nasta un jāuzņemas kāds jūgs, kāpēc lai tā nebūtu Mana nasta un Mans jūgs? Es jums apsolu, ka Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta ir viegla.” (Skat. Mateja 11:28–30.)⁸

Pēdējo dienu svētajiem nevajag baidīties no pēdējo dienu likstām.

Svētajos Rakstos . . . ir norādīts, ka būs laika posmi, kad visai pasaulei būs zināmas grūtības. Mēs zinām, ka mūsu laiku atklāšanā netaisnība, diemžēl, būs pavisam acīm redzama, un tas nenovēršami

„Kristus mācekļi katrā paaudzē ir aicināti — patiesi, viņiem ir pavēlēts — būt piepildītiem ar pilnīgu cerības spožumu.”

nesis savus sarežģījumus, sāpes un sodu. Dievs pārtrauks šo ne-
taisnību pats Savā laikā, taču mūsu uzdevums ir dzīvot pilnīgu un
uzticības pilnu dzīvi un neuztraukties līdz nelabumam par pasaules
bēdām vai to, kad pienāks tās gals. Mūsu uzdevums ir dzīvot saskaņā
ar evaņģēliju un būt par spožu gaismu, pilsētu, kas stāv kalnā un
atspoguļo Jēzus Kristus evaņģēlija skaistumu un prieku, un laimi,
kas vienmēr visos laikos nāks pie visiem tiem, kuri ievēro baušļus.

Šajā pēdējā laiku atklāšanā būs lielas bēdas. (Skat. Mateja 24:21.)
Mēs zinām, ka būs kari un karu daudzināšana (skat. M&D 45:26) un
ka visa Zeme būs satraukta (skat. M&D 45:26). Visās laiku atklāšanās
ir bijuši savi bīstami laiki, taču mūsdienās būs patiesas briesmas.
(Skat. 2. Timotejam 3:1.) Ļauni cilvēki uzdarbosies (skat. 2. Timotejam
3:13), taču ļauni cilvēki ir uzdarbojušies ļoti bieži arī agrāk. Posts
izplatīsies, un nekrietnība ies vairumā. (Skat. M&D 45:27.)

Neizbēgami dažu šādu pravietojumu dabisks rezultāts ir bailes,
un šīs bailes neizjūt vienīgi jaunā paaudzē. Šīs bailes izjūt jebkura
vecuma cilvēki, kuri nesaprot to, ko mēs saprotam.

Taču es vēlos uzsvērt, ka šīs sajūtas nav obligātas uzticīgiem pēdējo dienu svētajiem, un tās nenāk no Dieva. Senajam Israēlam dižais Jehova teica:

„Esiet stipri un droši! Nebaiļojieties un nebīstaities no viņiem. Jo Tas Kungs, tavš Dievs, Viņš iet ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs. . . .

Un Tas Kungs, Viņš iet tev pa priekšu un Viņš būs ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs, nebīsties un nebaiļojies.” (5. Mozus 31:6, 8.)

Un jums, mūsu brīnišķīgajai paaudzei mūsdienu Israēlā, Tas Kungs teica:

„Tādēļ, nebīsties, mazais ganāmpulciņ; dari labu; lai zeme un elle apvienojas pret jums, jo, ja jūs esat celti uz Manas klints, tie nevar uzvarēt. . . .

Griezieties pie Manis katrā domā, nešaubieties, nebaidieties.” (M&D 6:34, 36.)

Šāds padoms vijas cauri visiem mūsdienu Svētajiem Rakstiem. Ieklausieties šajā brīnišķīgajā mierinājumā: „Nebīstieties, bērniņi, jo jūs esat Mani, un Es esmu uzvarējis pasauli, un jūs esat no tiem, ko Mans Tēvs Man ir devis.” (M&D 50:41.) „Patiesi Es saku jums, Mani draugi, nebīstieties, lai jūsu sirdis top mierinātas; jā, esiet priecīgi vienmēr un pateicieties visās lietās.” (M&D 98:1.)

Ņemot vērā šādu brīnišķīgu padomu, es domāju, ka mūsu pienākums ir priecāties nedaudz vairāk un krist izmisumā nedaudz mazāk, pateikties par to, kas mums ir, un par Dieva dotajām svētībām, un nedaudz mazāk runāt par to, kā mums nav, vai par bažām, kas pastāv grūtos laikos šajā paaudzē vai jebkurā citā paaudzē.

Lielu cerību un liela prieka laiks

Pēdējo dienu svētajiem šis ir lielu cerību un liela prieka laiks — viens no dižākajiem laikiem evaņģēlija Atjaunošanā un, tādējādi, viens no dižākajiem laikiem jebkurā laiku atklāšanā, jo mūsu laiku atklāšana ir visdižākā no visām laiku atklāšanām. Mums ir jābūt ticībai un cerībai — diviem no dižajiem fundamentālajiem Kristus mācekļības tikumiem. Mums ir jāturpina rīkoties ar paļāvību uz Dievu, tā kā šis ir pirmais princips mūsu ticības kodeksā. Mums

ir jātīc, ka Dievs ir visuspēcīgs, ka Viņš mūs mīl un ka Viņa darbs netīks apturēts vai izjaukts mūsu katra dzīvē vai pasaulē vispār. . . .

Es apsolu jums Tā Kunga, kuram es kalpoju, Vārdā, ka Dievs vienmēr aizsargās Savu tautu un rūpēsies par to. Mums būs savas grūtības tā, kā katrā paaudzē un tautā ir bijušas grūtības. Taču ar Jēzus Kristus evaņģēliju jums ir dota katra cerība, apsolījums un mierinājums. Tam Kungam ir spēks pār Saviem svētajiem, un Viņš vienmēr tiem sagatavos miera, aizsardzības un drošības patvērumu. Kad mēs ticam Dievam, mēs varam cerēt uz labāku pasauli — sev personīgi un visai cilvēcei. Praviētis Eters senos laikos mācīja (un viņš šo to zināja par grūtībām): „Tādēļ, kas tic Dievam, var droši cerēt uz labāku pasauli, jā, patiesi uz vietu pie Dieva labās rokas, šī cerība nāk no ticības, izveido enkuru cilvēku dvēselēm, kas padara tos drošus un nelokāmus, vienmēr labu darbu pārpilnus, vadot tos godināt Dievu.” (Etera 12:4.)

Kristus mācekļi katrā paaudzē ir aicināti — patiesi, viņiem ir pavēlēts — būt piepildītiem ar pilnīgu cerības spožumu. (Skat. 2. Nefija 31:20.)

Cenšoties kļiedēt bailes

. . . Ja mūsu ticība un cerība ir noenkurota Kristū, Viņa mācībās, baušļos un apsolījumos, tad mēs varam paļauties uz kaut ko patiesi ievērojamu un brīnumainu, kas var pāršķirt Sarkano jūru un aizvest mūsdienu Israēlu turp, „[kur] drošībā neviens vairs nevajās”. (*Garīgās dziesmas*, 2013. g., nr. 20.) Bailes, kas var cilvēkus pārņemt grūtos laikos, ir galvenais ierocis Sātana arsenālā, ko viņš izmanto, lai padarītu cilvēci nelaimīgu. Tas, kurš baidās, zaudē spēku dzīves cīņā pret ļauno. Tādēļ ļaunā spēks vienmēr mēģina viest bailes cilvēku sirdīs. Katrā paaudzē un laikmetā cilvēce ir saskārusies ar bailēm.

Kā Dieva bērniem un Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba pēcnācējiem, mums ir jācenšas kļiedēt bailes, kas mīt cilvēku sirdīs. Bikli un bailīgi cilvēki nevar labi paveikt savu darbu, un viņi vispār nevar darīt Dieva darbu. Pēdējo dienu svētajiem ir uzticēta dievišķa misija, un nedrīkst pieļaut, lai tās piepildīšana vienkārši izgaistu bailēs un raizēs.

Kāds Tā Kunga apustulis agrāk izteicās šādi: „Atslēga bailu uzveikšanai ir dota caur pravieti Džozefu Smitu. „Ja jūs esat sagatavojušies, jūs nebaidīsities.” (M&D 38:30.) Šo dievišķo vēsti ir nepieciešams

atkārtot mūsdienās katrā stabā un bīskapijā.” (Elders Džons A. Vidso, Conference Report, 1942. g. apr., 33. lpp.)

Vai mēs esam sagatavojušies pakļauties Dieva baušļiem? Vai mēs esam sagatavojušies gūt uzvaru pār savām kārēm? Vai mēs esam sagatavojušies paklausīt taisnīgam likumam? Ja mēs varam godīgi atbildēt „jā” uz šiem jautājumiem, mēs varam likt bailēm izgaist no savas dzīves. Neapšaubāmi mūsu baiļu līmeni var arī mērit ar mūsu sagatavotību dzīvot taisnīgi — dzīvot tā, kā tas pieklājas katram pēdējo dienu svētajam katrā paaudzē vai laikmetā.

Pēdējo dienu privilēģija, gods un atbildība

Es vēlētos nobeigt ar vienu no dižākajiem apgalvojumiem, ko jebkad esmu lasījis no pravieša Džozefa Smita pierakstiem, kurš saskārās ar tik milzīgām grūtībām savā dzīvē un kurš, protams, samaksāja visaugstāko cenu par savu uzvaru. Viņš *bija* uzvaras vainagots, un viņš bija laimīgs, spēcīgs un optimistisks cilvēks. Tie, kas viņu pazina, sajuta viņa spēku un drosmi, pat dzīves vistumšākajos brīžos. Viņš nezaudēja dūšu un nepalika grūtsirdīgs ilgu laiku.

Viņš reiz izteicās par mūsu laiku — jūsējo un manējo —, ka mēs dzīvojam laikā, „pie kura pravieši, priesteri un ķēniņi [iepriekšējos laikmetos] savās domās un cerībās kavējās ar īpašu gandarijumu; [visi šie senie Dieva liecinieki] ir ar prieku gaidījuši dienas, kurās mēs dzīvojam; un, debešķīgu un priekpilnu gaidu iejūsmināti, viņi dziedāja dziesmas, rakstīja un pravietoja par šīm, mūsu dienām; . . . mēs esam tie izredzētie ļaudis, ko Dievs ir [izvēlējies], lai īstenotu pēdējo dienu godību” [*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 184. lpp.].

Cik liela privilēģija! Cik liels pagodinājums! Cik liela atbildība! Un cik liels prieks! Mums ir iemesls laikā un mūžībā priedzēties un pateikties par savas dzīves kvalitāti, kā arī solījumiem, kas mums ir doti.⁹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kā mums var palīdzēt zināšanas par to, ka dzīves likstas ir daļa no Dieva ieceres mūsu mūžīgajai attīstībai? (Skat. 1. sadaļu.) Kāpēc, jūsuprāt, dzīves likstas ir nepieciešama mirstīgās dzīves daļa?

- Pārskatiet prezidenta Hantera mācības 2. sadaļā par dažiem dzīves likstu nolūkiem. Kā tu esi pieredzējis, ka dzīves likstas var būt mūsu labumam? Kā mēs varam skatīt dzīves likstas no Tā Kunga mūžīgās perspektīvas?
- Kāpēc, kā to māca prezidents Hanteris, mums ir iemesls būt laimīgiem un optimistiskiem pat grūtos laikos? (Skat. 3. sadaļu.) Kā mēs varam izkopt lielāku optimismu šādos laikos? Kādas svētības mēs turpinām saņemt pat vissmagāko dzīves likstu laikā?
- Kā mēs pieņemam Glābēja aicinājumu ļaut Viņam nest mūsu nastu un atvieglot mūsu slogu? (Skat. 4. sadaļu.) Ko nozīmē uzņemties Viņa jūgu? Kā Glābējs ir palīdzējis jums grūtos brīžos?
- Prezidents Hanteris māca, ka baiļu sajūtas par pēdējo dienu likstām nenāk no Dieva (skat. 5. sadaļu). Kā dzīvošana ar bailēm ir kaitīga? Kā mēs varam dzīvot ar cerību un ticību, nevis ar bailēm?

Saistītās rakstvietas

Jāņa 14:27; 16:33; Ebrejiem 4:14–16; 5:8–9; 1. Nefija 1:20; Almas 36:3; M&D 58:2–4; 101:4–5; 121:7–8; 122:7–9

Ieteikums studijām

„Daudzi uzskata, ka labākais laiks studijām ir no rīta, pēc naktsmieņa. . . . Citi dod priekšroku studijām klusās vakara stundās, kad darbdiena ar tās rūpestiem ir beigusies. . . . Laikam jau svarīgākais ir nevis tas, kad studējam, bet gan tas, ka atvēlam noteiktu laiku regulārām studijām” (Hovards V. Hanteris, „Reading the Scriptures”, *Ensign*, 1979. g. nov., 64. lpp.).

Atsauces

1. „God Will Have a Tried People”, *Ensign*, 1980. g. maijs, 24. lpp.
2. „Come unto Me”, *Ensign*, 1990. g. nov., 17.–18. lpp.
3. „The Opening and Closing of Doors”, *Ensign*, 1987. g. nov., 54., 59. lpp.
4. „God Will Have a Tried People”, 25.–26. lpp.
5. „An Anchor to the Souls of Men”, *Ensign*, 1993. g. okt., 71. lpp.
6. „The Opening and Closing of Doors”, 59.–60. lpp.
7. „An Anchor to the Souls of Men” 70. lpp.
8. „Come unto Me”, 17.–18. lpp.
9. „An Anchor to the Souls of Men”, 71.–73. lpp.

*„Tas Kungs ir apsoliņis — ja . . . grūtos brīžos mēs būsim
pazemīgi un vērsīsimies pie Viņa pēc palīdzības, mēs tiksim
„darīti stipri un svētīti no augstumiem” (M&D 1:28).”*

Palīdzība no augšienes

„Laikam jau neviens no solījumiem šajā dzīvē nav mierinošāks par dievišķas palīdzības un garīgas vadības apsolījumu dzīves grūtībās.”

No Hovarda V. Hantera dzīves

Hovards V. Hanteris iemācījās lūgt, būdams mazs zēns. „Mana māte mācīja man lūgt un pateikties Debesu Tēvam par visu, kas mani iepriecina,” viņš teica. „Es bieži pateicos Viņam par skaisto pasauli un brīnišķīgo laiku, ko varēju pavadīt fermā, pie upes un kopā ar skautiem. Vēl es iemācījos lūgt Viņam to, ko vēlējos vai kas man bija vajadzīgs. . . . Es zināju, ka Dievs mani mīl un uzklausa.”¹

Prezidents Hanteris izmantoja lūgšanu kā dievišķas palīdzības avotu visa mūža garumā un mācīja to arī citiem. Piemēram, kad viņš kalpoja par bīskapu, kāds viņa bīskapijas loceklis pastāstīja viņam, ka dusmojas uz kādu vīrieti. Prezidenta Hantera dotajā padomā atspoguļojas viņa liecība par to, kā lūgšana var palīdzēt:

„Es teicu viņam: „Mans brāli, ja tu tagad dosies mājās un ik ritu un vakaru lūgsi par viņu, mēs tiksimies pēc divām nedēļām šajā pašā laikā un izlemsim, kas būtu darāms.”

Vīrietis sekoja šim padomam un atgriezies pazemīgi sacīja par otru: „Viņam nepieciešama neliela palīdzība.”

„Vai tu vēlies viņam palīdzēt?” Prezidents Hanteris vaicāja.

„Jā, protams!” vīrs atteica.

„Viss niknums un viss rūgtums bija pagaisis,” vēlāk atminējās prezidents Hanteris. „Tā notiek, ja mēs cits par citu lūdzam.”²

ir nemieru pārņemts, un viņš rakstīja, ka „milzīgi ļaužu pulki pievienojās dažādām reliģiskām grupām, radot lielus strīdus un šķelšanos cilvēku starpā” [Džozefs Smits — Vēsture 1:5].

Kā zēnam, kuram tik tikko bija palicis četrpadsmit, viņa patiesības meklējumus sarežģīja un visu vēl mulsinošāku padarīja tas, ka tolaik Smitu ģimenes locekļi deva priekšroku dažādām reliģijām.

Un nu, labi zinot šo priekšvēsturi un apstākļus, es aicinu jūs padomāt par to, cik apbrīnojamas bija tās domas un jūtas, kas pārņēma šo gados tik jauno puisi. Viņš rakstīja:

„Šajā lielā satraukuma laikā mans prāts bija aizņemts ar nopietnām pārdomām un lielu nemieru; bet, neskatoties uz to, ka manas sajūtas bija dziļas un bieži mokošas, es tomēr turējos savrup no visām šīm grupām . . . [jo] tik liels bija apjukums un strīdi starp dažādām konfesijām, ka bija neiespējami tik jaunam, nepieredzējušam cilvēkam, kāds biju es, nākt pie kāda noteikta slēdziena, kas ir pareizs un kas nepareizs.

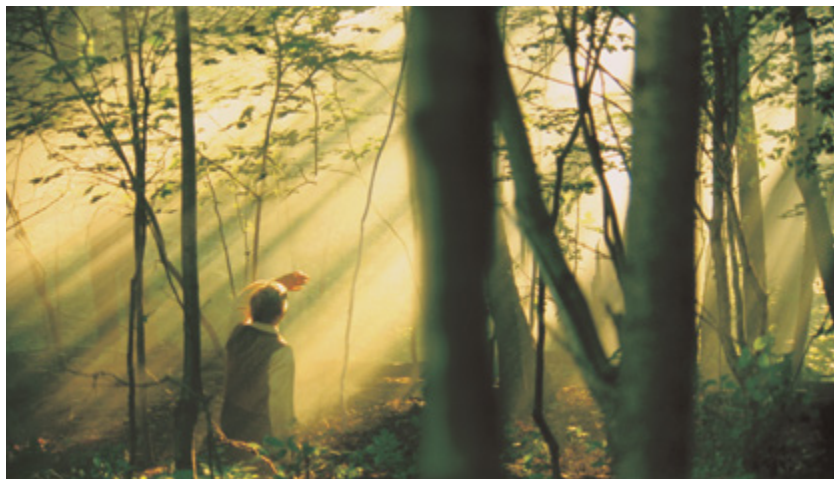
Kņada un nemieri bija tik milzīgi un nemitīgi, ka reizēm mans prāts bija ļoti satraukts. . . .

Šajā vārdu karu un uzskatu sajukuma vidū es bieži sev jautāju: „Kas ir jādara? Kura no visām šīm grupām ir pareiza; jeb varbūt tās visas ir nepareizas? Ja kāda no tām ir pareiza, kura tā ir, un kā es to varētu uzzināt?”

Kamēr es mocījos ar ārkārtīgajām grūtībām, kurām par iemeslu bija šo reliģisko grupu strīdi, kādu dienu es izlasīju Jēkaba vēstules pirmās nodaļas piekto pantu, kurā teikts: *Bet ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots.*

Nekad neviena Svēto Rakstu rinda nebija ienākusi cilvēka sirdī ar tādu spēku, kā šī ienāca šoreiz manējā. Likās, tā ienākusi ar milzīgu spēku katrā manā sirdspukstā. Es par to domāju atkal un atkal, apzinoties, ja vien bija kāds, kam vajadzēja Dieva gudrības, tas biju es; jo es nezināju, kā rīkoties, un, ja es nebūtu spējis iegūt vairāk gudrības, nekā man toreiz piemita, es nekad to arī neuzzinātu.” [Džozefs Smits — Vēsture 1:8–12.]

Tas, kas notika pēc tam, neapšaubāmi mainīja vēstures gaitu. Apņēmies „lūgt no Dieva”, gados jaunais Džozefs devās uz birztalu,

Mēs varam sekot Džozefa Smita piemēram, tiecoties pēc gudrības no Dieva.

kas atradās pie viņa lauku mājām. Tur, atbildot uz Džozefa dedzīgo lūgšanu, viņam parādījās Dievs, Mūžīgais Tēvs, un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, kuri deva viņam padomu. Šī diženā vīzija, par kuru es pazemīgi liecinu, sniedza atbildi ne vien uz to, kurai baznīcai jaunajam Džozefam vajadzētu pievienoties, bet izskaidroja daudz vairāk mūsu atklāšanas laikmeta jautājumu.

Taču mans mērķis . . . nav atstātīt Atjaunošanas sākotnējos notikumus, lai gan tas ir viens no svētākajiem Svēto Rakstu stāstiem. Drīzāk es vēlos vienkārši uzsvērt, cik iespaidīgu garīgā jutīguma pakāpi demonstrēja šis ļoti jaunais un neskolotais zēns.

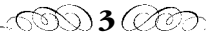
Cik daudzi no mums četrpadsmit gadu vecumā varētu saglabāt skaidru galvu un mierīgu prātu tik dažādu viedokļu karā, īpaši runājot par tik svarīgu tēmu kā mūsu mūžīgā glābšana? Cik daudzi no mums spētu izturēt emocionālos konfliktus, kas rodas, kad vecākiem ir atšķirīga reliģiskā pārliecība? Cik daudzi no mums četrpadsmit vai piecpadsmit gados ielūkotos savā dvēselē un pētītu Svētos Rakstus, lai izprastu to, ko apustulis Pāvils nodēvējis par „Dieva dziļumiem”? (1. korintiešiem 2:10.)

Cik apbrīnojami . . . , ka šis jauneklis tik pamatīgi pievērsās Svētajiem Rakstiem un pēc tam arī personīgajai lūgšanai, ko varētu uzskatīt par varenākajiem garīgās atziņas un garīgās iedvesmas avotiem, kas pieejami pilnīgi visai cilvēcei! Viņu pavisam noteikti plosīja citu

pretrunīgie viedokļi, taču viņš bija apņēmis rīkoties pareizi un rast pareizo ceļu. Viņš ticēja, kā vajadzētu arī mums, ka var tikt mācīts un svētīts no augšienes, kā arī notika.

Kāds varētu teikt, ka Džozefs Smits bija ļoti īpašs gars un ka tas ir īpašs gadījums. Kā tad ar mums, pārējiem, — tiem, kuri ir vecāki (vismaz vecāki par četrpadsmit gadiem) un kam nav lemts aizsākt jaunu evaņģēlija atklāšanas laikmetu? Arī mums ir jāpieņem lēmumi, jātiek galā ar apjukumu un jārod patiesība uzskatu cīņās par visdažādākajām tēmām, kas skar mūsu dzīvi. Pasaulē ir papildam grūtu lēmumu, un dažkārt, kad nākas tos pieņemt, mums var šķist, ka neesam atbilstošā vecumā vai ka mums ir pārāk daudz vājību.

Dažkārt mums var šķist, ka esam garīgi notrulinājušies. Dažreiz, ļoti grūtos brīžos, mums pat var šķist, ka Dievs mūs ir aizmirsis, atstājis vienus — apmulsuma un raižu māktus. Taču šādām izjūtām nav attaisnojuma ne gados vecākajiem no mums, ne jaunākajiem un nepieredzējušākajiem. Dievs pazīst un mīl ikvienu no mums. Mēs visi — ikviens no mums — esam Viņa meitas un dēli, un, lai ko mums dzīve līdz šim būtu mācījusi, mums joprojām ir spēkā viņa solījums: „Ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots.” (Jēkaba v. 1:5.)⁴

Lūgšana ir viens no veidiem, kā iegūt garīgas zināšanas un vadību.

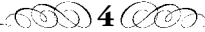
Visas pasaulīgās un laicīgās zināšanas un gudrību mēs iegūstam caur mūsu fiziskajām maņām — pasaulīgā, laicīgā veidā. Mēs piešķaramies, aplūkojam, klausāmies, pagāršojam, pasmaržojam un mācāmies. Turpretī garīgās zināšanas, kā teicis Pāvils, mēs varam iegūt tikai garīgā veidā, no garīga avota. Vēl Pāvils saka:

„Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.” (1. korintiešiem 2:14.)

Mēs esam atklājuši un zinām, ka garīgās zināšanas var iegūt vienīgi, vērsoties pie mūsu Debesu Tēva caur Svēto Garu, Jēzus Kristus Vārdā. Tādējādi, būdami garīgi sagatavoti, mēs saskatām to, ko mūsu acis iepriekš nav redzējušas, un sadzirdam to, ko, iespējams, iepriekš

neesam dzirdējuši, — Pāvila vārdiem runājot, to, ko „Dievs ir sagatavojis”. (1. korintiešiem 2:9.) To visu mēs iegūstam caur Svēto Garu.

Mēs ticam un liecinām visai pasaulei, ka mēs visi vēl joprojām varam sazināties ar Debesu Tēvu un tikt Tā Kunga vadīti. Mēs liecinām, ka Dievs runā ar cilvēkiem, tāpat kā Glābēja dienās un Vecās Derības laikā.⁵

Mēs varam lūgt vienmēr, ne tikai izmisuma brīdī.

Šķiet, ka mūsu modernajos laikos cilvēki domā, ka godbijīga pielūgsmē un bijība svētuma priekšā ir kaut kas nesaprātīgs vai nevēlams, vai pat abējādi. Un tomēr arī skeptiskajiem, „modernajiem” cilvēkiem ir nepieciešama lūgšana. Apdraudējums, milzu atbildība, ārkārtīgs satraukums, neizmērojamas bēdas — visas šīs grūtības, kas „izgrūž” mūs no ierastās komforta zonas un paredzamās rutīnas, liek pievērsties dabiskajām tieksmēm. Ja vien mēs ļaujamies, tās padara mūs pazemīgus, mīkstina sirdi un pievērš cieņpilnai lūgšanai.

Ja mūsu lūgšanas ir tikai kā konvulsīvs sauciens kritiskā brīdī, tad mēs rikojamies ļoti egoistiski, uztverot Dievu kā meistarū vai pakalpojumu aģentūru, kam prasīt palīdzību vienīgi ārkārtas gadījumā. Mums vajadzētu atcerēties par Visaugstāko gan dienu, gan nakti — vienmēr, ne tikai brīžos, kad nekas cits vairs nav līdzams un mums izmisīgi nepieciešama palīdzība. Ja vien cilvēka dzīvē ir jebkāds paņēmiens, par kura brīnumaino efektu un neizmērojamo vērtību attiecībā uz cilvēka dvēseli ir veikti pieraksti, tā ir cieņpilna, godbijīga, lūgšanu pilna saziņa ar mūsu Debesu Tēvu.

„Uzklausī manus vārdus, Kungs, ņem vērā [manu apceri]!” dziedāja dziesminieks.

„Manu skaļo saucienu dzirdi, mans valdniek un mans Dievs! Jo es gribu Tevi pielūgt.

Kungs, uzklausī manu balsi jau agri no rīta, rīta stundā es [vēršos pie Tevis lūgšanā un veros augšup].” (Psalmi 5:1–3.)

Laikam jau šai pasaulei vairāk par visu vajadzīgs, kā teicis dziesminieks, „pavērties augšup” — pavērties augšup gan savos priekos, gan bēdās, gan labklājībā, gan trūkumā. Mums pastāvīgi jāveras

„Lūgšana ir dvēseles saruna ar Dievu Tēvu.”

augšup un jāatzīst, ka Dievs ir Tas, kurš dāvājis mums visu labo, ka Viņš ir mūsu pestīšanas avots. . . .

Mūsu sabiedrībā ir daudz tādu jomu, no kurām pilnībā pagaisis lūgšanas, godbijības un pielūgsmes gars. Lai gan daudzās aprindās sastopami gudri, interesanti, pat izcili vīrieši un sievietes, viņu dzīvē trūkst kāda būtiska elementa, lai to varētu uzskatīt par pilnvērtīgu. Viņi neveras augšup. Viņi nepienes savus solījumus taisnīgumā [skat. M&D 59:11]. Viņu sarunas ir spīdošas, bet ne svētas. Viņu runas ir gudras, bet ne viedas. Lai kur tas būtu — birojā, ģērbtuvē vai laboratorijā —, viņi tik lielā mērā zaudē pašcieņu, ka, izrādot savas ierobežotās spējas, uzskata par nepieciešamu zāķāt neierobežoto spēku, kas nāk no augšienes.

Diemžēl dažkārt šāds godbijības trūkums ir sastopams pat Baznīcā. Mēs ik pa laikam pārāk skaļi sarunājamies, pārāk necienīgi ienākam un izejam no sanāksmēm brīdī, kad tiek lūgts un noris attīroša pielūgsmē. Godbijība ir debesu gaisotne. Lūgšana ir dvēseles

saruna ar Dievu Tēvu. Būtu labi, ja, cenzdamies vēl vairāk līdzināties savam Tēvam, mēs vērtos augšup — uz Viņu —, allaž atcerētos Viņu un no sirds gādātu par Viņa pasauli un Viņa darbu.⁶

5

**Mēs attīstām spēju iegūt garīgas zināšanas,
atvēlot laiku apcerei, pārdomām un lūgšanai.**

Attīstīt garīgumu un pieskaņoties dievbijības augstākajām izpausmēm nav viegls uzdevums. Tas prasa laiku un bieži vien arī iekšējus cīņņus. Tas nenotiks nejauši, tas ir paveicams vienīgi, pieliekot apzinātus pūļņus, piesaucot Dievu un ievērojot Viņa bauļņus. . . .

Pravietis Džozefs Smits . . . , iespējams, vislabāk izskaidrojis, kādēļ mums vajag kļūt garīgiem, kā arī to, ka tas prasa laiku un pacietību, kas, kā mums jāatzīst, ir daļa no šī procesa. [Viņš] teica: „Mēs uzskatām, ka Dievs ir radījis cilvēku ar prātu, kas spējīgs mācīties, un spējām, kas var tikt pilnveidotas atbilstoši tai uzmanībai un uzcītībai, ko saprāts pievērsš tai gaismai, ko saņem no debesīm; un, jo vairāk cilvēks tuvinās pilnībai, jo skaidrāki kļūst viņa uzskati un jo lielāks viņa prieks, līdz viņš ir pārvarējis visu ļauno savā dzīvē un pilnībā zaudējis vēlmi grēkot, un līdzīgi sendienu svētajiem sasniedz tādu ticības pakāpi, ka tiek ietērpts sava Radītāja spēkā un godībā un uzņemts debesīs, lai dzīvotu kopā ar Viņu. Taču mēs uzskatām, ka šādu stāvokli neviens nav sasniedzis vienā acumirkli.” [Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits (2010. g.), 208. lpp.]⁷

Mums ir jāatvēļ laiks, lai sagatavotu savu prātu garīgām lietām. Pilnvaru piešķiršana nenodrošina garīgo spēju attīstību. Tam ir nepieciešama vēlme, centieni un personīga sagatavošanās. Tas, protams, prasa . . . gavēšanu, lūgšanu, Svēto Rakstu studēšanu, pieredzi, apceri, kā arī salkšanu un slāpšanu pēc taisnīgas dzīves.

Man šajā ziņā palīdz šo Visvarenā Dieva norādījumu pārskatīšana:

„Ja tu lūgsi, tu saņemsi atklāsmi pēc atklāsmes, zināšanu pēc zināšanas, lai tu varētu zināt noslēpumus un mīrmīlīgās lietas — to, kas nes prieku, to, kas nes dzīvi mūžīgo.” (M&D 42:61.)

„Lūdziet Tēvu Manā Vārdā, ticībā ticot, ka jūs saņemsit, un jums būs Svētais Gars, kas pavēsta visu, kas ir nepieciešams, cilvēku bērniem.” (M&D 18:18.)

„Lai mūžības nopietnība paliek jūsu prātos.” (M&D 43:34.)

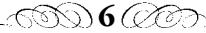
„Paglabājiet savos prātos nepārtraukti dzīvības vārdus, un jums tiks dota tanī pašā stundā tā daļa, kas tiks piešķirta katram cilvēkam.” (M&D 84:85.)

„Meklējiet uzcītīgi, lūdziet vienmēr un esiet ticīgi, un visas lietas strādās kopā jūsu labumam, ja jūs staigāsit tainīgi un atcerēsities derību, ko jūs esat derējuši viens ar otru.” (M&D 90:24.)

„Dievs ar Savu Svēto Garu, jā ar neizsakāmo Svētā Gara dāvanu, dos jums zināšanas.” (M&D 121:26.)

Tas Kungs pavisam noteikti izpildīs šos solījumus, ja vien mēs atbilstoši sagatavosimies.

Atvēliet laiku apcerei, pārdomām un lūgšanām par garīgiem jautājumiem!⁸

Dievs palīdzēs mums garīgi pilnveidoties — soli pa solim.

Daļa no grūtībām, ar kurām nākas saskarties, tiecoties pēc garīguma, ir sajūta, ka mums jāpaveic tik daudz, ka netiekam galā. Pilnība ir kaut kas tāds, kas mums visiem vēl jāsasniedz, taču mēs varam izmantot savas stiprās puses, sākt tur, kur esam, un tiekties pēc laimes, kas rodama, meklējot Dieva lietas. Mums vajadzētu paturēt prātā Tā Kunga padomu:

„Tādēļ nepiekūstiet, labu darīdami, jo jūs ieliekat liela darba pamatu. Un no mazām lietām rodas tas, kas ir liels.

Lūk, Tas Kungs pieprasa sirdi un labu gribu; un labprātīgie un paklausīgie ēdīs Ciānas zemes labumus šajās pēdējās dienās.” (M&D 64:33–34.)

Mani allaž iedrošina Tā Kunga teiktais, ka „labprātīgie un paklausīgie ēdīs Ciānas zemes labumus šajās pēdējās dienās”. Ikviens no mums var būt labprātīgs un paklausīgs. Man šķiet — ja Tas Kungs būtu teicis, ka tikai pilnīgie ēdīs Ciānas zemes labumus šajās pēdējās dienās, daži no mums zaudētu cerību un padotos. . . .

Mums ir jāsāk jau šeit. Mums ir jāsāk jau tagad. Mums ir jāvirzās uz priekšu — soli pa solim. Dievs, kurš ir „izplānojis mūsu laimi”,

vadīs mūs uz priekšu gluži kā mazus bērnus, un šajā procesā mēs pietuvosimies pilnībai.

Neviens no mums nav sasniedzis tādu pilnību vai garīgās izaugsmes zenītu, kāds laicīgajā dzīvē iespējams. Katrs cilvēks var un katram vajag garīgi pilnveidoties. Jēzus Kristus evaņģēlijs ir dievišķa, mūžīgas garīgās pilnveidošanās iecere. Tas ir kas vairāk par ētikas kodeksu. Tas ir kas vairāk par ideālu sociālo kārtību. Tas ir kas vairāk par pozitīvu domāšanu, pašpilnveidi un apņēmību. Evaņģēlijs ir Tā Kunga, Jēzus Kristus, pestīšanas spēks, kas darbojas caur Viņa priesterību, Viņa garīgo stiprinājumu un Svēto Garu. Ticot Jēzum Kristum, paklausot Viņa evaņģēlijam, ar laiku soli pa solim pilnveidojoties, lūdzot pēc spēka, mainot savu attieksmi un mērķus, mēs veiksmīgi iekļausimies Labā Gana ganāmpulkā. Tas prasa disciplīnu, vingrināšanos, pūles un izturību, taču, kā teicis apustulis Pāvils: „Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.” (Filipiešiem 4:13.)

Mūsdienu atklāsmē ir solīts: „Uzticies tam Garam, kas vada darīt labu — jā, rīkotos taisnīgi, staigāt pazemīgi, tiesāt taisnīgi; un tas ir Mans Gars.

Patiesi, patiesi Es saku tev, Es došu tev no Sava Gara, kas apgaismos tavu prātu, kas piepildīs tavu dvēseli ar prieku;

un tad tu zināsi, jeb ar to tu zināsi visas lietas, kuras tu vēlēties no Manis, kuras piederas taisnības lietām, ticībā ticot Man, ka tu saņemsi.” (M&D 11:12–14.)⁹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Izlasi 1. sadaļu un padomā par brīžiem, kad tev ir bijusi vajadzīga debesu palīdzība. Kā dievišķas palīdzības apsolījums ir nācis tev par svētību grūtos brīžos?
- Spriežot pēc 2. sadaļas — ko mēs varam mācīties no Džozefa Smita piemēra attiecībā uz to, kas mums varētu palīdzēt apjukuma brīdī? Kā mēs varam izkopt lielāku garīgu jutīgumu, līdzīgi Džozefam?
- Padomā par prezidenta Hantera mācībām attiecībā uz to, kā iegūt garīgas zināšanas (skat. 3. sadaļu). Kā mēs varam stiprināt savu

vēlmi un spēju iegūt garīgas zināšanas? Kā tev ir palīdzējušas garīgās zināšanas? Mini dažus piemērus!

- Kas var notikt, ja mēs uztveram Dievu „kā meistarū vai pakalpojumu aģentūru, kam prasīt palīdzību vienīgi ārkārtas gadījumā”? (Skat. 4. sadaļu.) Kā lūgšana ir nākusi tev par svētību?
- 5. sadaļā prezidents Hanters māca mums, kā izkopt garīgumu. Kālab, izkopjot garīgumu, nepieciešams piepūlēties? Ko mēs varam mācīties no Rakstu pantiem, ko prezidents Hanters citē šajā sadaļā?
- Pārskati 6. sadaļā ietvertās prezidenta Hantera mācības par garīgo izaugsmi. Kā soli pa solim norisinājusies garīgā izaugsme tavā dzīvē? Kā tev var palīdzēt šajā sadaļā ietvertās prezidenta Hantera mācības, ja šķiet, ka tava garīgā izaugsme ir pārāk lēna?

Saistītās rakstvietas

Psalmi 25:5; Salamana pamācības 3:6; 2. Nefija 32:8–9; Almas 5:46; 34:17–27; 37:36–37; M&D 8:2–3; 88:63; 112:10; Džozefs Smits — Vēsture 1:13–17.

Ieteikums skolotājam

Aicini nodarbības dalībniekus izpētīt šo nodaļu, pievēršot uzmanību, viņuprāt, svarīgākajiem teikumiem un rindkopām. Aicini, lai viņi dalās šajos teikumos vai rindkopās, paskaidrojot, kādēļ, viņuprāt, tās ir tik būtiskas.

Atsauces

1. Citāts no Kellene Ricks, „Friend to Friend: From an Interview with Howard W. Hunter, President of the Quorum of the Twelve Apostles”, *Friend*, 1990. g. apr., 6. lpp.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams (1997. g.), 39.–40. lpp.
3. „Blessed from on High”, *Ensign*, 1988. g. nov., 59. un 61. lpp.
4. „Blessed from on High”, 59.–60. lpp.
5. „Conference Time”, *Ensign*, 1981. g. nov., 13. lpp.
6. „Hallowed Be Thy Name”, *Ensign*, 1977. g. nov., 52.–53. lpp.
7. „Developing Spirituality”, *Ensign*, 1979. g. maijs, 25. lpp.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 36.–37. lpp.
9. „Developing Spirituality”, 25.–26. lpp.

*„Džozefs Smits bija ne tikai dižs cilvēks, bet arī
iedvesmots Tā Kunga kalps, Dieva praviētis.”*

Džozefs Smits — Atjaunošanas pravietis

*„Es svinīgi liecinu par pravieti Džozefu Smitu kā par
Tā Kunga iesvaidīto kalpu šajās pēdējās dienās.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

Nensija Novela, kas bija viena no Hovarda V. Hantera vecvecvecmāmiņām no tēva puses, 1830. gadu vidū pārcēlās uz Lepīru, Mičiganā. 1842. gadā kāds Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas misionārs ieradās Lepīrā no Navū, Ilinoisā. Nensija uzklusēja viņa vēstījumumu, lūdza Dievu par to un saņēma liecību, ka viņš mācīja patiesību. Viņa devās uz Navū, lai vairāk uzzinātu par Baznīcu, un savā dienasgrāmatā šādi aprakstīja savu pieredzi:

„Es devos uzklusēt mormoņu sludinātāju [Džozefu Smitu] ar lielu piesardzību, cerot netikt pievilta. Viņš runāja par Kristus Otro atnākšanu. Man bija liecība, ka Džozefs Smits runāja patiesību un ka viņš bija patiess pravietis, Dieva aicināts un ordinēts, lai darītu lielu darbu, tāpēc ka viņš bija atklājis patiesību, kā to bija mācījis Jēzus Kristus. Es palūdzu, lai mani kristītu.”¹

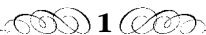
Līdzīgi savai vecvecvecmāmiņai Nensijai Novelai, Hovardam V. Hanteram bija droša liecība par Džozefa Smita pravietisko misiju. Trīs nedēļas pēc kļūšanas par Baznīcas prezidentu viņš devās uz Navū, lai svinētu Džozefa un Hairama Smitu, mocekļu, nāves 150. gadadienu. Sanāksmē, kas notika Navū tempļa atrašanās vietā, prezidents Hanteris teica:

„Atbildība, ko sajūtu pret darbu, ko uzsāka pravietis Džozefs, piepilda mani ar apņēmību darīt visu, ko spēju man atvēlētajā laika sprīdī. Neapšaubāmi Džozefs bija uzticīgs un patiess viņam atvēlētajā laika sprīdī. . . . Es svinīgi liecinu par pravieti Džozefu Smitu kā par Tā

Kunga iesvaidīto kalpu šajās pēdējās dienās. Viņa liecībai par Jēzus Kristus dievišķumu un realitāti es pievienoju savu liecību.”²

Vēlāk tajā pašā dienā sanāksmē pie Kārtidžas cietuma prezidents Hanters liecināja: „Džozefs Smits, kurš šajā vietā atdeva savu dzīvību, bija darbarīks Tā Kunga rokās, ko Viņš izmantoja, lai atjaunotu Sava evaņģēlija pilnību un Savas priesterības pilnvaras.”³

Hovarda V. Hantera mācības

Dievs Tēvs un Jēzus Kristus parādījās Džozefam Smitam, lai uzsāktu Atjaunošanu.

Evaņģēlijs [tika] dots pasaulei daudzas reizes caur praviešiem, un katru reizi [tas tika] nozaudēts nepaklausības dēļ. 1820. gadā klusēšana tika pārtraukta, un Tas Kungs atkal atklājās pravietim. Šis pravietis, Džozefs Smits, varēja liecināt no savām pilnīgi skaidrajām zināšanām, ka Dievs dzīvo, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, augšām-cēlusies Būtne, atsevišķa un atšķirīga no Tēva. Viņš neliecināja par to, kam viņš ticēja vai ko viņš vai citi domāja vai iedomājās, bet gan par to, ko viņš zināja. Šis zināšanas viņš ieguva tāpēc, ka Dievs Tēvs un Dēls parādījās viņam personīgi un runāja ar viņu.⁴

Dievs . . . atklājās [Džozefam Smitam] kā personiska būtne. Turklāt Tēvs un Dēls nodemonstrēja nenoliedzamo patiesību, ka Viņi ir atsevišķas un atšķirīgas personības. Patiesi, Tēva un Dēla radniecība tika no jauna apstiprināta ar dievišķu priekšā stādīšanu zēnam, pravietim: „Šis ir Mans mīlais Dēls. Uzklausi viņu!” [Džozefs Smits — Vēsture 1:17].⁵

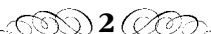
Kad cilvēki dzirdēja jauno Džozefu Smitu apgalvojam, ka Dievs bija parādījies zēnam, viņi izsmēja viņu un novērsās no viņa, tāpat kā kristieši ērā gudri un apdāvināti vīri Atēnās novērsās no viena vīra, kas kalpoja viņu vidū. Tomēr fakts paliek fakts, ka Pāvils minētajā notikumā bija vienīgais cilvēks tajā dižajā zinību pilsētā, kurš zināja, ka cilvēks var nomirt un atkal dzīvot. Viņš bija vienīgais cilvēks Atēnās, kurš spēja skaidri paskaidrot atšķirību starp formālu elku pielūgšanu un patiesu vienīgā, patiesā un dzīvā Dieva pielūgšanu. [Skat. Apustuļu darbi 17:19–20, 22–23].⁶

Tie, kas atraidīja Glābēju, kad Viņš nāca uz Zemes ar paziņojumu, ka Viņš bija Dieva Dēls, teica par Viņu: „Vai Viņš nav amatnieka dēls?” (Mateja 13:55.) Kad Džozefs paziņoja, ka viņš bija redzējis vīziju un bija redzējis Tēvu un Dēlu, šaubas nāca kaimiņu, garīdznieku un mazpilsētas iedzīvotāju sirdīs, un viņi vaicāja: „Vai šis nav lauksaimnieka dēls?” Kristus tika vajāts un nonāvēts, taču laiks ir bijis Viņa aizstāvis. Līdzīgi kā ar amatnieka dēlu, tā tas ir bijis ar lauksaimnieka dēlu.⁷

Džozefs Smits bija ne tikai dižs cilvēks, bet arī iedvesmots Tā Kunga kalps, Dieva praviets. Viņa diženums pamatojas vienā lietā — viņa apgalvojumā par to, ka Viņš redzēja Tēvu un Dēlu un ka viņš atsaucās uz šīs dievišķās atklāsmes realitāti. . . .

Es liecinu, . . . ka Tēvs un Dēls tiešām parādījās pravietiem Džozefam Smitam, lai uzsāktu šo diženo pēdējo dienu darbu mūsu dienās.

Es liecinu, ka zēns, praviets, kurš tik daudzos veidos paliek . . . šīs Baznīcas pieredzes centrālais brīnums, ir dzīvs pierādījums tam, ka Dieva rokās un pasaules Glābēja vadībā mazās un vienkāršās lietas nāks un sagraus varenās un spēcīgās lietas.⁸

Jēzus Kristus vēlreiz izveidoja Savu Baznīcu caur pravieti Džozefu Smitu.

1830. gada 6. aprīlī . . . vīriešu un sieviešu grupa, rīkojoties paklausībā Dieva pavēlei, sapulcējās Pītera Vitmera k-ga, [vecākā], mājā, lai organizētu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu. . . . Nevienam no viņiem nepretendēja ne uz kādu īpašu izglītību vai zīmīgu vadību. Viņi bija godājami cilvēki un cienjami pilsoņi, taču bija praktiski nepazīstami ārpus savas tuvējās apkāmes. . . .

Šie pazemīgie, vienkāršie cilvēki bija sapulcējušies tāpēc, ka viens no viņiem, Džozefs Smits, jaun., gados ļoti jauns vīrietis, bija izteicis ļoti ievērojamu apgalvojumu. Viņš paziņoja viņiem un visiem citiem, kas vēlējās viņu uzklaut, ka bija saņēmis pilnīgus un vairākkārtējus debesu vēstījumus, tostarp atklātu vīziju ar Dievu Tēvu un Viņa mīlo Dēlu, Jēzu Kristu. Pateicoties šīm atklāsmēm, Džozefs Smits jau bija izdevis Mormona Grāmatu — pierakstu par Kristus darbiem starp Amerikas senajiem iedzīvotājiem. Turklāt Tas Kungs bija pavēlējis šim jaunajam cilvēkam, kuram tad bija tikai divdesmit četri gadi, no

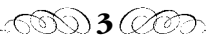
jauna nodibināt Baznīcu, kas bija pastāvējusi Jaunās Derības laikos un kā atjaunota un šķīsta Baznīca bija atkal jānosauca tās stūrakmeņa un mūžīgā vadītāja Vārdā, paša Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdā.

Tādējādi necilā, taču ļoti zīmīgā veidā tika atklāta pirmā Baznīcas dižās drāmas aina, kas galu galā ietekmēja ne tikai to paaudzi, bet ietekmēs visu cilvēces ģimeni. . . . Necils sākums, jā, taču apgalvojums, ka Dievs bija runājis, ka Kristus Baznīca bija atkal organizēta un ka tās mācības no jauna apstiprinātas ar dievišķu atklāsmi, bija visizcilākais paziņojums, kas dots pasaulei kopš paša Glābēja dienām, kad Viņš staigāja pa Jūdejas ceļiem un Galilejas pakalniem.⁹

Dievišķajā atklāsmē, [ko saņēma Džozefs Smits], bija arī norādījums no jauna nodibināt patieso un dzīvo Baznīcu, atjaunot to mūsdienās tā, kā tā pastāvēja paša Glābēja laicīgās kalpošanas laikā. Praviētis Džozefs Smits teica, ka Jēzus Kristus Baznīca tika „organizēta saskaņā ar Viņa dotajām pavēlēm un atklāsmēm mums šajās pēdējās dienās, kā arī saskaņā ar to Baznīcas kārtību, kas aprakstīta Jaunajā Derībā” [*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 137]. . . .

. . . Tie, kas tika kristīti Baznīcā 1830. gada 6. aprīlī, ticēja personiska Dieva eksistencei; viņi ticēja, ka Viņa realitāte un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, realitāte veido to mūžīgo pamatu, uz kura šī Baznīca ir celta.¹⁰

Caur [Džozefu Smitu] un turpmākiem notikumiem priesterība un evaņģēlijs savā pilnībā tika vēlreiz atjaunoti uz Zemes, lai vairs nekad netiktu paņemti prom no tās [skat. M&D 65:2]. Kristus Baznīca jeb Dieva valstība uz Zemes tika no jauna nodibināta, un, saskaņā ar Svētajiem Rakstiem, tai ir lemts velties uz priekšu un piepildīt visu Zemi [skat. Daniēla 2:35].¹¹

Džozefs Smits bija pravietis, gaišreģis un atklājējs.

Pravieša Džozefa nākšana pasaulē piepildīja pravietojumu, ko pirms daudziem gadsimtiem pravietoja Jāzeps, kurš tika pārdots verdzībā uz Ēģipti:

„Gaišreģi radīs Tas Kungs, mans Dievs, kurš būs izraudzīts gaišreģis maniem gurnu augļiem. . . . Un viņa vārds tiks saukts pēc mana, un tas būs pēc viņa tēva vārda” (2. Nefija 3:6, 15).

Džozefam Smitam, jaunākajam, tika dots tāds pats vārds, kā Jāzepam senatnē, kurš kā gūsteknis tika aizvests uz Ēģipti, un arī tāds pats vārds, kā viņa tēvam, Džozefam Smitam, vecākajam, tādējādi piepildot šo pravietojumu. Viņš ir pazīstams kā pravietis Džozefs Smits un tiek saukts par „gaišreģi Džozefu”. Viņu bieži sauc arī par „pravieti, gaišreģi un atklājēju”.

Terminus „pravietis”, „gaišreģis” un „atklājējs” bieži aizstāj citu ar citu, un daudzi uzskata, ka tie nozīmē vienu un to pašu. Tomēr tie nenozīmē vienu un to pašu, un tiem ir atsevišķas un atšķirīgas nozīmes.

[Elders] Džons A. Vidso definē pravieti kā skolotāju — kādu, kas izskaidro patiesību. Viņš māca patiesību, ko cilvēkam atklājis Tas Kungs, un pēc iedvesmas izskaidro to cilvēku saprašānai. Vārds „pravietis” bieži tiek lietots, lai apzīmētu cilvēku, kurš saņem atklāsmes un vadību no Tā Kunga. Daudzi uzskata, ka pravietis būtībā ir nākotnes notikumu pareģotājs, taču tā ir tikai viena no daudzām pravieša funkcijām. Viņš ir Tā Kunga runasvīrs.

Gaišreģis ir cilvēks, kas redz. Tas nenozīmē, ka viņš redz ar miesīgajām acīm, bet drīzāk ar garīgajām acīm. Gaišreģa dāvana ir pārdabiskas spējas. Džozefs bija līdzīgs Mozum, senajam gaišreģim, un Mozus redzēja Dievu vaigu vaigā, taču viņš paskaidro, kā viņš redzēja Viņu, šādiem vārdiem:

„Bet tagad manas acis ir redzējušas Dievu, bet nevis manas dabiskās, bet manas garīgās acis, jo manas dabiskās acis nevarēja ieraudzīt; jo es būtu nokaltis un nomiris Viņa klātbūtnē; bet Viņa godība bija pār mani un es redzēju Viņu vaigu, jo es biju apskaidrots Viņa priekšā” (Mozus 1:11).

Mums nevajadzētu pieņemt, ka redzēt garīgi nenozīmē redzēt burtiski. Šāda vīzija nav fantāzijas vai iedomas. Cilvēks patiesībā redz kādu objektu, bet ne ar miesīgajām acīm. Katram no mums ir garīgās acis, kas ir mūsu miesīgo acu dubultnieks. Vispirms mēs tikām radīti garīgi, un tad mūsu ķermeņi tika radīti kā apsegs mūsu garam. Mums ir pateikts, ka savā pirmajā stāvoklī mēs „dzīvojam skatīšanā”. Mēs redzējām ar savām garīgajām acīm, jo mums vēl nebija doti ķermeņi ar miesīgām acīm. Visiem cilvēkiem ir garīgā redze, taču viņiem ne vienmēr ir privilēģija izmantot šo redzi, ja vien to neatdzīvina Tā Kunga Gars. . . .

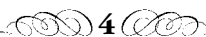
Pravieša Džozefa Smita dzīve „tika vadīta ar atklāsmi”.

Ar Svētā Gara spēku daži cilvēki, kuri ir sūtīti uz Zemes ar šādu nolūku, spēj redzēt Dieva lietas. Gaišregis ir cilvēks, kurš redz un zina pagājušās lietas un arī nākamās lietas, un caur viņiem visas lietas tiks atklātas (skat. Mosijas 8:15–17). Īsi sakot, viņš ir tas, kurš redz, kurš staigā Tā Kunga gaismā ar atvērtām garīgajām acīm, kuras ir atdzīvinājis Svētā Gara spēks. Mozus, Samuēls, Jesaja, Ecēhiēls un daudzi citi bija gaišreģi, jo viņiem bija tā privilēģija tuvāk redzēt dievišķo godību un spēku nekā citiem mirstīgajiem.

Atklāsme dara zināmu kaut ko nezināmu vai to, kas jau agrāk cilvēkiem bijis zināms, taču pagaisis no atmiņas. Atklāsme vienmēr ir saistīta ar patiesību, un tā vienmēr nāk ar dievišķu apstiprinājumu. Atklāsme tiek saņemta dažādos veidos, taču tai vienmēr ir

priekšnoteikums, ka atklājējs ir dzīvojis un uzvedies tā, lai būtu saskaņā ar dievišķo atklāsmes garu, patiesības garu, un tādējādi ir spējīgs saņemt dievišķus vēstījumus.

Rezumējot mēs varētu teikt, ka pravietis ir dievišķas patiesības skolotājs, gaišreģis katrā tā vārda nozīmē. [Džozefa Smita] garīgās redzes sajūta tika atdzīvināta līdz ievērojamai pakāpei, un viņš bija Svētā Gara apgarots. Tieši ar šo dāvanu viņš redzēja Tēvu un Dēlu, kad viņš devās mežā lūgt Dievu. Aplūkojot viņa dzīvi un darbus no tā brīža, mēs atklājam, ka viņš nemēģināja rīkoties, paļaujoties tikai uz saviem spēkiem. Viņš bija atkarīgs no Tā Kunga un saņēma Viņa palīdzību un Viņa norādījumus. Viņa dzīve tika vadīta ar atklāsmi.¹²

Cildinām vīru, kas ar Jehovu tikās.

Kad mēs dziedam par Džozefu Smitu, „Cildinām vīru” (*Garīgās dziesmas*, 2013, nr. 18), mēs atceramies tik daudz viņa veiktu, uzslavas cienīgu lietu.

Mēs cildinām viņu par viņa spējām sarunāties ne tikai ar Jehovu, bet arī ar citām debesu personām. Tik daudzas no tām apmeklēja viņu, nodeva atslēgas un apmācīja šo „izraudzīto gaišreģi”, kas bija „celts” pēdējās dienās (2. Nefija 3:6–7). Kad 1834. gadā Džozefa Smita tēvs svētīja jauno Džozefu, viņš paziņoja, ka sendienu Jāzeps Ēģiptē redzēja šo pēdējo dienu gaišreģi. Sendienu Jāzeps raudāja, kad apzinājās, kā pravieša Džozefa darbs svētīs seno laiku Jāzepa daudzos pēctečus.

Mēs arī cildinām Džozefu Smitu par viņa uzcītību un spējām tulkot un saņemt simtiem lappušu atklātu Svēto Rakstu. Viņš bija kanāls, pa kuru plūda atklāsmes. Ir aprēķināts, ka caur viņu ir saņemts vairāk brīnumainu Svēto Rakstu lappušu nekā caur jebkuru citu cilvēku cilvēces pastāvēšanas vēsturē.

Mēs cildinām Džozefu ne tikai par viņa spējām izturēt, bet gan „labi izturēt” (M&D 121:8). Bērnībā viņam bija sāpīga kājas operācija — bez šīs operācijas viņš nebūtu varējis vēlāk veikt grūto Ciānas nometnes maršu no Ohaio uz Misūri. Marša laikā Džozefs „lielākoties gāja kājām, tādēļ arī viņam pēdas bija tulznainas, asiņainas un jēlas” [*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 286. lpp.]. Tāpat mēs

cildinām viņu un Emmu par to, ka viņi izturēja sešu savu bioloģisko un adoptēto bērnu bēdpilno, laicīgo nāvi. Vecāki, kuri ir zaudējuši pat vienu bērnu, ir piepildīti ar empātiju.

Mēs cildinām Džozefu par spēju paciest vajāšanas, tostarp ilgo un mokošo ieslodzījumu Libertī cietumā. Tik daudziem viss toreiz likās bezcerīgs. Tomēr debesu Kungs nomierināja ieslodzīto Džozefu, sakot, ka „Zemes gali vaicās pēc tava vārda” (M&D 122:1). Mēs dzīvojam laikā, kad arvien vairāk cilvēku vaicā par Džozefu Smitu un atjaunoto evaņģēliju.

Džozefs jau sen ir piepildījis savu vēlmi „tikt [novērtētam] tikpat cienīgi kā” sendieņu svētie [*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 228. lpp.]. Tagad mēs varam dziedāt par to, kā Džozefs ir „kronēts starp praviešiem seniem debesīs” (*Garīgās dziesmas*, 2013, nr. 18).

Mēs cildinām Džozefu par to, ka viņš izturēja rūgtas un vairāk-kārtējas nodevības un vilšanās. Tādējādi viņš devās uz Kārtidžu „kā jērs uz nokaušanu”, „klus kā vasaras rīts” un „[ar] [tīru] sirdsapziņu[un] . . . visu cilvēku priekšā” (M&D 135:4). Viņš negāja uz Kārtidžu ar rūgtu sirdi. Viņš negāja uz Kārtidžu sūkstīdamies. Kādas spējas — cienīgi izturēt!

Džozefs zināja, kādā virzienā iet. Viņš gāja pie Glābēja Jēzus Kristus, kuru viņš uzklaušīja kopš tās reizes, kad mūsu Debesu Tēvs pirmo reizi pamācīja jauno Džozefu, sakot: „Šis ir Mans mīļais Dēls. Uzklausi viņu!” [Džozefs Smits — *Vēsture* 1:17].¹³

Pravieša Džozefa Smita dzīve un misija palīdz mums iet pa ceļiem, kas ved uz mūžīgo dzīvi.

Es pateicos par šo cilvēku, par viņa mācībām, par viņa atklāsmēm, par to, ko viņš ir atstājis mums, jo tieši caur viņu evaņģēlijs tika atjaunots uz Zemes. Es domāju, ka nav skaistāka stāsta visas vēstures laikā par vienkāršo, jauko stāstu par zēnu, kurš devās mežā pie savām mājām, metās ceļos lūgšanā un uzņēma debesu sūtņus.

Tagad mēs pētām viņa dzīvi un viņa darbus. Daudzi ir pētījuši viņa dzīvi un darbus, lai atrastu viņa rakstu noslēpumu, taču nekāda noslēpuma nav. . . . Bija vienkārša ticība, jauna zēna ticība, kurš tika

apmācīts Dieva lietās. Laikam ejot, šis jaunais zēns bez akadēmiskiem panākumiem un izglītības tika Tā Kunga apmācīts nākamajās lietās.

Mums arī ir dots intelekts un prāts. Mums tikai vajag to vingrināt un attīstīt, kā Tas Kungs norādīja Džozefam, un būt ar vienkāršu ticību, kāda bija viņam, un būt gataviem sekot vienkāršiem norādījumiem. Kad mēs tā darīsim un iesim pa ceļu, pa kuru [Tas Kungs] vēlas, lai mēs ietu, un apgūsim to, ko Viņš vēlas, lai mēs apgūtu, mēs atklāsim, ka mūsu dzīves tiks šķīstītas no visa, kas ir pretrunā ar Dieva nolūkiem, un tā bija arī ar Džozefu. Viņš savā dzīvē pietuvojās pilnībai, jo bija attīrījis savu dvēseli un prātu un dzīvojis tuvu Tam Kungam, un varēja sarunāties ar Viņu un dzirdēt Viņu runājam to, ko viņš ir atstājis mums savās atklāsmēs. Ar savām garīgajām acīm viņš spēja saredzēt to, kas jau pagājis, un to, kas vēl priekšā, un mēs esam pārliecinājušies par viņa redzētā patiesumu. . . .

Es esmu pateicīgs par savu piederību Baznīcai, un mana liecība par tās dievišķīgumu balstās uz vienkāršu stāstu par zēnu, kurš koku pavēnī, ceļos nometies, uzklausīja debesu sūtņus — nevis vienu Dievu, bet divas atsevišķas personas, Tēvu un Dēlu, atkal atklājot pasaulei Dievības personības. Mana ticība un liecība balstās uz šo vienkāršo stāstu: ja tas nav patiess, mormonisms sabrūk. Ja tas ir patiess — un es liecinu, ka tas ir, — tas ir viens no dižākajiem notikumiem visā vēsturē.

Es lūdzu, lai, pieminot šo dižo pravieti un pārdomājot viņa dzīvi, mums sirdī būtu pateicība par to, kas ir ienācis mūsu dzīvē, pateicoties viņam piemītošajām gaišreģa spējām un viņa atklāsmēm mums — pateicība par izraudzītu gaišreģi, ko cēlis Tas Kungs, lai vadītu mūs šajās pēdējās dienās, lai mēs varētu atgriezties uz tām takām, kas mūs aizvedīs uz paaugstināšanu un mūžīgo dzīvi.¹⁴

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Apdomājiet prezidenta Hantera mācības par Džozefa Smīta Pirmo vīziju (skat. 1. sadaļu). Kā jūsu liecība par Pirmo vīziju ir jūs ietekmējusi? Kāpēc pēdējo dienu svētajiem ir ļoti svarīgi saņemt liecību par to, ka Džozefs Smīts bija Dieva pravietis?

- Kādi ir jūsu iespaidi, kad jūs pārskatāt prezidenta Hantera mācības par Baznīcas organizāciju? (Skat. 2. sadaļu.) Kādas svētības, pateicoties Jēzus Kristus atjaunotajai Baznīcai, esat saņēmuši jūs un jūsu ģimene?
- Kāpēc ir noderīgi saprast titulu *pravietis, gaišreģis* un *atklājējs* nozīmi? (Skat. 3. sadaļu.) Kā pravieši, gaišreģi un atklājēji ir jūsu svētījuši?
- 4. sadaļā prezidents Hanteris galvenajos vilcienos apraksta iemeslus, kāpēc mēs cildinām Džozefu Smitu. Kā šīs mācības vairo jūsu izpratni par pravieti Džozefu? Ko jūs varat mācīties no Džozefa Smita piemēra?
- Pārskatiet prezidenta Hantera mācības par Džozefa Smita ticību, garīgo apmācību un paklausību (skat. 5. sadaļu). Kā šīs mācības attiecas uz jums? Kā mēs varam izrādīt pateicību par svētībām, ko esam saņēmuši caur pravieti Džozefu Smitu?

Saistītās rakstvietas

Džozefa Smita tulkojums, 1. Mozus 50:25–33; Daniēla 2:44; Efeziešiem 2:19–22; 4:11–14; M&D 1:17–32; 5:9–10; 122:1–2; 135; Džozefs Smits — Vēsture

Ieteikums studijām

„Izjutot prieku, ko sniedz izpratne par evaņģēliju, jūs sajūtīsiet vēlmi pielietot apgūto. Centieties dzīvot saskaņā ar to, ko esat apguvuši un sapratuši. Tādējādi pieaugs gan jūsu ticība, gan jūsu zināšanas un liecība” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2004], 19. lpp.).

Atsauces

1. Skat. Eleanora Noula, *Howard W. Hunter* (1994), 7. lpp.; skat. arī 6. lpp.
2. „The Temple of Nauvoo”, *Ensign*, 1994. g. sept., 63.–64. lpp.
3. „Come to the God of All Truth”, *Ensign*, 1994. g. sept., 73. lpp.
4. Conference Report, 1963. g. okt., 100.–101. lpp.
5. „The Sixth Day of April, 1830”, *Ensign*, 1991. g. maijs, 64. lpp.
6. „The Sixth Day of April, 1830”, 63. lpp.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Klaidis Dž. Viljamss (1997), 228. lpp.
8. „The Sixth Day of April, 1830”, 64.–65. lpp.
9. „The Sixth Day of April, 1830”, 63. lpp.
10. „The Sixth Day of April, 1830”, 64. lpp.
11. Conference Report, 1963. g. okt., 101. lpp.
12. „Joseph Smith the Seer”, skat. *The Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, 2 sēj. (1966), 2:193–194.
13. „The Temple of Nauvoo”, 63.–64. lpp.
14. „Joseph Smith the Seer”, 2:197–198.

Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana un Augšāmcelšanās

*„Mēs uzcelsimies no laicīgās nāves, lai iegūtu
mūžīgo dzīvi, pateicoties Glābēja Izpirkšanas
upurim un tam, ka Viņš Augšāmcēlās.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

1934. gada 20. martā piedzima Hovarda un Klēras pirmdzimtais dēls, kuru viņi nosauca par Hovardu Viljamu Hanteru, jaunāko, un nodēvēja par Billiju. Tovasar viņi pamanīja, ka Billijs kļūst apātisks. Ārsti diagnosticēja anēmiju, un Hovards divreiz ziedoja asinis asins pārliešanai, taču Billija stāvoklis neuzlabojās. Turpmākajos izmeklējumos atklājās smaga zarnu trakta slimība, kas izraisīja asins zudumu. Ārsti veica operāciju, kamēr Hovards gulēja līdzās dēlam, ziedojot asinis, taču rezultāti nebija iepriecinoši. Pēc trim dienām, 1934. gada 11. oktobrī, kamēr vecāki sēdēja pie viņa gultiņas, Billijs klusītēm nomira. „Tonakt mēs pametām slimnīcu bēdu sagrauti un satriekti,” Hovards rakstīja.¹

Billija un citu mīļu tuvinieku nāvi prezidentam Hanteram palīdzēja pārciest liecība par Glābēja īstenoto Izpirkšanu un Viņa Augšāmcelšanos. „Mums ir nešaubīga ticība tam, ka [Izpirkšana] ir īstena,” viņš liecināja, „un ka nekam visā dievišķajā pestīšanas iecerē nav tik liela nozīme kā Jēzus Kristus Izpirkšanas upurim. Mēs ticam, ka pestīšana ir iespējama vienīgi, pateicoties Izpirkšanai. Ja tās nebūtu, tad radīšanas iecere būtu bijusi pilnīgi velta. . . . Bez Viņa Izpirkšanas upura viss beigtos līdz ar laicīgo nāvi, un nebūtu ne augšāmcelšanās, ne jebkāda garīgās dzīves mērķa. Mums nebūtu nekādu cerību uz mūžīgo dzīvi.”²

Aprīļa vispārējās konferencēs, kas tiek noturētas ap Lieldienu laiku, prezidents Hanteris bieži runāja par Jēzus Kristus Augšāmcelšanos. 1983. gada aprīļa vispārējā konferencē viņš teica:

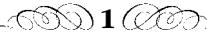
Glābēja tukšais kaps „liecina visai pasaulei, ka „[Viņa] nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies.” (Lūkas 24:6.)

„Šajās Lieldienās es īpaši izjūtu to, cik svarīgs ir mans uzdevums — liecināt par Glābēja Augšāmcelšanās īstenumu. Mani brāļi un māsas, debesīs tik tiešām mīt Dievs, kurš mīl mūs visus un gādā par mums. Mums ir Debesu Tēvs, kurš sūtīja Savu Pirmdzimto gara bērnu, Savu Vienpiedzimušo miesā, lai Tas, dzīvojot pasaulē, rādītu mums piemēru, uzņemtos pasaules grēkus, pēc tam tiktu sistis krustā par pasaules grēkiem un augšāmceltos. . . .

Tā patiesi ir skaista vēsts, ka pastāv dzīve pēc nāves, ka mēs varam atgriezties, lai no jauna dzīvotu ar savu Debesu Tēvu, pateicoties Glābēja upurim, ko Viņš pienesa mūsu labā, un personīgai grēku nožēlai un baušļu ievērošanai.

Šajā godības pilnajā Lieldienu rītausmā, kad kristīgās pasaules domas uz dažiem gaistošiem mirkļiem pievēršas Jēzus Kristus Augšāmcelšanās brīdīm, pateiksimies savam Debesu Tēvam par diženo pestīšanas ieceri, kas ir iedibināta mūsu visu labā.”³

Hovarda V. Hantera mācības

Izpirkšana ir augstākais mīlestības apliecinājums no mūsu Debesu Tēva un Viņa mīlotā Dēla, Jēzus Kristus, puses.

Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana bija iepriekš dots mūsu Debesu Tēva norikojums ar mērķi glābt Viņa bērnus no to kritušā stāvokļa. Mūsu Debesu Tēvs apliecināja mums Savu mīlestību, ļaudams Savam Vienpiedzimušajam pienest Izpirkšanas upuri. Un Izpirkšanas īstenošana bija augstākais mīlestības apliecinājums no Viņa mīlotā Dēla puses.

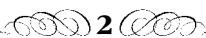
Es vairākkārt esmu pabijis Ģetzemanes dārzā. Esmu gremdējies pārdomās par Glābēja ciešanām un nāves mokām — mokām, ko Viņš izcieta, kad mūsu Debesu Tēvs ļāva Viņam mūsu prātam neaptveramā veidā uzņemties visas cilvēces sāpes un ciešanas. Mana dvēsele ir pildījies skumjām, domājot par Viņa diženo upuri cilvēces labā.

Es esmu stāvējis Golgātas pakājē, ko dēvē par pieres vietu, domājot par pazemojošo krustā sišanu, pēc kuras iestājās Glābēja laicīgā nāve, bet kas tajā pašā laikā ļāva īstenot Viņa un visas cilvēces nemirstību. Un jau atkal manu dvēseli māca skumjas.

Un es esmu stāvējis pie kapa dārzā, iztēlojoties to godības pilno Augšāmcelšanās dienu, kad Glābējs iznāca no kapa — dzīvs, augšāmcelties un nemirstīgs. Domājot par to, mana sirds pildījās ar prieku.

Piedzīvojot šos brīžus, es esmu vēlējies no visas sirds pateikties un izteikt atzinību mūsu Debesu Tēvam par to mīlestību, ko Viņš un Viņa Dēls mums izrādījuši caur Savu vareno Izpirkšanas upuri. Izsaucoties Čārlza Gabriēla vārdiem: „Es, apbrīnas pārņemts, par Glābēju domāju — tik ļoti Viņš mīl manu dvēseli grēcīgu, ka izcieta mokas un mira pie krusta viens, lai varu es nožēlot grēkus un atgriezties. Ak, tas ir brīnums man, ka mīl tik ļoti Viņš, lai mirtu manis dēļ! Ak, tas ir brīnums man, tas ir brīnums man!” . . .

Mani brāļi un māsas, es liecinu, ka mūsu Debesu Tēvs sūtīja Savu mīļoto Dēlu, Jēzu Kristu, pasaulē paveikt visu, kas nepieciešams, lai pestīšanas iecere varētu tikt īstenota. Izpirkšana ir apliecinājums tam, cik ļoti Viņš mūs mīl.⁴

Glābējs uzņēmās uz Sevis visus mūsu grēkus, vājības, ciešanas un sāpes.

Tiekoties, lai svinētu Pashā svētkus, Jēzus ar Saviem apustuļiem pieņēma Svētā Vakarēdiena simbolus, kurus Viņš ieviesa šo pēdējo, kopīgo vakariņu laikā, un pēc tam viņi devās uz Eļļas kalnu.

Līdz pat pēdējam brīdim būdams par Skolotāju, Viņš turpināja lekciju par upurjēra tēmu. Viņš pastāstīja mācekļiem, ka tiks sakauts un ka viņi tiks izklīdināti kā avis bez sava gana (skat. Mateja 26:31). „Bet pēc Manas augšāmcelšanās,” Viņš teica, „Es jums pa priekšu aiziešu uz Galileju.” (Mateja 26:32.)

Turpmāko stundu laikā Viņš asiņoja katrā porā, pārcieta šausmīšanu no vadītāju puses, kuri teicās būt Viņa likuma sargi, un tika sist krustā reizē ar zagļiem. Notika tieši tā, kā Mormona Grāmatā pravietojis ķēniņš Benjamīns: „Un lūk, Viņš cietis kārdinājumus un ķermeņa sāpes, izsalkumu, slāpes un nogurumu, pat vairāk nekā cilvēks var izciest, ja vien tas nav līdz nāvei; jo lūk, asinis nāks no katras poras, tik lielas būs Viņa ciešanas par Viņa ļaužu ļaundarībām un negantībām. . . .

Un redzi, Viņš nāks pie savējiem, lai glābšana varētu nākt pie cilvēku bērniem caur ticību Viņa Vārdam; un pat pēc visa tā tie turēs

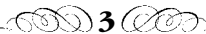
Viņu par cilvēku un sacis, ka Viņā ir velns, un šautīs Viņu, un sitīs Viņu krustā.” (Mosijas 3:7, 9.)

Par savām zināšanām attiecībā uz to, cik visaptverošas bija Viņa ciešanas, mēs esam parādā pravietim Almam: „Un Viņš ies, izciešot visādas sāpes un ciešanas, un kārdinājumus; un tas būs tāpēc, lai vārds varētu tikt piepildīts, kas saka: Viņš uzņemsies Savas tautas sāpes un slimības.

Un Viņš uzņemsies nāvi, lai Viņš varētu atraisīt nāves saites, kas saista Viņa ļaudis; un Viņš uzņemsies viņu vājības, lai Viņš varētu tikt piepildīts ar žēlastību miesā, lai Viņš varētu zināt miesā, kā palīdzēt Saviem ļaudīm viņu vājībās.” (Almas 7:11–12.)

Padomājiet par to! Kad Viņa ķermenis tika noņemts no krusta un steidzīgi guldīts aizgūtā kapā, Viņš, bezgrēcīgais Dieva Dēls, jau bija uzņēmies ne vien katras nožēlas pilnas dvēseles grēkus un kārdinājumus, bet arī pilnīgi visas mūsu slimības, ciešanas un sāpes. Viņš izcieta to visu, tāpat kā mēs, — miesā. Viņš izcieta to visu. Viņš paveica to, lai varētu izrādīt pilnīgu žēlastību un dotu mums spēku izturēt ikvienu pasaulīgu pārbaudījumu.⁵

Mēs patiesi varam veikt nepareizu, sliktu un sāpinošu izvēli. Dažkārt mēs to tik tiešām darām, un tādos brīžos pilnā mērā un godībā izpaužas Jēzus Kristus misija un Viņa žēlastība. . . . Viņš ir kalpojis par starpnieku, samaksājot par mūsu nepareizo izvēli. Viņš ir kļuvis par mūsu aizstāvi Tēva priekšā, samaksājot avansu par tām kļūdām un muļķībām, ko bieži vien pastrādājam, īstenojot savu brīvību. Mums ir jāpieņem Viņa dāvana, jānožēlo savas kļūdas un jāievēro Viņa baušļi, lai pilnā mērā izmantotu šo izpirkumu. Šis piedāvājums arvien ir spēkā, ceļš vienmēr ir vaļā. Pat savas dzīves tumšākajos brīžos, kad esam pastrādājuši visbriesmīgākās kļūdas, mēs allaž varam pavērties uz Dieva Dēlu un dzīvot.⁶

Jēzus Kristus uzcēlās no kapa, nesdams pirmos Augšāmcelšanās augļus.

Atgriezieties līdz ar mani Svētajā zemē — laikā, kad norisinājās pēdējās Kristus dzīves epizodes. Tuvojās Tā Kunga laicīgās dzīves beigas. Viņš bija dziedinājis slimos, augšāmcēlis mirušos un izskaidrojis

Rakstus, ieskaitot pravietojumus par Paša nāvi un Augšāmcelšanos. Viņš teica Saviem mācekļiem:

„Redzi, mēs aizejam uz Jeruzālemi, un Cilvēka Dēlu nodos augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem; un tie Viņu notiesās uz nāvi un nodos pagāniem, lai tie Viņu apmēdītu, šaustu un sistu krustā; un trešā dienā Viņš celsies augšām.” (Mateja 20:18–19.) . . .

Tai trešajai dienai austot, Marija Magdalēna kopā ar „otru Mariju” bija atnākušas uz kapenēm, kur bija guldīts Viņa nedzīvais ķermenis [Mateja 28:1; skat arī Marka 16:1; Lūkas 24:10]. Pirms tam augstie priesteri un farizeji bija gājuši pie Pilāta un pārliecinājuši viņu, lai tas pie kapeņu ieejas izvieto sargus: „Ka Viņa mācekļi nenāk naktī un Viņu nenozog un neizpauž ļaudīm: Viņš ir no miroņiem augšāmcēlies.” (Mateja 27:64.) Taču divi vareni eņģeļi bija novēluši akmeni no kapa ieejas un, to redzot, tā saucamie sargi bija bailēs aizbēguši.

Kad sievietes nonāca pie kapa, viņas atrada to atvērtu un tukšu. Eņģeļi bija uzkavējušies, lai pavēstītu tām visdižāko vēsti, kas jebkad nākusi cilvēku ausīs: „Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš sacījis.” (Mateja 28:6.)⁷

Kristīgajā kanonā nav tādas mācības, kam būtu lielāka nozīme attiecībā uz visu cilvēci, kā mācībai par Dieva Dēla Augšāmcelšanos. Pateicoties Viņam, visi cilvēki var augšāmcelties — visi vīrieši, sievietes un bērni, kas jebkad nākuši vai nāks šajā pasaulē.

Par spīti tam, ka savā mācībā tik ļoti uzsveram augšāmcelšanās nozīmi, var gadīties, ka daudzi no mums nav pilnībā aptvēruši tās garīgo nozīmi un grandiozo lomu mūžībā. Ja tā būtu, mēs apbrīnotu tās daili tāpat kā Nefija brālis Jēkabs un šausmās nodrebētu, iedomājoties, kas notiktu, ja mums nebūtu dota šī dievišķā dāvana. Jēkabs rakstīja:

„Ak, Dieva gudrība, Viņa žēlastība un labvēlība! Jo lūk, ja miesa vairs neceltos, mūsu gari tiktu pakļauti tam eņģelim, kas atkrita no Mūžīgā Dieva vaiga un kļuva par velnu, lai nekad vairs neceltos.” (2. Nefija 9:8.)

Augšāmcelšanās pavisam noteikti ir katra kristieša ticības centrā, tas ir dižākais no brīnumiem, ko paveicis pasaules Glābējs. Bez tās mums patiesi nebūtu nekādas cerības. Atļaušos aizņemties Pāvila

*Drīz pēc Savas Augšāmcelšanās Jēzus Kristus parādījās
Marijai Magdalēnai (skat. Jāņa 20:1–18).*

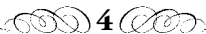
vārdus: „Ja nav miroņu augšāmcelšanās, . . . tad veltīga ir mūsu sludināšana . . . , tad jau mēs būtu Dieva viltus liecinieki, jo mēs esam liecinājuši pret Dievu, ka Viņš Kristu ir uzmodinājis. . . . Ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos.” (1. korintiešiem 15:13–15, 17.)⁸

Bez Augšāmcelšanās Jēzus Kristus evaņģēlijs kļūtu par viedu izteikumu un šķietami neizskaidrojamu brīnumu litāniju, kur sako- poti izteikumi un brīnumi, kas nevainagojas ar uzvaru. Bet nē — šī pārākā uzvara izpaužas vispārākajā brīnumā, jo pirmoreiz cilvēces vēsturē kāds, kurš bija miris, augšāmcēla sevi, atdzimstot nemirstī- bai. Tas *bija* Dieva Dēls, mūsu nemirstīgā Debesu Tēva Dēls, un Viņa uzvara pār laicīgo un garīgo nāvi arī ir tā labā vēsts, kas jāpauž ikviena kristieša mēlei.

Mūžīga patiesība vēsta, ka Jēzus Kristus uzcēlās no kapa, nesdams pirmos Augšāmcelšanās augļus. (Skat. 1. korintiešiem 15:23.) Mums ir neapšaubāmas liecības par šo brīnišķo notikumu.

Starp izraudzītajiem lieciniekiem ir Tā Kunga apustuļi. Un tik tie- šām — aicinājums kalpot svētā apustuļa amatā ir aicinājums liecināt pasaulei par Tā Kunga, Jēzus Kristus, dievišķumu. Džozefs Smits ir teicis: „Mūsu reliģijas pamatprincipi ir apustuļu un praviešu liecība par Jēzu Kristu, — ka Viņš nomira, tika apglabāts un trešajā dienā augšāmcēlās, un uzkāpa Debesīs; un viss pārējais, kas attiecas uz mūsu reliģiju, ir tikai pielikums.” (*History of the Church*, 3:30.) . . .

Mācot Savus apustuļus, Kristus darīja tiem zināmu, ka „Cilvēka Dēlam daudz būs ciest un vecaju un augsto priesteru, un rakstu mācītāju atmetam tapt, un tapt nokautam un pēc trim dienām augšāmcelties” (Marka 8:31). Tā tas arī notika. Viņš tika sist krustā un guldīts kapā. Trešajā dienā Viņš uzcēlās, lai no jauna dzīvotu kā visas cilvēces Glābējs, kurš nesis pirmos Augšāmcelšanās augļus. Pateicoties Viņa Izpirkšanas upurim, visi cilvēki tiks glābti no kapa un atkal dzīvos. Tāda allaž bijusi apustuļu liecība, kurai es pievie- noju arī savējo.⁹

Pēc Savas Augšāmcelšanās Jēzus parādījās daudziem.

Turpmākajās dienās pēc Augšāmcelšanās Tas Kungs parādījās daudziem. Viņš parādīja tiem savas piecas īpašās rētas. Viņš staigāja, sarunājās un ēda kopā ar tiem, it kā vēlēdamies nešaubīgi pierādīt, ka augšāmcelts ķermenis tik tiešām ir ķermenis no taustāmas miesas un kauliem. Vēlāk Viņš kalpoja nefijiešiem, pavēlēdams: „Piecelieties un nāciet pie Manis, lai jūs varētu likt savas rokas Manos sānos, un arī lai jūs varētu pataustīt naglu rētas Manās rokās un Manās kājās,

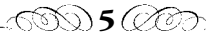
lai jūs varētu zināt, ka Es esmu Israēla Dievs un visas zemes Dievs, un esmu ticis nonāvēts par pasaules grēkiem.

Un . . . ļaužu pulks gāja un lika savas rokas Viņa sānos, un taustīja naglu rētas Viņa rokās un Viņa kājās; un to viņi darīja, iedami viens aiz otra, līdz viņi visi bija izgājuši un redzējuši ar savām acīm, un paustājuši ar savām rokām, un droši zināja un liecināja, ka tas ir Viņš, par kuru bija rakstījuši pravieši, ka Tam jānāk.” (3. Nefija 11:14–15.)

Visiem vīriešiem un sievietēm visā pasaulē ir pienākums un prieks „meklēt šo Jēzu, par ko pravieši un apustuļi ir [liecinājuši]” (Etera 12:41), lai gūtu garīgu apliecinājumu Viņa dievišķumam. Ikvienam, kurš pazemīgi meklē, ir tiesības un svētība uzklaut Svētā Gara balsi, kas liecina par Tēvu un Viņa Dēlu, kurš augšāmcelās.¹⁰

Tie, kuri pēc [Jēzus] nāves redzēja Viņu kā dzīvu būtni, nekad nav snieguši pretrunīgas liecības. Viņš parādījās vismaz desmit vai vienpadsmit reizes: Marijai Magdalēnai un citām sievietēm dārzā; diviem mācekļiem ceļā uz Emavu; Pēterim Jeruzālemē; apustuļiem, kad Toma tur nebija, un pēc tam, kad Toms bija klāt; apustuļiem pie Galilejas jūras; uz kalna vienlaicīgi vairāk nekā 500 brāļiem; Tā Kunga brālim Jēkabam un apustuļiem, kad notika Viņa uzkāpšana debesīs.¹¹

Šajās Lieldienās, būdams aicināts un ordinēts liecināt par Kristus Vārdu visai pasaulei, es liecinu, ka Viņš dzīvo. Viņam ir godības pilns, nemirstīgs ķermenis no miesas un kauliem. Viņš ir Tēva Vienpiedzimušais Dēls miesā. Viņš ir Glābējs, pasaules gaisma un dzīvība. Pēc krustā sišanas un nāves Viņš kā augšāmcelta būtne parādījās Marijai, Pēterim, Pāvilam un daudziem citiem. Viņš parādījās nefijiešiem. Viņš ir parādījies jauneklīm un pravietim Džozefam Smitam un daudziem citiem mūsu atklāšanas laikmetā.¹²

Mēs uzcelsimies no nāves un iegūsim mūžīgo dzīvi.

Lieldienās mēs svinam nemirstības dāvanas saņemšanu, kas visiem ļaudīm dota bez maksas, atgūstot dzīvību un dziedējot visas brūces. Kaut arī, saskaņā ar mūžīgo izaugsmes un pilnveidošanās ieceru, ikviens no mums mīrs, mēs visi varam rast mierinājumu dziesminieka vārdos: „Vakaram kā viešņas nāk līdzī asaras, bet jaunais rīts ir atkal pilns gaviļu.” (Psalmi 30:5.)

Ījabs uzdeva jautājumu, ko varētu nodēvēt par laikmetīgu jautājumu: „Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?” (Ījaba 14:14.) Kristus atbilde skan cauri laikiem, līdz pat šim mirklim: „Es dzīvoju, un jums būs dzīvot.” (Jāņa 14:19.)¹³

Iestājoties nāvei, gars tiek šķirts no ķermeņa. Augšāmcelšanās no jauna savienos garu un ķermeni, un šis ķermenis kļūs par garīgu ķermeni no miesas un kauliem, ko uztur gars, nevis asinis. Tādējādi pēc augšāmcelšanās mūsu ķermeņi, gara spēka uzturēti, kļūs nemirstīgi, lai nekad vairs neietu bojā. Tas bija tas, ko Pāvils domāja, teikdams, „kā ir dabīga miesa, tā ir arī garīga miesa” un ka „miesa un asinis nevar iemantot Dieva valstību” [skat. 1. korintiešiem 15:44, 50]. Dabīgu miesu veido miesa un asinis, taču miesa, ko asiņu vietā uztur gars, var iemantot un iemantos Dieva valstību. . . .

Es esmu pārliecināts, ka Dievs dzīvo un ka Jēzus ir Kristus. Es pievienojos Pāvilam, kurš pirms daudziem gadiem savā Lieldienu vēstulē liecināja Korintas svētajiem, ka, pateicoties Glābēja Izpirkšanas upurim un tam, ka Viņš Augšāmcēlās, mēs uzcelsimies no laicīgās nāves, lai iegūtu mūžīgo dzīvi. Es varu iztēloties, kā Viņš ar pastieptām rokām sagaida visus, kuri Viņu uzklausa:

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība: kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs,

un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam!” (Jāņa 11:25–26.)¹⁴

Līdz ar Kristus Augšāmcelšanos mums tika dota iespēja iegūt nemirstības svētību un mūžīgo dzīvi. Viņa tukšais kaps liecina visai pasaulei, ka „[Viņa] nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies”. (Lūkas 24:6.) Šajos vārdos ir ietverta visa tā cerība, pārliecība un ticība, kas nepieciešama, lai sniegtu mums atbalstu mūsu grūtajā un dažkārt arī ciešanu pilnajā dzīvē.¹⁵

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kā Izpirkšana kalpo par apliecinājumu Debesu Tēva un Jēzus Kristus mīlestībai pret mums? (Skat. 1. sadaļu.) Kā mēs varam pateikties Viņiem par šo mīlestības dāvanu? (Skat. M&D 42:29.)

- Pārskatot 2. sadaļu, pievērs uzmanību daudzajām svētībām, ko mēs saņemam, pateicoties Izpirkšanai. Kā prezidenta Hantera mācības un viņa citētie Rakstu panti palīdz tev izprast Izpirkšanas nozīmi? Kas ir stiprinājis tavu liecību par Izpirkšanu? Dalies pieredzē! Kā Izpirkšanas spēks var tevi stiprināt dzīves grūtībās?
- Kā tevi iespaido prezidenta Hantera mācības par Izpirkšanu? (Skat. 3. sadaļu.) Kā mēs varētu daudz lielākā mērā novērtēt Augšāmcelšanās nozīmi?
- Pārskati 4. sadaļu, kur prezidents Hanters uzskaita daudzus Jēzus Kristus Augšāmcelšanās lieciniekus. Kādēļ šo liecinieku liecības ir tik būtiskas?
- Padomā par prezidenta Hantera mācību, ka Augšāmcelšanās sniedz visu to cerību, pārlicību un ticību, „kas nepieciešama, lai sniegtu mums atbalstu mūsu grūtajā un dažkārt arī ciešanu pilnajā dzīvē” (skat. 5. sadaļu). Kā Augšāmcelšanās ir kalpojusi par cerības un mierinājuma avotu tavā dzīvē? Kā liecība par Augšāmcelšanos ir bagātinājusi tavu dzīvi?

Saistītās rakstvietas

Jāņa 10:17–18; 2. Nefija 2:6–9, 22–27; 9:19–25; 3. Nefija 27:13–16; M&D 18:10–16; 19:15–20; Mozus gr. 6:59–60.

Ieteikums studijām

„Plāno savas studijas tā, lai tās stiprinātu tavu ticību Glābējam.” (*Shudini Manu evaņģēliju*, [2005. g.], 21. lpp.) Studējot tu varētu pa-vaicāt sev, piemēram: „Kā šīs mācības var man palīdzēt gūt dziļāku izpratni par Jēzus Kristus īstenoto Izpirkšanu? Kā šīs mācības var man palīdzēt vēl vairāk līdzināties Glābējam?”

Atsauces

1. Citāts no Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994. g.), 88. lpp.; skat. arī 86.–87. lpp.
2. Citāts no Conference Report, 1968. g. okt., 139. lpp.
3. „Evidences of the Resurrection”, *Ensign*, 1983. g. maijs, 16. lpp.
4. „The Atonement of Jesus Christ” (uzruna misijas prezidentu seminārā, 1988. g. 24. jūn.), 2.–3. un 7. lpp., Baznīcas Vēstures bibliotēka Soltleiksitijā; skat. arī *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams (1997. \ g.), 8.–9. lpp.
5. „He Is Risen”, *Ensign*, 1988. g. maijs, 16.–17. lpp.
6. „The Golden Thread of Choice”, *Ensign*, 1989. g. nov., 18. lpp.
7. „He Is Risen”, 16.–17. lpp.
8. „He Is Risen”, 16. lpp.
9. „An Apostle’s Witness of the Resurrection”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 16.–17. lpp.

6. NODAĻA

10. „He Is Risen”, 17. lpp.
11. Citāts no Conference Report, 1963. g. apr., 106. lpp.
12. „He Is Risen”, 17. lpp.
13. „An Apostle’s Witness of the Resurrection”, 16. lpp.
14. Citāts no Conference Report, 1969. g. apr., 138.–139. lpp.
15. „An Apostle’s Witness of the Resurrection”, 15.–16. lpp.

Nepārtraukta atklāsme caur mūsdienu praviešiem

*„Mūs vada mūsdienu Dieva pravietis — cilvēks,
kurš saņem atklāsmi no Tā Kunga.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

Pēc tam, kad 1994. gada oktobra vispārējā konferencē Hovardu V. Hanteru atbalstīja par Baznīcas prezidentu, viņš pauda savas sajūtas par saviem svētajiem pienākumiem:

„Dārgie brāļi un māsas, pateicos par jūsu atbalstu. Es stāvu jūsu priekšā pazemībā un lēnprātībā, skumju pārņemts par neseno mūsu mīlotā pravieša, prezidenta Ezras Tafta Bensona, aiziešanu aizsaulē. Mana sirds sāp par mana dārgā drauga nāvi, it īpaši ņemot vērā tos jaunos pienākumus, kas tagad gulstas uz mani.

Es esmu lējis daudzas asaras un meklējis manu Debesu Tēvu de-dzīgā lūgšanā, vēlēdamies būt piemērots šim augstajam un cēlajam aicinājumam. Es esmu lūdzis, kaut varētu būt cienīgs pildīt šo uzdevumu, kuru ir pildījuši trīspadsmit citi vīri šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā. Iespējams, vienīgi viņi, veroties no priekškara otras puses, var pilnībā izprast to pienākumu smagumu un lielo atkarību no Tā Kunga, kuru es jūtu, pieņemot šo aicinājumu.”

Prezidents Hanters paskaidroja, ka viņš rada spēku un apstiprinājumu savai pārliecībai, ka Baznīcu nevada cilvēki, bet gan Pats Jēzus Kristus, kurš sagatavo un iedvesmo tos, kurus Viņš aicina prezidēt:

„Mans lielākais spēks šo pēdējo mēnešu laikā ir bijusi mana palielā liecība, ka šis ir Dieva, nevis cilvēka darbs. Jēzus Kristus ir šis Baznīcas galva. Viņš to vada vārdos un darbos. Es esmu neizsakāmi pagodināts, ka uz laiku esmu aicināts būt par darbarīku Viņa rokās, lai prezidētu Viņa Baznīcā. Taču bez zināšanām, ka Kristus ir

Būdams Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, prezidents Hovards V. Hanters deva padomu pēdējo dienu svētajiem — sekot Baznīcas prezidentam.

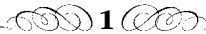
Baznīcas galva, nedz es, nedz arī kāds cits cilvēks varētu panest šī aicinājuma smagumu.

Uzņemoties šo pienākumu, es atzīstu Dieva brīnumaino roku savā dzīvē. Viņš atkārtoti ir saudzējis manu dzīvību un atjaunojis manus spēkus, ir atkārtoti atgriezis mani atpakaļ no mūžības robežas un ir ļāvis man turpināt manu mirstīgo kalpošanu vēl kādu laiku. Dažkārt es esmu domājis par to, kāpēc mana dzīvība ir saudzēta. Taču tagad šo jautājumu esmu atlicis un lūdzu vienīgi pēc Baznīcas locekļu ticības un lūgšanām, lai mēs kopā — jūs un es —varētu strādāt un piepildīt Dieva nolūkus šajā mūsu dzīves posmā. . . .

Ir pagājuši 35 pieci gadi, kopš mani atbalstīja par Divpadsmit apustuļu kворuma locekli. Tie ir bijuši bagātīgas sagatavošanās gadi. . . . Šobrīd mana gaita ir lēnāka, taču mans prāts ir skaidrs, un mans gars ir jauns. . . .

Tāpat kā brāļi, kas bijuši pirms manis, es pieņemu šo aicinājumu ar pārliecību, ka Dievs vadīs Savu pravieti. Es pazemīgi pieņemu aicinājumu kalpot un kopā ar psalmu autoru pasludinu: „Tas Kungs ir mans stiprums un mans vairogs, mana sirds paļaujas uz Viņu. No Viņa man nāk palīdzība” (Psalmi 28:7).”¹

Hovarda V. Hantera mācības

Katrā evaņģēlija atklāšanas laikmetā Dievs ir iecēlis praviešus, kas pārstāv Viņu.

Atverot Vecās Derības lappuses, varam lasīt senu, dižu vīru, kurus dēvēja par praviešiem, pierakstus. Jaunās Derības grāmatas, līdz ar citām tēmām, ietver pēdējā evaņģēlija atklāšanas laikmeta vīru, kas bija iecelti par praviešiem, pierakstus, mācības un vēsturi. Mums ir arī praviešu, kas dzīvoja pasaules rietumu daļā, pieraksts; viņi pacēla savas balsis, pasludinot Tā Kunga vārdu, iebilstot pret netaisnību un mācot evaņģēlija principus. Viņi visi ir atstājuši savas liecības.

Pravietis ir cilvēks, kuru Tas Kungs ir aicinājis un audzinājis, lai virzītu uz priekšu Dieva nodomu izpildi Viņa bērniem. Viņš ir saņēmis priesterību un runā ar pilnvarām. Pravieši ir skolotāji un evaņģēlija aizstāvji. Viņi liecina par Tā Kunga Jēzus Kristus dievišķumu. Pravieši

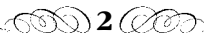
ir paredzējuši nākotnes notikumus, taču tas nav vissvarīgākais viņu pienākums, lai gan tas var būt pierādījums pravietiskajam spēkam.

Ikvienā evaņģēlija atklāšanas laikmetā ir bijuši nepieciešami taisnīgi vadītāji, un šim nolūkam Dievs izvēlējās praviešus ilgu laiku, pirms viņi nāca šajā mirstīgajā pasaulē [skat. Jeremijas 1:5; Ābrahāma 3:23].²

Studējot Tā Kunga atklāsmes Svētajos Rakstos, apstiprinās fakts, ka jebkurā evaņģēlija atklāšanā praviešus un Baznīcu vada nepārtrauktā atklāsme. Ja nebūtu nepārtrauktās atklāsmes, Noa nebūtu bijis sagatavots plūdiem, kas pārņēma zemi. Ābrahāms netiktu vadīts no Hāranas uz Hebronu, Apsolīto zemi. Nepārtrauktā atklāsme izveda Israēla bērņus no jūga uz viņu apsolījuma zemi. Atklāsme, kas saņemta no praviešiem, vadīja misionāru centienus, virzīja Salamana tempļa atjaunošanu un apsūdzēja pagānu ieražu ieviešanu israēliešu starpā.

Pirms Kristus uzkāpšanas debesīs, Viņš apsoliņa atlikušajiem vienpadsmit apustuļiem: „Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mateja 28:20.) Pēc Savas uzkāpšanas debesīs Viņš vadīja Baznīcu ar atklāsmi līdz apustuļu nāvei un attiecīgi — līdz Jēzus Kristus Baznīcas atkrišanai.³

Visā pastāvēšanas vēsturē, līdz pat šai dienai, Baznīcai ir bijis pravietis, gaišreģis un atklājējs. Baznīcas galva ir Jēzus Kristus, kurš vada Savu pravieti. . . . Viņa padomnieki [un] Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļi . . . arī ir pravieši, gaišreģi un atklājēji. . . . Baznīcas locekļiem nav jāklusās neskaidra taure. Viņi var ticēt savu vadītāju balsij, zinot, ka viņus vada Tas Kungs.⁴

Dievs Saviem bērņiem nodrošina vadību caur mūsdienu pravieti.

Tas pats apustulis, kurš uzrakstīja Atklāsmes grāmatu, vīzijā redzēja raksturīgu pēdējo dienu zīmi, kas būs vērojama pirms Tā Kunga Otrās atnākšanas. Viņš sacīja:

„Es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām.” (Jāņa atkl. 14:6.) . . .

Mēs liecinām visai pasaulei, ka debesu kalpotāji jau ir parādījušies mūsdienās, nesot pilnvaras no debesīm un atjaunojot patiesās mācības, kas bija zudušas nepareizu mācību un ieražu dēļ. Dievs no jauna ir runājis un šodien turpina nodrošināt vadību visiem Saviem bērniem caur mūsdienu pravieti. Mēs pasludinām, ka Viņš, kā apsolīts, vienmēr ir kopā ar Saviem kalpiem un vada Savas Baznīcas darīšanas visā pasaulē. Tāpat kā pagātnē, atklāsme vada misionāru darbu, tempļu celtniecību, priesterības amatpersonu aicināšanu un brīdina par ļaunām tendencēm sabiedrībā, kas var liegt mūsu Tēva bērnu pestīšanu.

Atklāsmē mūsdienu pravietim Džozefam Smitam Tas Kungs teica:

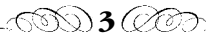
„Jo Es nešķiroju cilvēkus un gribu, lai visi cilvēki zinātu, tā diena nāk ātri; tā stunda vēl nav, bet ir tuvu, kad miers tiks paņemts prom no zemes un velnam būs vara pār viņa paša valdījumu.

Un arī Tam Kungam būs vara pār Viņa svētajiem un Tas valdīs viņu vidū.” (M&D 1:35–36.)

Šodien Glābējs valda starp Saviem svētajiem caur nepārtrauktu atklāsmi. Es liecinu, ka Viņš ir kopā ar Saviem kalpiem šajā dienā un būs līdz pat pasaules galam.

Neļausim mūsu redzējumam būt tik šauram un neuzskatīsim, ka atklāsmes bija tikai senatnē. Dievs ir žēlsirdīgs un mīl Savus bērnus visos laikos, un ir atklājis Sevi šajā vēstures posmā.⁵

Tas Kungs ir atklājis Savu prātu un gribu Saviem iesvētītajiem apustuļiem. Nebeidzama atklāsmes straume nemitīgi plūst no debesu avotiem pie Dieva iesvētītajiem kalpiem uz Zemes. Kopš pravieša Džozefa Smita nāves Tā Kunga balss, tāpat kā agrāk, turpina uzrunāt Viņa praviešus.⁶

Šajā garīgā bada laikā mēs varam atrast garīgu pārpilnību, uz klausot pravieša balsi.

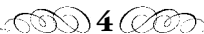
Vecās Derības dienās bads bija viens no izplatītākajiem postiem, un ļaudis saprata, cik iznīcinošas sekas irniecīgai ražai un badā esošiem cilvēkiem. Amoss to precīzi paskaidroja, paredzot garīgu badu. Viņš teica: „. . . badu, ne maizes badu, nedz arī slāpes pēc ūdens, bet slāpes uz klausīt Tā Kunga vārdus” [Amosa 8:11]. . . .

Mūsdienu ziņojumi, kas vēsta par individu un reliģisku institūciju apjukumu un vilšanos, kad viņi mēģina kļiedēt savas reliģiskās šaubas un konfliktus, atgādina par šiem Amosa vārdiem: „. . . viņi [skraidīs] grīlodamies, . . . lai meklētu pēc Tā Kunga vārda — un tomēr to [neatradīs]” [Amosa 8:12].

Viņi cenšas rast risinājumu, taču neceļ savu pamatu uz atklāsmes klints, kā Tas Kungs mums ir licis darīt [skat. Mateja 16:17–18]. . . .

. . . Uzticīgajiem Baznīcas locekļiem pasaules apjukums un vilšanās nav ierasta lieta. . . . Tiem, kam ir ticība un griba noticēt, ir pieejama uzticama balss. Bez šaubām, mēs dzīvojam bada laikā, kā raksturojis Amoss. . . . Neskatoties uz to, ir daudzi, kas šajā garīgajā badā atraduši garīgu pārpilnību.

Tā ir . . . mana pazemīga liecība, ka evaņģēlijs visā tā pilnībā ir atjaunots šajās pēdējās dienās un ka šodien uz Zemes ir pravietis, kurš vēsta Tā Kunga prātu un gribu tiem, kas uzklausa un kuriem būs ticība sekot.⁷

Ja mēs sekojam mūsdienu praviešu mācībām, mēs nekļūsimies.

Cilvēkiem, kas dzīvojuši iepriekšējās evaņģēlija atklāšanās un laikmetos, vissvarīgākais bija tā brīža pravietis, kas mācīja un atklāja Tā Kunga gribu viņu dienās. Ikvienā evaņģēlija atklāšanas laikmetā Tas Kungs ir iecēlis praviešus kā runasvīrus tā laika perioda ļaudīm un tam laikam raksturīgajām problēmām.

Tieši pašreizējais pravietis ir mūsu vadītājs, mūsu skolotājs. Tieši no viņa mēs saņemam norādījumus, kā dzīvot mūsdienu pasaulē. No visiem Zemes stūriem mēs, kas atbalstām viņu kā Tā Kunga pravieti, paužam savu pateicību par šo dievišķo vadības avotu. . . .

Atminoties visus praviešus no iesākuma līdz pat mūsdienām, mēs pārliecināsimies par lielajām svētībām, kuras saņemam, pateicoties tā laika pravieša ietekmei. Vēsturei mums vajadzētu iemācīt: ja vien mēs neesam gatavi uzklausa Tā Kunga pravieša brīdinājumus un sekot viņa mācībām, mēs būsime pakļauti Dieva sodiem.⁸

*„Konferences laiks ir garīgās atjaunošanās laiks, kad
aug un nostiprinās liecība un zināšanas.”*

Tikai Baznīcas prezidentam ir tiesības saņemt atklāsmi visai Baznīcai vai sniegt oficiālus Svēto Rakstu vai Baznīcas mācību skaidrojumus:

„Neviens netiks nozīmēts saņemt pavēles un atklāsmes šajā baznīcā, izņemot [Baznīcas prezidentu], jo viņš tās saņem tāpat kā Mozus” (M&D 28:2).⁹

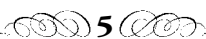
Ja mēs sekojam Baznīcas vadītāja padomam, ieteikumam un mācībām, mēs neklūdisimies tajā, kas ir svarīgs mūsu pašu personīgajai pestīšanai un paaugstināšanai.¹⁰

Esmu pateicības pilns par atklāsmēm, kas ir ieviesušas apbrīnojamo sistēmu, ar kuru tiek pārvaldīta Baznīca. Ikviens cilvēks, kurš ir ordinēts par apustuļi un iecelts par Divpadsmit apustuļu kворuma locekli, tiek atbalstīts par pravieti, gaišreģi un atklājēju. Augstākajam prezidijam un Divpadsmit apustuļu kворumam, kas ir aicināti un ordinēti priesterības atslēgu turēšanai, ir pilnvaras un pienākums

pārvaldīt Baznīcu, izpildīt tās priekšrakstus, skaidrot tās mācības un ieviest, un saglabāt tās paradumus.

Kad Baznīcas prezidents ir slims vai nav spējīgs pilnvērtīgi pildīt visus sava amata pienākumus, abi viņa padomnieki, kuri kopā ar viņu veido Augstākā prezidija kvorumu, turpina prezidija darbu. Augstākā prezidija padomnieki un Divpadsmit apustuļu kvorums ar lūgšanām rūpīgi izskata ikvienu būtisku jautājumu, noteikumu, programmu vai mācību. Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums nepieņem nevienu lēmumu bez visu iesaistīto pilnīgas vienprātības.

Ievērojot šo iedvesmoto paraugu, Baznīca virzīsies uz priekšu bez traucējumiem. Šiem pilnvarotajiem apustuļiem, kuri ir visu priesterības atslēgu nesēji un pielieto tās, vienmēr būs uzticēta Baznīcas pārvaldišana un praviešu dāvanu pielietošana.¹¹

Vispārējā konferencē mēs saņemam iedvesmotu padomu no praviešiem, gaišrēģiem un atklājējiem.

Pārdomājot [vispārējās] konferences vēstījumus, es esmu sev uzdevis šādu jautājumu: „Kā es varu palīdzēt citiem baudīt mūsu Debesu Tēva labestību un svētības?” Atbilde ir — sekot norādījumiem, kurus saņēmām no tiem, kurus atbalstījām par praviešiem, gaišrēģiem un atklājējiem, un citiem augstākajiem pilnvarotajiem. Studēsim viņu vārdus, kas izteikti Gara iedvesmā, un bieži uz tiem atsauksimies. Šajā konferencē Tas Kungs svētājiem ir atklājis Savu grību.¹²

Vispārējā konferencē tiek dots ļoti iedvesmots praviešu, gaišrēģu, atklājēju un citu augstāko Baznīcas pilnvaroto padoms. Mūsu mūsdienā pravieši ir mudinājuši mūs iekļaut savās personīgajās studijās kā svarīgu un regulāru sastāvdaļu Baznīcas konferenču runu izdevumu lasīšanu. Tādējādi savā ziņā vispārējā konference kļūst par pielikumu jeb papildinājumu Mācībai un Derībam.¹³

Konferences laiks ir garīgās atjaunošanās laiks, kad aug un nostiprinās liecība un nostabilizējas pārliecība, ka Dievs dzīvo un svēta tos, kas ir uzticīgi. Tas ir laiks, kad izpratne par to, ka Jēzus ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls, tiek iekalta to cilvēku sirdīs, kuriem ir apņēmusies kalpot Viņiem un ievērot Viņa baušļus. Konference ir laiks, kad mūsu vadītāji dod mums iedvesmotus norādījumus mūsu dzīvei, — laiks, kad gūt motivāciju un pieņemt lēmumus būt labākiem vīriem

un sievietēm, tēviem un mātēm, paklausīgākiem dēliem un meitām, labākiem draugiem un līdzcilvēkiem. . . .

Mums, kas šodien tiekas [vispārējā konferencē], ir īpašas, unikālas zināšanas par Glābēja evaņģēliju. Tos, kas mūs pirmo reizi satiek, visvairāk pārsteidz mūsu paziņojums pasaulei, ka mūs vada dzīvais Dieva praviētis — cilvēks, kurš sazinās ar To Kungu, kurš no Tā Kunga saņem iedvesmu un atklāsmi.¹⁴

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Pārskatiet prezidenta Hantera mācības 1. sadaļā. Kāpēc ikvienā evaņģēlija atklāšanas laikmetā Dievs mums ir devis praviešus? Kādas ir dažas no praviešu funkcijām? Kā mēs varam palīdzēt bērniem iegūt liecību par praviešiem?
- Kā mūs svēta tas, kas mums ir mūsdienu praviētis? (Skat. 2. sadaļu.) Kādēļ ir tik svarīgi, ka ir „nepārtraukta atklāsmes straume”, kas plūst no Dieva pie Viņa dzīvajiem praviešiem?
- Kādi pierādījumi ir tam, kas mēs dzīvojam „garīgā bada” laikā? (Skat. 3. sadaļu.) Kādas svētības jūs esat saņēmuši, uzklausot dzīvā pravieša balsi?
- Prezidents Hanters māca, ka „vienīgi Baznīcas prezidentam . . . ir tiesības saņemt atklāsmes visai Baznīcai” (4. sadaļa). Kā jums palīdz šīs zināšanas? Kāpēc ir noderīgi zināt, ka „mēs nekļūdisimies”, sekojot pravietim?
- Pārdomājiet vispārējās konferences nozīmi jūsu dzīvē. (Skat. 5. sadaļu.) Kādas vispārējās konferences mācības ir svētījušas jūs? Kā vispārējā konference var vēl spēcīgāk ietekmēt jūsu dzīvi un ģimeni?

Saistītās rakstvietas

Amosa 3:7; Mateja 10:41; Lūkas 1:68–70; Džozefa Smita tulkojums, 2. Pētera 1:20–21; Mosijas 8:15–18; M&D 1:14–16, 37–38; 21:1, 4–6; 43:2–6; 107:91–92

Ieteikums skolotājam

Kopā ar audzēkņiem uz tāfeles uzskaitiet dažus jautājumus, kurus par šo tēmu varētu uzdot cilvēki no citas ticības. Aiciniet nodarbības

dalībniekus pārskatīt nodaļu, meklējot atbildes uz šiem jautājumiem, un pēc tam dalīties ar savām atbildēm.

Atsauces

1. „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, 1994. g. nov., 7.–8. lpp.
2. Skat. Conference Report, 1963. g. okt., 99. lpp.
3. „No Man Shall Add to or Take Away”, *Ensign*, 1981. g. maijs, 65. lpp.
4. „Spiritual Famine”, *Ensign*, 1973. g. janv., 65. lpp.
5. „No Man Shall Add to or Take Away”, 65. lpp.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, apkopojis Clyde J. Williams (1997. g.), 196. lpp.
7. „Spiritual Famine”, 64.–65. lpp.
8. Skat. Conference Report, 1963. g. okt., 101. lpp.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 225. lpp.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 223. lpp.
11. „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, 1994. g. nov., 7. lpp. Prezidents Hanters runāja par šiem svarīgajiem principiem, kad viņš bija Baznīcas prezidents.
12. „Follow the Son of God”, *Ensign*, 1994. g. nov., 87. lpp.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 212. lpp.
14. „Conference Time”, *Ensign*, 1981. g. nov., 12.–13. lpp.

Evaņģēlija pasludināšana visā pasaulē

*„Mūsu darbs ir glābt cilvēku dvēseles,
aicināt cilvēkus nākt pie Kristus.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

1979. gadā elders Hovards V. Hanters, toreiz Divpadsmit apustuļu kворuma loceklis, teica: „Es pilnīgi ticu, ka drīzā nākotnē mēs redzēsim lielāko progresu evaņģēlija izplatīšanā visām tautām, kāds jebkad ir noticis šajā laiku atklāšanā vai jebkurā iepriekšējā laiku atklāšanā. Es esmu pārliecināts, ka mēs varēsim atskatīties pagātnē . . . un teikt, kā teica Lūka: „Dieva vārds auga augumā” (Apustuļu darbu 6:7).”¹

Kad elders Hanters teica šos vārdus, politiskie ierobežojumi neļāva misionāriem mācīt evaņģēliju lielākajā daļā valstu Austrumeiropā un Padomju Savienībā. 10 gadu laikā daudzi no šiem ierobežojumiem tika atcelti. 1989. un 1990. gadā Berlīnes mūris, kas gandrīz 30 gadu atdalīja Rietumvāciju no Austrumvācijas, tika nojaukts. Prezidents Hanters tajā laikā kalpoja par Divpadsmito kворuma prezidentu un puda šādas domas par šo vēsturisko notikumu un citām pārmaiņām, kas toreiz notika pasaulē:

„Pēdējā laikā daudz uzmanības ir veltīts Berlīnes mūrim. Protams, mēs sajūtam prieku, redzot, ka mūris tiek nojaukts, kas simbolizē jauniegūto brīvību. . . . Kad cenšamies saprast saskaņas garu, kas pārņem pasauli, un piešķirt tam nozīmi evaņģēlija kontekstā, mums sev ir jājautā: „Vai tā nav Tā Kunga roka, kas noņem politiskos šķēršļus un paver spraugas līdz šim neuzveicamos mūros, lai evaņģēlijs varētu tikt mācīts — un tas viss notiek saskaņā ar dievišķu plānu un dievišķu grafiku?””²

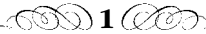
„Jēzus Kristus evaņģēlijs . . . ir vispasaules ticība ar visaptverošu vēsti.”

Prezidents Hanterš sajuta, ka šis pārmaiņas uzlika svarīgu atbildību uz Baznīcas locekļiem. Arvien jaunām valstīm kļūstot pieejamām misionāru darbām, viņš teica, ka vairāk misionāru būs nepieciešami, lai izpildītu uzdevumu — nest evaņģēliju visai pasaulei.³

Prezidenta Hantera dedzīgā vēlme sniegt palīdzīgu roku visiem Dieva bērniem, neatkarīgi no viņu tautības vai ticības, izpaudās viņa darbā Tuvajos Austrumos. Augstākais prezidijs uzticēja viņam zīmīgus uzdevumus Jeruzālemē, tostarp Orsona Haida memoriālā dārza un Brigama Janga universitātes Tuvo Austrumu studiju Jeruzālemes centra būvniecības uzraudzību. Lai arī tajā reģionā nebija atļauts pievērst ticībai, prezidents Hanterš izveidoja draudzīgas attiecības ar tiem, ar kuriem strādāja, — gan jūdiem, gan arābiem. „Jēzus Kristus evaņģēlija nolūks ir īstenot visaugstākā līmeņa mīlestību, vienotību un brālību,” viņš teica.⁴

Savā darbā ar Dieva bērniem visā pasaulē prezidenta Hantera vēstījums bija viens un tas pats: „Mēs esam jūsu brāļi — mēs neskatāmies ne uz vienu tautu vai tautību kā uz mazvērtīgākiem cilvēkiem. Mēs aicinām visus . . . izpētīt mūsu vēsti un nākt mūsu sadraudzībā.”⁵

Hovarda V. Hantera mācības

Atjaunotais evaņģēlijs ir visiem cilvēkiem, pamatojoties uz pārliecību, ka visi ir tā paša Dieva bērni.

Jēzus Kristus evaņģēlijs, ko mēs mācām un kā priekšrakstus mēs veicam, ir vispasaules ticība ar visaptverošu vēsti. Tam nav robežu, tas nav daļējs, ne arī pakļauts vēsturei vai modei. Tā būtība ir universāla un mūžīga patiesība. Tā vēstījums ir domāts visai pasaulei, kas ir atjaunots šajās pēdējās dienās, lai apmierinātu katras tautas, cilts, valodas un tautības pamatvajadzības. Tas atkal ir iedibināts, kā tas bija sākumā — lai veidotu brālību, saglabātu ticību un glābtu dvēseles. . . .

Evaņģēlija vēstī visa cilvēce ir viena ģimene, kas cēlusies no viena Dieva. Visiem vīriešiem un sievietēm ir ne tikai fiziska izcelsme, kas ved atpakaļ līdz Ādamam un Ievai, viņu pirmajiem Zemes vecākiem, bet arī garīgs mantojums, kas ved atpakaļ līdz Dievam, Mūžīgajam Tēvam. Tādējādi visi cilvēki uz Zemes ir burtiski brāļi un māsas Dieva ģimenē.

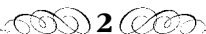
Tieši saprotot un pieņemot šo universālo Dieva tēva lomū, visa cilvēce var vislabāk novērtēt Dieva rūpes par viņiem un viņu attiecības citam ar citu. Šis ir dzīvības un mīlestības vēstījums, kas vērsas tieši pret smacīgajām tradīcijām, kas pamatotas rasē, valodā, ekonomiskajā vai politiskajā stāvoklī, izglītības pakāpē vai kultūrā, jo mums visiem ir vienāda garīgā izcelsme. Mums ir dievišķi ciltsraksti; katrs cilvēks ir Dieva garīgais bērns.

Šajā evaņģēlija skatījumā nav vietas aprobežotiem, šauriem vai aizspriedumainiem uzskatiem. Praviētis Džozefs Smits teica: „Mīlestība ir viena no Dievības galvenajām rakstura īpašībām, un tā ir jāizrāda tiem, kuri tiecas kļūt par Dieva dēliem. Cilvēks, kurš ir piepildīts ar Dieva mīlestību, nav apmierināts tikai ar savas ģimenes svētīšanu, bet ceļo pa visu pasauli, dedzīgi vēlēdamies svētīt visu cilvēci” [*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 328. lpp.]. . . .

Atjaunotais evaņģēlijs ir dievišķas mīlestības vēsts visiem cilvēkiem it visur, pamatojoties uz pārliecību, ka visi cilvēki ir tā paša Dieva bērni. Galvenais reliģiskais vēstījums tika šādi ietērpts skaistos vārdos Augstākā prezidija 1978. gada 15. februāra paziņojumā:

„Pamatojoties gan uz senu, gan mūsdienu atklāsmi, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ar prieku māca un paziņo kristīgo doktrīnu, ka visi vīrieši un sievietes ir brāļi un māsas, — ne tikai asins radniecības dēļ no kopīgiem mirstīgiem priekštečiem, bet arī kā Mūžīgā Tēva burtiskie gara bērni” [Statement of the First Presidency Regarding God’s Love for All Mankind, 1978. g. 15. febr.].

Pēdējo dienu svētajiem ir pozitīva un draudzīga attieksme pret citiem cilvēkiem, kuri nav no mūsu ticības. Mēs ticam, ka viņi burtiski ir mūsu brāļi un māsas, ka mēs esam viena un tā paša Debesu Tēva dēli un meitas. Mums ir kopīga ģeoloģija, kas ved atpakaļ līdz pat Dievam.⁶

Baznīcai ir misija mācīt evaņģēliju visām tautām.

Tā kā Baznīca ir Dieva valstība uz Zemes, tās misija ietver visas tautas. „Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis” (Mat. 28:19–20). Šie vārdi, kas izskanēja pār

Skolotāja lūpām, nepazīst nekādas tautu robežas; tos neierobežo rase vai kultūra. Viena tauta nav izredzētāka par citu. Pamācība ir skaidra — „darait par mācekļiem *visas* tautas”. . . .

Kā Tā Kunga Baznīcas locekļiem, mums ir jāvērs savs skats pāri personīgajiem aizspriedumiem. Mums ir jāatklāj augstākā patiesība, ka mūsu Tēvs patiesi neuzlūko cilvēka vaigu. Dažkārt mēs nepamatoti aizvainojam brāļus un māsas no citām tautām, piedēvējot izredzētību vienai tautībai pār citu. . . .

Iedomājieties tēvu, kuram ir daudzi dēli, un katram ir savs temperaments, spējas un garīgās īpašības. Vai viņš vienu dēlu mīl mazāk nekā citu? Varbūt tam dēlam, kurš vismazāk ir noskaņots uz garīgām lietām, tēvs velta vairāk uzmanības un lūgšanu nekā citiem. Vai tas nozīmē, ka viņš citus mīl mazāk? Vai jūs iedomājaties, ka mūsu Debesu Tēvs mīl vienu tautu ar Saviem bērniem ar sevišķāku mīlestību nekā citas? Kā Baznīcas locekļiem, mums ir nepieciešams, lai mums tiktu atgādināts Nefija izaicinošais jautājums: „Vai jūs nezināt, ka ir vairāk tautu nekā viena?” (2. Nef. 29:7.) . . .

Saviem brāļiem un māsām visās tautās mēs svinīgi liecinām, ka Dievs ir runājis mūsu dienās, ka debesu sūtņi ir sūtīti, ka Dievs ir atklājis Savu prātu un gribu pravietim, kuru sauc Džozefs Smits. . . .

Tā kā mūsu Tēvs mīl visus Savus bērnus, arī mums ir jāmīl visi cilvēki — no katras rases, kultūras un tautības — un jāmaca viņiem evaņģēlija principi, lai viņi tos varētu pieņemt un nākt pie zināšanām par Glābēja dievišķumu.⁷

Ar pazemību cenšoties izveidot brālību un mācīt atklāto patiesību, mēs sakām pasaules iedzīvotājiem to, ko tik mīļi ierosināja prezidents Džordžs Alberts Smits:

„Mēs neesam nākuši, lai jums atņemtu patiesību un tikumus, kas jums piemīt. Mēs nenākam pie jums, lai meklētu jūsos vājības vai jūs kritizētu. . . . Paturiet visu to labo, kas jums ir, un ļaujiet mums sniegt jums vairāk laba, lai jūs būtu laimīgāki un lai jūs būtu sagatavoti ieiet mūsu Debesu Tēva klātbūtnē.”⁸

Mūsu darbs ir glābt cilvēku dvēseles, aicināt cilvēkus nākt pie Kristus, ievest viņus kristību ūdeņos, lai viņi varētu turpināt progresēt, ejot pa ceļu, kas ved uz mūžīgo dzīvi. Šai pasaulei ir vajadzīgs

„Mūsu darbs ir glābt cilvēku dvēseles.”

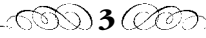
Jēzus Kristus evaņģēlijs. Evaņģēlija ceļš ir vienīgais ceļš, pa kuru ejot, pasaule iepazīs mieru.⁹

Kā Jēzus Kristus Baznīcas locekļi, mēs cenšamies apvienot visu patiesību. Mēs cenšamies vairot mīlestības un sapratnes jūtas starp visiem Zemes iedzīvotājiem. Tādējādi mēs cenšamies iedibināt mieru un laimi — ne tikai kristietībā, bet starp visiem cilvēkiem. . . .

Džozefs [Smits] bija darbarīks Dieva rokās, izveidojot Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu, un tagad tā ir kļuvusi par pasaules reliģiju, nevis tikai tāpēc, ka tās locekļi tagad ir atrodami visā pasaulē, bet galvenokārt tāpēc, ka tai ir visaptverošs un ietverošs vēstījums, kas balstās visas patiesības pieņemšanā, kas ir atjaunota, lai apmierinātu visas cilvēces vajadzības.

. . . Mēs sūtām šo mīlestības un cerības vēsti visai pasaulei. Nāciet pie visas patiesības Dieva, kurš turpina runāt ar Saviem bērniem caur praviešiem. Uzklusiet Tā vēsti, kurš turpina sūtīt Savus kalpus sludināt mūžīgo evaņģēliju katrai tautai, ciltij, valodai un tautībai. Nāciet un mielojieties pie galda, ko jums sagatavojusi Pēdējo Dienu

Svēto Jēzus Kristus Baznīca. Pievienojieties mums, kad mēs cenšamies sekot Labajam Ganam, kurš šo visu ir sagatavojis.¹⁰

Tiem, kas ir pieredzējuši Jēzus Kristus īstenotās Grēku Izpirkšanas svētības, ir pienākums liecināt par Viņu.

Kāda gan Grēku Izpirkšanai saistība ar misionāru darbu? Ikreiz, kad baudām Izpirkšanas svētības savā dzīvē, mēs vienkārši nevaram nejust rūpes par citu cilvēku labklājību.

Mormona Grāmatā ir pārpilnam piemēru, kas ilustrē šo principu. Kad Lehijs nobaudīja dzīvības koka augli, kas simbolizē Izpirkšanu, viņš teica: „Es sāku vēlēties, lai mana ģimene arī nobaudītu no tā” (1. Nefija 8:12). Kad Ēnoss tika pievērsts ticībai un saņēma savu grēku piedošanu, pateicoties savai ticībai Jēzum Kristum, viņš teica: „Es sāku just vēlmi pēc savu brāļu nefijiešu labklājības” (Ēnosa 1:9). Tad viņš lūdza par lamaniešiem, nesamierināmiem nefijiešu ienaidniekiem. Tad ir četru Mosijas dēlu — Amona, Ārona, Omnera un Himnija — piemērs, kuri saņēma grēku piedošanu caur Izpirkšanu un tad daudzus gadus sludināja evaņģēliju starp lamaniešiem, lai vestu viņus pie Kristus. Grāmatā ir teikts, ka viņi nevarēja paciest domu, ka kādai dvēselei būtu jāiet bojā (Mosijas 28:3).

Šis dievišķīgais piemērs tam, kad kāds cilvēks, kurš ir noslēdzis derību ar Dievu, vēlas dalīties evaņģēlijā ar citiem, vislabāk izpaužas Almas, jaunākā, piemērā. Es vēlētos jums nolasīt viņa liecību. . . .

„. . . No tā laika līdz pat šai dienai es esmu strādājis bez mitēšanās, lai es varētu vest dvēseles pie grēku nožēlošanas; lai es varētu vest tās izbaudīt to ārkārtīgo prieku, ko izbaudīju es, lai arī tās varētu piedzimt no Dieva un tikt piepildītas ar Svēto Garu” [Almas 36:24; skat. arī Almas 36:12–23].

Vēlme dalīties evaņģēlijā ar citiem ir lielisks personīgās pievēršanās rādītājs. Šī iemesla dēļ Tas Kungs uzlika par pienākumu katram Baznīcas loceklim būt par misionāru.

Ieklausieties derības vārdos, ko cilvēks uzņemas uz sevis, kad tiek kristīts Baznīcā:

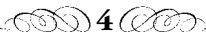
„Tā kā jūs vēlaties nākt Dieva pulkā un tikt saukti par Viņa tautu, un esat gatavi nest viens otra slogus, lai tie kļūtu viegli;

jā, un esat gatavi sērot ar tiem, kas sēro; jā, un mierināt tos, kuriem nepieciešams mierinājums, un stāvēt kā Dieva liecinieki visos laikos un visās lietās, un visās vietās, lai jūs tādi varētu palikt līdz pat nāvei, lai jūs varētu tikt Dieva pestīti un tikt pieskaitīti tiem, kas ir no pirmās augšāmcelšanās, lai jums varētu būt mūžīgā dzīve” (Mosijas 18:8–9).

Mums ir jāstāv kā Dieva lieciniekiem visos laikos un visās vietās līdz pat nāvei. Mēs atjaunojam šo derību Svētā Vakarēdiena laikā, kad noslēdzam derību uzņemties uz sevis Kristus Vārdu.

Misionāru kalpošana ir viens svarīgs veids, kā mēs uzņemamies uz sevis Viņa Vārdu. Glābējs ir teicis, ja mēs vēlamies uzņemties Viņa Vārdu ar visu sirdi, mēs esam aicināti iet pa visu pasauli sludināt Viņa evaņģēliju katrai radībai (skat. M&D 18:28). . . .

Tiem no mums, kas esam izbaudījuši Izpirkšanu, ir pienākums uzticīgi liecināt par mūsu Kungu un Glābēju. . . . Aicinājums dalīties evaņģēlijā ar citiem atspoguļo mūsu lielo mīlestību pret mūsu Debesu Tēva bērniem, kā arī pret Glābēju un to, ko Viņš izdarīja mūsu labā.¹¹

Ar Tā Kunga palīdzību mēs varam pārvarēt visus šķēršļus evaņģēlija sludināšanai.

Sabrūkot „sienām” Austrumeiropā . . . un daudzās citās pasaules daļās, atbilstoši vajadzība pēc vairāk misionāriem — piepildīt dievišķo uzdevumu nest evaņģēliju visai Zemei — noteikti pieaugs! Vai mēs esam gatavi šiem jaunajiem apstākļiem?

Lai apmierinātu jaunās prasības, kas mums tiek izvirzītas šajā diženajā pēdējo dienu misionāru darbā, varbūt dažiem no mums (it īpaši vecākajai paaudzei, kuru ģimenes jau ir pieaugušas) vajadzētu kritiski izvērtēt, lai noteiktu, vai „sienas”, kuras esam uzcēluši savos prātos, arī nebūtu jānojauc.

Piemēram, „komforta sienu”, kas liekas daudziem precētiem pāriem un neprecētiem cilvēkiem liedz doties misijā? Kā ir ar „finanšu sienu” jeb parādiem, kas traucē dažiem Baznīcas locekļiem doties misijā, vai „mazbērnu sienu”, vai „veselības sienu”, vai „pašpārliecinātības trūkuma sienu”, vai „pašapmierinātības sienu”, vai „pārkāpumu sienu”, vai baiļu, šaubu vai bezrūpības „sienu”? Vai kāds patiešām

kaut vai uz brīdi šaubās, ka ar Tā Kunga palīdzību viņš vai viņa nevar nojaukt šīs sienas?

Mums ir bijusi tā privilēģija piedzimt šajās pēdējās dienās, nevis kādā no iepriekšējiem evaņģēlija atklāšanas laikmetiem, lai palīdzētu nest evaņģēliju visai pasaulei. Šajā dzīvē nav lielāka aicinājuma. Ja mēs samierināties ar slēpšanos aiz šīm pašizveidotajām „sienām”, mēs labprātīgi atsakāmies no svētībām, ko pretējā gadījumā varētu gūt. Tas Kungs mūsdienu atklāsmē paskaidro šo lielo vajadzību:

„Jo lūk, druvas jau ir baltas pļaujai; un rau, tas, kas laiž darbā savu sirpi ar visu savu spēku, tas liek krātuvē to, ka viņš neiet bojā, bet nes glābšanu savai dvēselei.” (M&D 4:4.)

Tas Kungs tajā pašā atklāsmē tālāk paskaidro, kas mums ir vajadzīgs, lai būtu labi misionāri. Pilnībā apzinoties mūsu vājības un mūsu atrunas, kad stāvam savas pašuzceltās, milzīgās „sienas” priekšā, Viņš apliecina mums, ka dievišķa palīdzība tiks dota, lai pārvarētu visus šķēršļus, ja vien darīsim savu daļu, un dod mums šo vienkāršo solījumu: „Lūdziet, un jūs saņemsit; klauvējiet, un jums taps atvērts.” (M&D 4:7.)

Lai Tas Kungs svētī mūs, lai sienas, kas uzceltas mūsu prātos, netraucētu mums iegūt mums sagatavotās svētības.¹²

Atkal un atkal Savas laicīgās kalpošanas laikā mūsu Kungs izteica aicinājumu, kas skanēja gan kā ielūgums, gan kā izaicinājums. Pēterim un Andrejam Kristus teica: „Nāciet Man līdz, Es jūs darišu par cilvēku zvejniekiem” (Mat. 4:19). . . .

Pravieši agrākos laikos ir mācījuši, ka katram spējīgam, cienīgam jaunam vīrietim būtu jākalpo pilna laika misijā. Es uzsveru šo nepieciešamību šodien. Mums arī ir liela nepieciešamība, lai mūsu spējīgie, brieduma gadus sasniegušie pāri kalpotu misijā. Jēzus teica Saviem mācekļiem: „Pļaujāmā daudz un strādnieku maz: tad nu lūdziet pļaujas kungu, lai viņš strādniekus sūta savā pļaujā” (Lūkas 10:2).¹³

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Apdomājiet prezidenta Hantera mācības par to, ka evaņģēlijs ir visiem cilvēkiem, pamatojoties uz patiesību, ka mēs visi esam

Dieva bērni (skat. 1. sadaļu). Kad mēs dalāmies evaņģēlijā, kā tas var mums palīdzēt, ka paturam prātā, ka katrs cilvēks burtiski ir mūsu brālis vai māsa?

- Ko mēs uzzinām no prezidenta Hantera mācību 2. sadaļas par to, ko Debesu Tēvs jūt pret Saviem bērniem? Ko jūs varat darīt, lai vairāk mīlētu visus cilvēkus un dalītos ar viņiem evaņģēlijā?
- Kā jūs atbildētu uz prezidenta Hantera jautājumu: „Kāda gan Grēku Izpirkšanai saistība ar misionāru darbu?” (Skat. 3. sadaļu.) Kā jūs varat vairot savu vēlmi dalīties evaņģēlijā ar citiem? Kādas svētības tika saņemtas, kad jūs dalījāties evaņģēlijā ar kādu vai kad kāds dalījās evaņģēlijā ar jums?
- Pēc 4. sadaļas izstudēšanas apdomājiet, kādas „sienas” attur jūs no misionāru darba svētību saņemšanas. Pārrunājiet, kā pārvarēt šos šķēršļus.

Saistītās rakstvietas

Amosa 9:9; 2. Nefija 2:6–8; Mosijas 28:1–3; Almas 26:37; M&D 18:10–16; 58:64; 68:8; 88:81; 90:11; 123:12; Džozefs Smits — Mateja ev. 1:31

Ieteikums skolotājam

„Svētais Gars var pamudināt vienu vai vairākus audzēkņus dalīties ieskatos, ko citiem ir nepieciešams dzirdēt. Esiet atvērti pamudinājumiem, ko saņemat, lai aicinātu izteikties konkrētus cilvēkus. Jūs pat varat sajust iedvesmu palūgt izteikties personai, kas pati pēc savas iniciatīvas nav paudusi savus uzskatus” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 63. lpp.).

Atsauces

1. „All Are Alike unto God”, *Ensign*, 1979. g. jūn., 74. lpp.
2. „Walls of the Mind”, *Ensign*, 1990. g. sept., 9.–10. lpp.
3. Skat. „Walls of the Mind”, 10. lpp.
4. „All Are Alike unto God”, 74. lpp.
5. „All Are Alike unto God”, 74. lpp.
6. „The Gospel—A Global Faith”, *Ensign*, 1991. g. nov., 18.–19. lpp.
7. „All Are Alike unto God”, 72.–74. lpp.
8. „The Gospel—A Global Faith”, 19. lpp.; Džordža Alberta Smita izteikums ir atrodams grāmatā *Baznīcas prezidentu mācības: Džordžs Alberts Smits* (2011), 144. lpp.
9. „Follow the Son of God”, *Ensign*, 1994. g. nov., 88. lpp.
10. „Come to the God of All Truth”, *Ensign*, 1994. g. sept., 73. lpp.
11. „The Atonement of Jesus Christ” (uzruna sniegta misijas prezidentu seminārā, 1988. g. 24. jūn.), 4.–7. lpp., Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleikstija; skat. arī *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Klaidis Dž. Viljamss (1997), 248.–249. lpp.
12. „Walls of the Mind”, 10. lpp.
13. „Follow the Son of God”, 88. lpp.

Desmitās tiesas likums

„Liecība par desmitās tiesas likumu rodas, ievērojot to.”

No Hovarda V. Hantera dzīves

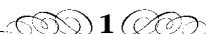
Neilgi pirms Hovarda V. Hantera un Klēras Džefas laulībām Hovards devās pie sava bīskapa, lai saņemtu tempļa rekomendāciju. Viņš bija pārsteigts, kad intervijas laikā bīskaps pajautāja, vai viņš no saviem ienākumiem varētu uzturēt sievu un ģimeni. Hovards atcerējās: „Kad es viņam pateicu, cik lieli ir mani ienākumi, viņš teica, ka iemesls viņa šaubām par manu spēju atbalstīt sievu bija mana desmitā tiesa, kuru biju maksājis.”

Līdz tam brīdim Hovards nebija maksājis pilnu desmito tiesu, jo nebija sapratis, cik svarīgi tas ir. Viņš paskaidroja: „Kamēr es dzīvoju mājās, mans tēvs nebija Baznīcas loceklis, tāpēc mēs mājās nekad nerunājām par desmito tiesu, un es nekad nebiju domājis par tās nozīmīgumu.”

Hovards pastāstīja, ka, sarunai turpinoties, „bīskaps savā laipnajā manierē . . . man mācīja šī likuma nozīmīgumu, un, kad es viņam teicu, ka turpmāk būšu pilnas desmitās tiesas maksātājs, viņš turpināja interviju un gaisināja manu nemieru, aizpildot un parakstot rekomendācijas veidlapu”.

Kad Hovards Klērai pastāstīja par šo pieredzi, viņš uzzināja, ka viņa vienmēr bija maksājusi pilnu desmito tiesu. „Mēs apņēmāmies, ka savā laulībā mēs dzīvosim saskaņā ar šo likumu un desmitā tiesa vienmēr būs pirmais maksājums,” viņš teica.¹

Hovarda V. Hantera mācības

Tā Kunga desmitās tiesas definīcija ir vienkārša.

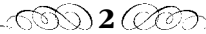
[Desmitās tiesas] likums ir ļoti vienkāršs, tā ir „viena desmitā daļa no visiem saviem ienākumiem” (M&D 119:4). Ienākumi nozīmē

„Desmitās tiesas maksāšana stiprina ticību, palielina garīgumu un garīgās spējas, un nostiprina liecību.”

peļņa, alga, ieņēmumi. Tā ir nodarbināta cilvēka alga, peļņa no biznesa darījumiem, ieņēmumi no lauksaimniecības produkcijas vai saražotā, vai jebkura cita veida ienākumi. Tas Kungs teica, ka tas ir pastāvīgs likums „uz mūžiem”, tāpat kā tas ir bijis pagātnē.²

Tāpat kā visi Tā Kunga baušļi un likumi, [desmitās tiesas likums] ir vienkāršs, ja vien mums ir nedaudz ticības. Tas Kungs ir teicis īsi: „Aprēķiniet vienu desmitdaļu, un tā ir jūsu desmitā tiesa.” Tas ir desmitās tiesas likums. Tas patiešām ir tik vienkārši.³

Desmitās tiesas likums pastāvēja no iesākuma un turpinās mūsdienās.

Bībelē pirmā skaidrā norāde uz vārdu „desmitā tiesa” atrodama pašā pirmajā Vecās Derības grāmatā. Melhisedeks, Salemas ķēniņš un Visaugstākā Dieva priesteris, satika . . . Ābramu. Melhisedeks viņu svētīja, un Ābrams „deva desmito tiesu no visa”. (1. Mozus 14:21.)

Šajā pašā grāmatā dažas nodaļas tālāk Jēkabs Bētelē deva zvērestu šādiem vārdiem: „No visa, ko Dievs man dos, es desmito tiesu došu Viņam.” (1. Mozus 28:20–22.)

Trešo reizi desmitā tiesa pieminēta saistībā ar Levītu likumu. Tas Kungs runāja caur Mozu:

„Un ikviena desmitās tiesas deva no zemes tīrumā sētās sēklas, kā arī no koku augļiem, pieder Tam Kungam un ir Tam Kungam svēta.” (3. Mozus 27:30.)

Levītu likums noteica, ka desmitā tiesa tika dota levītu uzturēšanai, un viņiem, savukārt, saskaņā ar Tā Kunga dotajiem norādījumiem Mozum, bija pienākums maksāt desmito daļu no tā, ko viņi saņēma:

„Bet levītiem saki tā: kad nu jūs būsit saņēmuši no Israēla bērniem desmito tiesu, ko Es jums esmu novēlējis par daļu no viņiem, tad jūs no tās nesiet cilājamo upuri Tam Kungam, desmito daļu no desmitās.” (4. Mozus 18:26.)

Tas skaidri parāda, ka desmitās tiesas likums bija daļa no Levītu likuma un to maksāja visa tauta — pat paši levīti, kuriem tika dots norādījums maksāt desmito tiesu no desmitās tiesas, kuru viņi saņēma.

Daži cilvēki uzskata, ka desmitās tiesas likums bija jāievēro tikai levītiem, taču vēsture pierāda, ka tas ir bijis un ir likums ikvienam. Tas bija Mozus likuma pamats. Tas ir pastāvējis no iesākuma, un to var atrast seno ēģiptiešu likumā, Babilonijā, un to var saskatīt visā Bībeles vēsturē. To pieminēja pravietis Amoss [skat. Amosa 4:4] un Nehemija, kuram bija uzdots atjaunot Jeruzālemes sienas [skat. Nehemijas 10:37–38; 12:44; 13:5, 12]. Drīz pēc šiem noteikumiem Maleahijs uzsāka pildīt vēl lielāku uzdevumu — atjaunot tautas ticību un morāli. Pūloties pretoties to cilvēku, kuri bija reliģiski tikai ārēji, mantkārībai, viņš tos apsūdzēja par noziegumu pret Dievu.

„Vai cilvēks aplaupīs Dievu? Tomēr jūs Mani esat aplaupījuši. Bet jūs sakāt: Kā tad mēs Tevi esam aplaupījuši? Ar desmito tiesu un upuriem.

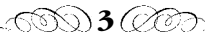
Jūs esat nolādēti ar lāstu, jo jūs Mani esat aplaupījuši, patiesi, visa šī tauta.

Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvēršu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums!” (Mal. 3:8–10.) . . .

Maleahija vārdi Vecās Derības noslēgumā, no jauna uzsverot desmitās tiesas likumu, norāda, ka likums, kurš ir pastāvējis no iesākumiem, nav atcelts. Tādējādi Jaunās Derības evaņģēlija atklāšanas laikmets iesākās saskaņā ar šo pamācību. . . .

Neilgi pēc tam, kad šajā atklāšanā tika atjaunots evaņģēlijs, Tas Kungs caur pēdējo dienu pravieti deva atklāsmi savai tautai, definējot šo likumu . . . :

„Un pēc tam tie, kam ir jāmaksā desmitā tiesa, ik gadu maksās vienu desmito daļu no visiem saviem ienākumiem; un tas būs viņiem pastāvīgs likums uz mūžiem, Manai svētajai priesterībai — saka Tas Kungs.” (M&D 119:4.)⁴

Maksājot desmito tiesu, mēs pasniedzam dāvanu un arī pildām pienākumu.

Desmitā tiesa ir Dieva likums Viņa bērniem, tomēr maksājums ir pilnīgi brīvprātīgs. No šāda viedokļa tas neatšķiras no Sabata dienas

„Desmitās tiesas maksāšana nav nasta, bet gan liela privilēģija.”

likuma vai no jebkura cita no Viņa likumiem. Mēs varam atteikties paklausīt vienam vai visiem Dieva likumiem. Mūsu paklausība ir brīvprātīga, taču mūsu atteikšanās maksāt neatceļ jeb neanulē šo likumu.

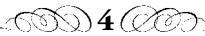
Ja desmitā tiesa ir brīvprātīga, vai tā ir dāvana jeb pienākuma maksājums? Starp šiem diviem jēdzieniem pastāv būtiska atšķirība. Dāvana ir brīvprātīgs naudas pārskaitījums vai mantas nodošana, negaidot par to atlīdzību. Tas notiek bez piespiešanas. Nevienam nav pienākuma pasniegt dāvanu. Ja desmitā tiesa būtu dāvana, mēs varētu dot, cik mums gribas, kad mēs to gribam, vai arī nepasniegt dāvanu vispār. Tas Debesu Tēvu nostādītu vienā līmenī ar ielu ubagotāju, kuram mēs, garām ejot, varam pamest kādu monētu.

Tas Kungs ir ieviesis desmitās tiesas likumu, un, tā kā tas ir Viņa likums, ja mēs Viņu mīlam un mums ir vēlme ievērot Viņa baušļus un saņemt Viņa svētības, mūsu pienākums ir to ievērot. No šāda skatījuma desmitā tiesa kļūst par mūsu parādu. Cilvēkam, kurš parādu dēļ nemaksā desmito tiesu, vajadzētu sev pajautāt, vai viņš nav parādā arī Tam Kungam. Skolotājs teica: „Bet dzenieties papriekš

pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mateja 6:33.)

Mēs nevaram vienlaicīgi doties uz austrumiem un rietumiem. Mēs nevaram kalpot gan Dievam, gan mantai. Cilvēks, kurš noliedz desmitās tiesas likumu, nav patiesi centies to izpildīt. Protams, ir jāpiepūlas. Lai dzīvotu saskaņā ar jebkuru no evaņģēlija likumiem vai jebkuru no tā principiem, ir jāiegulda darbs, pārdomas un pūliņi. . . .

Var būt tā, ka, maksājot desmito tiesu, mēs pasniedzam dāvanu un arī pildām pienākumu. Pienākuma maksājums jāveic Tā Kunga priekšā. Dāvana tiek pasniegta mūsu līdzcilvēkiem Dieva valstības celšanai. Ja rūpīgi pavērotu sludināšanu, kuru veic misionāri, Baznīcas mācību programmu, lielisko izglītības sistēmu un programmu lūgšanu namu būvniecībai, mēs saprastu, ka desmitās tiesas maksāšana nav nasta, bet gan liela privilēģija. Caur mūsu desmito tiesu daudzi cilvēki saņem evaņģēlija svētības.⁵

Ziedojumam Tam Kungam jābūt vērtīgam devēja acīs.

2. Samuēla 24:18–25 mēs lasām, ka Dāvids nepasniegtu Tam Kungam tādu ziedojumu, kuram viņa acīs nav nekādas vērtības. Viņš nešauboties saprata: ja vien dāvanas devēja acīs dāvanai nav nekādas nozīmes, tai nebija vērtības vai tā nebija derīga būt par ziedojumu Tam Kungam.

Kristus teica, ka dot ir lielāka svētība, nekā saņemt [skat. Apustuļu darbi 20:35], tomēr ir tādi cilvēki, kuri dotu tikai tad, ja paša acīs tam nav nekādas vērtības. Tas ir pretrunā Skolotāja mācībām, kurš teica: „Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man” (Mateja 16:24).

Ir tādi cilvēki, kas nedzīvo saskaņā ar desmitās tiesas likumu izdevumu dēļ. Tas neatbilst Dāvida apsvērumiem, kurš nepasniegtu Tam Kungam tādu ziedojumu, kuram viņa acīs nav nekādas vērtības. Tie, kas nemaksā desmito tiesu, neievēro tos dižos morāles principus, kas ietverti desmitās tiesas likumā, un viņiem trūkst izpratnes par šo likumu un tā mērķiem.⁶

 5

Desmitās tiesas maksāšana nes lielas svētības.

Tas Kungs deva [desmitās tiesas] likumu. Ja mēs ievērojam Viņa likumu, mums veicas, taču, kad mēs uzskatām, ka paši zinām labāk, mūs gaida neveiksme. Kad apmeklēju Baznīcu dažādos apgabalos un redzu desmitās tiesas maksāšanas rezultātus, es secinu, ka desmitā tiesa nav nasta, bet gan liela svētība.⁷

Maksājiet godīgu desmito tiesu. Šis mūžīgais likums, kuru atklājis Tas Kungs un kuru ticīgie ievērojuši kopš seno praviešu dienām līdz mūsdienām, māca mūs savā dzīvē likt To Kungu pirmajā vietā. Atšķirībā no agrīnajiem svētajiem, mums var nelūgt ziedot savas mājas vai dzīvības. Šodien mēs tiekam aicināti pārvarēt savu savtīgumu. Mēs maksājam desmito tiesu tāpēc, ka mēs mīlam To Kungu, nevis tāpēc, ka mums ir līdzekļi tās maksāšanai. Tad mēs varam sagaidīt, ka Tas Kungs atvērs „debesu logus” (Malehija 3:10) un nolies pār uzticīgajiem svētības.⁸

Mēs ievērojam principu — atdot Tam Kungam daļu no Viņa labestības pret mums, un to mēs darām ar desmito tiesu. Desmitā tiesa . . . ir pilnīgi brīvprātīga. Mēs varam maksāt desmito tiesu, vai arī nemaksāt. Tie, kas maksā, saņem svētības, kas citiem nav zināmas.⁹

Marija Fīldinga Smita [bija] nelokāma pioniere un māte, patriarha Hairama Smita, pravieša brāļa, sieva un atraitne. . . . Kādā pavasarī, kad ģimene atvēra kartupeļu bedres, māte lika saviem dēliem sagatavot kravu ar vislabākajiem kartupeļiem un aizvest tos uz desmitās tiesas biroju.

Pie biroja kāpnēm viņu sagaidīja viens no biroja darbiniekiem, un, kad zēni sāka izkrāmēt kartupeļus, viņš iebilda. „Atraitne Smita,” viņš teica, bez šaubām atceroties viņas pārbaudījumus un upurus, „tas ir negods, ka jums jāmaksā desmitā tiesa.” Viņš . . . norāja viņu par desmitās tiesas maksāšanu, liekot domāt, ka viņa nemaz nav prātīga un apdomīga. . . .

Mazā atraitne izslējās pilna augumā un teica: „Viljam, jums pašam vajadzētu nokaunēties. Vai jūs gribat liegt man saņemt svētību? Ja es nemaksātu desmito tiesu, Tas Kungs man liegtu Savas svētības; es maksāju savu desmito tiesu ne tikai tāpēc, ka tas ir Dieva likums, bet tāpēc, ka es sagaidu svētības no tā. Pildot šo un pārējos likumus,

es ceru sagaidīt uzplaukumu un iespējas apgādāt savu ģimeni.” (Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith* [Salt Lake City, 1938], 158.–159. lpp.)¹⁰

Desmitās tiesas likumam vajadzētu būt kam vairāk par matemātisku, mehānisku atbilstību likumam. Tas Kungs nosodīja farizejus par mehānisku desmitās tiesas maksāšanu ar garšaugiem, aizmirstot par garīgumu (skat. Mateja 23:23). Ja mēs maksājam desmito tiesu tāpēc, ka mīlam To Kungu bez piespiešanas un ticībā, mēs tuvojāmies Viņam, un mūsu attiecības ar Viņu kļūst ciešākas. Mūs vairāk neuztrauc šī likuma laicīgā puse, mūs skar Gars, un mēs jūtam vienotību ar Dievu.

Desmitās tiesas maksāšana stiprina ticību, palielina garīgumu un garīgās spējas un nostiprina liecību. Zināšanas, ka tiek ievērota Tā Kunga griba, sniedz gandarījumu. Tiek saņemtas svētības, ko rada dalīšanās ar citiem, kad desmitā tiesa tiek izmantota tai paredzētajiem mērķiem. Mēs nevaram atļauties liegt sev šīs svētības. Mēs nevaram atļauties nemaksāt savu desmito tiesu. Desmitās tiesas maksāšana mūs ietekmē ne tikai šodien, bet arī nākotnē. Tam, ko mēs dodam un kā mēs dodam, un tam, kā mēs pildām savu pienākumu pret To Kungu, ir mūžīga nozīme.

Liecība par desmitās tiesas likumu rodas, ievērojot to.¹¹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Atkārtojiet desmitās tiesas definīciju 1. sadaļā. Kas ir desmitā tiesa? Ko mēs varam mācīties no prezidenta Hantera par desmitās tiesas likuma vienkāršību?
- Kādas atziņas jūs esat guvuši no prezidenta Hantera mācībām par desmitās tiesas vēsturi? (Skat. 2. sadaļu.) Kāpēc, jūsprāt, prezidents Hanteris vēlējās, lai mēs saprastu, ka desmitās tiesas likums ir „bijis un arī tagad attiecas uz visiem”?
- Kā ar savu desmito tiesu mēs „pasniedzam dāvanu un arī pildām pienākumu”? (Skat. 3. sadaļu.) Kā desmitās tiesas maksāšana parāda mūsu mīlestību pret To Kungu? Kā mēs varam nonākt pie atziņas, ka desmitās tiesas maksāšana ir privilēģija, nevis nasta?

- Kāpēc, ziedojot Tam Kungam, ziedojumam jābūt vērtīgam devēja acīs? (Skat. 4. sadaļu.) Kā mēs varam pārvarētu grūtības vai negribēšanu maksāt desmito tiesu?
- Pārskatiet tās daudzās svētības, kuras, saskaņā ar prezidenta Hantera teikto, gūstamas no desmitās tiesas maksāšanas (skat. 5. sadaļu). Vai jūs esat redzējuši šīs svētības savā dzīvē?

Saistītās rakstvietas

Almas 13:15; M&D 64:23; 104:14–18; 119; 120; Svēto Rakstu ceļvedis, „Desmitā tiesa”

Ieteikums studijām

Pirmo reizi lasot nodaļu, jūs varat to izlasīt ātri vai tikai pārskatīt virsrakstus, lai gūtu priekšstatu par nodaļas saturu. Pēc tam lasiet nodaļu vairākas reizes, dariet to lēnāk un studējiet padziļināti. Jūs varat arī lasīt katru sadaļu, paturot prātā studiju jautājumus. Tādējādi jūs varēsīt gūt būtiskas atziņas un idejas par to, kā pielietot apgūto.

Atsauces

1. Skat. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994. g.), 80.–81. lpp.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, apkopojis Clyde J. Williams (1997. g.), 105. lpp.; skat. arī Conference Report, 1964. g. apr., 35. lpp.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 105. lpp.
4. Skat. Conference Report, 1964. g. apr., 33.–35. lpp.
5. Skat. Conference Report, 1964. g. apr., 35.–36. lpp.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 106. lpp.; skat. arī Conference Report, 1964. g. apr., 33. lpp.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 105. lpp.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 105. lpp.
9. „Dedication of Goteborg Chapel” (uzruna Gēteborgā, Zviedrijā, 1967. gada 10. septembrī), 1, Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
10. Howard W. Hunter, *That We Might Have Joy* (1994), 136.–137. lpp.
11. Skat. Conference Report, 1964. g. apr., 36. lpp.

„Mēs ceram, ka jūs katru dienu personīgi un kā ģimene lasāt un studējat Svētos Rakstus.”

Svēto Rakstu studēšana — visienesīgākā nodarbe

*„Lai katrs no mums . . . tuvinās mūsu Tēvam
Debesīs un Viņa mīļajam Dēlam caur
pastāvīgu Svēto Rakstu studēšanu.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

Prezidents Hovards V. Hanteris ļoti mīlēja Svētos Rakstus un aizrautīgi tos studēja. Šī mīlestība un studēšana atspoguļojās viņa mācībās, kas bija pilnas ar stāstiem un citām rakstvietām no Baznīcas pamatrakstiem. Bieži vien, mācot kādu evaņģēlija principu, it sevišķi vispārējā konferencē, viņš izvēlējās vismaz vienu stāstu no Svētajiem Rakstiem, siki to izstāstīja, kā arī pastāstīja, kā to pielietot.

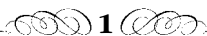
Piemēram, mācot par to, kā saglabāt uzticību Dievam, viņš atstāstīja stāstus par Jozuu, par Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego un citiem Vecajā Derībā, kuri izrādīja izcilu uzticību Dievam (skat. 19. nodaļu). Mācot par kalpošanu, viņš izmantoja piemērus no Mormona Grāmatas, lai parādītu, kā daži cilvēki, kuri saņēma maz atzinības, „nekalpoja mazāk” kā citi, kuru kalpošana bija redzamāka (skat. 23. nodaļu). Mācot par to, kā iemantot iekšējo mieru nemieru laikos, viņš atkal izmantoja garas rakstvietas no Svētajiem Rakstiem, to skaitā stāstu par Pēteri, kad viņš staigāja pa ūdeni (skat. 2. nodaļu). Mācot par Svēto Vakarēdienu, viņš, lai sniegtu kontekstu, dalījās stāstā par Israēla bērniem un Pashā (skat. 15. nodaļu).

Prezidents Hanteris zināja, cik nozīmīgi ir Svētie Raksti, lai palīdzētu kādam iegūt liecību par Jēzu Kristu. Tādēļ viņš bieži mācīja no Svētajiem Rakstiem par Glābēja kalpošanu, krustā sišanu un augšāmcelšanos. Viņš paziņoja:

„Es esmu pateicīgs par Svēto Rakstu grāmatām, no kurām, ja tās centīgi studē, var iegūt lielākas zināšanas par Jēzu Kristu. Es esmu

pateicīgs, ka, papildus Vecajai un Jaunajai Derībai, Tas Kungs caur Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas praviešiem ir atklājis citus Svētos Rakstus kā papildu liecību par Kristu, proti, Mormona Grāmatu, Mācību un Derības un Dārgo Pērli, un visas šīs grāmatas, es zinu, ir Dieva vārds. Tās liecina, ka Jēzus ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls.”¹

Hovarda V. Hantera mācības

Svēto Rakstu studēšana ir visienesīgākā nodarbe, ko varam veikt.

Visas patiesības centrā ir liecība par to, ka Jēzus no Nacaretis ir Kristus, Diženais Jehova, pasaules Glābējs un dzīvā Dieva Vienpiezimušais Dēls. Šāds ir Svēto Rakstu vēstījums. Katrā no šīm svētajām grāmatām ir aicinājums ticēt Dievam, Mūžīgajam Tēvam, un Viņa Dēlam, Jēzum Kristum; un no pirmās līdz pēdējai šai Svēto Rakstu grāmatai ir aicinājums darīt Dieva prātu un turēt Viņa baušļus.²

Kad mēs rīkojamies saskaņā ar savu vadītāju padomu — lasīt un studēt Svētos Rakstus — mēs saņemam dažādus labumus un svētības. Šī ir visienesīgākā nodarbe, ko varam veikt. . . .

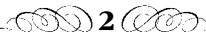
Dievs ir atklājis Sevi Svētajos Rakstos, un caur tiem Dievs runā ar cilvēku. Kā gan varētu lietderīgāk pavadīt laiku, nekā lasot Svēto Rakstu grāmatas, kas mums māca pazīt Dievu un saprast savas attiecības ar Viņu? Laiks vienmēr ir ļoti vērtīgs aizņemtiem cilvēkiem, un mēs sev laupām tā vērtību, kad stundu pēc stundas izšķiežam, lasot vai skatoties to, kas ir nenozīmīgs vai mazvērtīgs.³

Mēs ceram, ka jūs katru dienu personīgi un kā ģimene lasāt un studējat Svētos Rakstus. Mums nevajadzētu vieglprātīgi izturēties pret Tā Kunga pavēli: „[Pētiet] rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani!” (Jāņa 5:39.) Gars ienāks jūsu mājās un dzīvē, kad lasīsiet atklāto vārdu.⁴

Mums ir jābūt Baznīcai, kas pilna ar sievietēm un vīriešiem, kas vispusīgi pārzina Svētos Rakstus, kas tajos raksta norādes uz citiem pantiem un atzīmē tos, kas gatavo stundas un runas no Svēto Rakstu ceļveža un citiem noderīgiem resursiem, kas ir iekļauti šajā brīnišķīgajā Baznīcas pamatrakstu krājumā. Skaidrs, ka mēs to visu

nevaram ātri un prasmīgi apgūt. Noteikti Svēto Rakstu druvas „jau ir baltas pļaujai” [skat. M&D 4:4]. . . .

Ne šajā laiku atklāšanā un noteikti ne kādā citā laiku atklāšanā Svētie Raksti — nezūdošais, apgaismojošais Dieva vārds — nav bijuši tik viegli pieejami un tik noderīgi strukturēti katra vīrieša, sievietes un bērna, kas vēlēšies tos pētīt, lietošanai. Dieva rakstītais vārds tagad ir visvieglāk lasāmajā un pieejamajā veidā, kāds jebkad ir bijis nodrošināts vienkāršajiem Baznīcas locekļiem visā pasaules vēsturē. No mums noteikti tiks prasīta atbildība, ja mēs tos nelasīsim.⁵

Svēto Rakstu studēšana palīdz mums uzzināt Dieva gribu un paklausīt tai.

Lai būtu paklausīgi evaņģēlija likumam un Jēzus Kristus mācībām, vispirms mums ir jāsaprot šis likums un jānoskaidro Tā Kunga griba. To vislabāk var izdarīt, pētot un studējot Svētos Rakstus un praviešu vārdus. Tā mēs apgūstam to, ko Dievs ir atklājis cilvēkiem.

Vienā no Ticības apliecinājumiem ir apgalvots: „Mēs ticam visam, ko Dievs ir atklājis, visam, ko Viņš tagad atklāj, un mēs ticam, ka Viņš vēl atklās daudz ko lielu un svarīgu attiecībā uz Dieva Valstību” (Ticības apliecinājumi 1:9).

Dieva griba ir atklāta Svētajos Rakstos, un šī iemesla dēļ mums ir pavēlēts tos lasīt, t. i., lai atrastu patiesību. Tas Kungs paskaidroja Oliveram Kauderijam, kā noskaidrot šos patiesos principus. Viņš teica: „Lūk, Es dodu tev šo pavēli, lai tu paļautos uz tām lietām, kas ir rakstītas; jo tajās ir rakstīts viss par Manas baznīcas, Mana evaņģēlija un Manas klints pamatu” (M&D 18:3–4).

Pāvils rakstīja savam labajam draugam Timotejam, skubinot viņu lasīt Svētos Rakstus, un savā vēstulē teica: „Tu no mazām dienām zini svētos rakstus, kas spēj padarīt tevi gudru pestīšanai caur ticību Kristū Jēzū.” Tad viņš piebilda: „Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā” (2. Timotejam 3:15–16). . . .

Mūsu Baznīcas vadītāji ir stingri uzsvēruši Svēto Rakstu un seno laiku un mūsdienu praviešu vārdu lasīšanas nepieciešamību. Tēviem un mātēm ir lūgts lasīt Svētos Rakstus, lai viņi varētu pareizi mācīt

savus bērņus. Mūsu bērņi lasa Svētos Rakstus, pateicoties piemēram, ko rāda vecāki. Mēs studējam Svētos Rakstus savos ģimenes mājva-karos, un dažas ģimenes kopīgi lasa Svētos Rakstus agri no rīta. . . . Tā mēs iemācāmies noskaidrot Tā Kunga prātu, lai būtu paklausīgi.⁶

Apdomājiet šo Svēto Rakstu rakstvietu un tajā pēc kārtas dotos norādījumus, kas sākas ar pavēli uzcītīgi pievērst vērību Dieva vār-dam un tad turpinās ar solījumu, ka, tā darot, mēs pat varēsim ieiet Viņa klātbūtnē:

„Un tagad Es dodu jums pavēli . . . uzcītīgi pievērst vērību mūžīgās dzīves vārdiem.

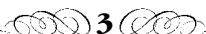
Jo jūs dzīvosit ar katru vārdu, kas nāk no Dieva mutes.

Jo Tā Kunga vārds ir patiesība, un kas ir patiesība, ir gaisma, un kas ir gaisma, ir Gars, patiesi Jēzus Kristus Gars. . . .

Un katrs, kas uzklausa Gara balsi, nāk pie Dieva, patiesi Tēva” (M&D 84:43–45, 47).

Tas ir brīnišķīgs ceļojums, kas sākas ar Dieva vārdu un beidzas ar paaugstināšanu. „Kristus vārdi pateiks jums visu, kas jums ir jādara” (2. Nefija 32:3).⁷

Es iesaku jums Dieva atklāsmes kā standartu, pēc kura mums ir jādzīvo sava dzīve un ar kuru mums jāizsver ikviens lēmums un ikviena darbība. Tādēļ, kad jums ir raizes un izaicinājumi, stājieties tiem pretī, vēršoties pie Svētajiem Rakstiem un praviešiem.⁸

Lai saprastu Svētos Rakstus, ir nepieciešama koncentrēta, pastāvīga un lūgšanu pilna to studēšana.

Mēs mudinām katru no jums apsvērt, cik daudz laika jūs pašreiz veltāt, lai ar lūgšanu apdomātu Svētos Rakstus.

Kā viens no Tā Kunga kalpiem es izaicinu jūs:

1. Kā individuāliem Baznīcas locekļiem lasīt un apdomāt Svētos Rakstus un lūgt par to nozīmi.

2. Regulāri lasīt Svētos Rakstus kopā ar ģimeni. Mēs uzteicam tos no jums, kas jau tā dara, un mudinām tos no jums, kas vēl nav to sākuši, bez vilcināšanās sākt šādi rīkoties. . . .

Kaut katrs no mums stingri apņēmtos būt dievbijīgāks; cenšoties pilnīgāk dzīvot saskaņā ar Garu; un tuvināties mūsu Tēvam Debesīs un Viņa mīļajam Dēlam caur Svēto Rakstu pastāvīgu studēšanu.⁹

Lasīšanas paradumi ir ļoti atšķirīgi. Ir ātri lasītāji un lēni lasītāji; daži lasa tikai pa mazai drusciņai, un citi nepārstāj lasīt, līdz grāmata ir pabeigta. Tomēr tie, kas iedziļinās Svēto Rakstu grāmatās, atklāj, ka sapratnes gūšanai ir nepieciešams vairāk par paviršu lasīšanu vai caurskatīšanu — ir vajadzīga koncentrēta studēšana. Ir skaidrs, ka tas, kurš Svētos Rakstus studē katru dienu, sasniedz daudz vairāk nekā tas, kurš Svētajiem Rakstiem velta ievērojamu laiku vienu dienu un tad ļauj dienām aizritēt bez to studēšanas. Mums ne tikai vajadzētu tos studēt katru dienu, bet arī noteikt regulāru laiku, kad varam koncentrēties bez traucēkļiem.

Nav nekā noderīgāka par lūgšanu, lai veicinātu savu sapratni par Svētajiem Rakstiem. Caur lūgšanu mēs varam noskaņot savu prātu, lai meklētu atbildes uz saviem jautājumiem. Tas Kungs teica: „Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausīniet, tad jums taps atvērts” (Lūkas 11:9). Tas ir mierinājums, ko dod Kristus, sakot, ka tad, ja mēs lūgsim, meklēsim un klausīsim, Svētais Gars vadīs mūsu sapratni — ja būs gatavi un dedzīgi vēlēsīmes to saņemt.

Daudzi ir atklājuši, ka vislabākais laiks studēšanai ir no rīta, pēc tam, kad nakts miegs ir atīrījis prātu no daudzajām rūpēm, kas apgrūtina domāšanu. Citi dod priekšroku studēšanai klusajās stundās pēc darba un dienas rūpēm, tādējādi noslēdzot dienu ar mieru un klusumu, kas gūstams Svēto Rakstu apcerē.

Laikam jau svarīgākais ir nevis tas, kad studējam, bet gan tas, ka atvēlam noteiktu laiku regulārām studijām. Būtu ideāli, ja katru dienu Svēto Rakstu studēšanai varētu veltīt vienu stundu; taču, ja nav iespējams veltīt tik daudz laika, tad Svēto Rakstu regulāra studēšana pusstundas garumā arī dotu ievērojamus rezultātus. Stundas cetursnis ir īss laika posms, taču pārsteidzoši, cik daudz apgaismības un zināšanu var gūt 15 minūšu laikā šajā, tik nozīmīgajā, nodarbē. Svarīgi ir nekad neļaut nekam citam traucēt mūsu studēšanu.

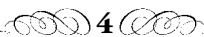
Dažiem labāk patīk studēt vienatnē, taču arī kopīgi ar kādu var produktīvi studēt. Ģimenes saņem bagātīgas svētības, kad gudri tēvi un mātes sapulcina ap sevi bērnus, lai kopīgi lasītu Svētos Rakstus un

Svēto Rakstu studēšana „ir visienesīgākā nodarbe, ko varam veikt”.

pēc tam atklāti pārrunātu brīnišķīgos stāstus un domas, atbilstoši katra sapratnes līmenim. Bieži vien jauniešiem un maziem bērniem ir apbrīnojama izpratne par reliģisko pamatliteratūru, un viņi to ļoti novērtē.

Mums nevajadzētu Svētos Rakstus lasīt pēc nejaušības principa, bet gan drīzāk jāizveido sistemātisks studiju plāns. Daži izlasa noteiktu lappušu skaitu saskaņā ar grafiku vai noteiktu nodaļu skaitu katru dienu vai nedēļu. Tas var būt pilnīgi attaisnojami un, iespējams, baudāmi, ja kāds lasa atpūtai, taču tā nav jēgpilna studēšana. Labāk ir veltīt Svēto Rakstu studēšanai noteiktu laika daudzumu katru dienu, nekā izlasīt noteiktu nodaļu skaitu. Dažkārt mēs atklājam, ka viena vienīga panta izstudēšana var prasīt visu atvēlēto laiku.¹⁰

Īsā Svēto Rakstu stāsta par Jairu apdomāšana raisa dziļu izpratni un nozīmi.

Jēzus dzīvi, darbus un mācības ir iespējams izlasīt ātri. Šie stāsti vairākumā gadījumu ir vienkārši un tos ir vienkārši pārstāstīt. Skolotājs Savās mācībās nelietoja daudz vārdu, taču katram ir dziļa nozīme, un kopā tie lasītājam rada skaidru priekšstatu. Tomēr dažreiz daudzas

stundas var velīt dziļu atskārsmjū apdomāšanai, kas izteiktas dažos vienkāršos vārdos.

Glābēja dzīvē bija kāds notikums, kas ir minēts Mateja, Marka un Lūkas evaņģēlijā. Marks ir pārstāstījis zīmīgu šī stāsta daļu tikai divos īsos pantos un nākamā panta piecos vārdos. . . .

„Un redzi, nāk viens no sinagogas priekšniekiem, Jairs vārdā, un, Viņu redzēdams [tas ir, kad viņš redzēja Jēzu], tas krīt pie Viņa kājām un Viņu ļoti lūdz, sacīdams: „Mana meitiņa mirst, lūdzams, nāc un uzliec tai rokas, ka viņa top vesela un dzīvo.

Un Viņš ar to nogāja” (Marka 5:22–24).

Šo stāsta daļu var izlasīt aptuveni 30 sekundēs. Stāsts ir īss un vienkāršs. Tā vizuālais attēls ir skaidri saprotams, un pat bērns varētu atkārtot šo stāstu bez grūtībām. Taču veltot laiku pārdomām, mēs iegūstam dziļu izpratni par stāsta nozīmi. . . .

. . . Jēzus un tie, kas bija ar Viņu, bija tikko vēlreiz šķērsojuši Galilejas jūru, un cilvēku pūlis, kas Viņu gaidīja, satika Viņu krastā pie Kapernaumas. „Un redzi, nāk viens no sinagogas priekšniekiem.” Tā laika lielākās sinagogas vadīja elderu padome sinagogas priekšnieka jeb pārvaldnieka vadībā. Tas bija vīrs ar prestižu stāvokli sabiedrībā, ko jūdi uzlūkoja ar lielu cieņu.

Matejs nenosauc šī sinagogas priekšnieka vārdu, taču Marks iepazīstina viņu, viņa titulam pievienojot vārdus „Jairs vārdā”. Ne šis cilvēks, ne viņa vārds neparādās nekur citur Svētajos Rakstos, izņemot tikai šo gadījumu, tomēr piemiņa par viņu ir saglabājusies, pateicoties īslaicīgai saskarei ar Jēzu. Daudzas, daudzas dzīves, pateicoties Skolotāja rokas pieskārienam, kas izraisīja zīmīgas domu un rīcības pārmaiņas un sniedza jaunu un labāku dzīvi, ir kļuvušas neaizmirstamas, kas citādi būtu pagaisušas nebūtībā.

„Un, Viņu redzēdams [tas ir, kad Jairs redzēja Jēzu], tas krīt pie Viņa kājām.”

Tas bija neparasts notikums — cilvēkam ar ievērojamu stāvokli sabiedrībā un reputāciju, sinagogas priekšniekam, mesties ceļos pie Jēzus kājām — pie kājām kādam, kas tika uzskatīts par ceļojošu skolotāju ar dziedināšanas dāvanu. Daudzi citi cilvēki ar augstu izglītību un prestižu arī redzēja Jēzu, taču ignorēja Viņu. Viņu prāti bija

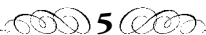
noslēgti. Mūsdienās ir tieši tāpat; daudzu cilvēku ceļā stāv šķēršļi, kas liedz Viņu pieņemt.

„Un [Jairs] Viņu ļoti lūdz, sacīdams: „Mana meitiņa mirst, lūdzams, nāc un uzliec tai rokas, ka viņa top vesela un dzīvo.”” Tā bieži notiek, kad kāds nāk pie Kristus, ne tik daudz savas vajadzības dēļ, bet gan kāda sev tuva cilvēka izmisīgas vajadzības dēļ. Trīsas, ko dzirdam Jaira balsī, kad viņš saka „mana meitiņa” un kad domājam par šo vīru ar augsto amatu sinagogā, nometušos ceļos Glābēja priekšā, piepilda mūsu sirdis ar līdzjūtību.

Tad seko lielas ticības apliecinājums: „Lūdzams, nāc un uzliec tai rokas, ka viņa top vesela un dzīvo.” Tie nav tikai kāda bēdu plosīta tēva ticības vārdi, bet arī atgādinājums mums, ka jebkas, kam Jēzus uzliek Savas rokas, dzīvo. Ja Jēzus uzliek savas rokas laulībai, tā dzīvo. Ja viņam tiek ļauts uzlikt Savas rokas ģimenei, tā dzīvo.

Tad seko vārdi — „un Viņš ar to nogāja”. Mums nevajadzētu pieņemt, ka šis notikums bija iekļauts tās dienas plānos. Skolotājs bija pārcēlies uz jūras otru malu, un krastā Viņu sagaidīja ļaužu pūlis, ko Viņš būtu varējis mācīt. . . . Šis tēvs ar savu lūgumu patraucēja Viņu. Viņš būtu varējis ignorēt šo lūgumu, jo daudzi citi gaidīja. Jēzus būtu varējis atbildēt Jairam, ka atnāks apraudzīt Viņa meitu rīt, tomēr „Viņš ar to nogāja”. Ja mēs sekojam Skolotāja pēdās, vai mēs jebkad varam būt pārāk aizņemti, lai ignorētu savu līdzcilvēku vajadzības?

Atlikušo stāsta daļu nav pat nepieciešams lasīt. Kad viņi nonāca sinagogas priekšnieka namā, Jēzus paņēma meitenīti aiz rokas un piecēla viņu no miroņiem. Līdzīgā veidā Glābējs piecels jebkuru cilvēku, kurš ļaus Viņam paņemt sevi aiz rokas, pretī jaunai un labākai dzīvei.¹¹

Mormona Grāmata un Mācības un Derību grāmata tuvinās mūs Kristum.

Mormona Grāmata

Viens no vizīmīgākajiem resursiem, ko Tas Kungs ir nodrošinājis, lai palīdzētu mums paveikt šo dievišķo darbu, ir Mormona Grāmata, kuras apakšvirsraksts ir „Vēl viena liecība par Jēzu Kristu”. [Prezidents Ezra Taft Bensons] atklāti mūs mudināja nepamest novārtā šī svētā

Svēto Rakstu krājuma lasīšanu un dzīvot saskaņā ar tā principiem. „Tās diženā misija,” viņš mums mācīja, „ir vest cilvēkus pie Kristus [un tādējādi arī pie Tēva], un viss pārējais ir otršķirīgs.” (*Ensign*, 1986. g. maijs, 105. lpp.) Mēs ceram, ka jūs, brāļi un māsas, barojat savu garu, regulāri lasot Mormona Grāmatu un citus Svētos Rakstus, un lietojat tos savā kalpošanā.¹²

Mormona Grāmata ir Dieva vārds. Mēs jūs aicinām lasīt šo brīnišķīgo pierakstu. Tā ir ievēribas viscienīgākā grāmata mūsdienās. Lasiet to uzmanīgi un ar lūgšanu, un, tā darot, Dievs jums sniegs liecību par tās patiesumu, kā apsolijs Moronijs (skat. Moronija 10:4).¹³

Tieši lasot un studējot Mormona Grāmatu un lūgšanā cenšoties saņemt apstiprinājumu par tās saturu, mēs saņemam liecību, ka Džozefs Smits bija Dieva pravielis un ka Jēzus Kristus Baznīca ir atjaunota uz Zemes.¹⁴

[Mormona Grāmatas] lasīšanai būs dziļa ietekme uz jūsu dzīvi. Tā paplašinās jūsu zināšanas par to, kā Dievs rīkojas ar cilvēku, un raisīs jūsos lielāku vēlmi dzīvot saskaņā ar Viņa evaņģēlija mācībām. Tā jums arī sniegs spēcīgu liecību par Jēzu.¹⁵

Mācība un Derības

Mācība un Derības ir unikāla grāmata. Tā ir vienīgā grāmata uz visas Zemes virsas, kuras ievadu ir sacerējis pats Radītājs. Turklāt šajā Svēto Rakstu grāmatā ir vairāk tiešu citātu no Tā Kunga nekā jebkurā citā Svēto Rakstu grāmatā.

Tā nav sena dokumenta tulkojums, bet gan tai ir mūsdienu izcelsme. Tā ir atklāsmju grāmata mūsu dienām. Tas ir vienreizēju un dievišķi iedvesmotu atklāsmju krājums, kas tika saņemtas caur Dieva praviešiem mūsdienās — kā atbildes uz jautājumiem, rūpēm un izaicinājumiem, ar ko viņi un citi saskārās. Tā satur dievišķas atbildes reālās dzīves problēmām, ar ko saskārās reāli cilvēki. . . .

Vai jūs apzinājāties, ka, lasot Mācības un Derību grāmatu, varat dzirdēt Tā Kunga balsi Svētajos Rakstos? [Skat. M&D 18:33–36.] . . . Šī apskaidrojošā balss parasti nāks jūsu prātā kā „domas” un jūsu sirdī kā „sajūtas” (skat. M&D 8:1–3). Šīs liecības apsolijs ir . . . pieejams katram cienīgam vīrietim, sievietei un bērnam, kas lūgšanu

pilns meklē šādu liecību. Vai katram no mums nevajadzētu apņemties lasīt, studēt un apdomāt šīs svētās atklāsmes un lūgt par tām?¹⁶

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kādas pieredzes jums ir palīdzējušas saprast, ka Svēto Rakstu studēšana „ir visienesīgākā nodarbe”? (Skat. 1. sadaļu.) Kā mēs varam stiprināt savu apņemšanos — būt tādām „sievietēm un vīriešiem, kas vispusīgi pārzina Svētos Rakstus”?
- Kā Svēto Rakstu studēšana palīdz jums būt paklausīgākiem? (Skat. 2. sadaļu.) Kā jūs esat pieredzējuši, ka „Kristus vārdi pateiks jums visu, kas jums jādara”? (2. Nefija 32:3.)
- Kādi aspekti no prezidenta Hantera padoma par to, kā studēt Svētos Rakstus, var palīdzēt jums? (Skat. 3. sadaļu.) Kā pastāvīga, lūgšanu pilna Svēto Rakstu studēšana ir svētījusi jūs?
- Kādus ieskatus varam gūt no prezidenta Hantera stāsta par to, kā Glābējs izdziedināja Jaira meitiņu? (Skat. 4. sadaļu.) Kā tikai dažu šādu pantu apdomāšana var bagātināt jūsu Svēto Rakstu studijas?
- Kā Mormona Grāmata un Mācība un Derības ir palīdzējušas jums tuvināties Glābējam? (Skat. 5. sadaļu.) Kā citādi šīs svētās grāmatas ir jūs iespaidojušas? Apsveriet iespēju dalīties savā liecībā par šiem Svētajiem Rakstiem ar ģimenes locekļiem un citiem.

Saistītās rakstvietas

Jozuas 1:8; Salamana Pamācības 30:5; 1. Nefija 15:23–24; 2. Nefija 3:12; Almas 31:5; 37:44; Helamana 3:29–30; M&D 98:11

Ieteikums studijām

„Lasīt, studēt un pārdomāt nav viens un tas pats. Mēs lasām vārdus, un mums var rasties idejas. Mēs studējam un Svētajos Rakstos varam atklāt dažādus paraugus un sakarības. Taču, kad mēs gremdējamies pārdomās, mēs ieaicinām atklāsmes Garu. Manā izpratnē „gremdēties pārdomās” nozīmē — domāt un lūgt par to, ko esmu cītīgi lasījis un studējis Svētajos Rakstos” (Henrijs B. Airings, „Serve with the Spirit”, *Ensign* vai *Liahona*, 2010. g. nov., 60. lpp.)

Atsauces

1. „Reading the Scriptures”, *Ensign*, 1979. g. nov., 65. lpp.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Klaidis Dž. Viljamss (1997), 50. lpp.
3. „Reading the Scriptures”, 64. lpp.
4. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 53.–54. lpp.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 51. lpp.
6. „Obedience” (uzruna Havaju reģiona konferencē, 1978. g. 18. jūn.), 3.–5. lpp., Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija; pēdējā rindkopa ir atrodama arī *The Teachings of Howard W. Hunter*, 52. lpp.
7. „Eternal Investments” (uzruna BIS reliģijas pasniedzējiem, 1989. g. 10. febr.), 3. lpp.; si.lds.org.
8. „Fear Not, Little Flock” (uzruna Brigham Janga universitātē, 1989. g. 14. martā), 2. lpp.; speeches.byu.edu.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 51.–52. lpp.
10. „Reading the Scriptures”, 64. lpp.
11. „Reading the Scriptures”, 64.–65. lpp.
12. „The Mission of the Church” (uzruna reģionu pārstāvju seminārā, 1990. g. 30. martā), 2. lpp.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 54. lpp.
14. „The Pillars of Our Faith”, *Ensign*, 1994. g. sept., 54. lpp.
15. „Evidences of the Resurrection”, *Ensign*, 1983. g. maijs, 16. lpp.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 55.–56. lpp.

Hovards un Klēra Hanteri

Patiesss diženums

„Pastāvīgu pūļu veltīšana ikdienas mazo darbu veikšanai vada uz patiesu diženumu.”

No Hovarda V. Hantera dzīves

Prezidents Hovards V. Hanteris mācīja, ka patiesss diženums nenāk no pasaulīgiem panākumiem, bet no „tūkstošiem mazu . . . kalpošanas un uzpurēšanās darbiņu, kas ir par pamatu savas dzīves atdošanai jeb zaudēšanai citu un Tā Kunga labā”.¹ Prezidents Hanteris dzīvoja savu dzīvi saskaņā ar šo mācību. Tā vietā, lai tiektos būt uzmanības centrā un meklētu citu uzslavas, viņš katru dienu kalpoja un uzpurējās citu labā, kas bieži palika nepamanīts.

Viens piemērs prezidenta Hantera nosacīti neievērotajai kalpošanai bija viņa rūpes par savu sievu, kuras veselība pasliktinājās viņas desmit pēdējo dzīves gadu laikā. 1970-to gadu sākumā Klēra Hantera sāka izjust galvassāpes un atmiņas zudumus. Vēlāk viņai bija vairākas mazas triekas, kas apgrūtināja runāšanu un roku kustības. Kad viņai bija nepieciešama pastāvīga aprūpe, prezidents Hanteris rūpējās par viņu, cik vien spēja, tajā pašā laikā turpinot pildīt savus apustuļa pienākumus. Viņš sarunāja kādu, kas par Klēru rūpējās pa dienu, taču viņš rūpējās par viņu pa nakti.

1981. gadā asinsizplūdums smadzenēs atņēma Klērai spēju runāt un staigāt. Tomēr prezidents Hanteris dažreiz palīdzēja viņai piecelties no ratiņkrēsla un stipri viņu turēja, lai viņi varētu padejot, kā viņi to bija darījuši pirms daudziem gadiem.

Pēc tam, kad Klērai bija otrs asinsizplūdums smadzenēs, ārsti uzstāja, lai viņa tiktu ievietota aprūpes centrā, un viņa tur palika 18 pēdējos savas dzīves mēnešus. Tajā laikā prezidents Hanteris katru dienu apmeklēja viņu, izņemot tad, kad atradās izbraukumos, veicot Baznīcas pienākumus. Kad viņš atgriezās mājās, viņš no lidostas pa tiešo devās pie viņas. Viņa lielākoties atradās vai nu dziļā miegā,

vai neatpazina viņu, taču viņš turpināja stāstīt viņai, ka mīl viņu, un rūpēties par viņas labsajūtu.

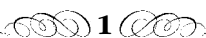
Elders Džeimss E. Fausts no Divpadsmito kvoruma vēlāk teica, ka prezidenta Hantera „maigās rūpes par savu sievu Klēru vairāk nekā 10 gadu garumā, kamēr viņa slimoja, bija viscēlsirdīgākā mīlestība, ko vīrietis parādījis sievietei, kādu daudzi no mums jebkad ir redzējuši savā dzīvē”.²

Pēc prezidenta Hantera nāves viņa biogrāfijā, žurnālā *Ensign*, bija citētas viņa mācības par patiesu diženumu un rezumēts, kā tās bija noteikušas viņa dzīvi:

„Lai arī dziļi iesakņojusies pieticība liegtu viņam jebkad izdarīt šādu salīdzinājumu, prezidents Hanteris piepildīja savu diženuma definīciju. Viņa diženums izpaudās tādos viņa dzīves brīžos, kas bija tālu no uzmanības centra, kad viņš izdarīja izšķirošas izvēles — strādāt cītīgi, mēģināt vēlreiz pēc piedzīvotās neveiksmes un palīdzēt saviem līdzcilvēkiem. Šīs īpašības atspoguļojās viņa ievērojamajās spējās gūt panākumus tik dažādās jomās, kā mūzika, jurisprudences, uzņēmējdarbība, starptautiskās attiecības, galdnieka amats un, vairāk par visu, — esot „godīg[s] un uzticīg[s] [Tā Kunga] kalps” [Mateja 25:21]. . . .

Četrpadsmitajam Baznīcas prezidentam Tā Kunga nodomu pilnīšana nāca tik nesavtīgi un dabiski kā tad, kad viņš bija skolnieks, jauns tēvs, uzticīgs bīskaps un nenogurstošs apustulis. Tā Kunga viņa dārzis, kā to redzēja Hovards V. Hanteris, prasa nepārtrauktu kopšanu, un viss, ko viņa Skolotājs prasīja no viņa, bija būt „godīg[am] un uzticīg[am] kalp[am]”. To prezidents Hanteris izpildīja ar patiesu diženumu, pastāvīgi vērsot uzmanību uz Glābēja piemēru, kuram viņš kalpoja līdz galam.”³

Hovarda V. Hantera mācības

Diženuma definīcija, ko sniedz pasaule, bieži ir maldinoša un var iedvest domu par kaitīgiem salīdzinājumiem.

Daudzi pēdējo dienu svētie ir laimīgi un izbauda dzīves sniegtās iespējas. Tomēr mani māc bažas, ka daži no mums nav laimīgi. Daži no mums jūtas tā, it kā nenasniegtu no mums gaidītos ideālus. Es it

īpaši bažījos par tiem, kuri ir dzīvojuši taisnīgi, taču domā — tā kā viņi nav sasnieguši pasaulē vai Baznīcā to, ko ir sasnieguši citi, — ka viņi ir cietuši neveiksmi. Katrs no mums vēlas sasniegt zināmu diženuma līmeni šajā dzīvē. Un kādēļ gan ne? Kāds reiz teica, ka katrā no mums mīt spēcīgas jūtas, kas liek mums vēlēties atgriezties debesu mājās. (Skat. Ebr. 11:13–16; M&D 45:11–14.)

Apziņa par to, kas mēs esam un par ko varam kļūt, pārlicina mūs, ka ar Dievu nekas nav neiespējams. No brīža, kad uzzinām, ka Jēzus vēlas, lai mēs būtu mirdzoši saulstariņi, līdz brīdim, kad pilnīgāk apgūstam evaņģēlija pamatprincipus, mums tiek mācīts tiekties uz pilnību. Tādēļ mums nav nekas jauns runāt par sasniegumu nozīmīgumu. Grūtības rodas tad, kad pasaules uzpūstās gaidas sagroza diženuma definīciju.

Kas ir patiesais diženums? Kas cilvēku padara diženu?

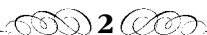
Mēs dzīvojam pasaulē, kas, liekas, pielūdz sava veida diženumu un rada sava veida varoņus. Nesenā pētījumā par jauniešiem vecumā no astoņpadsmit līdz divdesmit četriem gadiem tika atklāts, ka mūsdienu jaunatne dod priekšroku „stipriem cilvēkiem, tādiem, kas rikojas paši, bez citu palīdzības, kas uzvar ārkārtīgi smagos apstākļos”. 1950–ajos gados šo varoņu starpā bija Vinstons Čērčils, Alberts Šveicers, prezidents Harijs Trūmens, karaliene Elizabete un Helēna Kellere — neredzīga un nedzirdīga rakstniece un lektore. Tās bija personas, kas — vai nu palīdzēja veidot vēsturi, vai bija ievērojamas ar savu iedvesmojošo dzīvi. Mūsdienās daudzi pirmā desmitnieka varoņi ir filmu zvaigznes un citi izklaides jomas pārstāvji, kas licina par mūsu attieksmes maiņu. (Skat. *U.S. News & World Report*, 1985. g. 22. apr., 44.–48. lpp.)

Tā ir taisnība, ka pasaules varoņi ilgi nepaliek sabiedrības prātos; tomēr arī nekad netrūkst čempionu un augstu sasniegumu guvēju. Gandrīz katru dienu mēs dzirdam par to, kā sportisti pārspēj rekordus, zinātnieki izgudro brīnišķīgas, jaunas ierīces, mehānismus un procesus un ārsti izglābj dzīvību arvien jaunos veidos. Mēs pastāvīgi saskaramies ar izcili apdāvinātiem mūziķiem un citiem izklaides jomas darbiniekiem, un ar neparasti talantīgiem māksliniekiem, arhitektiem un celtniekiem. Žurnāli, reklāmu afišas un televīzijas reklāmas bombardē mūs ar attēliem, kuros redzami cilvēki ar perfektiem zobiem un nevainojamiem vaibstiem, kas valkā elegantu apģērbu un nodarbojas ar to, ar ko „veiksmīgi” cilvēki nodarbojas.

„Patiesi diženums [veidojas no] tūkstošiem mazu kalpošanas un uzupurēšanās darbiņu un uzdevumu, kas ir par pamatu savas dzīves atdošanai jeb zaudēšanai citu un Tā Kunga labā.”

Tā kā mēs pastāvīgi esam pakļauti tam, ko pasaule uzskata par *diženumu*, ir saprotams, ka mēs salīdzinām to, kādi esam mēs un kādi ir citi — vai kādi viņi mums šķiet —, kā arī to, kas ir mums un kas ir citiem. Lai arī tā ir taisnība, ka salīdzināšana var būt noderīga un var mūs motivēt paveikt daudz laba un uzlabot savu dzīvi, mēs bieži atļaujam netaisnīgiem un nepareiziem salīdzinājumiem sagraut savu laimi, liekot mums justies nepiepildītiem, nepiemērotiem vai neveiksmīgiem. Dažreiz šo sajūtu dēļ mēs tiekam maldināti un kavējamies pārdomās pie savām neveiksmēm, tajā pašā laikā ignorējot tos savas dzīves aspektus, kuros var būt patiesa diženuma elementi.⁴

Pastāvīgu pūļu veltīšana ikdienas mazo darbu veikšanai vada uz patiesu diženumu.

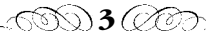
1905. gadā prezidents Džozefs F. Smits izteica šo dziļdomīgo apgalvojumu par patiesu diženumu:

„Tas, ko mēs saucam par ārkārtēju, ievērojamu vai neparastu, var ietiet vēsturē, taču tas neveido reālo dzīvi.

Galu galā patiess diženums ir darīt labi parastos dzīves pienākumus, ko Dievs ir lēmis visai cilvēcei. Būt veiksmīgam tēvam vai veiksmīgai mātei ir dižāk, nekā būt veiksmīgam ģenerālim vai veiksmīgam valstsvīram.” (*Juvenile Instructor*, 1905. g. 15. dec., 752. lpp.)

Šis apgalvojums raisa jautājumu: Ko Dievs ir lēmis visai cilvēcei kā „parastos dzīves pienākumus”? Tie noteikti sevī ietver to, kas mūs padara par labiem tēviem vai labām mātēm, labiem dēliem vai labām meitām, labiem studentiem vai labiem istabas biedriem, vai labiem kaimiņiem.

. . . Pastāvīgu pūļu veltīšana ikdienas mazo darbu veikšanai vada uz patiesu diženumu. It īpaši tie ir tūkstošiem mazu kalpošanas un uzpurēšanās darbiņu un uzdevumu, kas ir par pamatu savas dzīves atdošanai jeb zaudēšanai citu un Tā Kunga labā. Tie ietver zināšanu gūšanu par mūsu Tēvu Debesīs un evaņģēliju. Tie arī ietver citu cilvēku iepazīstināšanu ar ticību un viņu ieviešanu Viņa valstības sadraudzībā. Šīs lietas parasti nesaņem pasaules uzmanību vai slavinājumu.⁵

Pravietis Džozefs ik dienas kalpoja citiem un rūpējās par viņiem.

Džozefu Smitu parasti neatceras kā ģenerāli, mēru, arhitektu, redaktoru vai prezidenta kandidātu. Mēs viņu atceramies kā Atjaunošanas pravieti — kā cilvēku, kurš bija ziedojies Dieva mīlestībai un Viņa darba sekmēšanai. Pravietis Džozefs bija kristietis katru dienu. Viņš pievērsa uzmanību mazām lietām, ik dienas kalpojot citiem un rūpējoties par viņiem. Būdams 13 gadus vecs, Līmans O. Litfilds kopā ar Ciānas nometni devās uz Misūri. Vēlāk viņš pastāstīja šo notikumu par mazu, tomēr personīgi nozīmīgu kalpošanas rīcību no pravieša dzīves:

„Ceļojums bija ārkārtīgi grūts visiem, un fiziskās ciešanas kopā ar zināšanām par vajāšanām, ko pārcieta mūsu brāļi, kurus mēs devāmies atbalstīt grūtā brīdī, lika man kādu dienu iegrimt grūtsirdībā. Kad nometne gatavojās doties ceļā, es noguris un nomākts sēdēju ceļa malā. Pravietis bija visaizņemtais cilvēks nometnē; un tomēr, kad viņš ieraudzīja mani, viņš novērsās no citiem steidzamajiem

„Praviētis Džozefs bija kristietis katru dienu. Viņš pievērsa uzmanību mazām lietām, ik dienas kalpojot citiem un rūpējoties par viņiem.”

pienākumiem, lai pateiktu mierinošu vārdu bērnam. Uzlicis roku man uz galvas, viņš teica: „Vai tev šeit nav vietas, manu zēn? Ja nav, tad mums viena ir jāatbrīvo.” Šis atgadījums atstāja uz mani tādu iespaidu, kas pēc ilga laika un vēl lielākām dzīves rūpēm nav pagājis no manas atmiņas.” (Džordžs K. Kenons, *Life of Joseph Smith the Prophet*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986. g., 344. lpp.)

Kādā citā reizē, kad Ilinoisas gubernators Karlins kā policistu vienību sūtīja šerifu Tomasu Kingu no Adamsas apgabala un vairākus citus, lai aizturētu pravieti un nodotu viņu Misūri gubernatora Bogsa sūtņiem, šerifs Kings ļoti smagi saslima. Navū pilsētā pravietis uzņēma šerifu savās mājās un kopa viņu kā brāli četras dienas.

(Turpat, 372. lpp.) Maza, laipna un tomēr zīmīga kalpošanas rīcība pravietim nebija retums.

Rakstot par [pravieša Džozefa Smita] veikala atvēršanu Navū, elders Džordžs K. Kenons atzīmēja:

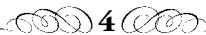
„Pravietis pats nevilcinājās ar tirdzniecības un ražošanas darbu veikšanu; evaņģēlijs, ko viņš sludināja, attiecās gan uz laicīgo glābšanu, gan garīgo paaugstināšanu; un viņš bija gatavs veikt savu daļu roku darba. To viņš darīja bez jebkādām domām par personīgā labuma gūšanu.” (Turpat, 385. lpp.)

Kādā vēstulē pravietis rakstīja:

„[Sarkano ķieģeļu veikals Navū] ir pilns līdz malām, un es esmu stāvējis pie letes visu dienu, bez pārtraukuma izsniegdams preces tā, kā jūs vēl neesat redzējuši nevienu pārdevēju to darām, lai palīdzētu tiem, kas bija spiesti iztikt bez ierastajām Ziemassvētku un Jaunā gada pusdienām, jo viņiem trūka mazliet cukura, sīrupa, rozīņu utt.; un arī lai iepriecinātu pats sevi, jo man patīk sagaidīt svētus un būt par kalpu visiem, cerībā, ka es varētu tikt paaugstināts Tā Kunga noliktajā laikā.” (Turpat, 386. lpp.)

Par šo skatu Džordžs K. Kenons piebilda:

„Tas ir apbrīnojams skats! Tā Kunga izraudzīts vīrs Viņa Baznīcas pamatu ielikšanai un šīs Baznīcas pravietis un prezidents priecājas un lepojas ar to, ka sagaida savus brāļus un māsas kā kalps. . . . Džozefa mūžā nebija nevienas dienas, kad viņš nebija sajutis, ka kalpo Dievam un saņem Jēzus Kristus labvēlību, izrādot laipnību un uzmanību „vienam no šiem vismazākajiem”.” (Turpat, 386. lpp.)⁶

Patiess diženums nāk no neatlaidības dzīves grūtībās un kalpošanas tādos veidos, kas bieži paliek nepamanīti.

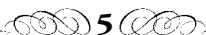
Patiess diženums lielā mērā ir meklējams veiksmīgā elderu kvoruma sekretāra vai Palīdzības biedrības skolotājas darbā, vai mīlošā kaimiņā, vai draugā, kas ir gatavs uzklaut. Darīt to labāko, kad saskaramies ar ikdienas dzīves grūtībām — un, iespējams, kad varam ciest neveiksmi, — un turpināt pastāvēt un būt neatlaidīgiem nebeidzamajās dzīves grūtībās, kad šīs grūtības un uzdevumi veicina citu progresu un laimi un paša mūžīgo glābšanu, — tas ir patiess diženums.

Mēs visi vēlamies sasniegt zināmu diženuma līmeni šajā dzīvē. Daudzi jau ir sasnieguši diženas lietas; citi pašlaik cenšas kļūt diženi. Ļaujiet man mudināt jūs uz sasniegumiem, un tajā pašā laikā atcerieties, kas jūs esat. Neļaujiet, lai jūs pārņem ilūzijas par gaistošo, pasaulīgo diženumu. Daudzi cilvēki pazaudē savu dvēseli šādos kārdinājumos. Jūsu labo vārdu nav vērts pārdot — ne par kādu cenu! Patiess diženums nozīmē palikt uzticīgam — „Tai ticībai, kura vecākiem dārga ir, Tai patiesībai, kuras dēļ bij' tik daudziem mirt”. (*Garīgās dziesmas*, 2013. g., nr. 161.)

Es esmu pārliecināts, ka starp mums ir daudz dižu, neievērotu un aizmirstu varoņu. Es runāju par tiem no jums, kas klusi un pastāvīgi darāt to, kas jums būtu jādara. Es runāju par tiem, kas vienmēr ir pieejami, lai kalpotu, un ir gatavi kalpot. Es domāju par mātes neparasto drosmi, kura stundu pēc stundas, dienu un nakti paliek ar slimu bērnu un kopj viņu, kamēr viņas vīrs ir darbā vai studijās. Es iekļauju arī tos, kas brīvprātīgi nodod asinis vai veic brīvprātīgu darbu ar veciem cilvēkiem. Es domāju tos no jums, kas uzticīgi pilda savus priesterības un Baznīcas pienākumus, un studentus, kas bieži sūta vēstules uz mājām, lai pateiktos saviem vecākiem par viņu mīlestību un atbalstu.

Es arī runāju par tiem, kas iedveš citos ticību un vēlmi dzīvot pēc evaņģēlija, — tiem, kas aktīvi darbojas, lai veidotu un pārveidotu citu cilvēku dzīvi fiziski, sociāli un garīgi. Es domāju tos, kas ir godīgi, laipni un čakli savā ikdienas darbā, taču kas arī ir Skolotāja kalpi un Viņa avju gani.

Es arī nevēlos neņemt vērā pasaules dižos sasniegumus, kas ir devuši mums tik daudz iespēju un kas sniedz kultūras līmeni, kārtību un sajūsmu mūsu dzīvē. Es tikai ierosinu, lai mēs mēģinātu pievērst lielāku uzmanību dzīvē tam, kam būs vislielākā vērtība. Jūs atcerēsieties, ka Glābējs teica: „Lielākais jūsu starpā lai ir jūsu kalps.” (Mat. 23:11.)⁷

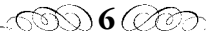

Patiess diženums prasa pastāvīgas, mazas un dažreiz vienkāršas darbības ilgā laika posmā.

Katrs no mums ir redzējis, kā cilvēki pēkšņi kļūst bagāti vai veiksmīgi — gandrīz vienā acumirkli. Taču es uzskatu: lai arī šādi

panākumi varētu nākt pie dažiem cilvēkiem bez ilgstošas piepūles, nav tādas lietas kā acumirkliġs diženums. Patiesa diženuma sasniešana ir ilgs process. Tas var sevī ietvert arī nejaušas neveiksmes. Gala rezultātu ne vienmēr var skaidri redzēt, taču šķiet, ka vienmēr ir nepieciešamas regulāras, pastāvīgas, mazas un dažreiz vienkāršas, un ikdienišķas darbības ilgā laikā posmā. Mums būtu jāatceras Tā Kunga teiktais: „No mazām lietām rodas tas, kas ir liels.” (M&D 64:33.)

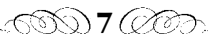
Patiess diženums nekad nav nejaušs notikums vai vienreizējas pūles, vai vienreizējs sasniegums. Lai cilvēks kļūtu dižens, viņam ir jāpilnveido savs raksturs. Nepieciešams pieņemt daudzus pareizus lēmumus ikdienas izvēlēs starp labo un ļauno, par ko runāja elders Boids K. Pekers, kad teica: „Gadu gaitā šīs mazās izvēles tiks savāktas vienkopus un skaidri parādīs mūsu vērtību.” (*Ensign*, 1980. g. nov., 21. lpp.) Šīs izvēles arī skaidri parādīs, kādi mēs esam.⁸

Ikdienišķiem darbiem parasti ir vispozitīvākā ietekme uz citiem.

Kad izvērtējam savu dzīvi, ir svarīgi, lai mēs ņemtu vērā ne tikai savus sasniegumus, bet arī apstākļus, kādos esam darbojušies. Mēs katrs esam atšķirīgs un unikāls; mums katram ir bijis atšķirīgs sākuma punkts dzīves sacīkstēs; mums katram ir unikāls talantu un prasmju sajaukums; un mums katram ir savs izaicinājumu un ierobežojumu komplekts, ar ko nopūlēties. Tādēļ mūsu vērtējumam par sevi un saviem sasniegumiem nevajadzētu balstīties tikai uz mūsu veikuma apjomu un daudzumu; tam arī vajadzētu iekļaut pastāvošos apstākļus un ietekmi, kāda mūsu pūliņiem ir bijusi uz citiem.

Tieši šis pēdējais pašvērtējuma aspekts — mūsu dzīves ietekme uz citu cilvēku dzīvi — palīdzēs mums saprast, kāpēc dažs parasts, vienkāršs dzīves darbs būtu tik augstu vērtējams. Bieži vien tieši ikdienišķajiem uzdevumiem, ko mēs veicam, ir vispozitīvākā ietekme uz citu cilvēku dzīvi, salīdzinājumā ar to, ko pasaule tik bieži uzskata par diženumu.⁹

Darot to, ko Dievs ir noteicis par svarīgu, mēs virzīsimies uz patiesu diženumu.

Man šķiet, ka tāds diženums, pēc kāda mūsu Tēvs Debesīs vēlas, lai mēs tiektos, ir sasniedzams visiem, kas dzīvo saskaņā ar evaņģēliju. Mums ir neierobežoti daudz iespēju darīt daudzās vienkāršās un necilās lietas, kas galu galā padarīs mūs diženus. Tiem, kas ir veltījuši savu dzīvi kalpošanai un upuru nešanai savas ģimenes, citu un Tā Kunga labā, vislabākais padoms ir — vienkārši turpināt darīt to, ko viņi jau dara.

Tiem, kas sekmē Tā Kunga darbu tik daudzos neuzkrītošos, taču zīmīgos veidos, tiem, kas ir zemes sāls un pasaules stiprums, un katras tautas mugurkauls — jums mēs vienkārši vēlamies paust savu apbrīnu. Ja jūs pastāvēsiet līdz galam un ja jūs būsiet drosmīgi Jēzus liecībā, jūs sasniegsiet patiesu diženumu un kādu dienu dzīvosiet mūsu Debesu Tēva klātbūtnē.

Kā teica prezidents Džozefs F. Smits: „Nemēģināsim aizvietot īstu dzīvi ar mākslotu.” (*Juvenile Instructor*, 1905. g. 15. dec., 753. lpp.) Atcerēsimies, ka darot toa, ko Dievs ir noteicis par svarīgu, vajadzīgu un nepieciešamu, pat ja pasaule to varētu uzskatīt par nesvarīgu vai nenozīmīgu, — galu galā jūs sasniegsiet patiesu diženumu.

Mums būtu jācenšas atcerēties apustuļa Pāvila vārdus, it sevišķi tad, ja neesam apmierināti ar savu dzīvi un jūtamies, ka neesam sasnieguši kaut kāda veida diženumu. Viņš rakstīja:

„Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu, mūžīgu godību,

ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais — mūžīgs.” (2. kor. 4:17–18.)

Mazās lietas ir nozīmīgas. Mēs atceramies nevis farizeja ziedoto, bet gan atraitnes artavas, nevis filistiešu armijas spēku un varenību, bet gan Dāvida drosmi un pārliecību.

Nekad nezaudēsim drosmi, darot tos ikdienas darbus, ko Dievs ir noteicis par „cilvēka parastajiem pienākumiem”.¹⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kāpēc mēs dažreiz apjūkam attiecībā par to, kas ir patiesi diženumi? (Skat. 1. sadaļu.) Kāpēc pasaules dotā diženuma definīcija liek dažiem cilvēkiem justies nepiepildītiem un nelaimīgiem?
- Kā patiesa diženuma definīcija, ko devis prezidents Hanters, atšķiras no pasaules definīcijas? (Skat. 2. sadaļu.) Kā šī patiesā diženuma definīcija var palīdzēt jums jūsu dzīvē? Apdomājiet dažas konkrētas „mazās lietas”, kam būtu labi veltīt vairāk laika un uzmanības.
- Kādu iespaidu uz jums atstāj Džozefa Smita mazie kalpošanas darbi, kas aprakstīti 3. sadaļā? Kādi mazi kalpošanas darbi ir svētījuši jūs?
- Pārskatiet piemērus 4. sadaļā tam, kas ir patiesi diženumi. Kā jūs esat redzējuši cilvēkus šādi izrādām patiesu diženumu?
- Ko mēs varam mācīties no izlasītā 5. sadaļā par to, kā sasniegt patiesu diženumu?
- Kādus piemērus tu esi redzējis tam, kā „ikdienišķie[m] uzdevumi[em], ko mēs veicam, . . . ir vispozitīvākā ietekme uz citu cilvēku dzīvi”? (Skat. 6. sadaļu.)
- Apdomājiet prezidenta Hantera mācības 7. sadaļā. Kā kalpošana un uzpurēšanās vada uz patiesu diženumu? Kā tas, ka esam „drosmīgi Jēzus liecībā”, palīdz mums sasniegt patiesu diženumu?

Saistītās rakstvietas

1. Samuēla 16:7; 1. Timotejam 4:12; Mosijas 2:17; Almas 17:24–25; 37:6; Moronija 10:32; M&D 12:8; 59:23; 76:5–6; 88:125

Ieteikums skolotājam

„Kad jūs ar lūgšanu gatavojaties mācīt, jūs varat tikt vadīti uzsvērt noteiktus principus. Jūs varat gūt sapratni par to, kā vislabāk izklāstīt noteiktas idejas. Jūs varat atklāt paraugus, stundas ar uzskates līdzekļiem un iedvesmojošus stāstus vienkāršās dzīves aktivitātēs. Jūs varat sajust iedvesmu uzaicināt kādu konkrētu cilvēku, lai viņš palīdzētu ar stundas pasniegšanu. Jūs varat atcerēties kādu personīgo pieredzi, kurā varat dalīties” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 48. lpp.).

Atsauces

1. „What Is True Greatness?” *Ensign*, 1987. g. sept., 71. lpp.
2. Džeimss E. Fausts, „Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, 1995. g. apr., 28. lpp.
3. „President Howard W. Hunter: The Lord’s ‘Good and Faithful Servant’”, *Ensign*, 1995. g. apr., 9., 16. lpp.
4. „What Is True Greatness?” 70. lpp.
5. „What Is True Greatness?” 70.–71. lpp.
6. „What Is True Greatness?” 71. lpp.
7. „What Is True Greatness?” 71.–72. lpp.
8. „What Is True Greatness?” 72. lpp.
9. „What Is True Greatness?” 72. lpp.
10. „What Is True Greatness?” 72. lpp.

Nāciet atpakaļ un mielojieties pie Tā Kunga galda

*„Sniedziet roku mazaktīvajiem un iepazīstiet
prieku, ko gūsiet jūs paši un tie, kam palīdzat.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

Dienu pēc tam, kad Hovards V. Hanteris bija kļuvis par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu, viņš vērsās pie mazaktīvajiem Baznīcas locekļiem, mилоši aicinot:

„Tiem, kas sagrēkojuši vai jūtas aizvainoti, mēs sakām: atgriezieties! Tiem, kuri jūtas sāpināti, cīnās ar grūtībās vai baidās, mēs sakām: ļaujiet mums būt jums līdzās un nožāvēt jūsu asaras! Tiem, kuri jūtas apmulsuši visdažādāko maldu ieskāvējumā, mēs sakām: nāciet pie patiesā Dieva un Baznīcas, kur pastāvīgi tiek saņemtas atklāsmes! Atgriezieties! Palieciet kopā ar mums! Turpiniet! Esiet ticīgi! Viss ir labi, un viss būs labi. Baudiet no galda, kas jums klāts Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā, un centieties sekot Labajam Ganam, kas to klājis. Nezaudējiet cerību, pielietojiet ticību, saņemiet (un izrādiet) žēlsirdību — tiro Kristus mīlestību.”¹

Pēc dažiem mēnešiem, uzstājoties ar pirmo vispārējās konferences uzrunu Baznīcas prezidenta amatā, prezidents Hanteris teica, ka jūtot iedvesmu turpināt uzsvērt šo tēmu. „Atgriezieties!” viņš atkārtoja. „Uztveriet burtiski Glābēja aicinājumu: „Nāciet, sekojiet Man!” . . . Viņš ir vienīgais drošais ceļš, Viņš ir pasaules gaisma.”²

Visa mūža garumā prezidents Hanteris palīdzēja daudziem Baznīcas locekļiem no jauna kļūt aktīviem Baznīcā. Stāstot par kādu no jaunībā gūtajām pieredzēm, viņš teica:

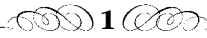
„Mans bīskaps norīkoja mani būt par bīskapijas skolotāju kādam brālīm, kurš lielījās, ka esot vecākais diakons visā Baznīcā. Tolaik mājskološanu dēvēja par bīskapijas skološanu. Viņa problēma bija

„Ikvienam no mums vajadzētu izlasīt un pārlasīt līdzību par pazudušo avi. . . . Es ceru, ka šajā līdzībā ietvertā vēsts iespiedīsies ikviena sirdī.”

tā, ka viņam ļoti patika svētdienās spēlēt golfu. Tiekoties ar viņu un viņa sievu mēnesi pēc mēneša un neredzot nekādu uzskatāmu progresu, es sāku zaudēt cerību. Taču beigu beigās viņam tika pateikts pareizais vārds, kas guva atsaucību viņa sirdī. Šis vārds bija *derība*. Mēs viņam pavaicājām: „Ko tev nozīmē kristību derība?” Viņa sejas izteiksme mainījās, un mēs pirmoreiz redzējām viņu nopietnu. Visbeidzot viņš atnāca uz mūsu nodarbībām, atteicās no golfa un aizveda savu sievu uz templi.”³

Hovarda V. Hantera mācības

Līdzība par pazudušo avi māca mums uzmeklēt tos, kuri ir nomaldījušies.

Augstākais prezidijs [ir aicinājis] Baznīcas locekļus veikt svarīgu uzdevumu . . . :

„Tiem, kas pārstājuši būt aktīvi, un tiem, kuri ir kritiski noskaņoti, mēs sakām: atgriezieties! Atgriezieties un baudiet no Tā Kunga galda, no jauna izbaudot sadraudzību ar svētajiem un tās saldus un sātīgos augļus.”

Mēs esam pārliecināti, ka daudzi ilgojas atgriezties, taču jūtas neveikli. Mēs apliecinām, ka jūs tiksiet uzņemti atplestām rokām, ar vēlmi palīdzēt.” (*Ensign*, 1986. g. marts, 88. lpp.)

Man šķiet, ka uz mums visiem atstāj iespaidu šis augstsirdīgais aicinājums, kas līdzinās tam, ko praviētis Alma teica Mormona Grāmatā, runājot par Tā Kunga aicinājumu. Viņš sacīja:

„Lūk, Viņš sūta uzaicinājumu visiem cilvēkiem, jo žēlastības rokas ir izstieptas tiem pretim, un Viņš saka: Nožēlojiet grēkus, un Es jūs pieņemšu.

Jā, Viņš saka: Nāciet pie Manis un jūs baudīsiet dzīvības koka augli; jā, jūs brīvi ēdīsiet un dzersiet dzīvības maizi un ūdeni;

Jā, nāciet pie Manis un dariet taisnības darbus.” (Almas 5:33–35.)

Ikvienam no mums vajadzētu izlasīt un pārlasīt līdzību par pazudušo avi, kas ietverta Lūkas evaņģēlija 15. nodaļā, sākot ar ceturto pantu:

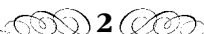
„Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradis?”

Un, to atradis, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem

un, mājās nācis, sasauc savus draugus un kaimiņus un tiem saka: priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis.” [Lūkas 15:4–6.] . . .

Pravietis Džozefs Smits veica būtiskas izmaiņas vienā no pantiem, kas iekļauts Džozefa Smita Bībeles tulkojumā. Tur rakstīts: „Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas, *lai ietu tuksnesī pakaļ pazudušajai*, līdz kamēr tas to atradis?” (DŽST, Lūkas 15:4; slīpraksts pievienots.)

Šajā tulkojumā teikts, ka gans atstāj savu ganāmpulku drošībā un dodas tuksnesī jeb pasaulē pakaļ noklīdušajai avij. Noklīdušai — no kā? Noklīdušai no ganāmpulka, kas ir pasargāts un atrodas drošībā. Es ceru, ka šajā līdzībā ietvertā vēsts iespaidosies ikviena sirdī.⁴

**Tas Kungs sagaida, ka mēs darbosimies kā
Viņam pakļautie gani, atgūstot tos, kuri
nonākuši grūtībās vai nomaldījušies.**

Ko mums vajadzētu darīt, lai palīdzētu tiem, kuri, nomaldījušies no ceļa, klejo tuksnesī?

Pamatojoties uz to, ko Skolotājs teicis par deviņdesmit deviņu avju atstāšanu, lai dotos tuksnesī meklēt vienu — pazudušo —, un Augstākā prezidija aicinājumu, lai tie, kuri pārstājuši būt aktīvi vai ir kritiski noskaņoti, atgrieztos, mēs aicinām jūs iesaistīties dvēseļu glābšanā. Sniedziet roku mazaktīvajiem un iepazīstiet prieku, ko gūsiet jūs paši un tie, kam palīdzat, ja vien jūs un viņi atsauksies aicinājumam atgriezties un baudīt no Tā Kunga galda.

Tas Kungs, mūsu Labais Gans, sagaida, ka mēs darbosimies kā Viņam pakļautie gani, atgūstot tos, kuri nonākuši grūtībās vai nomaldījušies. Mēs nevaram jums pateikt, kā to paveikt, bet, iesaistoties un tiecoties pēc iedvesmas, jūsu pūliņi savā apkaimē, . . . stabos un bīskapijās vainagosies panākumiem. Daži stabi jau ir atsaukušies līdzšinējiem aicinājumiem, gūstot ievērojamus panākumus.

Kādas populāras garīgās dziesmas vārdos skan Glābēja lūgums:

*„Ganam lai palīdzēt steidzam!
Dzirdat, cik mīli Viņš lūdz:
„Dodieties palīgā meklēt
Avis, kas pameta mūs!””*

Šajā, bieži dziedātajā, dziesmā ir norādīts arī tas, kādai vajadzētu būt mūsu atbildei:

*„Palīdzi patiesi mīlēt
Avis, kas svešumā klīst,
Palīdzi kļūt mums par ganiem,
Mājup kas tās pārvedīs!”*

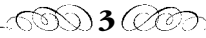
(*Garīgās dziesmas*, 2013. g., nr. 138.)

Ja mēs to darīsim, mēs saņemsim mūžīgas svētības.⁵

Pazudušo, noklīdušo un klejojošo meklēšana ir Tā Kunga darbs. . . . Lūgsnā izteiktais Almas lūgums kalpo par labu atgādinājumu tam, cik svēts ir mūsu uzdevums:

„Ak Kungs, dāvā mums, lai mēs gūtu panākumus, vedot viņus atkal atpakaļ pie Tevis Kristū.

Lūk, ak Kungs, viņu dvēseles ir ļoti dārgas.” (Almas 31:34–35.)⁶

Mūsu visaugstākais mērķis ir palīdzēt ļaudīm atgriezties Dieva klātbūtnē.

Gadu gaitā Baznīca ir ieguldījusi ievērojamus pūliņus, lai atgūtu tos, kuri ir mazaktīvi. . . . Un ar kādu mērķi tas viss tiek darīts? Lai glābtu mūsu brāļu un mūsu dvēseles un raudzītos, lai tie saņem paaugstināšanas priekšrakstus.

Kad es kalpoju par staba prezidentu Losandželosas reģionā, mēs ar padomniekiem lūdzām, lai mūsu bīskapi rūpīgi izraugās četrus, piecus pārus, kuriem ir vēlme turpināt pilnveidoties Baznīcā. Daži bija mazaktīvie, citi — jaunpievērstie —, taču viņi visi bija motivēti garīgai izaugsmei. Mēs sapulcinājām viņus visus uz staba nodarbībām un mācījām tiem evaņģēliju. Tā vietā, lai uzsvērtu došanos uz templi, mēs likām uzsvaru uz attiecību pilnveidošanu ar mūsu Debesu Tēvu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu. Mūsu rūpīgā izvēle

„Ak Kungs, dāvā mums, lai mēs gūtu panākumus, vedot viņus atkal atpakaļ pie Tevis Kristū. Lūk, ak Kungs, viņu dvēseles ir ļoti dārgas.” (Almas 31:34–35.)

vainagojās panākumiem, un lielākā daļa šo pāru kļuva aktīvi un apmeklēja templi.

Ļaujiet man dalīties [vēl kādā] pieredzē. . . . Vienā no bīskapijām bija kāds brālis, kurš neapmeklēja nevienu sanāksmi. Viņa sieva nebija Baznīcas locekle. Viņa bija diezgan naidīgi noskaņota, tādēļ mēs nevarējām nosūtīt uz viņu mājām mājskolotājus. Bīskaps vērsās pie šī brāļa, sakot, ka viņam būtu jāstiprina un jāuzlabo savas attiecības ar Glābēju. Brālis izskaidroja bīskapam, ka viņam ir problēmas ar sievu, kura nav Baznīcas locekle. Tā nu bīskaps parunāja ar viņa sievu, izmantojot to pašu pieeju — uzsverot, ka viņai jāuzlabo savas attiecības ar To Kungu. Viņa joprojām nebija īpaši atsaucīga, taču priecājās, uzzinot, ka pēdējo dienu svētie tic Kristum, un līdz ar to kļuva nedaudz pielaidīgāka.

Lai gan tie, kas apmeklēja šo ģimeni, nepieredzēja tūlītējus panākumus, viņi turpināja likt uzsvaru uz šī pāra attiecībām ar To Kungu. Ar laiku sieva kļuva draudzīgāka un beigu beigās piekrita kopā ar vīru apmeklēt staba nodarbības, kuras pasniedza Augstās padomes locekļi. Mēs likām uzsvaru uz derību, ko cilvēks noslēdz, tiekot kristīts, kā arī uz citām derībām. Beigu beigās viņa kļuva par Baznīcas locekli, un viņas vīrs kļuva par aktīvu priesterības nesēju. . . .

Uz mani atstāj iespaidu Mormona Grāmatas titullapā ietvertais apgalvojums, kas izskaidro vienu no šīs svētās grāmatas mērķiem: „Lai viņi [Israēla nams pēdējās dienās] varētu zināt *Tā Kunga derības*.” (Slīpraksts pievienots.) Mēs kā staba prezidijs jutām iedvesmu uzsvērt to, vēršoties pie šiem mazaktīvajiem. Mēs centāmies uzrunāt viņus, pamatojoties uz būtiskajām derībām, ko tie slēguši ar To Kungu. Pēc tam mēs mācījām viņiem, cik svarīga ir kristību derība un pārējās derības, ko viņi var noslēgt, lai varētu būt vienoti kā mūžīga ģimene.⁷

Baznīcas nevainojamai darbībai vietējā līmenī ir viens vienīgs mērķis — palīdzēt indivīdiem būt cienīgiem atgriezties Dieva klātbūtnē. Tas var tikt paveikts tikai tad, ja viņi saņem tempļa priekšrakstus un slēdz tempļa derības.⁸

Mūsu pūliņi ir vērsti uz to, lai nodrošinātu evaņģēlija glābšanas derības un priekšrakstus visai cilvēcei: tiem, kas nav Baznīcas locekļi, — caur misionāru darbu; mazaktīvajiem — caur sadraudzību un aktivizēšanas pūliņiem; aktīvajiem Baznīcas locekļiem — caur dalību un kalpošanu Baznīcā; un tiem, kas devušies otrpus priekš-kara, — caur glābšanas darbu mirušo labā.⁹

Attiecībā uz katru Baznīcas locekli, mēs cenšamies sasniegt vienu un to pašu mērķi: lai katrs varētu saņemt evaņģēlija priekšrakstus un noslēgt derības ar mūsu Debesu Tēvu, lai varētu atgriezties Viņa klātbūtnē. Tāds ir mūsu augstākais mērķis. Priekšraksti un derības ir līdzeklis, caur kuru izkopt dievišķu dabu, kas ļaus mums no jauna atgriezties [Dieva] klātbūtnē. . . .

Paturiet prātā mūsu nolūku: aicināt visus nākt pie Kristus! . . .

Mani brāļi un māsas, es liecinu par Viņa dievišķumu un to, ka Viņš spēj glābt tos, kas nāk pie Viņa ar salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu. Ikviens cilvēks var kļūt tīrs caur priekšrakstiem un Viņa Svēto Garu.¹⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Hanters mudina, lai ikviens Baznīcas loceklis izlasītu un pārlasītu līdzību par pazudušo avi (skat. 1. sadaļu; Lūkas 15:4–7). Kādu vēsti tu saņēmi, izlasot šo līdzību un citas pirmajā

sadaļā iekļautās mācības? Padomā, kā tu vari sekot šīm mācībām, kalpojot Baznīcā.

- Kāda ir mūsu atbildība kā Tā Kunga pakļautībā esošajiem ganiem? (Skat. 2. sadaļu.) Kā mēs varam palīdzēt citiem no jauna kļūt aktīviem Baznīcā? Kā tu (vai kāds tavš paziņa) esi svētīts, pateicoties kādam, kurš palīdzēja tev, kad cīnījies ar grūtībām vai bijī nomaldījies?
- Ko mēs varam mācīties no prezidenta Hantera pieredzes, par kuru stāstīts 3. sadaļā? Kā mēs varam palīdzēt Baznīcas locekļiem no jauna kļūt aktīviem, liekot uzsvaru uz derībām?

Saistītās rakstvietas

Ecēhiēla 34:1–16; Lūkas 15:11–32; Jāņa 10:1–16, 26–28; 13:35; 1. Jāņa v. 1:7; Mosijas 18:8–10; Helamana 6:3; 3. Nefija 18:32; Moronija 6:4–6; M&D 38:24.

Ieteikums studijām

Princips ir patiesa mācība, kas nosaka cilvēka lēmumus un rīcību. „Lasot, pavaicā sev: „Kāds evaņģēlija princips tiek mācīts šajā rakstvietā? Kā es varētu to pielietot savā dzīvē?”” (*Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 17. lpp.)

Atsauces

1. Citāts no Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, 1994. g. jūl., 5. lpp.
2. „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, 1994. g. nov., 8. lpp.
3. „Make Us Thy True Undershepherds”, *Ensign*, 1986. g. sept., 9. lpp.
4. „Make Us Thy True Undershepherds”, *Ensign*, 7.–8. lpp.
5. „Make Us Thy True Undershepherds”, *Ensign*, 9. lpp.
6. „The Mission of the Church” (uzruna reģiona pārstāvju seminārā, 1990. g. 30. mar.), 4. lpp.
7. „Make Us Thy True Undershepherds”, 8.–9. lpp.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, apkopojis Clyde J. Williams (1997. g.), 218. lpp.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 245.–246. lpp.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 218. lpp.

Templis — mūsu piederības diženais simbols

*„Manas sirds dziļākā vēlme ir, lai katrs
Baznīcas loceklis būtu cienīgs ieiet templī.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

Hovarda V. Hantera māte visu dzīvi bija uzticīga Baznīcas locekle, taču viņa tēvs netika kristīts, līdz Hovards kļuva 19 gadus vecs. Pēc daudziem gadiem, kad Hovards jau bija stabā prezidents Kalifornijā, stabā locekļi devās uz Mesas Arizonas templi pildīt tempļa darbu. Pirms sesijas sākuma tempļa prezidents lūdza viņu uzrunāt tos, kas bija pulcējušies lūgšanu namā. Bija prezidenta Hantera 46. dzimšanas diena. Vēlāk viņš rakstīja par šo pieredzi:

„Kamēr es uzrunāju klātesošos, . . . kapelā ienāca mans tēvs un māte, abi tērpušies baltā. Man nebija ne jausmas, ka mans tēvs bija gatavs savām tempļa svētībām, lai gan māte jau ilgu laiku to dedzīgi vēlējās. Mani pārņēma tādas emocijas, ka nespēju turpināt runāt. Prezidents Pirss [tempļa prezidents] nostājās man līdzās un paskaidroja pārtraukuma iemeslu. Kad mans tēvs un māte tajā rītā ieradās templī, viņi lūdza prezidentu man neteikt, ka viņi ir templī, jo vēlējās sagādāt man dzimšanas dienas pārsteigumu. Tā bija dzimšanas diena, kuru es nekad neaizmirsīšu, jo tajā dienā viņi tika saistīti, un man bija privilēģija būt par viņu saistīšanas liecinieku, un pēc tam es tiku saistīts ar viņiem.”¹

Pēc nedaudz vairāk kā 40 gadiem, kad prezidents Hovards V. Hanteris sniedza savu pirmo publisko paziņojumu pēc kļūšanas par Baznīcas prezidentu, viens no viņa galvenajiem vēstījumiem bija mudināt Baznīcas locekļus ar lielāku apņēmību tiekties pēc tempļa svētībām.² Šo vēstījumu viņš turpināja uzsvērt visu laiku, kamēr kalpoja par Baznīcas prezidentu. 1994. gada jūnijā runājot pie Navū tempļa, viņš teica:

Mesas Arizonas templis, kur prezidents Hovards V. Hanterš tika saistīts ar saviem vecākiem 1953. gadā

„Šā mēneša sākumā es sāku savu kalpošanu, paužot savu spēcīgo vēlmi, lai arvien vairāk un vairāk Baznīcas locekļu kļūtu cienīgi apmeklēt templi. Tāpat kā [Džozefa Smita] dienās, cienīgi un tempļa dāvinājumus saņēmuši Baznīcas locekļi ir atslēga Valstības celšanai visā pasaulē. Būt cienīgiem apmeklēt templi nozīmē, ka mūsu dzīves ir saskaņā ar Tā Kunga gribu un mēs esam noskaņoti savā dzīvē pieņemt Viņa vadību.”³

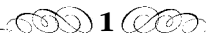
Pēc vairākiem mēnešiem, 1995. gada janvārī, prezidenta Hantera pēdējais publiskais pasākums bija Baunifulas Jūtas tempļa iesvētīšana. Iesvētīšanas lūgšanā viņš lūdza, lai tempļa svētības bagātinātu visu to cilvēku dzīves, kas tajā ieies:

„Mēs pazemīgi lūdzam, lai Tu pieņemtu šo ēku un nolietu Savas svētības pār to. Lai Tavš gars ir klāt un vada visus tos, kas tajā strādās, lai svētums valdītu katrā telpā. Lai visiem, kas tajā ienāk, ir tīras rokas un šķīsta sirds. Lai viņi stiprinātu savu ticību un aizietu ar miera sajūtu, slavējot Tavu svēto vārdu. . . .

Lai šis nams sniedz miera garu visiem tiem, kas skata tā varenību, un it īpaši tiem, kas ieiet tajā, lai noslēgtu paši savus svētos priekšrakstus un veiktu darbu savu mīlo labā, kas atrodas aiz priekškara. Ļauj viņiem sajūst Tavu dievišķo mīlestību un žēlastību. Lai viņi, tāpat kā seno laiku psalmu autors, būtu privilīģēti sacīt: „Ar kuru mīļi satikāties un kopā gājām Dieva namā.”

Iesvētot šo svēto ēku, mēs no jauna iesvētām savas dzīves Tev un Tavam darbam.”⁴

Hordova V. Hantera mācības

Mēs esam mudināti padarīt templi par mūsu piederības diženo simbolu.

Kad tiku aicināts svētajā [Baznīcas prezidenta] amatā, es mudināju visus Baznīcas locekļus padarīt Tā Kunga templi par viņu piederības diženo simbolu un dievišķu vietu, kur noslēgt savas vissvētākās derības.

Domājot par templi, man prātā nāk šie vārdi:

„Templis ir norādījumu vieta, kurā tiek atklātas dziļas patiesības, kas attiecas uz Dieva valstību. Tā ir miera vieta, kurā prāts var

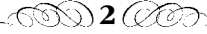
pievērsties gara lietām un pasaules raizes var atlikt malā. Templi mēs noslēdzam derības paklausīt Dieva likumiem, un mums tiek doti apsolījumi, kas sniedzas mūžībā un kas vienmēr piepildīsies tikai tad, ja būsīm uzticīgi” (*The Priesthood and You*, Melchizedek Priesthood Lessons—1966, Soltleiksitija: Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca, 1966. g., 293. lpp.).

Tas bija Pats Tas Kungs, kurš caur Savām atklāsmēm ir padarījis templi par diženu simbolu Baznīcas locekļiem. Padomājiet par to attieksmi un taisnīgo uzvedību, uz ko Tas Kungs mums norādīja padomā, kuru Viņš caur pravieti Džozefu Smitu deva Kērtlandes svētajiem, kad viņi gatavojās celt templi. Šis padoms joprojām ir noderīgs:

„Organizējieties; sagatavojiet katru nepieciešamo lietu; un izveidojiet namu, patiesi lūgšanu namu, gavēņa namu, ticības namu, mācīšanās namu, godības namu, kārtības namu, Dieva namu” (M&D 88:119). Vai šāda attieksme un uzvedība patiešām atspoguļo to, ko katrs no mums vēlas un par ko cenšas kļūt? . . .

Lai templis patiešām kļūtu par mūsu simbolu, mums jāvēlas, lai tas tā būtu. Mums jādzīvo cienīgi, lai ieietu templī. Mums jāievēro mūsu Kunga baušļi. Ja mēs spēsim veidot savu dzīvi pēc Glābēja sniegtā parauga un pieņemsim Viņa mācību un piemēru par savu augstāko paraugu, mums nebūs grūti būt cienīgiem ieiet templī un būt pastāvīgiem un uzticīgiem visos dzīves aspektos, jo mēs būsīm apņēmušies dzīvot pēc viena, svēta uzvedības un ticības standarta. Vai nu mēs būtu mājās vai tirgus laukumā, vai nu mēs mācāmies, vai mācības jau sen esam pabeiguši, vai nu mēs darbojamies pilnīgā vienatnē vai kopā ar daudziem citiem cilvēkiem, mūsu virziens būs skaidrs, un mūsu standarti būs nepārprotami.

Spēja būt uzticīgiem saviem principiem, dzīvot neliekuļoti un uzticīgi savai pārliecībai — tas ir pats svarīgākais. Nodošanās patiesam principam — mūsu personīgajā dzīvē, mūsu mājās un ģimenēs, un visās vietās, kur mēs satiekam un ietekmējam citus cilvēkus, — tā ir nodošanās, ko Dievs galu galā pieprasa no mums. Tā prasa apņemšanos — pilnīgu, dziļu, mūžam lolotu apņemšanos ievērot principus, kuri, kā mēs zinām, ir patiesi Dieva dotajos baušļos. Ja mēs būsīm patiesi un uzticīgi Tā Kunga principiem, mēs vienmēr būsīm tempļa cienīgi, un Tas Kungs un Viņa svētie templi būs mums diženi Viņa mācekļības simboli.⁵

Ikvienam no mums vajadzētu censties būt cienīgam saņemot tempļa rekomendāciju.

Tā ir manas sirds dziļākā vēlme, lai katrs Baznīcas loceklis būtu cienīgs ieiet templī. Tas būtu patīkami Tam Kungam, ja katrs pieaugušais Baznīcas loceklis būtu cienīgs un tam būtu derīga tempļa apmeklējuma rekomendācija. Tas, kas mums ir jādara un kas nav jādara, lai mēs būtu tempļa apmeklējuma rekomendācijas cienīgi, ir tieši tas, kas nodrošinās, lai mēs būtu laimīgi gan individuāli, gan kā ģimenes.⁶

Mūsu Debesu Tēvs ir skaidri noteicis, ka tiem, kas ieiet templī, jābūt tīriem un brīviem no pasaules grēkiem. Viņš teica: „Un ciktāl Mani ļaudis cels Man namu Tā Kunga Vārdā, un neļaus tur nākt nekam netīram, lai tas netiktu apgānīts, Mana godība būs uz tā; . . . Bet ja tas tiks apgānīts, Es nenākšu tanī un Mana godība tur nebūs; jo Es nenākšu nešķīstos tempļos.” (M&D 97:15, 17.)

Jums varētu būt interesanti uzzināt, ka Baznīcas prezidents agrāk parakstīja katru tempļa apmeklējuma rekomendāciju. Tik svarīgs agrīnajiem prezidentiem bija tempļa apmeklējuma cienīgums! 1891. gadā šo pienākumu nodeva bīskapiem un staba prezidentiem, kuri jums uzdod vairākus jautājumus, lai pārliecinātos, ka esat cienīgi saņemot tempļa apmeklējuma rekomendāciju. Jums vajadzētu zināt, kas no jums tiek sagaidīts, lai jūs būtu cienīgi saņemot tempļa rekomendāciju.

Jums ir jātic Dievam, Mūžīgajam Tēvam, Viņa Dēlam, Jēzum Kristum, un Svētajam Garam. Jums ir jātic, ka šis ir viņu svētais un dievišķais darbs. Mēs mudinām jūs ik dienu veidot savu liecību par mūsu Debesu Tēvu un To Kungu, Jēzu Kristu. Gars, kuru jūs jūtat, ir Svētais Gars, kas jums liecina par Viņu esamību. Vēlāk templī caur atklātajiem norādījumiem un priekšrakstiem jūs uzzināsiet vairāk par Dievību.

Jums ir jāatbalsta Baznīcas Augstākie pilnvarotie un vietējie vadītāji. Paceļot savu roku, kad tiek nosaukti šo līderu vārdi, jūs apliecināt, ka atbalstīsiet viņus viņu pienākumu pildīšanā un pieņemsiet viņu padomus.

Tas nenozīmē tikai izrādīt lielu cieņu tiem, kurus Tas Kungs aicinājis prezidēt. Drīzāk tas nozīmē atzīt faktu, ka Dievs ir aicinājis

„Bīskapi un staba prezidenti . . . uzdod vairākus jautājumus, lai pārliecinātos, ka esat cienīgi saņemt templā rekomendāciju.”

praviešus, gaišreģus un atklājējus un citus augstākos pilnvarotos. Tā ir apņemšanās sekot tiem norādījumiem, kurus devusi prezidējošā Baznīcas amatpersona. Tāpat jums jābūt uzticīgiem bīskapam, staba prezidentam un citiem Baznīcas vadītājiem. Ja mēs neatbalstām pilnvarotos, mēs nevaram kalpot templī.

Lai ieietu svētajā templī, jums jābūt morāli tīriem. Šķīstības likums nosaka, ka seksuālas attiecības pieļaujamas tikai starp vīru vai sievu. Mēs īpaši mudinām jūs uzmanīties no Sātana kārdinājumiem, kas var aptraipīt jūsu morālo tīrību.

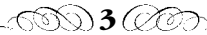
Jums jāpārliecinās, ka attiecībās ar ģimenes locekļiem nekas nav pretrunā Baznīcas mācībām. Mēs īpaši mudinām [jauniešus] paklausīt [saviem] vecākiem taisnīgumā. Vecākiem jābūt modriem, lai nodrošinātu, ka attiecības ar ģimenes locekļiem ir saskaņā ar evaņģēlija mācībām un tajās nav apvainošanas vai nolaidības.

Lai ieietu templī, jums jābūt godīgiem visa veida attiecībās ar citiem. Kā pēdējo dienu svētajiem, mums ir svēts pienākums nekad nebūt nodevīgiem vai negodīgiem. Pārkāpjot šo derību, ir apdraudēta mūsu godprātīguma būtība.

Lai kvalificētos tempļa rekomendācijai, jums ir jācenšas pildīt savus pienākumus Baznīcā, apmeklējot Svētā Vakarēdiena, priesterības un citas sanāksmes. Jums arī jācenšas paklausīt evaņģēlija noteikumiem, likumiem un baušļiem. Mācieties . . . pieņemt aicinājumus un citus pienākumus, kas jums tiek uzlikti. Esiet aktīvi dalībnieki savās bīskapijās un draudzēs un esiet tādi, uz kuriem jūsu vadītāji var paļauties.

Lai ieietu templī, jums jābūt pilnas desmitās tiesas maksātājiem un jādzīvo saskaņā ar Gudrības vārdu. Šie divi baušļi, kas ir tik vienkārši pēc būtības, taču ārkārtīgi svarīgi jūsu garīgajai izaugsmei, ir būtiski, lai apliecinātu mūsu personīgo cienīgumu. Novērojumi daudzu gadu garumā ir pierādījuši, ka tie, kas uzticīgi maksā savu desmito tiesu un ievēro Gudrības vārdu, parasti ir uzticīgi visos citos jautājumos, kas saistīti ar ieiešanu svētajā templī.

Tie nav jautājumi, pret kuriem drīkst izturēties nenopietni. Kad esam atzīti par cienīgiem ieiet templī, mēs izpildām vissvētākos priekšrakstus uz Zemes. Šie priekšraksti attiecas uz mūžības lietām.⁷

Tempļa darbs nes lielas svētības indivīdiem un ģimenēm.

Cik gan tas ir lieliski, ka mums ir dota privilēģija doties uz templī, lai saņemtu savas svētības! Pēc tam, kad templī esam saņēmuši paši savas svētības, kāda brīnišķa privilēģija ir veikt šo darbu to labā, kuri ir miruši pirms mums! Šis tempļa darba aspekts ir nesavtīgs darbs. Tomēr ik reizi, kad mēs veicam tempļa darbu citu cilvēku labā, arī mēs saņemam svētību. Tādēļ mums nevajadzētu būt pārsteigtiem par to, ka Tas Kungs vēlas, lai Viņa ļaudis gribētu apmeklēt templī. . . .

. . . Mums nevajadzētu to apmeklēt tikai mūsu mirušo radnieku dēļ, bet arī personīgo tempļa svētību dēļ, svētuma un drošības dēļ, kas atrodas aiz šīm svētajām un iesvētītajām sienām. Apmeklējot templī, mēs daudz bagātīgāk un dziļāk mācāmies par dzīves mērķi un Tā Kunga, Jēzus Kristus, Izpirkšanas upura nozīmību. Tempļa apmeklējumam, kas ietver tempļa lūgšanas, tempļa derības un tempļa laulību, vajadzētu kļūt par mūsu lielāko zemes dzīves mērķi un augstāko mirstīgo pieredzi.⁸

Apmeklējot templi, tiek paveikti vairāki darbi — mēs izpildām Tā Kunga norādījumus paveikt priekšrakstus par sevi, mēs svētām savas ģimenes caur saistīšanas priekšrakstiem, un mēs dalāmies savās svētībās ar citiem, darot to, ko viņi nevar paveikt savā labā. Turklāt mēs šķīstām savas domas, tuvināmies Tam Kungam, godājam priesterību un padarām garīgāku savu dzīvi.⁹

Apmeklējot templi, mēs saņemam personīgas svētības. Runājot par to, kā mūsu dzīvi svēta tempļa apmeklējums, elders Džons A. Vidso teicis:

„Tempļa darbs . . . dod brīnišķīgu iespēju uzturēt dzīvas mūsu garīgās zināšanas un spēku. . . . Svētajos tempļos mūsu priekšā paveras varenā mūžības perspektīva; mēs redzam laiku kopš nebeidzamā sākuma līdz nebeidzamajām beigām, un mums tiek atklāti mūžīgās dzīves notikumi. Tad es daudz skaidrāk saskatu savu vietu Visumā, savu vietu Dieva nolūkos; es esmu labāk sagatavots atrast savu vietu, kur iederos, un es labāk spēju novērtēt un izvērtēt, nošķirt un organizēt vispārējos, ikdienas savas dzīves pienākumus, lai sikumi nenomāktu mani vai neizdzēstu vīziju par lielākām lietām, kuras Dievs mums ir devis” (skat. Conference Report, 1922. g. apr., 97.–98. lpp.).¹⁰

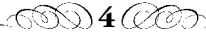
Apdomājiet diženās Kērtlandes tempļa iesvētīšanas lūgšanas majestātiski cēlās mācības, lūgšanu, kas, saskaņā ar pravieša Džozefa Smita teikto, tika dota caur atklāsmi. Tā ir lūgšana, kas turpina svētīt mūs individuāli, mūsu ģimenes un mūsu tautu, pateicoties priesterības spēkam, kuru Tas Kungs mums ir devis izmantošanai Viņa svētajos tempļos.

„Un tagad, Svētais Tēvs,” lūdza pravietis Džozefs Smits, „mēs lūdzam Tevi, palīdzēt mums, Taviem ļaudīm, ar Tavu labvēlību, . . . lai mēs varētu tikt atrasti par cienīgiem Tavās acīs, lai nodrošinātu to solījumu izpildīšanu, ko Tu esi devis mums, Taviem ļaudīm, mums dotajās atklāsmēs.

Lai Tava godība varētu būt uz Taviem ļaudīm. . . .

Un mēs lūdzam Tevi, Svētais Tēvs, lai Tavi kalpi varētu iziet no šī nama, apbruņoti ar Tavu spēku, un lai Tavs Vārds varētu būt uz tiem, un Tava godība būt tiem apkārt, un Tavi eņģeļi rūpētos par tiem” [M&D 109:10–12, 22].¹¹

Tempļa apmeklēšana rosina garīgumu. Tā ir viena no labākajām mūsu Baznīcas programmām garīguma attīstīšanai. Tā pievērs bērnu sirdis viņu tēviem un tēvu sirdis —saviem bērniem (Maleahija 3:24). Tā veicina ģimenes solidaritāti un vienotību.¹²

Pasteigsimies uz templi.

Dalīsimies ar mūsu bērniem garīgajās sajūtās, ko mēs jūtam templī. Un mācīsim viņiem dedzīgāk un nepiespiestāk par to, ko mēs pienācīgi varam stāstīt par Tā Kunga nama nolūkiem. Savās mājās turiet tempļa attēlu, lai jūsu bērni to varētu redzēt. Māciet viņus par Tā Kunga nama nolūkiem. Jau no agrīnajiem gadiem lieciet viņiem plānot došanos uz templi un palikt šīs svētības cienīgiem. Sagatavosim ikvienu misionāru doties cienīgi uz templi un padarīt šo pieredzi vēl īpašāku nekā misijas aicinājuma saņemšana. Plānosim, mācīsim un dedzīgi lūgsim saviem bērniem laulāties Tā Kunga namā. No jauna un vēl enerģiskāk kā iepriekš apstiprināsim, ka tam, kur jūs laulājaties un ar kādām pilnvarām jūs tiekat pasludināti par vīru un sievu, patiesi ir nozīme.¹³

Tam Kungam labpatīk, ja mūsu jaunieši cienīgi dodas uz templi un izpilda aizstājošo kristīšanos to cilvēku labā, kuriem nebija iespēja tapt kristītiem savas dzīves laikā. Tam Kungam labpatīk, ja mēs cienīgi dodamies uz templi, lai noslēgtu personīgas derības ar Viņu, un tiekam saistīti kā pāri un kā ģimenes. Un Tam Kungam labpatīk, ja mēs cienīgi dodamies uz templi, lai tos pašus glābšanas priekšrakstus izpildītu par mirušajiem, daudzi no kuriem aizgūtnēm gaida, lai šie priekšraksti tiktu izpildīti viņu labā.¹⁴

Tiem, kas nav saņēmuši savas tempļa svētības vai kuriem nav derīgas tempļa rekomendācijas, ļaujiet man jūs pazemībā un mīlestībā iedrošināt strādāt, lai tuvinātos tai dienai, kad jūs varēsiet ieiet Tā Kunga namā. Tiem, kas ir uzticīgi savām derībām, Viņš ir apsoliļjis: „Un ja Mani ļaudis uzklausīs Manu balsi un Manu kalpu balsis, kurus Es esmu nozīmējis vadīt Manus ļaudis, lūk, patiesi Es saku jums, viņi netiks izkustināti no savas vietas” (M&D 124:45). . . . Es jums apsolu, ka personīgais garīgums, attiecības ar vīru vai sievu un attiecības ģimenē tiks svētītas un stiprinātas, ja jūs regulāri apmeklēsiet templi.¹⁵

Būsim ļaudis, kuri apmeklē templi un kuri mīl templi. Dosimies uz templi tik bieži, cik laiks, līdzekļi un personīgie apstākļi mums to ļauj. Nedosimies tur tikai mūsu mirušo radnieku dēļ, bet iesim uz turieni arī pēc personīgās svētības, ko sniedz kalpošana templī, dosimies tur pēc svētuma un drošības, kas mums tiek sniegta tur, aiz šīm svētajām un iesvētītajām sienām. Tempļis ir skaistuma vieta, tā ir atklāsmes vieta, tā ir miera vieta. Tas ir Tā Kunga nams. Tas ir svēts Tam Kungam. Tam vajadzētu būt svētam arī mums.¹⁶

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Pārdomājiet prezidenta Hantera mācības 1. sadaļā. Kā mēs varam „padarīt templi par mūsu piederības diženo simbolu”?
- Atkārtojiet prasības tempļa apmeklējuma rekomendācijas saņemšanai, kas ieskicētas 2. sadaļā. Kā dzīve saskaņā ar šīm prasībām ir svētījusi jūs un jūsu ģimeni? Kādēļ no mums tiek pieprasīts, lai mēs būtu „tīri un brīvi no pasaules grēkiem”, kad ieejam templī?
- Atkārtojiet prezidenta Hantera mācības par tempļa darba svētībām (skat. 3. sadaļu). Kā līdzdalība tempļa priekšrakstos ir svētījusi jūs un jūsu ģimeni? Kā jūs varat gūt vēl lielāku labumu no tempļa svētībām? Vai varat dalīties situācijā, kad templī esat sajutuši garīgu spēku vai norādījumus? Ja jūs vēl neesat bijuši templī, pārdomājiet, kā jūs varat sagatavoties saņemt šo svētību.
- Kādos veidos mēs varam palīdzēt bērniem un jauniešiem mācīties par tempļiem un mudināt mīlēt tos? (Skat. 4. sadaļu.) Kā mēs varam palīdzēt bērniem un jauniešiem vēlēties laulāties Tā Kunga namā? Kāpēc ir svarīgi, lai mēs dotos uz templi „tik bieži, cik laiks, līdzekļi un personīgie apstākļi mums to ļauj”?

Saistītās rakstvietas

Psalmi 55:15; Jesajas 2:2–3; M&D 97:12–17; 110:6–10; 124:39–41; 138:53–54; Svēto Rakstu ceļvedis, „Tempļis”

Ieteikums skolotājam

„Bieži vien stundas izklāstā ir vairāk materiāla, nekā jūs spējat pasniegt atvēlētajā laikā. Šādos gadījumos jums vajadzētu atlasīt to materiālu, kas būs visnoderīgākais tiem, kurus jūs mācāt” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 98. lpp.).

Atsauces

1. Skat. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994. g.), 135. lpp.
2. Skat. Jay M Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, 1994. g. jūl., 4.–5. lpp.
3. „The Temple of Nauvoo”, *Ensign*, 1994. g. sept., 62.–63. lpp.
4. Baunčifulas Jūtas tempļa iesvētīšanas teksts, no „Magnificent Edifice’ Consecrated to [the] Lord”, *Church News*, 1995. g. 14. janv., 4. lpp.
5. „The Great Symbol of Our Membership”, *Ensign*, 1994. g. okt., 2., 5. lpp.
6. „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, 1994. g. nov., 8. lpp.
7. „Your Temple Recommend”, *New Era*, 1995. g. apr., 6.–9. lpp.
8. „A Temple-Motivated People”, *Ensign*, 1995. g. feb., 5. lpp.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, apkopojis Clyde J. Williams (1997. g.), 240. lpp.
10. „We Have a Work to Do”, *Ensign*, 1995. g. mar., 65. lpp.
11. „The Great Symbol of Our Membership”, 4. lpp.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 239.–240. lpp.
13. „A Temple-Motivated People,” 5. lpp.
14. „The Great Symbol of Our Membership,” 5. lpp.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 240.–241. lpp.
16. „The Great Symbol of Our Membership,” 5. lpp.

*Hovarda V. Hantera vecāki — Džons Viljams (Vils)
HanTERS un Nellija Marija Rasmusena Hantere*

Ģimenes vēstures un tempļa darba pasteidzināšana

„Tas Kungs pavisam noteikti atbalstīs mūs, ja mēs darīsim visu, kas mūsu spēkos, lai izpildītu pavēli — pētīt ģimenes vēsturi un veikt tempļa darbu.”

No Hovarda V. Hantera dzīves

Ģimenes vēsture allaž bija īpaši tuva prezidenta Hovarda V. Hantera sirdij. Viņš jau kopš zēnu dienām ar lielu interesi klausījās stāstos par saviem priekštečiem. Pieaugot viņš ziedoja ievērojamu daļu sava laika ģimenes vēstures izpētei.¹ 1972. gadā, dodoties Baznīcas norīkojumā uz Eiropu, viņi ar sievu Klēru apmeklēja Dāniju un tās vietas, kur bija dzīvojuši viņa priekšteči. Kādā no šiem ciemiem viņi uzgāja baznīcu, kur tika kristīts prezidenta Hantera vecvectēvs Rasmusens un kur viņa ģimene bija pielūgusi Dievu. Pateicoties šai pieredzei, prezidents Hanters jutās daudz pateicīgāks par saviem priekštečiem no mātes puses. Viņš devās līdzīgos braucienos arī uz Norvēģijas un Skotijas reģioniem, kur bija dzīvojuši citi viņa priekšteči.²

Prezidenta Hantera dēls Ričards atminējās, cik ļoti tēvs bija iemīlojis ģimenes vēstures darbu:

„Viņš dedzīgi pētīja to visu savu dzīvi. Viņš bieži ņēma pārtraukumu jurista darbā, lai dotos uz Losandželosas publisko bibliotēku un veiktu izpēti plašajā genealogijas nodaļā. Viņš glabāja savus izpētes materiālus, ģimenes grupu pierakstus, ciltskoku tabulas un paša pierakstītos vēsturiskos stāstus virsgrāmatās.

Es laiku pa laikam pavadīju viņu izbraukumos uz dažādām konferencēm. Viņš ielika dažas no virsgrāmatām mašīnas bagāžniekā un pēc staba konferences teica: „Iegriezīsimies uz dažām minūtēm [šī] brālēna mājās! Te ir daži dati, par kuriem es gribētu pārliecināties.” Mēs devāmies uz [attiecīgā] brālēna māju. Viņš izvilka no bagāžnieka

savas grāmatas, un drīz vien ģimenes grupu pieraksti tika izklāti pa visu ēdamistabas galdu.

Ja kāds no ģimenes locekļiem, veicot personīgu izpēti, gribēja pārliecināties, vai tam ir pareizā informācija, viņš/viņa zvanīja vai rakstīja tētim, lai pārbaudītu savus datus, jo zināja, ka tētim būs pareiza informācija. Viņš veica iespaidīgu darbu.”³

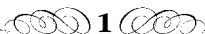
Kad prezidents Hanteris kalpoja Divpadsmito kvorumā, kādā apciemojuma reizē viņa mājskolotāji teica: „Mēs gribētu parādīt tev savus ģimenes grupu pierakstus, kurus esam sagatavojuši. . . . Šovakar mums nebūs laika apskatīt tavus pierakstus, bet nākamreiz, kad atnāksim, mēs labprāt tos aplūkotu.”

„Tas mani ļoti ieinteresēja,” teica prezidents Hanteris. „Es veselu mēnesi gatavojos nākamajam mājskolotāju apmeklējumam.”⁴

No 1964. līdz 1972. gadam Hovards V. Hanteris prezidēja pār Jūtas Ģenealoģijas biedrību (skat. 19. lpp.). 1994. gadā, kādā sanāksmē, kas tika rīkota par godu prezidentam Hanteram un Ģenealoģijas biedrības simtgadei, viņš teica:

„Savas astoņdesmit septītās dzimšanas dienas priekšvakarā es ar apbrīnu raugos uz izsmalcināto mākslas darbu, ko Tas Kungs veidojis, sekmējot tempļa un ģimenes vēstures darbu. Kad kalpoju par Jūtas Ģenealoģiskās biedrības prezidentu, mums bija vīzija par to, cik iespaidīgi šis darbs varētu virzīties uz priekšu. Tagad mēs redzam, kā visā pasaulē notiek kaut kas patiesi dižens! Evaņģēlijs virzās uz priekšu, ietverot katru tautu, cilti, valodu un tautību. Visā pasaulē ir uzcelti tempļi, Elijas gars skar daudz Baznīcas locekļu sirdis, un tie veic ģimenes vēstures darbu un tempļa priekšrakstus vēl nebijušā tempā.”⁵

Hovarda V. Hantera mācības

Tempļi tiek celti, lai veiktu priekšrakstus, kas nepieciešami Dieva bērnu glābšanai un paaugstināšanai.

Tempļi ir svēti, jo tajos noris vistuvākā saziņa starp To Kungu un tiem, kas saņem augstākos un svētākos svētās priesterības priekšrakstus. Tempļi zemes lietas tiek vienotas ar debesu lietām. . . . Dieva varenā ģimene tiks vienota, pateicoties evaņģēlija glābšanas

priekšrakstiem. Tempļi tiek celti ar nolūku veikt aizstājošo darbu par mirušajiem un izpildīt priekšrakstus par dzīvajiem.⁶

Evaņģēlijs, ko pēdējo dienu svētie sludina visā pasaulē, ir Jēzus Kristus evaņģēlijs, kas atjaunots uz zemes šajā atklāšanas laikmetā, nolūkā pestīt visu cilvēci. Pats Tas Kungs ir atklājis to, kam ir izšķiroša nozīme Viņa bērnu glābšanā un paaugstināšanā. Viena no šīm būtiskajām lietām ir tempļu celšana, lai varētu veikt priekšrakstus, kas nevar tikt izpildīti nekur citur.

Kad tas tiek skaidrots cilvēkiem no visas pasaules, kuri ierodas, lai paraudzītos uz mūsu tempļiem, šie cilvēki visbiežāk vaicā, kādi priekšraksti tiek veikti mūsu tempļos.

Kristīšanās par mirušajiem

Atbildot tiem, mēs bieži vispirms stāstām par priekšrakstu, kas tiek dēvēts par kristīšanos par mirušajiem. Mēs atzīmējam — daudzi kristieši tic, ka, iestājoties nāvei, tiek noteikts mūsu mūžīgais stāvoklis Tā Kunga priekšā, jo — vai tad Kristus neteica Nikodēmam: „Patiesi, patiesi Es tev saku: ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā!” (Jāņa 3:5.) Tajā pašā laikā mēs zinām, ka daudzi ir miruši, nesaņemot kristību priekšrakstu, un tādējādi, saskaņā ar to, ko Kristus teica Nikodēmam, viņiem nebūs ļauts ienākt Dieva valstībā. Tas liek jautāt: vai Dievs ir taisnīgs?

Atbilde ir — protams, Dievs ir taisnīgs. Acīmredzot Glābēja vārdos Nikodēmam ir ietverta norāde uz to, ka arī par tiem, kas miruši, netiekot kristīti, var tikt veikta kristīšanās. Pēdējo dienu pravieši ir teikuši mums, ka kristības ir priekšraksts, ko var veikt vienīgi tie, kas dzīvo uz zemes. Kā tad mirušie var tikt kristīti, ja šo priekšrakstu var veikt vienīgi dzīvie? Šī ir tā tēma, par kuru apustulis Pāvils rakstīja korintiešiem, vaicājot:

„Ko tad tie darīs, kas liekas kristīties par mirušajiem? Ja jau mirušie augšām necelsies, kam tad kristīties par viņiem?” (1. korintiešiem 15:29.)⁷

Vai tas būtu saprātīgi, ja tie, kas dzīvojuši uz zemes un miruši bez iespējas kristīties, mūžībā tiktu apdalīti? Vai gan dzīvo kristīšanās par mirušajiem ir kaut kas nesaprātīgs? Laikam jau dižākais piemērs aizstājošajam darbam par mirušajiem ir pats Skolotājs. Viņš atdeva

Savu dzīvību, veicot aizstājošu Izpirkšanu, lai visi, kuri mirst, varētu dzīvot atkal un iegūt mūžīgo dzīvi. Viņš paveica mūsu labā to, ko mēs paši nespētu. Līdzīgi arī mēs varam veikt priekšrakstus to cilvēku labā, kuriem nav bijis iespēju izpildīt tos [savas] dzīves laikā.⁸

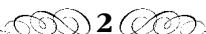
Endauments

Endauments ir vēl viens priekšraksts, kas tiek veikts mūsu tempļos. Tas sastāv no divām daļām: pirmkārt, no vairākiem norādījumiem un, otrkārt, no solījumiem jeb derībām, ko slēdz tas, kurš saņem endaumentu — solījumiem dzīvot taisnīgi, saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēlija prasībām. Endauments ir priekšraksts, pateicoties kuram, svētie (gan dzīvie, gan mirušie) var saņemt ievērojamas svētības. Līdz ar to tas ir vēl viens priekšraksts, ko dzīvie var veikt aizgājēju labā. To izpilda par tiem, kuru labā jau ir veikts kristīšanās darbs.

Celestiālā laulība

Vēl viens tempļa priekšraksts ir celestiālā laulība, kur sieva tiek piesaistīta vīram un vīrs tiek piesaistīts sievai uz visu mūžību. Mēs, protams, zinām, ka civilās laulības beidzas līdz ar nāvi, turpretī mūžīgās laulības, kas tiek slēgtas templī, var turpināties mūžīgi. Bērni, kas dzimuši vīram un sievai, kuri noslēguši mūžīgo laulību, tiek automātiski saistīti ar saviem vecākiem uz visu mūžību. Ja bērni ir dzimuši pirms sieva tikusi piesaistīta vīram, pastāv tempļa saistīšanas priekšraksts, pateicoties kuram, šie bērni var tikt saistīti ar saviem vecākiem uz mūžību. Tāpat mēs varam veikt arī aizstājošo priekšrakstu, caur kuru bērni var tikt piesaistīti saviem mirušajiem vecākiem. . . .

Visiem šiem priesterības priekšrakstiem ir izšķiroša nozīme mūsu Debesu Tēva bērnu glābšanas un paaugstināšanas nodrošināšanā.⁹

Ģimenes vēstures darba mērķis ir nodrošināt, lai tempļa svētības būtu pieejamas visiem cilvēkiem.

Mums šajā priekš kara pusē pavisam noteikti ir jāpaveic milzīgs darbs. . . . Tempļu celšanai ir liela nozīme gan mūsu pašu, gan visas cilvēces dzīvē, un mūsu pienākumi ir pavisam skaidri. Mums ir jāveic tempļa darbs, izpildot priesterības priekšrakstus, kas nepieciešami mūsu pašu glābšanai, un pēc tam mums ir jāpaveic nepieciešamais darbs par tiem, kam nebija iespējas pieņemt evaņģēliju savas dzīves

„Tik tiešām, nav cita tāda darba, kas būtu pielīdzināms tempļa darbam.”

laikā. Šo darbu citu labā var paveikt divos etapos: pirmkārt, veicot ģimenes vēstures izpēti un noskaidrojot, kas ir mūsu priekšteči, un, otrkārt, veicot tempļa priekšrakstus, lai sniegtu tiem tās pašas iespējas, kas pieejamas dzīvajiem.

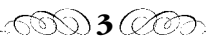
Taču daudzi Baznīcas locekļi nevar apmeklēt templi tik bieži, cik vēlētos. Viņi dara labāko, ko var. Viņi pēta savu ģimenes vēsturi un uztic tempļa priekšrakstu veikšanu citiem. Turpretī, daži Baznīcas locekļi veic tempļa darbu, taču neveic ģimenes vēstures izpēti un neveido savus radurakstus. Kaut arī viņi veic dievišķu kalpošanu, palīdzot citiem, viņi zaudē svētības, neievērojot pēdējo dienu praviešu dievišķos norādījumus un nemeklējot savus mirušos tuviniekus.

Runājot par šo jautājumu, man prātā nāk pieredze, ko guvu pirms dažiem gadiem. Kādas gavēņa un liecību sapulces noslēgumā bīskaps teica: „Mēs šodien guvām garīgu pieredzi, uzklusot cits cita liecības. Mēs to varējām, pateicoties tam, ka nācām šurp gavēdami, saskaņā ar Tā Kunga gavēņa likumu. Taču neaizmirsīsim, ka šim likumam ir divas daļas: mēs gavējam, atturoties no ēdiena un dzēriena, un mēs ziedojam to, ko esam šādi ietaupījuši, bīskapa krātuvei, lai palīdzētu tiem, kuriem nav tā paveicies.” Tad viņš piebilda: „Es ceru, ka neviens no mums šodien nedosies projām, saņemot tikai pusi svētības.”

Es esmu sapratis, ka tie, kuri iesaistās ģimenes vēstures izpētē un pēc tam veic tempļa priekšrakstus par tiem, kuru vārdus atraduši, iepazīst prieku, ko var gūt, saņemot šīs svētības pilnību.

Turklāt, mirušie nepacietīgi gaida, lai pēdējo dienu svētie uzmeklētu viņu vārdus un dotos uz tempļiem, darbojoties viņu labā un atbrīvojot tos no cietuma garu pasaulē. Mums visiem vajadzētu gūt prieku, iesaistoties šajā varenajā mīlestības darbā.¹⁰

Ģimenes vēstures darba mērķis ir nodrošināt, lai tempļa svētības būtu pieejamas visiem cilvēkiem — gan dzīvajiem, gan mirušajiem. Apmeklējot tempļi un veicot darbu par mirušajiem, mēs izjūtam dziļu vienotību ar Dievu un gūstam daudz dziļāku izpratni par Viņa ieceri cilvēces glābšanai. Mēs mācāmies mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Tik tiešām, nav cita tāda darba, kas būtu pielīdzināms tempļa darbam.¹¹

Rīkosimies drosmīgi, paātrinot savu ģimenes vēstures un tempļa darbu!

Veicot tempļa darbu aizgājēju labā, mums tiek atgādināts par prezidenta Džozefa F. Smitsa iedvesmoto padomu. Viņš teica: „Pateicoties mūsu pūlēm [mirušo] labā, viņu jūga važas kritīs, tumsa, kas tos ieskauj, izklīdīs, lai tos varētu apspīdēt gaisma, un viņi garu pasaulē dzirdēs par to darbu, ko viņu bērni paveikuši šeit to labā, un liksmos.” [Citāts no Conference Report, 1916. g. okt., 6. lpp.]¹²

Šis svētais darbs [ģimenes vēstures un tempļa darbs] ieņem ievērojamu vietu Augstākā Prezidija un Divpadsmito kvoruma locekļu sirdīs un prātos. Izsakot pateicību tiem, kas snieguši vērtīgu ieguldījumu glābšanas priekšrakstu nodrošināšanā aiz priekšvara esošajiem, es runāju visu Augstāko pilnvaroto vārdā. . . . Mēs esam pateicīgi tai brīvprātīgo armijai, kas virza šo vareno darbu visā pasaulē. Paldies jums visiem par to, ko tik labi darāt!

Pravietis Džozefs Smits teica: „Visdzižākais pienākums, ko Dievs mums uzticējis šajā pasaulē, ir uzmeklēt mūsu mirušos.” [*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2007. g.), 475. lpp.] Viņš teica arī: „Tie svētie, kuri pamet novārtā darbu mirušo radnieku labā, pakļauj riskam savu personīgo glābšanu.” [*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 471.–472. lpp.]

Arī prezidents Brigams Jangs līdzīgi izprata šo svarīgo atklāsmi, sakot: „Mums savā lauciņā jāpaveic tikpat svarīgs darbs kā Glābējam Savējā. Mūsu tēvi nevar sasniegt pilnību bez mums, un mēs nevaram sasniegt pilnību bez viņiem. Viņi ir paveikuši savu darbu un šobrīd dus. Un mēs tagad esam aicināti darīt savu darbu, kas ir dižākais darbs zemes virsū, kādu cilvēki jebkad darījuši.” (*Discourses of Brigham Young*, sast. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941. g., 406. lpp.)

Ikviens pravietis, kurš kopš Džozefa Smita laikiem līdz pat mūsdienām vadījis šo Baznīcu, ir atkārtojis šo pašu cildeno patiesību. Ņemot vērā šo patiesību, Baznīca jau kopš šī atklāšanas laikmeta iesākuma ir iesaistījies glābšanas un pestīšanas darbā, veicot to visu Dieva dēlu un meitu labā, neatkarīgi no tā, kad viņi dzīvojuši uz Zemes.

Mēs, šajās dienās dzīvojošie, esam tie, kurus Dievs jau pirms dzimšanas norīkojis būt par Viņa pārstāvjiem uz Zemes šajā atklāšanas laikmetā. Mēs esam no Israēla nama. Mūsu rokās ir svēts spēks — kļūt par atsvabinātājiem Ciānas kalnā šajās pēdējās dienās [skat. Obadijas 1:21].

Runājot par tempļa un ģimenes vēstures darbu, man ir viena, primāra vēsts: šis darbs ir jāpaātrina. Darbs, kas mums jāpaveic, ir milzīgs, prātam neaptverams. Pagājušogad [1993. gadā] mēs veicām aizstājošos endaumentus aptuveni piecarpus miljonu labā, bet tajā pašā laikā nomira aptuveni piecdesmit miljonu. Ņemot vērā iepriekšminēto, varētu šķist, ka mūsu darbs ir veltīgs, taču mēs nedrīkstam tā domāt. Tas Kungs pavisam noteikti atbalstīs mūs, ja mēs darīsim visu, kas mūsu spēkos, lai izpildītu pavēli — pētīt ģimenes vēsturi un veikt tempļa darbu. Diženajam tempļa darbam un visam, kas nepieciešams tā izpildei, ir jāpaplašina savi apvāršņi. Tam ir izšķiroša nozīme! . . .

Mani mīļotie brāļi un māsas, rīkosimies drosmīgi, paātrinot savu ģimenes vēstures un tempļa darbu! Tas Kungs ir teicis: „Lai Mana tempļa darbs, un visi darbi, ko Es esmu jums nolīcis, tiktu turpināti un netiktu pārtraukti; un lai jūsu uzcītība, un jūsu neatlaidība, un pacietība, un jūsu darbi tiek dubultoti, jūs nekādā ziņā nezaudēsīt savu algu — saka Pulku Kungs.” (M&D 127:4.)

Es mudinu jūs turpināt savus centienus pravieša Džozefa Smita vārdiem: „Brāļi, vai mēs neturpināsim šo diženo lietu? Ejiet uz priekšu, un nevis atpakaļ. Drosmi, brāļi; un uz priekšu, uz uzvaru! Lai jūs sirdis priecājas un ir ārkārtīgi liksmas. Lai zeme izplūst dziedāšanā. Lai mirušie teic himnas ķēniņam Imanuēlam, kurš tika ordinēts, pirms pasaule bija, kurš padarīs mūs spējīgus atpestīt tos no viņu cietuma; jo cietumniekiem ir jātiek brīviem.” (M&D 128:22.)

Es mīlu šo darbu. Es zinu, ka Tas Kungs nodrošinās visu, kas nepieciešams, lai to paveiktu, ja vien mēs uzticīgi darīsim savu daļu. Lai Tas Kungs svētī ikvienu no mums, kad mēs sniedzam savu pie nesumu šajā dižajā darbā, kas mums jāpaveic mūsu dienās!¹³

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Padomā par pirmo teikumu 1. sadaļā. Kā tempļa priekšrakstu veikšana ir palīdzējusi tev tuvoties Dievam? Kas no šajā sadaļā ietvertās informācijas var palīdzēt tev izskaidrot tempļa nozīmi kādam, kurš to vēl neizprot?
- Kā tev ir nākusi par svētību ģimenes vēstures izpēte un tempļa darbs? (Skat. 2. sadaļu.) Kā mēs varam iesaistīt šajā svarīgajā darbā mūsu bērnus un citus ģimenes locekļus?
- Pārskatot prezidenta Hantera mācības 3. sadaļā, padomā par to nozīmi, kādu Tas Kungs piedēvē ģimenes vēstures un tempļa darbam. Kā ģimenes vēstures un tempļa darbs tiek paātrināts? Kā mēs varētu vēl vairāk iesaistīties šajā darbā?

Saistītās rakstvietas

Jesajas 42:6–7; Maleahija 3:23–24; 1. Pētera 3:18–20; 4:6; M&D 2; 110:12–15; 124:28–30; 128:15–18; 138:57–59.

Ieteikums studijām

Lai attiecinātu pravieša vārdus uz sevi, padomā par to, kā viņa mācības attiecas uz tevi (skat. *Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 170. lpp.). Studējot, tu varētu pavaicāt sev, kā šīs mācības var palīdzēt tikt galā ar tavām bažām, jautājumiem un dzīves grūtībām.

Atsauces

1. Skat. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994. g.), 186. lpp.
2. Skat. Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011. g.), 16.–18. lpp.
3. Ričarda A. Hantera nepublicētais manuskripts.
4. Citāts no Knowles, *Howard W. Hunter*, 192. lpp.
5. „We Have a Work to Do”, *Ensign*, 1995. g. mar., 64. lpp.
6. „The Great Symbol of Our Membership”, *Ensign*, 1994. g. okt., 2. lpp.
7. „A Temple-Motivated People”, *Ensign*, 1995. g. feb., 2. lpp.
8. „Elijah the Prophet”, *Ensign*, 1971. g. dec., 71. lpp.
9. „A Temple-Motivated People”, 2. un 4. lpp.
10. „A Temple-Motivated People”, 4.–5. lpp.
11. „We Have a Work to Do”, 65. lpp.
12. Citāts no Baunīfulas Jūtas tempļa iesvētīšanas lūgšanas, kas publicēta rakstā „„Magnificent Edifice” Consecrated to [the] Lord”, *Church News*, 1995. g. 14. jan., 4. lpp.
13. „We Have a Work to Do”, 64.–65. lpp.

„To darait Mani pieminēdami!” (Lūkas 22:19.)

Tā Kunga Svētais Vakarēdiens

„Kad [Jēzus] ņēma maizi un lauza to, un ņēma kausu, un svētīja to, Viņš parādīja, ka Viņš ir Dieva jērs, kurš dāvās garīgu barību un mūžīgo glābšanu.”

No Hovarda V. Hantera dzīves

Hovardu V. Hanteru audzināja aktīva pēdējo dienu svēto māte un krietns tēvs, kurš nebija Baznīcas loceklis. Viņa tēvs neiebilda pret ģimenes iesaistīšanos Baznīcas dzīvē (viņi pat laiku pa laikam kopīgi apmeklēja dievkalpojumu), taču viņš nevēlējās, lai viņa bērni tiktu kristīti astoņu gadu vecumā. Viņam šķita, ka tiem vajadzētu pieņemt šo lēmumu, kad būs paaugušies. Tā kā, sasniedzot 12 gadu vecumu, Hovards vēl nebija kristīts, viņš nevarēja saņemt Ārona priesterību un tikt ordinēts par diakonu. Kaut arī Hovards varēja piedalīties citos jauno vīriešu pasākumos, viņš bija ļoti vilies, ka nevar kopā ar tiem pasniegt Svēto Vakarēdienu.

„Svētā Vakarēdiena sanāksmēs es sēdēju līdzās citiem zēniem,” viņš atminējās. „Kad pienāca laiks pasniegt Svēto Vakarēdienu, es sagumu savā krēslā. Es jutos tik atstumts. Es gribēju pasniegt Svēto Vakarēdienu, bet nedrīkstēju, jo nebiju kristīts.”¹

Gandrīz piecus mēnešus pēc savas 12. dzimšanas dienas Hovards pārliecināja tēvu, lai tas ļauj viņam kristīties. Drīz pēc tam viņš tika ordinēts par diakonu. „Es atceros pirmo reizi, kad pasniedzu Svēto Vakarēdienu,” viņš teica. „Es biju izbijies, bet tajā pašā laikā dziļi savīļņots par šo privilēģiju. Pēc sanāksmes bīskaps uzteica mani par to, kā biju izturējies.”²

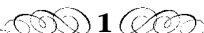
Kad Hovards V. Hanteris tika aicināts par apustuli, viņš regulāri kopā ar pārējiem Augstākajiem pilnvarotajiem piedalījās Svētā Vakarēdiena priekšrakstā Soltleiksitijas templī. Elders Deivids B. Heits, kurš kopā ar elderu Hanteru kalpoja Divpadsmito kvorumā, aprakstīja, kā viņš svētīja Vakarēdienu:

„Es vēlētos, kaut Ārona priesterības pušiem visā Baznīcā būtu tāda pati iespēja dzirdēt, kā elders Hovards V. Hanteris svētī Vakarēdienu, kā mums, templī. Viņš tik tiešām ir īpašs Kristus liecinieks. Klausoties, kā viņš lūdz, lai Debesu Tēvs svētī Vakarēdienu, es jūtu, cik dziļš garīgums piemīt viņa dvēselei. Katrs viņa vārds ir skaidrs un jēgpilns. Viņš nekad neko nesasteidz. Vēršoties pie mūsu Debesu Tēva, viņš kalpo par visu apustuļu runasvīru.”³

Iepriekšminētajos stāstos atspoguļojas godbijība, ar kādu prezidents Hanteris visu savu mūžu attiecās pret Kristus Izpirkšanas upura svētajiem simboliem.

Kā parāda šajā nodaļā ietvertās mācības — prezidents Hanteris centās izskaidrot Baznīcas locekļiem Svētā Vakarēdiena nozīmi, parādot tā saistību ar senajiem Pashā svētkiem un sniedzot pārskatu par to, kā Glābējs ieviesa šo priekšrakstu, ieturēdams Pashā mielastu ar Saviem mācekļiem.

Hovarda V. Hantera mācības

Pashā svētki liecina, ka nāvei nav paliekošas varas pār mums.

[Pashā svētki] ir senākie jūdu svētki, kuros tiek pieminēti notikumi, kas risinājās pirms tradicionālā Mozus likuma ieviešanas. Tie atgādina par Israēla bērnu atgriešanos apsolutajā zemē un par lielajām grūtībām, ar ko viņi saskārās pirms tam, dzīvojot Ēģiptē. [Šajos svētkos] tiek atzīmēta atbrīvošanās no pakļautības un brīvības atgūšana. Tie ir Vecās Derības pavasara svētki, kad dabā viss atmostas, lai dzīvotu, augtu un nestu augļus.

Pashā svētki ir saistīti ar kristiešu Lieldienu svinībām. . . . Pashā svētki [un Lieldienas] liecina par dižo dāvanu, ko mums deva Dievs, un par upuri, ko tas prasīja. Abas šīs dižās atceres dienas apliecina, ka nāve ies mums secen, ka tai nav paliekošas varas pār mums un ka kaps negūs uzvaru.

Atbrīvojot Israēla bērnus no Ēģiptes jūga, pats Jehova runāja ar Mozu no degoša krūma Sinaja kalnā, sakot:

„Vērodams esmu vērojis Manas tautas bēdas, kādas tai ir Ēģiptē. Viņas brēkšanu par tās uzraugiem Es esmu dzirdējis, jo Es zinu viņu ciešanas. . . .

Tagad ej, Es tevi sūtīšu pie faraona. Izved Manu tautu, Israēla bērnus, no Ēģiptes!” (2. Mozus 3:7, 10.)

Kaut arī faraona nepiekāpības dēļ pār Ēģipti nāca daudz sodību, „faraona sirds palika cieta, un viņš neatlaida Israēla bērnus”. (2. Mozus 9:35.)

Saņēmis faraona atteikumu, Tas Kungs teica: „Un mirs ikviens pirmdzimtais Ēģiptes zemē — no faraona, kas sēž uz sava troņa, pirmdzimtā līdz kalpones, kas aiz maltuves, pirmdzimtajam — un visu liellopu pirmajie.” (2. Mozus 11:5.)

Lai pasargātu Israēla bērnus no šīs pēdējās, visbriesmīgākās sodības, kas tika uzsūtīta ēģiptiešiem, Tas Kungs norādīja Mozum, lai katrs vīrs ņem nevainojamu jēru:

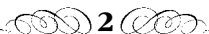
„Tad paņemiet no šīm asinīm un apziediet abus durvju stabus un palodu namiem, kuros jūs to ēdīsit.

Un ēdiet to gaļu tanī naktī, uz uguns ceptu, un ar neraudzētu maizi un rūgtām zālēm to ēdiet. . . .

Un šādi jūs to ēdiet: jūsu gurni lai ir apjozti un jūsu kājas apautas sandalēm, jūsu ceļaspieķi lai ir jūsu rokās; un steigšus to ēdiet; tas ir Tā Kunga Pashā. . . .

Un notiks, kad jūsu bērni jums prasīs: kas jums tā par kalpošanu, — tad atbildiet: tas ir Pashā upuris Tam Kungam, kas Israēla bērnu namiem aizgāja garām Ēģiptē.” (2. Mozus 12:7–8, 11, 26–27.)

Kad israēlieši bija izbēguši no faraona tvēriena un ēģiptiešu pirmdzimtie miruši, israēlieši beidzot pārgāja Jordānas upi. Rakstos ir minēts, ka pēc tam „Israēla bērni apmetās teltīs Gilgalā, un tie sarīkoja Pashā svētkus mēneša četrpadsmitajā dienā ap vakara laiku Jērikas līdzenumā”. (Jozuas 5:10.) Un tā visas ebreju ģimenes (tai skaitā arī Jāzeps, Marija un puisēns Jēzus) darīja gadu pēc gada.⁴

Tas Kungs ieviesa Svētā Vakarēdiena priekšrakstu Pashā svētku mielasta laikā.

Jāņa evaņģēlijā ir skaidrots, ka Pashā svētki kalpoja par nozīmīgiem atskaites brīžiem Kristus laicīgajā kalpošanā. Pirmajos Savas kalpošanas Pashā svētkos Jēzus darīja zināmu Savu misiju, šķīstīdams templi, izdzenot pa tā vārtiem naudas mijējus un dzīvnieku pārdevējus. Otrajos Pashā svētkos Jēzus parādīja Savu spēku, paveicot brīnumu ar maizi un zivīm. Tobrīd Kristus iepazīstināja visus ar simboliem, kuriem vēlāk augšistabā tika piedēvēta daudz ievērojamāka nozīme. „Es esmu dzīvības maize,” Viņš teica. „Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam.” (Jāņa 6:35.)

Protams, tieši Viņa pēdējā Pashā mielastā pilnībā atklājās šo seno svinību nozīme. Savas laicīgās kalpošanas pēdējā nedēļā Jēzus skaidri apzinājās, ko Viņam nozīmēs šie īpašie Pashā svētki. . . . Gaisā virmoja satraukums. Matejs raksta:

„Kad Jēzus bija pabeidzis visas šīs runas, tad Viņš sacīja Saviem mācekļiem:

„Jūs zināt, ka pēc divām dienām būs Pashā, un Cilvēka Dēls tiks nodots, lai Viņu krustā sistu.” (Mateja 26:1–2.)

Pilnībā apzinādamies, kas Viņu sagaida, Jēzus lūdza Pēterim un Jānim sarīkot Pashā mielastu. Viņš teica, lai tie pavaicā vietējā nama kungam: „Kur ir tā telpa, kur Es ar Saviem mācekļiem varu ēst Pashā jēru?” (Lūkas 22:11.)

Viņa vientulīgajai nāvei bija zināmā mērā jāatspoguļo Viņa vientulīgā piedzimšana. Lapsām bija alas un putniem — ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nebija kur nolikt Savu galvu ne Savas laicīgās dzīves pirmajā naktī, ne pēdējos brīžos [skat. Mateja 8:20].

Beidzot sagatavošanās Pashā mielastam, ievērojot gandrīz tūkstoš piecsimt gadu ilgās tradīcijas, bija galā. Jēzus piesēda kopā ar Saviem mācekļiem un pēc sendienu mielastā paredzētā upurjēra, maizes un vīna baudīšanas pavēra tiem jaunu, svētāku izpratni par šo seno Dieva svētību.

„Kad Viņš ņēma maizi un lauza to, un ņēma kausu, un svētīja to, Viņš parādīja, ka Viņš ir Dieva jērs.”

Viņš paņēma vienu no plakanajiem, apaļajiem neraudzētās maizes plāceņiem, svētīja to, salauza gabaliņos un izdalīja apustuļiem, sacīdams: „Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota. To darait Mani pieminēdami!” (Lūkas 22:19.)

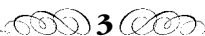
Kad tika pieliets kauss, viņš paņēma to un pateicies aicināja tos dzert, sacīdams: „Šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs, kas par jums top izlietas.” (Lūkas 22:20.) Runājot par to, Pāvils teica: „Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk.” (1. korintiešiem 11:26.)

Maizei un vīnam, nevis dzīvniekiem un augiem, bija jākļūst par diženā Jēra miesas un asins simboliem, ko godbijībā ēst un dzert, mūžīgi pieminot Viņu.

Tik vienkārši, bet reizē iespaidīgi Glābējs ieviesa priekšrakstu, kas tagad zināms kā Tā Kunga Svētais Vakarēdiens. Ar Savām ciešanām Ģetzemanē, upuri Golgātā un Augšāmcelšanos no kapa, dārzā, Jēzus piepildīja sendienu likumu un ieviesa jaunu Atklāšanas laikmetu, balstītu uz augstāku, svētāku upurēšanas likuma izpratni. No cilvēkiem vairs netika prasīts upurēt savu ganāmpulku pirmdzimtos jērus, jo Dieva Pirmdzimtais bija nācis, lai dāvātu Sevi kā „bezgalīgu un mūžīgu upuri”.

Tajā tad arī ir ietverts Izpirkšanas un Augšāmcelšanās diženums, ka caur bezgalīgu upuri mums tiek dāvāta ne vien glābšana no nāves, bet arī mūžīgā dzīve.⁵

Cik iederīgi, ka Jēzus ieviesa šīs jaunās aizsardzības derības simbolus — Savas paša miesas un asins simbolus —, ievērojot senās aizsardzības derības [Pashā maltītes] priekšrakstu! Kad Viņš ņēma maizi un lauza to, un ņēma kausu, un svētīja to, Viņš parādīja, ka Viņš *ir* Dieva jērs, kurš dāvās garīgu barību un mūžīgo glābšanu.⁶

Dalība Svētā Vakarēdiena priekšrakstā sniedz iespēju izvērtēt savu dzīvi un atjaunot savas derības.

Nesen . . . man [bija] tas gods apmeklēt Svētā Vakarēdiena sanāksmi mūsu pašu bīskapijā. . . . Kamēr priesteri sagatavoja Vakarēdienu, mēs kopīgi dziedājām:

*„Dievs Tēvs, esi labvēlīgs!
Mūsu lūgšanas uzklausi,
Kad mums maize, ūdens šis
Kristus Vārdā svētīts tiks!”*

[*Garīgās dziesmas*, nr. 102.]

Priesteris nometās uz ceļiem pie lauztās maizes un lūdza: „Lai viņi varētu ēst, atceroties Tava Dēla miesu, un liecināt Tev, ak Dievs, Mūžīgais Tēvs, ka viņi ir ar mieru pieņemt Tava Dēla Vārdu un vienmēr atcerēties Viņu, un pildīt Viņa baušļus.” (M&D 20:77.) Diakoni izklīda pa zāli, lai pienestu lauzto maizi. Viens no viņiem pienāca

pie mūsu rindas un turēja sudraba trauku, kamēr es ņēmu maizi. Tad es pieturēju trauku, lai māsa Hantere varētu paņemt maizi, un viņa, savukārt, pasniedza to blakus sēdošajam. Tādējādi trauks turpināja ceļot pa rindu, lai katrs varētu paņemt un padot tālāk.

Es aizdomājos par notikumiem, kas norisinājās pirms gandrīz divtūkstoš gadiem, tovarak, kad Jēzus tika nodots. . . . Tā Kunga Svētais Vakarēdiens [tika] iedibināts, lai aizstātu [dzīvnieku] upurēšanu un atgādinātu visiem, kuri to pieņem, ka Viņš tik tiešām ir piensies upuri to labā, kā arī kalpotu par papildu atgādinājumu derībām, ko tie slēguši, solot sekot Viņam, turēt Viņa baušļus un palikt uzticīgiem līdz pat beigām.

Domājot par to, man prātā ienāca Pāvila vēstulē izteiktais brīdinājums baznīcai Korintā. Viņš rakstīja: „Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un asinīm.

Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera.

Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu.” (1. korintiešiem 11:27–29.)

Es jutu satraukumu. Es vaicāju sev: „Vai es lieku Dievu augstāk par visu citu un ievēroju visus Viņa baušļus?” Tad sekoja pārdomas un apņemšanās. Slēdzot derību ar To Kungu — vienmēr ievērot Viņa baušļus —, mēs uzņemamies nopietnas saistības, un arī šo derību atjaunošana, pieņemot Svēto Vakarēdienu, ir tikpat saistoša. Svētsvinīgiem pārdomu brīžiem Vakarēdiena pienešanas laikā ir liela nozīme. Tie ir pašizziņas, pašanalīzes un sevis izvērtēšanas brīži, kad varam gremdēties pārdomās un pieņemt lēmumus.

Tobrīd otrs priesteris, nometies ceļos pie galda, lūdza, lai visi, kuri dzer, „varētu [to] darīt, atceroties Tava Dēla asinis, kas tika izlietas par viņiem, . . . ka tie vienmēr Viņu atcerēsies, lai Viņa Gars varētu būt ar viņiem”. (M&D 20:79.)

Rāmo meditāciju un klusumu pārtrauca vienīgi kāda mazuliša balstiņa, bet viņa māte viņu ātri apklusināja. Lai gan ik skaņa, kas pārtrauc šo svēto priekšrakstu, šķiet neiederīga, Tam Kungam pavisam noteikti nav iebildumu pret mazuliša brēcieniem. Arī Viņu

pašu laicīgās dzīves sākumā, kas iesākās Bētleme un noslēdzās pie krusta Golgātā, tika aijājusi mīloša māte.

Jaunie vīrieši noslēdza Svētā Vakarēdiena pienešanu. Tad sekoja pamudinājumi un pamācības, noslēguma dziesma un lūgšana, un svētais brīdis, kad visas laicīgās rūpes gaist, bija galā [skat. „Klusā lūgšana”, *Garīgās dziesmas*, nr. 83]. Mājupceļā . . . man prātā ienāca kāda doma: cik gan brīnišķīgi būtu, ja visi cilvēki izprastu kristību nozīmi un vēlētos tikt kristīti, ja visi vēlētos ievērot derību, kas tiek slēgta, veicot šo priekšrakstu, — kalpot Tam Kungam un ievērot Viņa baušļus — un ja visi vēlētos sabata dienā pieņemt Svēto Vakarēdienu, lai atjaunotu šo derību — kalpot Viņam un palikt uzticīgi līdz beigām! . . .

Svētā Vakarēdiena sanāksmes apmeklējums un Vakarēdiena pieņemšana bija darījusi manu dienu daudz jēgpilnāku, un man šķita, ka tagad es daudz labāk saprotu, kādēļ Tas Kungs ir teicis: „Un lai tu varētu pilnīgāk turēt sevi pasaules neaptraipītu, tev ir jāiet lūgšanas namā un jāpienes savi Svētie Vakarēdieni Manā svētajā dienā;

jo patiesi, šī ir diena, kas tev nolikta, lai tu atpūstos no saviem darbiem un lai veltītu savas lūgšanas Visuaugstākajam.” (M&D 59:9–10.)⁷

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Pārskati prezidenta Hantera mācības par Pashā svētkiem senajā Izraēlā (skat. 1. sadaļu). Ko mēs varam mācīties no Pashā svētku svinībām? Kā Pashā svētki ir saistīti ar Lieldienu svinībām?
- Pārskati prezidenta Hantera stāstu par to, kā Glābējs ieviesa Svēto Vakarēdienu (skat. 2. sadaļu). Kāda tam ir nozīme tavā dzīvē? Kādēļ var teikt, ka Svētais Vakarēdiens ir mūsu „aizsardzības derība”?
- Kā tevi iespaido prezidenta Hantera stāsts par Svētā Vakarēdiena pieņemšanu 3. sadaļā? Ko mēs varam mācīties no šī stāsta, lai turpmāk daudz jēgpilnāk pieņemtu Svēto Vakarēdienu? Kā Svētā Vakarēdiena pieņemšana ir nākusi tev par svētību?

Saistītās rakstvietas

1. korintiešiem 5:7–8; 11:23–29; 3. Nefija 18:3–14; 20:8–9; Moronija 6:5–6; M&D 20:75–79; 27:1–2.

Ieteikumi skolotājam

„Mācot evaņģēliju, mums vajadzētu pazemīgi atzīt, ka patiesībā īstenais skolotājs ir Svētais Gars. Mums ir tas gods kalpot par instrumentiem, caur ko Svētais Gars var mācīt, liecināt, mierināt un iedvesmot.” (*Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 41. lpp.)

Atsauces

1. Citāts no Gerry Avant, „Elder Hunter — Packed Away Musician’s Career for Marriage”, *Church News*, 1985. gada 19. maijs, 4. lpp.
2. Citāts no J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, *Church News*, 1974. g. 16. nov., 4. lpp.
3. David B. Haight, „The Sacrament”, *Ensign*, 1983. g. maijs, 13. lpp.
4. „Christ, Our Passover”, *Ensign*, 1985. g. maijs, 17.–18. lpp.
5. „Christ, Our Passover”, 18.–19. lpp.
6. „His Final Hours”, *Ensign*, 1974. g. maijs, 18. lpp.
7. „Thoughts on the Sacrament”, *Ensign*, 1977. g. maijs, 24.–25. lpp.

„Templī mēs saņemam augstākos priekšrakstus, kas pieejami vīriešiem un sievietēm, — vīru un sievu saistīšanu kopā uz mūžību.”

Laulība — mūžīga partnerība

*„Dzīves dižākā partnerība ir laulībā — attiecībās,
kurām ir ilgstoša un mūžīga nozīme.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

Kad Hovards V. Hanteris bija 20 gadus vecs, Baznīcas deju pasākumā Losandželosā, Kalifornijas štatā, viņš satika Klēru Džefsu, kas bija atnākusi uz pasākumu kopā ar vienu no viņa draugiem. Pēc dežām daži jaunie pieaugušie devās pastaigā gar okeānu. Hovards pazaudēja savu kaklasaiti, un Klēra pieteicās kopā ar viņu pludmalē palīdzēt to atrast. Vēlāk Hovards teica: „Nākamajā reizē es gāju kopā ar Klēru, un [mans draugs] devās kopā ar kādu citu.”¹

Nākamajā gadā viņi sāka nopietni satikties, un gandrīz trīs gadus pēc iepazīšanās, kādā pavasara vakarā, Hovards aizveda Klēru uz skaistu vietu, no kurienes bija redzams okeāns. „Mēs [vērojām], kā Klusā okeāna viļņi veļas un sitas pret akmeņiem pilnmēness gaismā,” viņš rakstīja. Tajā vakarā Hovards izteica bildinājumu, un Klēra piekrita. „Tajā vakarā mēs pārrunājām savus plānus,” viņš teica, „[un] pieņēmām daudzus lēmumus un dažas nelokāmas apņemšanās attiecībā uz mūsu dzīvi.”²

Hovards un Klēra salaulājās Soltleikas templī 1931. gada 10. jūnijā. Turpmāko 52 gadu laikā viņu mīlestība kļuva dziļāka, kad viņi audzināja savus dēlus, kalpoja Baznīcā un stājās pretī grūtībām ar ticību.

Viņu ģimenē labi varēja saskatīt pāra laimi. Viņu vecākais mazdēls Roberts Hanteris teica: „Domājot par vectēvu Hanteru, man prātā vairāk par visu citu nāk mīloša vīra piemērs. . . . Starp viņiem tiešām varēja sajust mīlestības pilnu saikni.”³

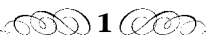
Prezidenta Hantera mīlestību pret savu sievu īpaši bija redzama, kad viņš rūpējās par viņu pēdējos desmit viņas dzīves gadus, kuros viņa pieredzēja nopietnas veselības problēmas. Kad 1983. gada 9. oktobrī Klēra aizgāja aizsaulē, prezidentam Hanteram tas bija

„liels trieciens”.⁴ Viņš rakstīja, ka dienā, kad viņa nomira, atgriezoties mājās, „māja šķīta tik auksta, un, staigājot pa to, viss man atgādināja viņu”.⁵

Pēc septiņiem vientulības gadiem 1990. gada aprīlī prezidents Hanterš apprecēja Inisu Stentoni. Prezidents Gordons B. Hinklijs izpildīja ceremoniju Soltleikas templī. Prezidentam Hanteram Inisa bija liels mierinājuma un spēka avots, kad viņš kalpoja par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu un Baznīcas prezidentu. Viņa pavadīja viņu daudzos ceļojumus, lai satiktu svētos visā pasaulē.

Elders Džeimss E. Fausts, Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, stāstīja, kāda svētība Inisa bija prezidentam Hanteram: „Pēc [Klēras] nāves sekoja vairāki vientulības gadi, kamēr viņš apprecēja Inisu. Kopā viņi ir dalījušies tik daudzās laimīgās atmiņās un pieredzēs.” Pēc tam, uzrunājot māsu Hanteru, viņš teica: „Mēs esam neizsakāmi pateicīgi tev, Inisa, par tavu pārniecību, mīlestību, ziedošanos un rūpēm par viņu. Tu atgriezī mirdzumu viņa acīs un prieku viņa dzīves un kalpošanas pēdējos gados.”⁶

Hovarda V. Hantera mācības

Laulība starp vīrieti un sievieti ir Dieva noteikta, un tai ir jābūt mūžīgai.

Tas Kungs ir noteicis mums laulības. Viņš sacīja: „Tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies pie savas sievas; un šie divi būs viena miesa” (Mateja 19:5).⁷

Dzīves dižākā partnerība ir laulībā — attiecībās, kurām ir ilgstoša un mūžīga nozīme.⁸

Zinot pestīšanas ieceri, vīrietis, kurš ir priesterības nesējs, raugās uz laulību kā uz svētu privilēģiju un pienākumu. Ne vīrietim, ne sievietei nav labi būt vienam. Vīrietis bez sievietes nav pilnīgs. Nedz arī viņi viens bez otra ir spējīgi piepildīt savas radīšanas mērķi (skat. 1. kor. 11:11; Mozus 3:18). Laulība starp vīrieti un sievieti ir Dieva noteikta (skat. M&D 49:15–17). Tikai caur jauno un mūžīgo laulības derību viņi var saņemt mūžīgo svētību pilnību (skat. M&D 131:1–4; 132:15–19).²

Laulību bieži dēvē par partnerību ar Dievu. Tas nav tikai simbols izteiciens. Ja šī partnerība saglabājas spēcīga un aktīva, vīrietis un sieviete mīlēs viens otru, tāpat kā viņi mīl Dievu, un viņu namā valdīs maigums un pieķeršanās, kas nesīs mūžīgu panākumus.¹⁰

Tas Kungs izpildīja pirmo laulību ceremoniju. Tā bija mūžīga laulība, jo, kad notika šī ceremonija, tāda vienība „laiks” nepastāvēja. Ceremonijā piedalījās pāris, kas nebija pakļauts nāvei; tādējādi šādos apstākļos šīm attiecībām netika noteikts beigu termiņš. Pēc Krišanas mūsu pirmie vecāki tika padzīti no Ēdenes dārza. Tad viņi tika pakļauti nāvei, taču viņiem bija apsoluta augšāmcelšanās. Nevienā brīdī viņiem netika sacīts, ka viņu mūžīgajai laulībai vajadzētu beigties.¹¹

Tempļi mēs saņemam augstākos priekšrakstus, kas pieejami vīriešiem un sievietēm, — vīru un sievu saistīšanu kopā uz mūžību. Mēs ceram, ka mūsu jaunie cilvēki nesamierināsies ar ko citu, kā vien tempļa laulību.¹²

Tempļa laulības, tāpat kā kristīšanās, ir Tā Kunga pavēle. Tāpat kā kristīšanās ir nepieciešama mūsu iekļūšanai Baznīcā, tieši tāpat tempļa laulības ir nepieciešamas mūsu paaugstināšanai Dieva klātbūtnē. Tā ir daļa no mūsu likteņa. Bez tās mēs nevaram sasniegt mūsu augstākos mērķus. Nesamierinieties ar ko mazāku.

Jūs nepieņemtū pasaulīgu kristīšanās veidu, vai ne? Dievam ir Savs kristīšanās veids — ar iegremdēšanu, ko veic pilnvarots pārstāvis. Tad vai jūs pieņemtū pasaulīgo laulību veidu? Viņam ir arī Savs laulību veids — tā ir tempļa laulība.¹³

Es lūdzu, lai Tas Kungs mūs svētītu ar izpratni par mūsu pastāvēšanas nolūku un to, kas mums ir jādara, lai atrastu ceļu uz paaugstināšanu un mūžīgo dzīvi. Daļa no mūžīgās ieceres ir laulība, kuru mēs uzskatām par svētu. Ja mēs esam gatavi paklausīt, priekšraksti kļūst saistoši uz mūžību. Cik brīnišķīgi ir iegūt šo izpratni, ka mums ir atklātas šīs patiesās mācības!¹⁴

2

Pieņemot lēmumu, ar ko precēties, esiet pacietīgi, saglabāriet ticību un palieciet cienīgi saņemot dievišķu palīdzību.

Es domāju, ka vislielākais lēmums, kas jums ir jāpieņem, . . . ir lēmums, kas veidos jūsu dzīvi mūžības perspektīvā, un tās ir jūsu laulības. Es esmu pārliecināts, jūs man piekritīsiet, ka tas būs daudz svarīgāk par visu citu, ko darāt savā dzīvē, jo jūsu darbs un jūsu profesija vai nodarbošanās ne tuvu nav tik svarīga kā mūžīgās vērtības. . . . [Lēmums par laulību] ietekmēs jūs visu mūžību; tas jūs ietekmēs arī, kamēr dzīvojat šeit, uz Zemes.¹⁵

Neveidojiet . . . attiecības bez pienācīgas apdomības un iedvesmas. Šajā jautājumā ar lūgšanām tiecieties pēc Tā Kunga palīdzības. Palieciet cienīgi saņemot dievišķu palīdzību.¹⁶

Daudzi no jums . . . uztraucas par uzmanības izrādīšanu, laulībām un ģimenes dzīves uzsākšanu. Visticamāk, jūs neatradīsiet sava nākamā vīra vai sievas vārdu Nefija vīzijā vai Jāņa atklāsmes grāmatā; jums, visticamāk, to nepateiks eņģelis vai pat jūsu bīskaps. Daži darbi jums jāpaveic pašiem. Esiet ticīgi un paklausīgi, un svētības sekos. Centieties būt pacietīgi. Neļaujiet tam, kā jums nav, liegt saskatīt to, kas jums ir. Ja jūs pārāk uztraucaties par laulību, tas var pašā būtībā iznīcināt pat iespēju laulāties. Dzīvojiet pilnvērtīgi un uzticīgi vienatnē, pirms jūs pārņēmt vēlme dzīvot laulībā divatā.¹⁷

Gaidot apsolutās svētības, cilvēkam nevajadzētu pārstāt rīkoties, jo, pārstājot virzīties uz priekšu, zināmā mērā jūs regresējat. Dedzīgi nododieties labām lietām, tajā skaitā, pašattīstībai.¹⁸

3

Cienīgiem indivīdiem, kuri nav precējušies, nebūs liegta neviena svētība.

Ši ir Jēzus Kristus baznīca, nevis laulāto vai neprecēto, vai kādas citas grupas baznīca. Evaņģēlijs, kuru sludinām, ir Jēzus Kristus evaņģēlijs, kas ietver visus glābšanas priekšrakstus un derības, kas nepieciešamas, lai glābtu un paaugstinātu katru cilvēku, kurš ir gatavs pieņemt Kristu un ievērot tos baušļus, kurus ir devis Viņš un mūsu Tēvs Debesīs.¹⁹

„Gaidot apsoltās svētības, . . . dedzīgi nododieties labām lietām, tajā skaitā, pašattīstībai.”

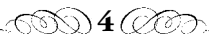
Nevienam cienīgam indivīdam netiks liegta neviena svētība, tostarp mūžīgā laulība un mūžīgā ģimene. Lai arī dažiem šīs svētības saņemšanai būs nepieciešams ilgāks laiks — iespējams, tas nenotiks šīs mirstīgās dzīves laikā, — tā netiks liegta. . . .

Tagad atļaujiet man jums sniegt padomu un mīlestības vārdus.

Jums, *neprecētie vīrieši*: neatsakieties no laulības tādēļ, ka jums nav nevainojama karjera un finansiālais stāvoklis. . . . Atcerieties, ka jums kā priesterības nesējiem ir pienākums uzņemties vadību mūžīgās pārinieces meklējumos.

Jums, *neprecētās sievietes*: Dieva pravieši vienmēr ir apsolijuši, ka Tas Kungs domā par jums; ja jūs būsiet uzticīgas, jums būs *visas* svētības. Būt neprecētai un bez ģimenes šajā dzīvē ir islaicīgs stāvoklis, un mūžība ir ilgs laiks. Prezidents Bensons ir mums atgādinājis, ka „tikai cilvēkam laiks ir uzskaitīts. Dievs redz jūsu mūžīgo perspektīvu”. (*Ensign*, 1988. g. marts, 97. lpp.) Piepildiet savu dzīvi ar cienīgiem, jēgpilniem darbiem.

Tiem no jums, kuri ir *šķirušies*: neļaujiet vilšanās vai neveiksmes sajūtai aizēnot jūsu uzskatus par laulību vai dzīvi. Nezaudējiet ticību laulībai vai neļaujiet rūgtumam saēst jūsu dvēseli un iznīcināt jūs vai tos, kuras mīlat vai esat mīlējuši.²⁰

Lai laulība būtu veiksmīga, mums no visa spēka jācenšas dzīvot atbilstoši evaņģēlija principiem.

[Laulības attiecības] . . . var apgūt. Tās panākumus nosaka mūsu apzinīgie pūliņi, nevis instinkti. Motivējošo spēku rada laipnība, patiesa pieķeršanās un domas par otra laimi un labklājību.

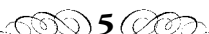
Pirms laulības mēs skatījāmies uz dzīvi no sava skatupunkta, taču, pārkāpjot šo sliekšni, mēs sākām to apsvērt arī no otra cilvēka redzējuma. Lai paustu drošību un mīlestību, ir jāupurējas un jāpielāgojas.

Bieži ir teikts, ka laimīga un veiksmīga laulība nebalstās tik daudz uz pareizā cilvēka apprecēšanu, bet gan — *pašam ir jābūt pareizam cilvēkam*. Statistika, kas apliecina augsto šķiršanās rādītāju, varētu liecināt par nepareizu partneru izvēli. Ja viņi būtu apprecējušies ar citiem cilvēkiem, konkrētā problēma varētu nebūt, taču tās vietā noteikti nāktu cita problēma. Gudra partnera izvēle ir liels ieguldījums veiksmīgā laulībā, tomēr apzinīgie centieni pildīt savu daļu ir būtiskākā atslēga uz panākumiem.²¹

Lai gan tā ir patiesība, ka cienīgi pāri saņems paaugstināšanu celestiālajā valstībā, katram vīrietim un sievietei, kas saistīti mūžīgajās attiecībās, individuāli jābūt šīs svētības cienīgiem.

Veiksmīgu laulību veidos cienīgs vīrietis un cienīga sieviete, kas abi individuāli ir kristīti ar ūdeni un Garu, kas individuāli devušies uz templi saņemt savu tempļa dāvinājumu; kas galvojuši savu uzticību Dievam un savam partnerim laulības derībā un kas individuāli ievērojuši savas derības, darot visu, ko Dievs sagaida no viņiem.²²

Dzīvošana atbilstoši evaņģēlija principiem rada laimīgu laulību. . . . Kad divi cilvēki var dzīvot atbilstoši evaņģēlija principiem, laulība var būt jauka, un tā var būt laimīga.²³

Vīriem un sievietēm kopā jāstrādā, lai stiprinātu laulības saites.

Žēlsirdība un pacietība pret nepilnībām

Lielākai daļai partneru ir nepilnības. . . . Ričards L. Evans reiz teica: „Iespējams, ikviens no mums varētu sadzīvot ar pilnīgiem cilvēkiem,

taču mūsu uzdevums ir sadzīvot ar nepilnīgiem cilvēkiem” [Richard Evans' *Quote Book* (1971), 165. lpp.]. Laulībā mēs saprotam, ka mums nav darīšana ar pilnīgiem cilvēkiem; mēs tiecamies pēc pilnības, un mēs veicam ceļu, kurā ceram atrast pilnību, taču mums ir jābūt izpratnei, jādara viss, ko varam, un jāpadara dzīve skaista. . . .

Bībele mums vēsta: „Žēlsirdība pacieš visu un ir laipna” (skat. 1. korintiešiem 13:4). Tāda mīlestība — mīlestība, kas netiek uztverta nenopietni, kuru nenosaka bauda un kas netiek aizmesta prom kā nevērtīgs plastmasas gabals, bet gan kas stājas pretī visām mazajām dzīves grūtībām roku rokā ar dzīvesbiedru, savienojot divas dvēseles vienā, — ir galējā cilvēka laimes izpausme.²⁴

Sirds vienotība

Neapšaubāmi, vislaimīgākās laulības ir tās, kur tavs aizvainojums ir mans aizvainojums, manas sāpes ir tavas sāpes, mana uzvara — tava uzvara, manas rūpes — tavas rūpes. Šajā pasaulē, kurā, šķiet, būtiskākais jautājums ir: „Kāds man no tā labums?”, sirds, dvēseles un miesas vienotība, šķiet, ir lielāks izaicinājums nekā jebkad agrāk. Pārāk daudz laulāto partneru savas otrās puses uztver kā īpašumu, ar kuru lepoties, nevis izjūt patiesas jūtas pret viņu.²⁵

Uzticība domās, vārdos un darbos

Vīrietis, kurš ir priesterības nesējs, izrāda pilnīgu uzticību savai sievai un nedod viņai iemeslu šaubīties par viņa uzticību. Vīram ir jāmil sava sieva no visas sirds un jāpieķeras viņai un nekam citam (skat. M&D 42:22–26). Prezidents Spensers V. Kimbals paskaidroja:

„Šie vārdi *nekam citam* izslēdz ikvienu un jebko. Vīra vai sievas dzīvē dzīvesbiedrs/e tad kļūst pārāks par visu, un ne sabiedriskā dzīvē, ne darbs, ne politika, ne kāda cita interese vai cilvēks, vai lieta nekad negūs priekšrocību pār dzīvesbiedru/i” (*The Miracle of Forgiveness*, Salt Lake City: Bookcraft, 1969, 250. lpp.).

Tas Kungs aizliedz un Viņa Baznīca nosoda visa veida un ikvienas intīmas attiecības ārpus laulībām. Neuzticība no vīra puses salauž viņa sievas sirdi un liek zaudēt viņas uzticību un viņa bērnu uzticību (skat. Jēkaba 2:35).

Esiet uzticīgi savām laulības derībām domās, vārdos un darbos. Pornogrāfija, flirtēšana un kaitīgas fantāzijas bojā cilvēka raksturu un

Kad vīrs un sieva „mīl viens otru tāpat, kā viņi mīl Dievu, . . . viņu namā valdīs maigums un pieķeršanās, kas nesīs mūžīgus panākumus”.

satiec laimīgas laulības pamatus. Tādējādi tiek iznīcināta vienotība un uzticība laulībā. Kas nekontrolē savas domas un tādējādi pārkāpj laulību savā sirdī, ja viņš nenozēlos grēkus, tam nebūs Gara, bet noliēs ticību un bīsies (skat. M&D 42:23; 63:16).²⁶

Maigums un cieņa intīmos jautājumos

Maigajās, intīmajās attiecībās starp vīru un sievu nedrīkst valdīt dominējoša vai necienīga uzvedība. Tā kā laulība ir Dieva noteikta, intīmas attiecības starp vīriem un sievietēm ir labas un godājamā Dieva acīs. Viņš ir pavēlējis, lai viņi kļūtu par vienu miesu, vairotos un piepildītu zemi (skat. Mozus 2:28; 3:24). Jums ir jāmīl sava sieva, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats ziedojoties viņas labā (skat. Efeziešiem 5:25–31).

Vadošajiem principiem intīmajās attiecībās starp vīru un sievu jābūt maigumam un cieņai — nekad savtīgumam. Abiem partneriem jābūt taktiskiem un iejūtīgiem pret otra vajadzībām un vēlmēm. Tas Kungs nosoda jebkādu valdonīgumu, nepiedienīgumu un nekontrolētu uzvedību intīmās attiecībās starp vīru un sievu.

Ikviens vīrietis, kurš fiziski vai garīgi ļaunprātīgi izmanto vai pazemo savu sievu, ir vainojams smagā grēkā, un tam nepieciešama patiesa un nopietna grēku nožēlošana. Atšķirības ir jārisina mīlestībā un laipnībā abpusējas samierināšanas garā. Vīrietim ar savu sievu vienmēr jārunā mīloši un laipni, izturoties pret viņu ar vislielāko cieņu. Laulība ir kā trausls zieds . . . un tas nemitīgi jāaprūpē ar mīlestības un pieķeršanās izpausmēm.²⁷

Uzmanīga ieklausīšanās

Uz daudzām problēmām ātri tiktu atrasta atbilde, un daudzas sarežģītas situācijas tiktu atrisinātas, ja mēs varētu saprast, ka dažkārt mums vienkārši vajag paklausīties. Skolā mēs apgūvām mācību saturu tad, kad klausījāmies, taču tas neizdevās, ja mēs nepievērsām uzmanību. Ja mēs nebūsim gatavi klausīties, laulībā būs pilnīgs izpratnes trūkums. . . . Protams, mums ir jārunā, taču mums ir jāieklausās citā viedoklī, lai gūtu pietiekamu izpratni gudra lēmuma pieņemšanai. Rūpīga ieklausīšanās bieži vien var visu vērst par labu.²⁸

Pašai dziedība

Draudzība, kas veidota uz savtīguma smiltīm, nevar būt ilgstoša. Laulības, kas balstītas tikai uz fizisko pievilcību un kam nav dziļākas mīlestības un uzticības pamata, nav ilgstošas.²⁹

Mēs ceram, ka jūs, kas esat precēti, atcerēsities tās mīlestības jūtas, kas aizveda līdz altārim Tā Kunga namā. Mūsu sirdis pārņem skumjas, uzzinot par daudziem gadījumiem, kad mīlestība ir pārvērtusies ledū vai kur savtīguma vai pārkāpumu dēļ aizmirst vai vieglprātīgi izturas pret laulības derībām, kas noslēgtas templī. Mēs lūdzam vīrus un sievas mīlēt un cienīt vienam otru. Patiesi, mūsu lielākā cerība ir, lai katra ģimene tiktu svētīta ar māti un tēvu, kuri izrāda mīlestību viens pret otru, ir cieņas pilni viens pret otru un kuri strādā kopā, lai stiprinātu laulības saites.³⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- 1. sadaļā prezidents Hanters uzsver, ka laulība ir Dieva noteikta un tai ir jābūt mūžīgai. Kā šīs zināšanas var ietekmēt jūsu attiecības ar dzīvesbiedru? Ko jums nozīmē, ka laulība ir „partnerība ar

Dievu”? Kā mēs varam palīdzēt bērniem un jauniešiem sagatavoties laulībām templī?

- Kādas ir jūsu domas un sajūtas, studējot prezidenta Hantera padomu, kā pieņemt lēmumu par dzīvesbiedra izvēli? (Skat. 2. sadaļu.)
- Kā prezidenta Hantera apsolījumi un padoms 3. sadaļā palīdz tiem, kas nav precēti? Kā mēs varam pielietot prezidenta Hantera vēstījumu, ka „šī ir Jēzus Kristus Baznīca, nevis precēto vai neprecēto baznīca”?
- Ko, jūsuprāt, prezidents Hanters domāja, sakot, ka laulības attiecības „var apgūt”? (Skat. 4. sadaļu.) Kad jūs esat redzējuši, ka dzīve saskaņā ar evaņģēlija principiem ir nesusi laimi laulībā? Ja esat precējušies, padomājiet par to, ko jūs varat darīt, lai pilnībā izrādītu savu mīlestību savam dzīvesbiedram.
- Pārdomājiet prezidenta Hantera padomu 5. sadaļā. Kā laulātie var kļūt vēl pacietīgāki pret otra nepilnībām? Kā laulātie var pilnīgot „sirds vienotību”? Kā laulātie var izrādīt uzticību savā laulībā — domās, vārdos un darbos?

Saistītās rakstvietas

1. Mozus 2:18, 21–24; Jēkaba gr. 2:27; 4. Nefija 1:11; M&D 42:22; Mozus 3:19–24; skat. arī „Ģimene — Vēstījums pasaulei”, *Ensign*, 2010. g. nov., 129. lpp.

Ieteikums studijām

„Tu visefektīvāk apgūsti evaņģēliju tad, kad tu tiec mācīts ar Svēto Garu. Vienmēr sāc savas evaņģēlija studijas ar lūgšanu, lai Svētais Gars palīdz tev mācīties” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2005], 18. lpp.).

Atsauces

1. Skat. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994. g.), 72. lpp.
2. Skat. Knowles, *Howard W. Hunter*, 79.–80. lpp.
3. Skat. Don L. Searle, „President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles”, *Ensign*, 1986. g. apr., 24.–25. lpp.
4. Gordon B. Hinckley, „A Prophet Polished and Refined”, *Ensign*, 1995. g. apr., 34. lpp.
5. Skat. Knowles, *Howard W. Hunter*, 270. lpp.; skat. arī 264., 267., 269. lpp.
6. James E. Faust, „Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, 1995. apr., 28. lpp.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, apkopojis Clyde J. Williams (1997. g.), 137. lpp.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130. lpp.
9. „Being a Righteous Husband and Father”, *Ensign*, 1994. g. nov., 49. lpp.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130. lpp.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 132. lpp.

12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130. lpp.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 131.–132. lpp.
14. „Divine Creation of Women” (uzruna Austrālijas apgabala konferencē, Adelaidē, Austrālijā, 1979. g. 30. nov.), 7, *Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija*.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 141.–142. lpp.
16. „The Church is for All People”, *Ensign*, 1989. g. jūn., 77. lpp.
17. „Fear Not, Little Flock” (uzruna Brigham Janga universitātē, 1989. g. 14. martā), 4; speeches.byu.edu.
18. „The Church is for All People”, 77. lpp.
19. „The Church is for All People”, 76. lpp.
20. „The Church is for All People”, 76.–77. lpp.
21. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 129.–130. lpp.
22. „The Church is for All People”, 76. lpp.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 137. lpp.
24. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 135.–136. lpp.
25. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 137. lpp.
26. „Being a Righteous Husband and Father”, 50. lpp.
27. „Being a Righteous Husband and Father”, 51. lpp.
28. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 129. lpp.
29. Skat. Conference Report, 1967. g. okt., 12. lpp.
30. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130. lpp.

Ģimene „ir pārāka par jebkuru citu dzīves interesi”.

Saglabāt un aizstāvēt ģimeni

„Dažkārt mājas ar tās rutīnas pienākumiem var šķist pavisam ikdienišķas, tomēr panākumiem tajā būtu jābūt lielākajam no mūsu mērķiem.”

No Hovarda V. Hantera dzīves

Hovards V. Hanteris uzauga mīlošā, strādīgā ģimenē, kur viņš no saviem vecākiem mācījās, ka laimīgu māju veidošana bieži pieprasa upurus. Neilgi pirms savām laulībām viņš nesa upuri, kas, viņaprāt, bija nepieciešams viņa topošās ģimenes labklājībai.

No agras jaunības Hovardam bija izteikta mīlestība pret mūziku. Vispirms viņš iemācījās spēlēt klavieres un vijoli un pēc tam pašmācību ceļā apguva daudzus citus instrumentus. Pusaudžu gados viņš izveidoja pats savu grupu „Hantera Crooners”, ar kuru uzstājās dejās un citos pasākumos Boizī, Aidaho štata apkārtnē. Kad viņš bija 19 gadus vecs, viņš kopā ar grupu noslēdza līgumu par divu mēnešu tūri Āzijā.¹

Gadu pēc atgriešanās no šīs tūres, viņš pārcēlās uz Dienvidkarolīnu, kur turpināja spēlēt dažādās grupās. Kalifornijā viņš satika arī Klēru Džefsu, kuru 1931. gada pavasarī bildināja. Četras dienas pirms abu kāzām Hovards spēlēja kopā ar savu grupu un pēc tam sapakoja savus instrumentus, un nekad vairs profesionāli neuzstājās. Spēlēt dejās un pasākumos bija „valdzinoši dažos aspektos”, viņš teica, „un es labi nopelnīju”, taču viņš jūta, ka dažas šī dzīvesveida daļas nebija savienojamas ar tādu dzīvi, kādu viņš iztēlojās savai ģimenei. „Šis lēmums manī atstāja daļēju tukšumu, [taču] to nekad nenožēloju,” pēc gadiem viņš teica.²

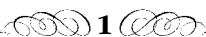
Hovards un Klēra tika svētīti ar trīs dēliem: Hovardu Viljamu (Billiju), Džonu un Ričardu. Viņiem par lielām bēdām Billijs nomira, vēl būdams zīdains. Kad Džons un Ričards auga, Hanteru ģimene veidoja ļoti ciešu ģimeni. Hovards bija noslogots savā jurista praksē

un Baznīcas aicinājumos, taču viņam un Klērai ģimene bija prioritāte. Ilgu laiku, pirms Baznīca nozīmēja pirmdienas vakarus par ģimenes mājvakariem, Hanteri šo vakaru bija atvēlējuši, lai mācītu evaņģēliju, stāstītu stāstus, spēlētu spēles un kopīgi kaut kur dotos. Zēni bieži saņēma uzdevumu — sagatavot stundas.

Hovardam kopā ar viņa dēliem veidojās kopīgas intereses, piemēram, vilcienu modeļu veidošana. Viņi būvēja vilcienus no komplektiem un veidoja sarežģītas dzelzceļu trases, kas stiprinātas pie finiera plāksnēm. Viņš atcerējās: „Viens no mūsu miļākajiem laika kavēkļiem bija doties uz dzelzceļa mezgliem, . . . netālu no Klusā okeāna dzelzceļa Alhambras stacijas, lai smeltos idejas mūsu dzelzceļa līniju savienojumiem un aprīkojumam.”³

Galu galā prezidenta un māsas Hanteru ģimene izauga līdz 18 mazbērniem. Papildus garākām tikšanās reizēm ar saviem bērniem un mazbērniem, bieži tikšanās ar prezidentu Hanteru notika „skrējienā” starp lidojumiem Baznīcas uzdevumu izpildīšanai Kalifornijas štatā. Ņemot vērā, ka Džons bieži veda savus bērnus uz lidostu, lai viņi satiktu savu vectēvu starp šiem lidojumiem, viņi dažkārt to dēvēja par „vectēvu, kurš dzīvo lidostā”.⁴

Hovarda V. Hantera mācības

Ģimene ir vissvarīgākā vienība sabiedrībā, Baznīcā un mūžībā.

Ģimene ir vissvarīgākā vienība laikā un mūžībā un ir pārāka par jebkuru citu dzīves interesi.⁵

Baznīcai ir pienākums un pilnvaras — saglabāt un aizstāvēt ģimeni kā sabiedrības pamatvienību. Paraugš ģimenes dzīvei, kas ieviests ilgu laiku pirms pasaules radīšanas, bērniem dod tiesības piedzimt un būt tēva un mātes, kas ir likumīgi laulāti vīrs un sieva, aprūpētiem. Būt par vecākiem, kur bērni tiek sveikti kā „Tā Kunga mantinieki”, ir svēts pienākums un privilēģija (Psalmi: 127:3).

Satraukta sabiedrība tagad sāk redzēt, ka ģimenes sairšana pasaulē nes tās nelaimes, par kurām brīdinājuši pravieši. Pasaulīgas padomes un apspriedes gūs panākumus tikai tad, kad definēs ģimeni tā, kā

Prezidents Hanters kopā ar saviem dēliem, mazbērniem un viņu ģimenēm 1994. gada 2. oktobrī, dienu pēc tam, kad viņš tika atbalstīts par Baznīcas prezidentu.

Tas Kungs ir to atklājis. „Ja Tas Kungs namu neuzceļ, tad darbojas velti” (Psalmi 127:1).⁶

Tiecoties pēc indivīdu un ģimeņu labklājības, ir svarīgi atcerēties, ka Baznīcas pamatvienība ir ģimene. Tomēr, domājot par ģimeni, mums ir jāatceras, ka pasaulē, kurā mēs dzīvojam, ģimene nav tikai tradicionāli pieņemta grupa, kas sastāv no tēva, mātes un bērniem. Ģimenes Baznīcā sastāv arī no [vīra un sievas] bez bērniem, vientuļiem vecākiem ar bērniem un neprecētiem pieaugušajiem, kas dzīvo vieni paši. . . . Ikvienai no šīm ģimenēm ir jāsaņem priesterības rūpes. Bieži tie, kam ir nepieciešamas vislielākās rūpes, ir ģimenes, kurās nav tradicionāla struktūra. Rūpīgi un apņēmības pilni mājskolotāji ir nepieciešami ikvienā namā. Nevienš nedrīkst palikt bez uzmanības.⁷

2

Vecāki ir partneri mājas dzīves vadīšanā, un viņiem ir stingrs pienākums aizsargāt un mīlēt savus bērnus.

Vecāku pienākumi ir vissvarīgākie. Mūsu pūliņu rezultātiem būs mūžīgas sekas, kas skars gan mūs, gan zēnus un meitenes, kurus audzinām. Ikvienam, kurš kļūst par māti vai tēvu, ir stingrs pienākums aizsargāt un mīlēt [savus] bērnus un palīdzēt viņiem atgriezties pie

Debesu Tēva. Visiem vecākiem ir jāsaprot, ka Tas Kungs neuzskatīs par nevainīgiem tos, kas atstāj novārtā šos pienākumus.⁸

Tēviem un mātēm ir liela atbildība cienīt tos bērnus, kuri ir uzticēti viņu aprūpei. . . . Salamana pamācībās mēs atrodam šo brīdinājumu vecākiem:

„Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis.” (Salamana pamācības 22:6.)

Vislabāko apmācību bērnam var dot viņa vecāku piemērs. Vecākiem ir jārāda tāds piemērs, kuram jaunie cilvēki var sekot. No mājām, kurās tiek mācīti taisnīgi principi, kurās valda mīlestība un cieņa citam pret citu, kur lūgšana ir daļa no ģimenes dzīves un kurā ir cieņa pret Dieva lietām, nāk liels spēks.⁹

Efektīva ģimenes vadība . . . pieprasa gan kvantitatīvu, gan kvalitatīvu laiku. Ģimenes mācīšanu un pārvaldību nevar atstāt . . . sabiedrības, skolas vai pat Baznīcas ziņā.¹⁰

Vīrietis, kuram ir priesterība, pret ģimeni izturas kā Dieva noteiktu. Ģimenes vadīšana ir jūsu svarīgākais un svētākais pienākums. . . .

Vīrietis, kas ir priesterības nesējs, vada savu ģimeni, lai tā līdzdarbotos Baznīcā, lai tā zinātu evaņģēliju un būtu derību un priekšrakstu aizsardzībā. Ja jūs vēlaties baudīt Tā Kunga svētības, jums vispirms jāsakārto savas mājas. Jūs kopā ar savu sievu nosakāt savu māju garīgo klimatu. Jūsu pirmais pienākums ir caur regulāru Svēto Rakstu studēšanu un ikdienas lūgšanām sakārtot savu garīgo dzīvi. Nostipriniet un godājiet savu priesterību un tempļa derības; mudiniet savu ģimeni darīt tāpat.¹¹

Vīrietim, kuram ir priesterība, ir godbijība pret mātes lomu. Mātēm ir dota svēta privilēģija „dzemdēt cilvēku dvēseles; jo tanī tiek .. Tēva darbs turpināts, lai Viņš varētu tikt godināts” (M&D 132:63).

. . . Priesterība nevar piepildīt savu nolūku, nedz arī Dieva nodomi var tikt piepildīti bez mūsu dzīvesbiedrēm. Mātes paveic darbu, kuru nevar priesterība. Par šo dzīvības dāvanu priesterībai vajadzētu būt bezgalīgai mīlestībai pret savu bērnu mātēm.

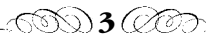
[Brāļi], godājiet savu sievu unikālo un dievišķi iecelto lomu kā mātei Israēlā un viņas īpašo spēju dzemdēt un uzaudzināt bērnus. Mums ir dievišķi dots bauslis — vairoties un piepildīt zemi, un audzināt

savus bērnus un mazbērnus gaismā un patiesībā (skat. Mozus 2:28; M&D 93:40). Kā mīloši vecāki, jūs dalāt rūpes par bērniem. Palīdziet viņai pārvaldīt māju un uzturēt to kārtībā. Palīdziet mācīt, sagatavot un disciplinēt jūsu bērnus.

Jums regulāri ir jāizrāda sava godbijība un cieņa pret savu sievu — viņai un bērniem. Patiesi, viens no labākajiem darbiem, ko tēvs var paveikt savu bērnu labā, ir mīlēt viņu māti.¹²

Vīrietis, kuram ir priesterība, atzīst savu sievu par partneri mājas un ģimenes vadīšanā ar pilnīgām zināšanām un pilnīgu līdzdalību visos ar to saistītos lēmumos. Ir nepieciešams, lai Baznīcā un mājās būtu prezidējoša amatpersona (skat. M&D 107:21). Saskaņā ar dievišķu norīkojumu, pienākums prezidēt mājās gulstas uz priesterības nesēju (skat. Mozus 4:22). Tas Kungs iecerēja sievu kā palīgu vīrietim (*palīgs* nozīmē vienlīdzīgs) — tas ir, kā vienlīdzīgu un nepieciešamu partneri pilnīgā partnerībā. Prezidēšana taisnīgumā liek vīram un sievai uzņemties līdzvērtīgu atbildību; kopā jūs darbojaties ar zināšanām un līdzdalību visos ģimenes jautājumos. Ja vīrietis ģimenes vadīšanā darbojas neatkarīgi vai neņemot vērā savas sievas domas un padomus, tad tā ir valdīšana netaisnīgumā.¹³

Mēs mudinām jūs, brāļi, atcerēties, ka priesterība ir vienīgi taisnīgas pilnvaras. Nopelniet savu bērnu cieņu un uzticēšanos ar mīlestības pilnām attiecībām. Taisnīgs tēvs aizsargā savus bērnus ar savu laiku un klātbūtni to sabiedriskajos, izglītības un garīgajos pasākumos un pienākumos. Mīlestības un pieķeršanās maigās izpausmes pret bērniem vienādā mērā ir gan tēva, gan mātes pienākums. Sakiet saviem bērniem, ka jūs tos mīlat.¹⁴

Mūsu mājām jābūt vietai, kurā valda mīlestība, lūgšanas un evaņģēlija mācīšana.

Mūsu mājās vienkārši jābūt mīlestībai, taisnīgumam un stingriem principiem. Mums jābūt pastāvīgai uzticībai pret laulību, bērniem un morāli. Mums jāgūst panākumi tajās jomās, kas nākamajai paaudzei ir visbūtiskākās.

Bez šaubām visstiprākās un visskaistākās mājas ir tās, kurās ikviens ir iejūtīgs pret citiem, cenšas kalpot citiem, cenšas dzīvot mājās saskaņā ar tiem principiem, kurus demonstrējam ārpus mājām.

Mums ir vairāk jācenšas dzīvot saskaņā ar evaņģēliju mūsu ģimenes lokā. Mūsu mājas ir pelnījušas visuzticīgāko apņemšanos. Bērnām ir tiesības mājās justies kā patvēruma ostā, vietā, kur viņš ir pasargāts no ār pasaules draudiem un ļaunuma. Lai apmierinātu šo vajadzību, ģimenei jābūt kā vienotam veselumam. Bērnām ir nepieciešami vecāki, kuri ir laimīgi attiecībās viens ar otru, kuri kopīgi strādā, lai izveidotu ideālu ģimenes kopdzīvi, kas mīl savus bērnus ar patiesu un nesavtīgu mīlestību un kas ziedojas ģimenes panākumu labā.¹⁵

Kad Baznīcā sākotnēji tika ieviesti ģimenes mājvakari kā tās oficiāla programma, Augstākais prezidijs teica: „Ja svētie paklausīs šim padomam [rīkot ģimenes mājvakarus], mēs apsolām lielas svētības. Pieaugs mīlestība mājās un paklausība vecākiem. Israēla jauniešu sirdīs stiprināsies ticība, un viņi gūs spēku cīnīties pret ļaunām ietekmēm un kārdinājumiem, kas viņus ielenc.” Mēs no jauna apstiprinām, ka tiem, kuri uzticīgi rīko ģimenes mājvakarus, būs īpašas svētības.

Pirmdienas vakarus ir jāatvēl ģimenes mājvakariem. Vietējiem vadītājiem ir jānodrošina, ka Baznīcas ēkas un teritorijas ir slēgtas, ka pirmdienu vakaros netiek plānoti bīskapijas vai staba pasākumi un ka nekas cits netraucē ģimenes mājvakaru rīkošanai.

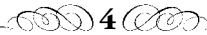
Galvenajam ģimenes mājvakara akcentam ir jābūt kopīgai evaņģēlija studēšanai. Mēs atgādinām, ka Tas Kungs ir brīdinājis vecākus mācīt saviem bērniem evaņģēliju, lūgt un ievērot Sabata dienu. Svētie Raksti ir vissvarīgākais avots, no kura mācīt bērniem evaņģēliju.¹⁶

Lūdziet Dievu visa ģimene kopā rītos un vakaros. Kādas lielas svētības ienāk bērnu dzīvē, kuri dzird, kā viņu vecāki lūdz To Kungu par viņu labklājību. Bez šaubām, tie bērni, kurus ietekmē šādi taisnīgi vecāki, būs labāk pasargāti no pretinieka ietekmes.¹⁷

Lai vecāki un bērni varētu labāk saprast cits citu, Baznīca ir izveidojusi plānu, kuru dēvē par „Ģimenes padomi”. Šo padomi sasauc un vada vecāki, un to apmeklē visi ģimenes locekļi. Tā stiprina ģimenes saites, apliecina bērniem, ka viņi „iederās”, un pārlicina viņus, ka vecākiem rūp viņu problēmas. Šī ģimenes sanāksme māca cieņu citam pret citu, mazina savtīgumu un uzsver Zelta likumu [skat. Mateja 7:12] mājās un to, ka jādzīvo tīra dzīve. Sanāksmē tiek mācīts, kā ģimenei pielūgt un lūgt, kā arī mācības par laipnību un godīgumu. Ģimenes problēma parasti ietekmē cilvēku tik ļoti, ka tās

patieso apmēru un nozīmi nav viegli noteikt, taču, kad ģimenes ir stipras un vienotas centienos kalpot Dievam un ievērot Viņa baušļus, daudzas mūsdienu problēmas pagaist.¹⁸

[Brāļi], izturieties nopietni pret savu pienākumu mācīt evaņģēliju savai ģimenei caur regulāriem ģimenes mājvakariem, ģimenes lūgšanām, svētbrīžiem un Svēto Rakstu lasīšanu, un citām iespējām mācīt. Īpaši uzsveriet sagatavošanos kalpošanai misijā un tempļa laulībām. Kā patriarhs mājās, izmantojiet savu priesterību, izpildot atbilstošus priekšrakstus savas ģimenes labā un dodot svētības savai sievai un bērniem. Neskaitot jūsu pašu glābšanu, brāļi, jums nekas nav tik svarīgs kā jūsu sievas un bērnu glābšana.¹⁹

Veiksmīgs vecāks ir tāds, kurš ir milējis, kurš ir upurējis, kurš ir rūpējies, mācījis un kalpojis bērna vajadzībām.

Augstākajiem pilnvarotajiem ir privilēģija satikt un iepazīt Baznīcas locekļus visā pasaulē, kuri pastāvīgi ir dzīvojuši cienījamu dzīvi un audzinājuši savas ģimenes evaņģēlija ietekmē. Šie svētie ir baudījuši lielas svētības un mierinājumu, ko var iegūt, atskatoties, kā vecākiem, vecvecākiem un vecvecvecākiem ilgstoši un veiksmīgi ir izdevies veikt savus pienākumus. Bez šaubām, to vēlētos ikviens no mums.

Tomēr Baznīcā un pasaulē ir daudz cilvēku, kas dzīvo ar vainas un mazvērtības sajūtu, jo kāds no viņu dēliem vai meitām ir aizklicduši jeb nomaldījušies no ganāmpulka. . . .

. . . Mēs apzināmies, ka rūpīgi vecāki dara visu, ko spēj, tomēr gandrīz visi ir pieļāvuši kļūdas. Ikviens cilvēks, kas iesaistās projektā „Vecāki”, ātri vien apzinās, ka ceļā būs daudz kļūdu. Protams, mūsu Debesu Tēvs, uzticēdamas Savus gara bērnus jauniem un nepieredzējušiem vecākiem, zina, ka tiks pieļautas kļūdas un pieņemti nepareizi lēmumi. . . .

. . . Ikviens no mums ir unikāls. Katrs bērns ir unikāls. Gluži tāpat kā ikviens no mums dažādā laikā uzsāk dzīves gaitas un gluži tāpat kā ikvienam no mums ir atšķirīgas stiprās puses, vājības un talanti, tā arī katrs bērns ir svētīts ar īpašu iezīmju kopumu, kas raksturīgs tikai viņam. Mēs nedrīkstam uzskatīt, ka Tas Kungs vērtēs viena panākumus tieši tāpat kā cita cilvēka panākumus. Kā vecāki, mēs bieži uzskatām: ja mūsu bērns katrā jomā nav labāks par vidējo

„Mums ir jālūdz un . . . jāliek bērniem zināt, ka mēs viņus mīlam un rūpējamies par tiem.”

rādītāju, tad mēs esam cietuši neveiksmi. Mums jābūt uzmanīgiem savos spriedumos. . . .

Veiksmīgs vecāks ir tāds, kurš ir mīlējis, kurš ir upurējies, kurš ir rūpējies, mācījis un kalpojis bērna vajadzībām. Ja jūs to visu esat darījuši un jūsu bērns tomēr ir untumains, rada problēmas vai ir pasaulīgs, var būt, ka jūs tomēr esat veiksmīgs tēvs vai māte. Iespējams, ka pasaulē ir nākuši bērni, kas būtu izaicinājums ikvienam tēvam vai mātei jebkādos apstākļos. Līdzīgi, iespējams, ir citi, kas svētītu dzīvi un būtu prieks gandrīz jebkuram tēvam vai mātei.

Es uztraucos, ka šodien šeit ir vecāki, kas sevi skarbi nosoda un ļauj šīm sajūtām iznīcināt savu dzīvi, kaut patiesībā viņi ir darījuši visu, ko spēj, un viņiem vajadzētu to turpināt ticībā.²⁰

Tēvs vai māte, [kuru bērns ir noklīdis], nav viens pats. Mūsu pirmie vecāki zināja šīs sāpes un ciešanas, redzot, ka daži no viņu bērniem noraida mūžīgās dzīves mācības. (Skat. Mozus gr. 5:27.) Pēc daudziem gadsimtiem Jēkabs uzzināja par viņa vecāko dēlu greizsirdību un sliktajām domām par viņa mīļoto Jāzepu. (Skat. 1. Mozus 37:1–8.) Dižais pravietis Alma, kuram bija dēls, vārdā Alma, daudzas reizes

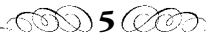
lūdza To Kungu par sava dēla dumpīgo attieksmi, un bez šaubām viņu pārņēma bažas un raizes par nevienprātību un ļaundarību, kuru viņa dēls sēja starp Baznīcas locekļiem. (Skat. Mosijas 27:14.) Mūsu Tēvs debesīs arī zaudēja daudzus Savus gara bērnus pasaulē; Viņš zina, kā jūs jūtaties. . . .

Neatmetiet cerības uz to zēnu vai meiteni, kas ir noklīdis. Daudzi, kuri šķita pilnībā zuduši, ir atgriezušies. Mums ir jālūdz un, ja iespējams, jādara mūsu bērniem zināms, ka mēs viņus mīlam un rūpējamies par tiem. . . .

. . . Ziniet, ka mūsu Debesu Tēvs atpazīs mūsu mīlestību un upurēšanos, mūsu raizes un bažas, lai arī mūsu lielie pūliņi būs bijuši nesekmīgi. Nereti vecāki piedzīvo dziļu vilšanos, tomēr viņiem ir jāsaprot, ka gala lēmums ir paša bērna ziņā pēc tam, kad vecāki viņiem ir mācījuši pareizus principus.

. . . Lai arī kādas bēdas, kādas bažas, kādas sāpes un ciešanas jāpiedzīvo, meklējiet, kā to pārvērst lietderīgā pielietojumā — iespējams, palīdzot citiem izvairīties no tādām pašām problēmām, vai arī attīstot lielāku izpratni par citu cilvēku sajūtām, kas piedzīvo līdzīgas problēmas. Bez šaubām, mēs attīstīsim lielāku izpratni par mūsu Debesu Tēva mīlestību, kad ar lūgšanām mēs beidzot sapratīsim, ka Viņš mūs saprot un vēlas, lai mēs raudzītos uz priekšu. . . .

Mums nekad nevajadzēt atļaut Sātanam likt mums domāt, kas viss ir zaudēts. Ar lepnumu raudzīsimies uz visu labo un pareizo, ko esam paveikuši, noliegsim un izslēgsim no savas dzīves visu nepareizo, raudzīsimies uz To Kungu, lai saņemtu piedošanu, spēku un mierinājumu, un tad turpināsim virzīties uz priekšu.²¹

**Mūsu mājām vajadzētu būt svētām vietām, kur
var dzīvot saskaņā ar evaņģēlija principiem
un kur var mist Tā Kunga Gars.**

Mēs ceram, ka jūsu centienus audzināt savas ģimenes taisnīgumā nenomāks mazdūšība. Atcerieties, ka Tas Kungs ir pavēlējis: „Bet Mani mācekļi stāvēs svētajās vietās un netiks izkustināti” (M&D 45:32).

Lai arī daži domā, ka tas attiecas uz templi, un, protams, tā tas ir, tas arī simbolizē mūsu mājas. Ja jūs uzcītīgi strādāsi, lai vadītu

savas ģimenes taisnīgumā, mudinot un paši piedaloties ikdienas ģimenes lūgšanās, Svēto Rakstu lasīšanā, ģimenes mājvakaros un mīlot un esot par atbalstu cits citam, dzīvojot saskaņā ar evaņģēliju, jūs saņemsiet apsolītās svētības no Tā Kunga, lai audzinātu taisnīgu jauno paaudzi.

Cik būtiski pasaulē, kurā pieaug bezdievība, — lai katrs no mums „stāv svētās vietās” un apņemas būt paties un uzticīgs Jēzus Kristus evaņģēlija mācībām!²²

Lai gūtu panākumus ģimenē, vecākiem ir jāmīl un jāgodā vienam otru. Vīriem, priesterības nesējiem, ir jāuzlūko sava sieva ar visaugstāko cieņu savu bērnu priekšā, un sievietēm ir jāmīl un jāatbalsta savs vīrs. Tā ietekmē bērni mīlēs vecākus un cits citu. Tad mājas kļūs par svētām vietām, kur vislabāk var dzīvot saskaņā ar evaņģēlija principiem un kur var mist Tā Kunga Gars. Būt par veiksmīgu tēvu vai veiksmīgu māti ir daudz svarīgāk, nekā būt līderim vai ieņemt augstus amatus biznesā, valdībā vai pasaulīgos darījumos. Dažkārt mājas ar tās rutīnas pienākumiem var šķist pavisam ikdienišķas, tomēr tās panākumiem būtu jābūt lielākajam no mūsu mērķiem.²³

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Pārskatot prezidenta Hantera mācības 1. sadaļā, pārdomājiet, cik svarīga ir ģimene. Kāds ir Baznīcas pienākums pret ģimeni? Kā mēs varam aizsargāt un stiprināt savas ģimenes?
- Pārdomājiet prezidenta Hantera mācības par to, ka vecāki ir partneri, vadot mājas dzīvi (skat. 2. sadaļu). Kā šīs mācības var palīdzēt gan tēviem, gan mātēm? Kā vecāki var kļūt vienoti, audzinot savus bērnus? Apdomājiet, kā jūs varētu uzlabot „garīgo klimatu” savās mājās.
- 3. sadaļā prezidents Hanters sniedz padomu, kā izveidot stipru ģimeni. Kā mēs varam veidot lielāku „vienotību un uzticību ģimenē”? Kā ģimenes mājvakars ir svētījis jūsu ģimeni? Kā kopīga Svēto Rakstu studēšana un ģimenes lūgšana ir svētījusi jūsu ģimeni?
- Kā prezidenta Hantera mācības šīs nodaļas 4. sadaļā palīdz vecākiem, kuru bērns ir „noklīdis”? Kā vecāki, kuri piedzīvo bēdas un sāpes, var to pārvērst lietderīgā pielietojumā? Kā vecāki,

vecvecāki, jauniešu vadītāji un citi var palīdzēt bērniem, kuri ir „nomaldījušies”?

- Pēc 5. sadaļas izlasīšanas pārdomājiet prezidenta Hantera mācības par mūsu māju padarīšanu „par svētām vietām”. Ar kādiem izaicinājumiem mēs saskaramies, to darot? Ko mēs varam censties darīt, lai mūsu mājas kļūtu par svētām vietām?

Saistītās rakstvietas

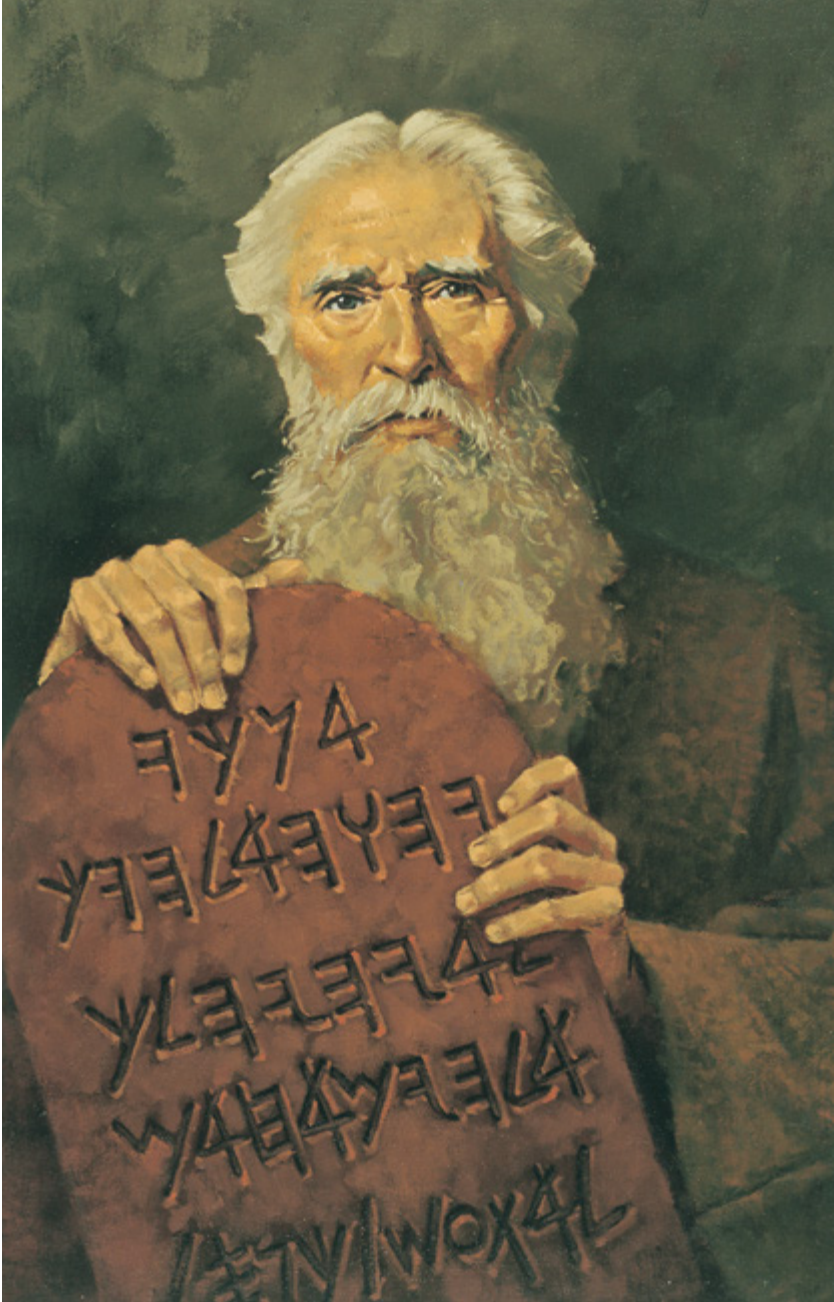
2. Mozus 20:12; 5. Mozus 6:4–7; Psalmi 127:3–5; Efeziešiem 6:1–4; Ēnosa 1:1–3; Mosijas 4:14–15; Almas 56:45–48; 3. Nefija 18:21; M&D 68:25–28; 93:40; 121:41–46

Ieteikums skolotājam

Lūdziet klases dalībniekus strādāt pāros un izplānot, kā viņi mācītu šīs nodaļas sadaļu par ģimenes mājvakaru. Kā mēs šīs mācības varam padarīt saistošas bērniem un jauniešiem? Aiciniet dažus pārus dalīties savos plānos ar pārējiem.

Atsauces

1. Skat. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994. g.), 46.–48. lpp.
2. Skat. Knowles, *Howard W. Hunter*, 81. lpp.
3. Skat. Knowles, *Howard W. Hunter*, 109. lpp.
4. Skat. Knowles, *Howard W. Hunter*, 252. lpp.; skat. arī 251. lpp.
5. „Being a Righteous Husband and Father”, *Ensign*, 1994. g. nov., 50. lpp.
6. „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, 1994. g. nov., 9. lpp.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, apkopojis Clyde J. Williams (1997. g.), 144. lpp.
8. „Parent’s Concern for Children”, *Ensign*, 1983. g. nov., 65. lpp.
9. Skat. Conference Report, 1960. g. apr., 125. lpp.
10. „Being a Righteous Husband and Father”, 50. lpp.
11. „Being a Righteous Husband and Father”, 50., 51. lpp.
12. „Being a Righteous Husband and Father”, 50. lpp.
13. „Being a Righteous Husband and Father”, 50.–51. lpp.
14. „Being a Righteous Husband and Father”, 51. lpp.
15. „Standing As Witnesses of God”, *Ensign*, 1990. g. maijs, 61.–62. lpp.
16. Augstākā prezidija vēstule, 1994. gada 30. augusts (Hovards V. Hanteris, Gordons B. Hinklijs un Tomass S. Monsons).
17. Skat. Mike Cannon, „Be More Fully Converted” Prophet Says”, *Church News*, 1994. g. 24. sept.; skat. arī *The Teachings of Howard W. Hunter*, 37. lpp.
18. Conference Report, 1960. g. apr., 125.–126. lpp.
19. „Being a Righteous Husband and Father”, 51. lpp.
20. „Parent’s Concern for Children”, *Ensign*, 63., 64.–65. lpp.
21. „Parent’s Concern for Children”, *Ensign*, 64., 65. lpp.
22. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 155. lpp.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 156. lpp.

Desmit baušļos ir iekļauta šāda pamācība: „Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāku.” (2. Mozus 20:16.)

Mēs ticam, ka jābūt godīgiem

*„Ja vēlamies Skolotāja un Svētā Gara sadraudzību,
mums ir jābūt godīgiem pret sevi, godīgiem
pret Dievu un pret saviem līdzcilvēkiem.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

Gaidot rindā, lai apskatītu Hērsta pili Kalifornijā, prezidents un māsa Hanteri un vēl viens pāris aizbrauca līdz nelielam veikaliņam. Viņiem staigājot pa veikalu, „elders Hanters devās pie letes, atlasīja dažas lakricas konfektes [un] samaksāja pārdevējam 10 centus”. Tad abi pāri atgriezās pie automašīnas un devās atpakaļ apskatīt pili. Pa ceļam „elders Hanters pasniedza pārējiem konfektes vienu reizi un otru, un tad pēkšņi viņam kļuva skaidrs, ka viņš bija kļūdījies, skaitot konfektes, jo mums bija 11 konfektes un nevis 10, par kurām viņš bija samaksājis.

Viņš vienkārši varēja neievērot šo kļūdu. Galu galā tas bija tikai viens cents, un mums bija jāpasteidzas, lai pagūtu uz pils apskati. Kurš gan būtu pamanījis šo nesakrītību vai kam tā rūpētu? Taču viņš par to daudz nedomāja. Viņš apgriezta automobili un devās atpakaļ uz veikalu. . . . Viņš paskaidroja problēmu citam veikala darbiniekam, atvainojās par kļūdu un samaksāja papildu centu pārsteigtajam pārdevējam”.¹

Hovardam V. Hanteram bija svarīgi būt godīgam mazās lietās, tāpat kā lielās.

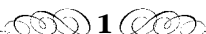
Viņš mācīja saviem dēliem godīgumu ar savu piemēru. „Tas, ko es zinu par godīgumu un godprātīgumu, lielā mērā ir nācis no tā, ko cilvēki man ir stāstījuši par manu tēvu,” sacīja Ričards Hanters. Reiz Ričards kopā ar tēvu devās uz kādu lietišķu sapulci, kur tika apspriests kāds sarežģīts projekts. Pārtraukuma laikā ārpusē Ričards un kāds cits no dalībniekiem sarunājās par notikušo sapulcē. Ričards teica, ka droši vien paies ilgs laiks, līdz varēs sākt projektu, jo būs

jāveic liels darbs ar dokumentiem. Šis vīrs palabojā Ričardu, sakot, ka projektu var sākt pirms visu juridisko formalitāšu nokārtošanas, jo tie cilvēki zina, ka Hovards V. Hanteris izdarīs visu, ko bija teicis.²

1962. gadā prezidents Hanteris uzrunāja Baznīcas jaunatni un pauda savu pārlicību par to, cik svarīgi ir būt godīgam:

„Mums katram būs laimīga dzīve, ja vien būsīm godīgi — godīgi pret savu tēvu un māti, kad runa, piemēram, ir par mūsu došanos uz satikšanos, mājasdarbu pildīšanu, citiem bērniem, ar kuriem spēlējamies, vai Baznīcas apmeklēšanu; godīgi pret savu bīskapu — pieņemot viņa padomu, stāstot viņam patiesību par sevi, maksājot godīgu desmito tiesu, dzīvojot tīru un šķīstu dzīvi; godīgi skolā — nekad nekrāpjoties, ne klasē, ne skolas teritorijā; godīgi, maksājot savu izdevumu daļu, vai nu spēlējot spēles, vai apmeklējot kino, vai pildot savu pienākumu daļu svinībās; godīgi pret saviem draugiem un draudzenēm — nekad viņus neizmantojot, nekad nemaldinot viņus, nekad nekārdinot viņus; godīgi pret pašu To Kungu.”³

Hovarda V. Hantera mācības

Tas Kungs mūs brīdina būt godīgiem.

Svētie Raksti ir pilni ar brīdinājumiem būt godīgiem, un daudzi baušļi saka, ka mums ir jābūt godīgiem. Mēs par tiem domājam kā tādiem, kas rakstīti īpaši uzsvērtā veidā: TEV NEBŪS — tev nebūs zagt, tev nebūs nepatiesu liecību dot, tev nebūs iekārot [skat. 2. Mozus 20:15–17]. . . .

Daži no biežāk sastopamajiem negodīguma piemēriem ir šādi:

1. *Zagšana*. Es reti kad lasu avīzi, neatrodot tajā vairākus rakstus par ielaušanos, laupīšanu, somiņas izraušanu no rokām, veikalu zādzībām un tūkstoš citām zagšanām. Pat mūsu sanāksmju namos ir ziņots par sīkām zādzībām.

2. *Krāpšana*. Tāpat laikrakstos ir līdzīgi stāsti par krāpnieciskiem darījumiem ar vērtspapīriem, krāpšanos tirdzniecības darījumos un krāpšanos ar kapitālieguldījumiem, un citām blēdībām, uz ko tiek vērsta sabiedrības uzmanība. Daži ir gatavi krāpties mācībās, un citi — eksāmenos.

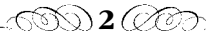
3. *Godrības vārda standartu pārkāpumi.* Šie ir Baznīcas standarti. Tie nav pasaules standartu pārkāpumi. Taču jums ir dots Tā Kunga vārds par šo tēmu.

4. *Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumi.* Būtībā cilvēks nevar būt godīgs, pārkāpjot likumus, ko formulējusi sabiedrība un valdība citu cilvēku labklājībai.⁴

„Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāku.” [2. Mozus 20:16.] Galvenokārt šis baušlis attiecas uz nepatiesu liecību tiesas sēdē, taču tas savā nozīmē ir plašāks un ietver visus apgalvojumus, kas būtībā ir nepatiesi. Katra nepatiesība ar tendenci uz cita cilvēka mantas, personas vai rakstura aizskaršanu ir pretrunā ar šī likuma garu un burtu. Patiesības noklusēšana, kas izraisa šādu pašu kaitējumu, arī ir šī baušļa pārkāpums.

„Tev nebūs iekārot sava tuvāka namu. Tev nebūs iekārot sava tuvāka sievu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz ko citu, kas tavam tuvākam pieder.” [2. Mozus 20:17.] Iekārot nozīmē vēlēties to, ilgoties vai alkt pēc tā, kas pieder citam cilvēkam. Vēlme iegūt labas lietas nav pārkāpums, taču vēlme tās nelikumīgi atņemt citam ir netaisnība. Šajā ziņā mums ir noderīgi saprast, ka labais vai ļaunais nesākas tad, kad darbība ir notikusi, bet gan tad, kad cilvēks sāk kaut ko vēlēties.⁵

Tas Kungs ienīst augstprātīgas acis, melīgu mēli, sirdi, kas staigā apkārt ar ļaunu viltu sevī, kājas, kas ir raitas, lai nodarītu citam ļaunu, viltīgu liecinieku, kurš nekaunīgi runā melus, un to, kurš rada nesaskaņas brāļu starpā [skat. Salamana Pamācības 6:16–19]. Vai mēs, pēdējo dienu svētie, varam atļauties darīt jebko, ko Tas Kungs ienīst? Cik bieži Viņš ir runājis pret negodīgumu!⁶

Mēs izkopjam godīgumu dzīves mazajās, vienkāršajās lietās.

Ja mēs esam jūtīgi savās attiecībās ar Glābēju, mums ir jābūt godīgiem mazās lietās, tāpat kā lielās.⁷

Cenšoties gūt sasniegumus un panākumus, tik daudz mūsu laika tiek pavadīts, domājot un studējot par sarežģīto, ka mēs reti atvēlam laiku vienkāršajam — vienkāršajām un mazajām lietām, kas īstenībā

ir pamats, uz kura mēs ceļam un bez kā stiprs pamats nav iespējams. Celtne var slieties debesīs, un mēs varam skatīties uz to ar bijību tās lielā augstuma dēļ, tomēr tā nevar stāvēt, ja vien tās pamats nav nostiprināts akmenī vai tēraudā un betonā.

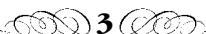
Cilvēka raksturam ir jābūt šādam pamatam. Es vērsu jūsu uzmanību uz godīguma principu. Kāpēc tik daudzi tic augstiem un cēliem godīguma principiem, tomēr tik nedaudzi vēlas būt strikti godīgi?

Pirms [daudziem] gadiem pie mūsu sanāksmju namu vestibulu un ieeju sienām bija plakāti ar nosaukumu „Esi godīgs pret sevi”. Daudzi no tiem attiecās uz dzīves mazajām, vienkāršajām lietām. Godīguma princips tiek izkopts tieši mazsvarīgajos dzīves notikumos.

Daži atzīst, ka ir morāli nepareizi būt negodīgam lielās lietās, tomēr uzskata, ka ir piedodami, ja šīs lietas ir mazāk svarīgas. . . .

Es atceros kādu jaunu vīrieti, kurš bija mūsu staba loceklis, kad es kalpoju par staba prezidentu. Viņš klīda apkārt ar kādu kompāniju, kas uzskatīja, ka rīkoties nepareizi ir asprātīgi. Dažas reizes viņš tika pieķerts sīkos pārkāpumos. Kādu dienu es saņēmu zvanu no policijas iecirkņa, un man tika pateikts, ka viņš bija aizturēts ceļu satiksmes noteikumu pārkāpuma dēļ. Viņš tika pieķerts, pārsniedzot ātrumu, kā tas jau bija noticis dažas citas reizes iepriekš. Apzinoties to, ka tas, ko viņš darīja, varēja liegt viņam doties misijā, viņš labojās, un, kad viņam bija 19 gadi, viņš saņēma savu aicinājumu.

Es nekad neaizmirsīšu sarunu ar viņu pēc viņa atgriešanās no misijas. Viņš man pateica, ka, esot misijā, viņš bieži domāja par nepatikšanām, ko bija izraisījis, maldīgi uzskatot, ka pārkāpumi mazās lietās nav svarīgi. Tomēr viņa dzīvē bija ienākušas lielas pārmaiņas. Viņš bija nācis pie apziņas, ka nav nekādas laimes vai prieka likuma pārkāpšanā, neatkarīgi no tā, vai tas ir Dieva likums, vai likumi, ko mums uzliek sabiedrība.⁸

Mēs varam kalpot Dievam, esot godīgi un taisnīgi savos personīgajos un profesionālajos darījumos.

Reliģija var būt daļa no mūsu ikdienas darba, nodarbošanās, pirkšanas un pārdošanas darījumiem, būvniecības, transportēšanas,

ražošanas, mūsu aroda vai profesijas un no jebkā, ko mēs darām. Mēs varam kalpot Dievam, esot godīgi un taisnīgi savos darba darījumos tādā pašā veidā, kā mēs to darām svētdienas dievkalpojumos. Kristietības patiesie principi nevar būt atdalīti vai nošķirti no darba un mūsu ikdienas darīšanām.⁹

Ja reliģija mums kaut ko nozīmē, tai ir jābūt tam, kas motivē mūsu dzīvi. Es neticu, ka reliģiju var pielīdzināt stundu gara mācītāja sprediķa uzklaušanās svētdienā un ka tai var tādējādi būt nozīme mūsu dzīvē. Ja reliģija neietekmē mūsu personīgo dzīvi — mūsu ģimenes dzīvi, mūsu profesionālo dzīvi — un visu, ko mēs darām, tad tai mums ir maza nozīme un tā kļūst tikai par elku, ko noliek augstā vietā un pielūdz tikai šad un tad.¹⁰

Kādas gan lielas pārmaiņas skartu pasauli, ja mēs varētu uzticēties citiem kā godīgiem cilvēkiem. Cilvēki pilnīgi uzticētos cits citam personīgās un darba darīšanās. Nebūtu . . . neuzticēšanās starp darbiniekiem un vadību. Godprātīgums valdītu valsts amatpersonu darbā un valdības lietās, un tautas dzīvotu mierā, nevis nemierā, ko mēs tagad redzam pasaulē. . . .

Ir daži, kuri darba darīšanās izmantos negodīgu izdevību, ja tāda radīsies. Viņi sniedz racionālu izskaidrojumu savai nostājai un attaisno to, sakot, ka darba darīšanās cilvēkam ir jāizmanto katra piedāvātā izdevība. Šādi darījumi var sasniegt lielas naudas summas, taču principā neatšķiras no tā, kad cilvēks nespēj atdot vienu centu, kas viņam ir ticis pārmaksāts un ko viņš ir pamanījis. Tas ir krāpšanas paveids.¹¹

Es vēlētos definēt frāzi „godājams darbs”. Godājams darbs ir godīgs darbs. Taisnīga cena tiek samaksāta, un nav nekādas mānīšanās, krāpšanās vai viltības. Šī darba radītais produkts vai sniegtais pakalpojums ir augstas kvalitātes, un darba devējs, pircējs, klients vai pacients saņem vairāk, nekā bija gaidījis. Godājams darbs ir morāls darbs. Tajā nav nekā, kas varētu iedragāt sabiedrības intereses vai morāles normas. Piemēram, tas nav saistīts ar alkohola vai neatļautu narkotiku tirdzniecību, vai azartspēlēm. Godājams darbs ir noderīgs. Tas nodrošina preces vai pakalpojumus, kas padara pasauli par labāku vietu dzīvošanai.¹²

Ījabs paziņoja: „Es pats neatsacišos no sava godprātīguma.” (Ījaba 27:5.)

4

**Godprātīgums aizsargā mūs no ļauna, palīdz mums
būt veiksmīgiem un izglābs mūsu dvēseli.**

Ļaunā kārdinājumi ieskauj mūs no visām pusēm. Bez aizsardzības, ko dod godprātīgums, mēs esam visādu grēku un ļaundarību varā.

Ījabam nebija nekādu grūtību ar šīm problēmām. Viņu aizsargāja viņa paša godprātīgums. Lūk, kā viņš jutās:

„Tikmēr, kamēr vēl manās krūtīs ir kāda dzīvības elpa un kamēr vēl manās nāsīs ir Dieva dvesma,

nekad manas lūpas nerunās nepatiesību un mana mēle nemēģinās izteikt ko krāpšanas nolūkos! . . .

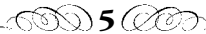
Es esmu savai taisnībai pieķēries ar visu savu būti un neatteikšos no tās; mana sirdsapziņa mani nenosoda ne par vienu no mana mūža dienām!” (Ījaba 27:3–4, 6.)

Cik iedvesmojoši! Pateicoties savam spēkam, viņš neraizējās parniecīgajiem kārdinājumiem, kuros lielākā daļa cilvēku krīt. Ījabs bija izkopus savā dzīvē spēku un apmierinātību, ko pats Sātans nevarēja sagraut. Interesanti ir arī redzēt, kā Dievs bija priecīgs par viņu: „Nav neviena tāda virs zemes, kāds ir viņš. Viņš ir sirdsskaidrs un taisns

vīrs; viņš bīstas Dieva un vairās no ļauna. Vēl arvien viņš stipri turas pie savas sirds skaidrības.” (Ījaba 2:3.)

Šī lieliskā īpašība — godprātīgums — ir mums pilnā mērā pieejama. Godprātīgums atrisinās visas mūsu problēmas valdībā, reliģijā, ražošanā un mūsu personīgajā dzīvē. Tas aizslaucītu prom noziedzības, šķiršanos, nabadzības un bēdu šausmīgo postu. Tas padarītu mūs veiksmīgus šajā dzīvē un izglābtu mūsu dvēseli viņpasaulē.

Viens no lielākajiem sasniegumiem mūsu dzīvē ir attīstīt sevi patiesu godīgumu un godprātīgumu. Tas nozīmē, ka mēs kļūstam garīgi spēcīgi, intelektuāli patiesi, morāli godīgi un vienmēr personīgi atbildīgi Dieva priekšā. Godprātīgums ir tā zelta atslēga, kas atslēgs gandrīz visas panākumu durvis.¹³

Patiess prieks nāk no godīgas izturēšanās pret sevi, citiem un Dievu.

Mēs bieži runājam par šo Svēto Rakstu pantu: „Cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku.” [2. Nefija 2:25.] Cilvēks sajūt prieku, ja ir godīgs. Ļaujiet man pastāstīt, kā tas notiek. Šādi jūs varat iegūt Skolotāja sadraudzību un Svētā Gara klātbūtni. Godīguma likuma pārkāpumi liegs jums šīs divas lielās svētības. Vai spējat noticēt, ka kādam, kurš melo vai krāpjas, . . . var būt Skolotāja sadraudzība vai Svētā Gara klātbūtne?

. . . Mums vienmēr būtu jāatceras, ka mēs nekad neesam vieni. Nav tādas rīcības, kas netiktu ievērota; nav neviena izrunāta vārda, kas netiktu sadzirdēts; nav nevienas domas, kas iešautos cilvēka prātā un kas nebūtu Dievam zināma. Nekāda tumsa nevar apslēpt mūsu rīcību. Mums ir jādomā, pirms rīkojamies.

Vai domājat, ka varat būt vieni, kad rīkojaties negodīgi? Vai domājat, ka varat palikt nepamanīti, kad krāpjaties eksāmenā, pat ja esat vienīgais cilvēks klasē? Mums ir jābūt godīgiem pret sevi. Ja vēlamies Skolotāja un Svētā Gara sadraudzību, mums ir jābūt godīgiem pret sevi, godīgiem pret Dievu un pret saviem līdzcilvēkiem. Tas nes patiesu prieku.¹⁴

Tas Kungs zina mūsu visslēptākās domas [skat. M&D 6:16]. Viņš zina katru mūsu rīcību. Kādu dienu mēs Viņu satiksīm un ieskatīsimies Viņam acīs. Vai mēs varēsīm lepoties ar savu dzīvi?

Mēs veidojam savu dzīvi katru dienu. Katra rīcība, katra doma ir daļa no tās. Vai mēs leposimies ar to? Mēs leposimies, ja būsim izdarījuši to labāko, ko spējam, — ja būsim bijuši godīgi pret sevi, godīgi pret saviem tuviniekiem, pret saviem draugiem un visu cilvēci. . . .

Svētīgi godīgie. . . .

Svētīgi paklausīgie Tam Kungam.

Paklausīgie ir tie, kas ir brīvi, — kas ir laimīgi, — kas var staigāt ar paceltu galvu. Viņiem ir pašcieņa. Viņus ciena tie, kas viņus pazīst vislabāk.

Vissvarīgākais, viņus ciena un svētī mūsu Debesu Tēvs. Jēzus aicina mūs sekot Viņam. Viņa ceļi ir taisni un tīri, un taisnīgi, un godīgi. Sekosim Viņam laimes pārpilnā dzīvē. Šis ir vienīgais ceļš.¹⁵

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Pārskatiet negodīguma piemērus, ko prezidents Hanters nosaka 1. sadaļā. Kādas ir šo negodīgo paradumu iespējamās sekas? Ko šīs sekas var mums mācīt par to, kāpēc Tas Kungs liek tik lielu uzsvaru uz godīgumu?
- Apdomājiet prezidenta Hantera mācības par to, kāpēc jābūt godīgiem mazās lietās un godīgiem pret sevi (skat. 2. sadaļu). Kādēļ mums jābūt godīgiem sīkumos? Ko nozīmē būt godīgiem pret sevi? Kā mēs varam pārvarēt kārdinājumu — attaisnot pat šķietami nenozīmīgu, negodīgu rīcību?
- Prezidents Hanters uzsver vajadzību — padarīt reliģiju par daļu no visa, ko darām savā ikdienas dzīvē (skat. 3. sadaļu). Kā mēs varam labāk dzīvot saskaņā ar šajā sadaļā iekļautajām mācībām? Kā mēs varam efektīvi mācīt godīgumu savās mājās?
- 4. sadaļā prezidents Hanters min vairākas svētības, kas gūstamas, dzīvojot godprātīgi. Kā cilvēks var izkopt godprātīgumu? Kādas svētības jūs esat saņēmuši, dzīvojot uzticīgi Tā Kunga standartiem?
- Kā godīgums sniedz mums prieku? (Skat. 5. sadaļu.) Kāpēc mums ir nepieciešams būt godīgiem, lai iegūtu Svētā Gara sadraudzību? Kā godīgums padara mūs brīvus?

Saistītās rakstvietas

Ījaba 27:5; 31:5–6; Psalmi 15; Salamana Pamācības 20:7; Almas 53:20–21; M&D 10:25–28; 42:20–21, 27; 51:9; 124:15; 136:20, 25–26; Ticības apliecinājumi 1:13

Ieteikums studijām

Lasot nodaļu, „pasvītrojiet un atzīmējiet vārdus vai frāzes tā, lai spētu atšķirt dažādas idejas vienā [teksta fragmentā]. . . . Apmalēs pierakstiet Svēto Rakstu norādes, kas paskaidro studējamās fragmentus” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2005], 22. lpp.).

Atsauces

1. Dags Brinlijs, „President Hunter Taught Value of a Penny’s Worth of Integrity”, *Church News*, 1994. g. 3. dec., 11. lpp.; skat. arī „Loved by All Who Knew Him: Stories from Members”, *Ensign*, 1995. g. apr., 19.–20. lpp.
2. Skat. Dons L. Sērļs, „President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles”, *Ensign*, 1986. g. apr., 24. lpp.
3. „We Believe in Being Honest” (uzrunas, kas teikta virknē jauniešu garīgo vakaru, transkripcija, 1962. g. 10. apr.), 8.–9. lpp., Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija; interpunkcija adaptēta.
4. „Basic Concepts of Honesty”, *New Era*, 1978. g. febr., 4.–5. lpp.
5. Citāts no Conference Report, 1965. g. apr., 57.–58. lpp.; skat. arī „And God Spake All These Words”, *Improvement Era*, 1965. g. jūn., 511.–512. lpp.
6. „We Believe in Being Honest”, 8. lpp.
7. „Basic Concepts of Honesty”, 5. lpp.
8. „Basic Concepts of Honesty”, 4.–5. lpp.
9. Citāts no Conference Report, 1961. g. okt., 108. lpp.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Klaidis Dž. Viljamss (1997. g.), 261.–262. lpp.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 90.–91. lpp.
12. „Prepare for Honorable Employment”, *Ensign*, 1975. g. nov., 122.–123. lpp.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 92. lpp.
14. „Basic Concepts of Honesty”, 5. lpp.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 88. lpp.

*Viens veids, kā mēs varam parādīt savu „visaptverošo apņemšanos”
un „pilnīgu ziedošanos”, ir kalpot tiem, kam tas ir nepieciešams.*

Mūsu apņemšanās pret Dievu

*„Veiksmīgai dzīvei nepieciešama apņemšanās
— pilnīga, dziļa, mūžam lolota apņemšanās
ievērot principus, kuri, kā mēs zinām,
ir patiesi Dieva dotajos baušļos.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

Kad Hovards V. Hanteris tika aicināts par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli, viņš pasludināja: „Es bez ierunām pieņemu šo, man izteikto, aicinājumu . . . , un es esmu gatavs ziedot savu dzīvi un visu, kas man ir, šim kalpošanas darbam.”¹

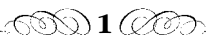
Elders Hanteris dzīvoja uzticīgi savai apņēmībai. Pēc tam, kad viņš tika ordinēts par apustuļi, viņš atgriezās Kalifornijā, lai izpildītu savus Baznīcas pienākumus un nokārtotu biznesa saistības, un gatavojās pārcelties uz Soltleiksitiju. Elderam un mātai Hanteriem bija grūti atstāt savu ģimeni un draugus Kalifornijā — un elderam Hanteram pamest savu jurista praksi. Beidzot savu advokāta karjeru, viņš rakstīja:

„Šodien es pabeidzu lielāko daļu sava darba birojā. Gandrīz visas šā brīža lietas ir noslēgtas. Es biju viens pats savā birojā un apzinājos, ka mana juridiskā prakse tuvojās beigām. Es veicu pierakstus uz dažām mapēm un atstāju tās uz galda. . . . Izejot no biroja, man bija nelabi. Man patika mana juridiskā prakse, un tā bija bijusi mana dzīve daudz gadu garumā, taču par spīti tam es esmu gandarīts un priecīgs atsaukties šim lielajam aicinājumam, kuru saņēmu Baznīcā.”²

No personīgās pieredzes elders Hanteris zināja, ka „pakļaut savu gribu mūsu Tēva gribai ne vienmēr ir viegli”.³ Neskatoties uz to, viņš zināja, cik svarīgi ir pilnībā pakļauties Dievam. Runājot par šo apņemšanos, viņš rakstīja: „Lielākā daļa cilvēku nesaprot, kāpēc mūsu ticībā ļaudis atsaucas aicinājumiem kalpot jeb apņemas atdot sevi visu. Es esmu pilnībā izbaudījis juridisko praksi, taču šis aicinājums,

kuru esmu saņēmis, būs daudz svarīgāks par manas karjeras veidošanu vai naudas pelnīšanu.”⁴

Hovarda V. Hantera mācības

Mūsu Tēvs Debesīs pieprasa no mums visaptverošu apņemšanos, nevis tikai ieguldījumu.

Kad es domāju par Dieva dotajām svētībām un Jēzus Kristus evaņģēlija skaistumu, es esmu pārliecināts, ka dzīves laikā mums tiek lūgts pretī dot noteiktu ieguldījumu — laika vai naudas, vai citu resursu ieguldījumu. Tas viss ir vērtīgs un nepieciešams, taču tas neaizstāj mūsu pilnīgo ziedošanos Dievam. Galu galā, tas, ko mūsu Tēvs Debesīs no mums pieprasīs, ir vairāk par ieguldījumu; tā ir visaptveroša apņemšanās, pilnīga ziedošanās, viss, kas mēs esam, un viss, kas mēs varam būt.

Lūdzu saprotiet, ka es nerunāju tikai par apņemšanos pret Baznīcu un tās aktivitātēm, lai gan to vienmēr nepieciešams stiprināt. Nē, es runāju tieši par apņemšanos, kas atspoguļojas mūsu individuālajā uzvedībā, mūsu personīgajā taisnīgumā, mūsu uzticībā pret mājām, ģimeni un sabiedrību, kā arī pret Baznīcu. . . .

Ļaujiet man īsi atsaukt atmiņā tikai vienu no brīnumainajiem piemēriem Svētajos Rakstos, kur trīs, nosacīti jauni, cilvēki pastāvēja par saviem principiem un saglabāja taisnīgumu, lai gan šķita acīmredzams, ka par to būs jāatdod sava dzīvība.

Aptuveni 586 gadus pirms Kristus dzimšanas Nebukadnēcars, Bābeles ķēniņš, devās uz Jeruzālemes pilsētu un iekaroja to. Viņš tik ļoti iespaidoja Israēla bērnu īpašības un gudrība, ka dažus no tiem viņš lika atvest uz ķēniņa pili [Bābelē].

Israēliešiem bija lielas grūtības, kad Nebukadnēcars izgatavoja zelta elku un pavēlēja visām Bābeles provincēm pielūgt to. Šo pavēli trīs jauni israēlieši — Sadraha, Mesaha un Abed-Nego — klusi atteicās pildīt. Ķēniņš bija „lielās dusmās” un pieprasīja tos atvest viņa priekšā. (Daniela 3:13.) Viņš tiem pavēstīja: ja tie noteiktā brīdī nemetīsies ceļos zelta tēla priekšā, „[tos] iemetīs tūlīt degošā ceplī”. Pēc tam ar zināmu pašapmierinātību viņš pajautāja: „Un kas būtu tāds dievs, kas jūs varētu izglābt no manas rokas?” [Daniela 3:15.]

Trīs jaunie cilvēki pieklājīgi, taču nevilcinoties atbildēja:

„Ja tā būtu,” viņi teica, „[ka tu draudi mums ar nāvi] mūsu Dievs, ko mēs godājam, var mūs izglābt no degoša cepla, un Viņš mūs izglābs no tavas rokas, ak, ķēniņ.

Bet, ja Viņš to arī nedarītu [ja kāda iemesla dēļ Viņš izvēlēties neglābt mūs no uguns], tad tev būs zināt, ak, ķēniņ, ka mēs negodāsim tavus dievus un nepielūgsim to zelta tēlu, ko tu uzstatīji.” [Daniela 3:17–18.]

Protams, Nebukadnēcars bija ārkārtīgi dusmīgs un pavēlēja, lai viens no ceļiem tiktu uzkaršēts septiņas reizes karstāks par parasto temperatūru. Pēc tam viņš pavēlēja, lai šie trīs varonīgie, jaunie vīrieši tiktu ar visām drēbēm iemesti ugunī. Patiesi, ķēniņš bija tik uzstājīgs un liesmas tik karstas, ka kareivji, kuriem bija jāmet ugunī Sadraha, Mesaha un Abed-Nego, nokrita beigti tā karstuma dēļ, kas izplatījās ap cepli.

Un tad notika viens no tiem lielajiem brīnumiem, kas atbilstoši Dieva gribai pieejams ticīgajiem. Šie trīs jaunie vīrieši mierīgi stāvēja un staigāja ceplī, un nesadega. Patiesi, kad pārsteigts ķēniņš vēlāk tos izsauca ārā no cepla, viņu drānas bija neaptraipītas, uz sejas nebija nekādas apdeguma pēdas, nedz arī kāds mats no viņu galvas bija nokritis. No šiem drosmīgajiem, paļāvīgajiem, jaunajiem vīriešiem nenāca pat dūmu smaka.

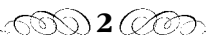
„Slavēts lai ir Sadraha, Mesaha un Abed-Nego Dievs,” teica ķēniņš, „kas . . . izglābis Savus kalpus, kuri paļāvās uz Viņu un netaupīja savu dzīvību, pārkāpdami ķēniņa pavēli, lai negodātu un nepielūgtu citu dievu kā vien savu Dievu!

. . . Tad ķēniņš no jauna apstiprināja Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego viņu augstajos amatos Bābeles valstī.” (Daniela 3:28, 30.)

Spēja pastāvēt par saviem principiem, dzīvot neliekuļoti un uzticīgi savai pārliecībai — tas ir pats svarīgākais, tā ir atšķirība starp ieguldījumu un apņemšanos. Ziedošanās patiesam principam — mūsu personīgajā dzīvē, mūsu mājās un ģimenēs, un visās vietās, kur mēs satiekam un ietekmējam citus cilvēkus, — tieši šādu ziedošanos Dievs galu galā pieprasa no mums. . . .

Veiksmīga dzīve, laba dzīve, taisnīga kristieša dzīve pieprasa vairāk par ieguldījumu, lai gan katrs ieguldījums ir vērtīgs. Galu gala tā prasa apņemšanos — pilnīgu, dziļu, mūžam lolotu apņemšanos ievērot principus, kuri, kā mēs zinām, ir patiesi Dieva dotajos baušļos. . . .

Ja mēs būsim patiesi un uzticīgi mūsu principiem, apņēmušies dzīvot godīgu un taisnīgu dzīvi, tad neviens ķēniņš vai cīņa, vai degošs ceplis nevarēs likt mums piekāpties. Lai Dieva valstībai veiktos uz Zemes, kaut mēs stāvētu kā Viņa liecinieki „visos laikos un visās lietās, un visās vietās, lai [mēs] tādi varētu palikt līdz pat nāvei”. (Mosijas 18:9.)⁵

Esiet apņēmības pilni paklausīt Tam Kungam, neskatoties uz to, ko nolemj darīt citi.

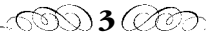
Kad Jozuam tika pavēlēts iznīcināt Jērikas pilsētu, kas bija [Israēla cilšu] priekšā, pilsētas lielie mūri stāvēja kā iespaidīga un fiziski nepārvarama barjera, kas kavēja israēliešu panākumus — vai vismaz tā tas izskatījās. Nezinot, kā to paveikt, taču, būdams pārliecināts līdz galam, Jozua izpildīja norādījumus, kurus viņam bija devis Tā Kunga vēstnesis. Viņa apņemšanās bija pilnīga paklausība. Viņš parūpējās, lai precīzi īstenotu visus dotos norādījumus, lai piepildītos Tā Kunga apsolījums. Bez šaubām, šie norādījumi šķita dīvaini, taču viņa ticība rezultātam mudināja viņu turpināt. Rezultāts, protams, bija vēl viens brīnums to brīnumu garajā sērijā, kurus piedzīvoja israēlieši, kad viņus daudzus gadus vadīja Mozus, Jozua un daudzi citi pravieši, kas bija apņēmušies ievērot baušļus un Tā Kunga norādījumus.

Kad Jozua un viņa tauta tuvojās Jērikai, viņi precīzi ievēroja Tā Kunga norādījumus, un, atbilstoši Svētajos Rakstos pierakstītajam, „mūri sagruva, un karotāji iegāja pilsētā, katrs no savas vietas. Un, viņi [ieņēma pilsētu]”. (Jozuas 6:20.)

Šis pieraksts vēsta, ka pēc tam, kad israēlieši bija atpūtušies no kara ar saviem ienaidniekiem, Jozua, kas bija kļuvis ļoti vecs, sasauca visu Israēlu kopā. Savā atvadu runā viņš tiem atgādināja, ka viņi bija guvuši uzvaru, jo Dievs bija cīnījies līdz ar viņiem, taču, ja viņi tagad pārstātu kalpot Tam Kungam un ievērot Viņa likumus, viņi tiktu iznīcināti. . . .

Pēc tam šis dižais militārais un garīgais vadītājs mudināja viņus apņēmties, un apņēmās arī pats kopā ar savu ģimeni: „Izvēlieties šodien paši sev, kam jūs kalposit; . . . bet es un mans nams — mēs kalposim Tam Kungam. (Jozuas 24:15.)

Tas tad nu bija dižens visaptverošas apņemšanās izteikums, kuru cilvēks pauda Dieva priekšā; pravietis — Tā Kunga vēlmēm; cilvēks Jozua — Savam Dievam, kurš daudzkārt pirms tam bija viņu svētījis par viņa paklausību. Viņš israēliešiem pateica, ka neatkarīgi no tā, ko viņi nolems, viņš darīs to, kas, viņaprāt, ir pareizi. Viņš teica, ka viņa lēmumu kalpot Tam Kungam neietekmēja citu cilvēku lēmums; ka citu rīcības neietekmēs viņu; ka viņa apņemšanos pildīt Tā Kunga gribu nemainīs nekas, ko viņi vai kāds cits darīs. Jozua stingri kontrolēja savu rīcību, un viņa acis raudzījās uz Tā Kunga baušļiem. Viņš bija apņēmis paklausīt.⁶

Nolemiet tagad izvēlēties stingras paklausības ceļu.

Pēc tam, kad, lasot un studējot Svētos Rakstus un praviešu vārdus, esam sapratuši evaņģēlija likumus, rodas dziļāka izpratne par to, kāpēc paklausību bieži dēvē par pirmo debesu likumu un kāpēc paklausība ir nepieciešama glābšanai. Tas mūs nostāda augstākā pārbaudījuma priekšā. Vai mēs esam gatavi būt pilnīgi paklausīgi Dieva likumam? Mūsu dzīvē pienāk brīdis, kad jāpieņem noteikts lēmums.⁷

Neapšaubāmi, visvairāk par visu citu Tas Kungs mīl nelokāmu apņēmību paklausīt Viņa padomam. Neapšaubāmi, Vecās Derības dižo praviešu pieredzes ir pierakstītas, lai palīdzētu mums saprast, cik svarīgi ir izvēlēties stingras paklausības ceļu. Tas Kungs noteikti bija ļoti apmierināts ar Ābrahāmu, kad, saņēmis norādījumus upurēt savu vienīgo dēlu Īzāku, viņš rīkojās tieši tā, kā viņam bija norādīts, bez jautājumiem un bez svārstīšanās. Šajā ierakstā pausts, ko Dievs teica Ābrahāmam:

„Ņem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, un ej uz Morija zemi un upurē to tur par dedzināmo upuri uz kāda no kalniem, kuru Es tev norādīšu.” (1. Mozus 22:2.)

Nākamajā pantā pausts vienkārši:

„Tas Kungs noteikti bija ļoti apmierināts ar Ābrahāmu, kad . . . viņš rīkojās tieši tā, kā viņam bija norādīts, bez jautājumiem un bez svārstīšanās.”

„Un Ābrahāms no rīta posās ceļam; . . . paņēma . . . savu dēlu Īzāku; . . . un devās uz to vietu, kuru Dievs viņam bija norādījis.”
(1. Mozus 22:3.)

Pēc vairākiem gadiem, kad Rebekai jautāja, vai viņa ies kopā ar Ābrahāma kalpu un kļūs par Īzāka sievu, viņa, nešaubīgi zinot, ka kalpa misijai bija Tā kunga svētība, vienkārši teica: „Es iešu.”
(1. Mozus 24:58.)

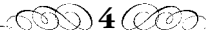
Paaudzi vēlāk, kad Jēkabam bija pavēlēts atgriezties Kanaāna zemē, kas nozīmēja pamest visu, kā labā viņš bija strādājis daudzu gadu garumā, viņš pasauca Rahēli un Leu laukā pie saviem sīklopiem un paskaidroja, ko Tas Kungs bija teicis. Rahēles [un Leas] atbilde bija vienkārša un tieša, un tā norādīja uz viņu apņemšanos: „Tad nu dari visu, ko Dievs tev ir sacījis.” (1. Mozus 31:16.)

Svētajos Rakstos mums ir doti piemēri, kā mums vajadzētu uztvert un novērtēt Tā Kunga baušļus. Ja mēs izvēlēsimies rīkoties tāpat kā

Jozua, Ābrahāms, Rebeka, Rāhele [un Lea], tad mūsu atbilde būs vienkārša — iet un darīt to, ko Tas Kungs ir pavēlējis.

Ir labi jau *tagad* pieņemt lēmumu kalpot Tam Kungam. Šajā (vispārējās konferences) rītā, kad dzīves sarežģījumi un kārdinājumi ir pabīdīti malā un kad mums ir laiks un lielāka tieksme raudzīties ar mūžības perspektīvu, mēs daudz skaidrāk varam novērtēt, kas mūsu dzīvē nesīs vislielāko laimi. Mums jānolemj tagad, rīta gaismā, kā mēs rīkosimies, kad pienāks nakts tumsa un kārdinājumu vētras.

Es lūdzu, lai mums pietiktu spēka tagad nolemt darīt to, kas mums būtu jādara. Es lūdzu, lai mēs nolemtu kalpot Tam Kungam.⁸

Ar ticību vien nepietiek, mums ir arī jāpilda Debesu Tēva griba.

Uzrunājot lielu ļaužu pulku, Skolotājs teica: „Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! — ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu.” (Mateja 7:21.)

Klausoties šajos vārdos, man šķiet, ka Tas Kungs saka: „Tikai tāpēc, ka cilvēks atzīst Manas pilnvaras vai tic Manai dievišķajai dabai, vai vienkārši pauž ticību Manām mācībām vai Izpirkšanas upurim, kuru Esmu veicis, nenozīmē, ka viņš ieies Manā debesu valstībā vai nonāks augstākajā paaugstināšanas pakāpē.” Netieši Viņš saka: „Ar ticību vien nepietiks.” Un tad Viņš papildina: „. . . bet tas, kas pilda Mana Tēva gribu”, ir tas, kurš strādā un nopūlas viņa dārzā, lai tas varētu nest labus augļus. . . .

Visa daba, kas ir Dieva īpašums, šķiet, atspoguļo šo principu. Bite, kas neveic savu „darbu”, drīz tiks izdzīta no stropa. Vērojot čaklās skudras uz takām un ap skudru pūzni, mani iedvesmo fakts, ka tās ir darītājas, nevis tikai tic. Ar kladzināšanu vista neiegūst sēklas; tai ir jākasa zeme. Nekustīgs dīķis, kas aļģēm pieaudzis, zaļš, un pasivitātes dēļ tā ūdens virsma ir netīra, ir labvēlīga vide purva slimību attīstībai, taču tīrs kalna strauts, kas dedzīgi atrod savu ceļu starp akmeņiem, traucoties lejup pa kanjonu, ir aicinājums padzerties.

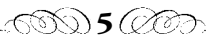
Skolotāja vārdi par māju bez pamata man vēsta, ka cilvēkam nedrīkst būt sekls un ģeķīgs priekšstats, ka viņš ir pašpietiekams un pats var veidot savu dzīvi uz tāda pamata, kas izrādās viegls un

patīkams [skat. Mateja 7:26–27.] Kamēr vien laikapstākļi ir labi, viņa muļķība var nebūt pamanāma; taču kādu dienu būs plūdi, kādas pēkšņas kaislības dubļainie ūdeņi, skarba, neparedzamu kārdinājumu straume. Ja viņa raksturam nav droša pamata, bet ir tikai vārdi, visa viņa morālā struktūra var sabrukt.⁹

Jēkabs teica: „Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu” (Jēkaba v. 1:27).

Citiem vārdiem sakot, reliģija ir kas vairāk par zināšanām par Dievu vai ticības apliecināšanu, un tā ir kas vairāk par teoloģiju. Reliģija ir Dieva vārda darišana. Cita starpā tā nozīmē būt mūsu brāļu sargam. . . .

Mēs varam reliģiozi pielūgt Sabata dienā, un mēs varam reliģiozi pildīt savus pienākumus pārējās sešās nedēļas dienās. . . . [Cik] nozīmīgi ir tas, lai visas mūsu domas, izteiktie vārdi, darbi, izturēšanās, attiecības ar tuvākajiem, biznesa darījumi un visas mūsu ikdienas rīcības būtu saskaņā ar mūsu reliģisko pārliecību. Pāvila vārdiem runājot: „Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu” (1. korintiešiem 10:31). Tādējādi, vai mēs varam izslēgt reliģiju no mūsu ikdienas gaitām un atstāt to tikai Sabata dienām? Ja mēs sekojam Pāvila padomam, atbilde, protams, ir nē.¹⁰

„Dzīvie Baznīcas locekļi” tiecas uz pilnīgu apņemšanos.

Mācības un Derību priekšvārdā Tas Kungs atklāja, ka šī ir „[vienīgā] [patiesā] un [dzīvā] [baznīca] uz visas zemes virsmas”. Tad Viņš papildināja: „Ar kuru Es, Tas Kungs, esmu ļoti apmierināts, runājot uz baznīcu kopumā un nevis atsevišķi” (M&D 1:30). Tam mūsu prātā vajadzētu radīt jautājumu, kam ir mūžīga nozīme: „Mēs zinām, ka institucionāli šī ir patiesā un dzīvā Baznīca, bet vai es individuāli esmu patiesais un „dzīvais” Baznīcas loceklis?”

. . . Ar jautājumu „Vai es esmu patiesais un „dzīvais” Baznīcas loceklis?” es domāju — vai es dziļi un pilnībā esmu nodevies ievērot tās derības, kuras esmu noslēdzis ar To Kungu? Vai es esmu visaptveroši apņēmis dzīvot saskaņā ar evaņģēliju un būt vārda darītājs, nevis tikai uzklauskātājs? Vai es dzīvoju saskaņā ar savu reliģiju? Vai es palikšu uzticīgs? Vai es nelokāmi turos pretī Sātana kārdinājumiem? . . .

Ja mēs apstiprinoši atbildam uz šo jautājumu — „Vai es esmu „dzīvais” Baznīcas loceklis?” —, tas apstiprina mūsu apņemšanos. Tas nozīmē, ka mēs tagad un vienmēr mīlēsim Dievu un savus tuvākos kā sevi pašus. Tas nozīmē, ka mūsu rīcība atspoguļos, kas mēs esam un kam mēs ticam. Tas nozīmē, ka mēs katru dienu esam kristieši, staigājot tā, kā Kristus vēlētos redzēt mūs staigājam.

„Dzīvie” Baznīcas locekļi ir tie, kas tiecas uz pilnīgu apņemšanos. . . .

„Dzīvie” Baznīcas locekļi apzinās savu pienākumu virzīties uz priekšu. Par pirmo soli viņu dzīvajā ceļojumā top kristīšanās. Tā ir zīme Dievam, eņģeļiem un debesīm, ka viņi ievēros Dieva gribu. . . .

„Dzīvie” Baznīcas locekļi uzklausa Garu, kas paplašina viņu garīgo pasauli. Viņi nemītīgi meklē Tā vadību. Viņi lūdz pēc spēka un pārvar grūtības. Viņu sirdis nav vērstas uz šīs pasaules lietām, bet gan uz mūžību. Viņi neupurē savu garīgo atjaunošanos fiziska apmierinājuma dēļ.

„Dzīvie” Baznīcas locekļi savā dzīvē Kristu liek pirmajā vietā, zinot, kas ir viņu dzīves un izaugsmes avots. Cilvēkam piemīt tendence likt sevi Visuma centrā un uzskatīt, ka citiem ir jāpiemērojas viņa iegribām, vajadzībām un vēlmēm. Tomēr daba negodā šādu maldīgu pieņēmumu. Centrālā loma dzīvē pieder Dievam. Tā vietā, lai lūgtu Viņu izpildīt mūsu vēlmes, mums vajadzētu nonākt saskaņā ar Viņa gribu un turpināt pilnveidoties kā „dzīvajiem” Baznīcas locekļiem. . . .

„Dzīvie” Baznīcas locekļi tūlīt pēc pievēršanās pilda pavēli — stiprināt savus brāļus un māsas [skat. Lūkas 22:32]. Viņi dedzīgi dalās savā priekā ar citiem, un viņi nekad nezaudē šo vēlmi. . . .

„Dzīvie” Baznīcas locekļi atzīst vajadzību savu ticību pārvērst rīcībā. Šie svētie dedzīgi iesaistās, lai īstenotu daudzus labus un cēlus darbus paši pēc savas brīvas gribas un piekrišanas [skat. M&D 58:27]. . . .

„Dzīvie” Baznīcas locekļi mīl cits citu. Viņi apmeklē bāreņus un atraitnes viņu bēdās. Viņi saglabā sevi — pasaules neaptraipītus [skat. Jēkaba v. 1:27]. . . .

Mums ir nelokāma pārliecība par izteikumu, ka šī ir dzīvā un patiesā Dieva dzīvā un patiesā Baznīca. Jautājums, uz kuru mums vēl ir jāatbild, ir: „Vai es esmu ziedojies un apņēmies, patiesais un „dzīvais” Baznīcas loceklis?”

Kaut mēs stāvētu nelokāmi un būtu patiesi un „dzīvi” Baznīcas locekļi, un saņemtu apsolīto atlīdzību būt starp tiem, par kuriem runāts Mācībā un Derībās, „kas nākuši pie Ciānas kalna un pie dzīvā Dieva pilsētas, debesu vietas, vissvētāko no visām” (M&D 76:66).¹¹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Pārskatiet prezidenta Hantera mācības par atšķirību starp „ieguldījumu” un „visaptverošu apņēmību” (1. sadaļa). Kā mainās mūsu dzīve, kad esam pilnībā nodevušies Tam Kungam? Kāda ietekme uz mums varētu būtu stāstam par Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego?
- Pārskatiet prezidenta Hantera pierakstu par Jozuu 2. sadaļā? Ko jūs varat mācīties no šī pieraksta par pilnīgu ziedošanos Dievam? Kā mēs varam pilnīgot apņēmību — paklausīt Dievam neatkarīgi no tā, ko dara citi? Kā mēs varam palīdzēt bērniem un jauniešiem pilnveidot šo apņēmību?
- Kādi iespaidi jums rodas, pārskatot Svēto Rakstu stāstus 3. sadaļā? Kādi vēl piemēri par paklausību Svētajos Rakstos ir jūs ietekmējuši? Kāpēc, jūsuprāt, „Tas Kungs mīl . . . nelokāmu apņēmību paklausīt Viņa padomam”?
- Pārdomājiet prezidenta Hantera mācības 4. sadaļā. Kāpēc „ar ticību vien nepietiks”? Kā Debesu Tēva gribas pildīšana palīdzēs mums sagatavoties grūtiem brīžiem? Kā mēs varam pielietot prezidenta Hantera mācības par dzīvi saskaņā ar evaņģēliju?
- Pārskatiet visus prezidenta Hantera dotos „dzīvā Baznīcas locekļa” aprakstus 5. sadaļā. Kā mēs varam attīstīt šīs „dzīvā Baznīcas locekļa” īpašības? Pārdomājiet, kā jūs varētu būt labāks „patiesais un dzīvais Baznīcas loceklis”?

Saistītās rakstvietas

1. Samuēla 15:22–23; Psalmi 1:1–3; Jēkaba v. 2:14–26; 2. Nefija 32:9; Omnija 1:26; Mosijas 2:41; Almas 37:35–37; 3. Nefija 18:15, 18–20; M&D 58:26–29; 97:8; Ābrahāma 3:24–26

Ieteikums skolotājam

Kopā izlasiet vairākus citātus šajā nodaļā. Pēc katra citāta izlasīšanas palūdziet dalībniekiem dalīties Svēto Rakstu un savas dzīves piemēros, kas ilustrē citātā minētās mācības.

Atsauces

1. Skat. Conference Report, 1959. g. okt., 121. lpp.
2. Skat. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994. g.), 153. lpp.
3. „The Opening and Closing of Doors”, *Ensign*, 1987. g. nov., 54. lpp.
4. Skat. Knowles, *The Teachings of Howard W. Hunter*, 151. lpp.
5. „Standing As Witnesses of God”, *Ensign*, 1990. g. nov., 60.–62. lpp.
6. „Commitments to God”, *Ensign*, 1982. g. nov., 57.–58. lpp.
7. „Obedience” (uzruna Havaju salu apgabala konferencē, 1978. gada 18. jūnijā), 5, Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
8. „Commitment to God”, 58. lpp.
9. Skat. Conference Report, 1967. g. okt., 11., 12.–13. lpp.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, apkopojis Clyde J. Williams (1997. g.), 111.–112. lpp.
11. „Am I a „Living” Member?” *Ensign*, 1987. g. nov., 16.–18. lpp.

Jēzus Kristus „mācīja par mīlestību un vairākkārt demonstrēja nesavtīgu kalpošanu citiem. Visi saņēma Viņa mīlestību.”

Staigājot pa Glābēja žēlsirdības taku

„Līdzjūtības kritērijs ir mūsu mācekļības mērs; tas atspoguļo mūsu mīlestību pret Dievu un citam pret citu.”

No Hovarda V. Hantera dzīves

Prezidents Hovards V. Hanteris mācīja, ka Glābējs „dāvāja Savu mīlestību, Savu kalpošanu un Savu dzīvību. . . . Mums jācenšas dot tā, kā Viņš deva”.¹ It sevišķi prezidents Hanteris mudināja Baznīcas locekļus sekot Glābēja žēlsirdības piemēram savā ikdienas dzīvē.

Žēlsirdīga rīcība bija noteicošs aspekts Hovarda V. Hantera karjerā jurista profesijā. Kāds cits advokāts, kurš viņu pazina, paskaidroja:

„Viņš pavadīja daudz laika, sniedzot [bezmaksas] juridiskos pakalpojumus, . . . jo sajuta, ka nebūtu pareizi nosūtīt rēķinu. . . . Viņu uzskatīja par draugu, padomdevēju, konsultantu un profesionāli, kurš daudz vairāk rūpējās par to, lai cilvēki saņemtu nepieciešamo palīdzību, nevis to, ka viņam par to tika samaksāts.”²

Arī prezidenta Hantera kalpošana Baznīcā raksturojās ar žēlsirdību. Kāda sieviete, kura teica, ka viņš bija tāds skolotājs, kurš uz viņu atstājis vislielāko ietekmi, paskaidroja, kāpēc viņa tā uzskatīja:

„Es vienmēr ievēroju, ka šis cilvēks mīlēja citus, novērtējot viņus, uzklautos un cenšoties viņus saprast un daloties ar citiem savās pieredzēs, kas viņam sagādāja lielu prieku. Viņš ir iemācījis man saprast šo tikumu nozīmīgumu un sajūst prieku no to pielietošanas dzīvē.”³

Kāda cita sieviete no prezidenta Hantera staba Kalifornijā parādīja viņam cieņu šādiem vārdiem:

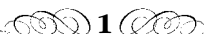
„Prezidents Hovards V. Hanteris bija mūsu staba prezidents pirms daudziem gadiem, kad mūsu ģimene dzīvoja Pasadīnas stabā. Mans tēvs nomira, atstājot manu māti vienu audzinām manu vecāko māsu un mani. Lai arī mēs nebijām prominēnta ģimene stabā, kas

aizņēma milzīgu ģeogrāfisko apgabalu, prezidents Hanters tomēr mūs pazina personīgi.

Manas viszīmīgākās atmiņas par viņu ir tādas, kas palīdzēja man vairot savu pašvērtības sajūtu. Pēc katras staba konferences mēs gaidījām rindā, lai paspiestu viņam roku. Viņš vienmēr paņēma manas mātes roku un teica: „Kā jums iet, māsa Sešansa, un kā iet Betijai un Kerolīnai?” Mani saviļņoja tas, kad dzirdēju viņu saucam mūs vārdā. Es zināju, ka viņš pazina mūs un rūpējās par mūsu labklājību. Šīs atmiņas joprojām sasilda manu sirdi.”⁴

Prezidents Hanters reiz teica: „Es jūtu, ka mūsu misija ir kalpot un glābt, veidot un paaugstināt.”⁵ Komentāri no viņa brāļiem Divpadsmīto kvorumā parāda, cik labi viņš izpildīja savu misiju. „Viņš prot cilvēkiem likt justies brīvi,” kāds teica, „viņš nepakļauj citus. Viņš prot uzklaustīt.” Kāds cits teica: „Kad ceļojam kopā ar viņu, viņš vienmēr skatās, lai visi būtu aprūpēti un lai neviens nejustos apgrūtināts vai atstumts.” Vēl cits sacīja: „Viņš rūpējas par citiem un ir smalkjūtīgs. Viņš ir žēlsirdīgs un piedodošs. Viņš ir evaņģēlija, cilvēces un cilvēka dabas pētnieks.”⁶

Hovarda V. Hantera mācības

Divi augstākie baušļi ir kritērijs, ko Tas Kungs lieto, lai izvērtētu mūsu mācekļību.

Viens no veidiem, kā senos laikos pārbaudīja zelta tīrības pakāpi, bija ar gludu, melnu silīcija akmeni, ko sauca par pārbaudes akmeni. Kad zeltu parīvēja gar pārbaudes akmeni, uz tā virsmas parādījās svītra jeb zīme. Zeltkalis tad salīdzināja šīs zīmes krāsu ar atbilstošo krāsu tabulā. Jo lielāks bija vara vai piemaisījumu apjoms, jo zīme bija sarkanāka, un, jo augstāka bija zelta procentuālā attiecība, jo zīme bija dzeltenāka. Šis process diezgan precīzi atklāja zelta tīrības pakāpi.

Zelta tīrības pakāpes noteikšana ar pārbaudes akmeni bija ātra, kā arī vairumā gadījumu apmierinoša praktiskiem nolūkiem. Taču zeltkalis, kurš joprojām šaubījās par zelta tīrības pakāpi, veica rūpīgāku pārbaudi, izmantojot uguni.

Es ierosinu, ka Tas Kungs ir sagatavojis pārbaudes akmeni jums un man, — iekšējās mācekļības ārēju izpausmi —, uz kura

iezīmēsies mūsu uzticība un tas, vai izturēsīm gaidāmos ugunīgos pārbaudījumus.

Kādā reizē, kad Jēzus mācīja cilvēkus, kāds rakstu mācītājs uzrunāja Viņu un uzdeva šādu jautājumu: „Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgo dzīvību?”

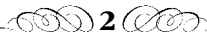
Jēzus, būdams izcils skolotājs, atbildēja šim cilvēkam, kurš acīmredzami labi pārzināja bauslību, uzdodot pretjautājumu: „Kā stāv bauslībā rakstīts, kā tu tur lasi?”

Šis cilvēks apņēmīgi sniedza rezumējošu atbildi, citējot divus augstākos baušļus: „Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.”

Tad Kristus apstiprinoši teica: „Dari to, un tu dzīvosi” (Lūkas 10:25–28).

Mūžīgā dzīve, Dieva dzīve, tā dzīve, ko mēs meklējam, balstās divos baušļos. Svētajos Rakstos ir teikts, ka „šinīs abos baušļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši” (Mateja 22:40). Mīlēt Dievu un mīlēt savu tuvāko. Šie divi baušļi darbojas roku rokā un ir nedalāmi. Augstākajā nozīmē tos var uzskatīt par sinonīmiskiem. Un šie ir baušļi, pēc kuriem katrs no mums spēj dzīvot.

Jēzus atbildi rakstu mācītājam varētu uzskatīt par Tā Kunga pārbaudes akmeni. Kādā citā reizē Viņš teica: „Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.” (Mateja 25:40.) Viņš vērtēs mūsu ziedošanos Viņam pēc tā, kā mēs mīlam savus līdzcīvēkus un kalpojam viņiem. Kādu zīmi mēs atstājam uz Tā Kunga pārbaudes akmens? Vai mēs esam patiesi labi kaimiņi? Vai pārbaude atklāj, ka esam 24 karātu zelts, vai arī mūsos var pamanīt „mulķu zelta” nospiedumus?⁷

Glābējs mācīja mums mīlēt ikvienu, tostarp tos, kurus varētu būt grūti mīlēt.

It kā atvainodamies par to, ka uzdevis Skolotājam tik vienkāršu jautājumu, rakstu mācītājs centās sevi attaisnot, vēl pajautājot: „Kurš tad ir mans tuvākais?” (Lūkas 10:29.)

Mums visiem vajadzētu būt mūžīgi pateicīgiem par šo jautājumu, jo Glābēja atbildē izskanēja viena no Viņa vērtīgākajām un novērtētākajām līdzībām, ko katrs no mums ir lasījis un dzirdējis atkārtoti:

„Kāds cilvēks gāja no Jeruzālemes uz Jēriku un krita laupītāju rokās. Tie tam noplēsa drēbes, sasita un, atstādami viņu pusmirušu guļam, aizgāja.

Bet nejauši kāds priesteris gāja pa to pašu ceļu un, to ieraudzījis, viņš aizgāja garām.

Tāpat arī kāds levīts nāca gar to vietu, to ieraudzīja, bet aizgāja garām.

Bet kāds samarietis, savu ceļu iedams, tuvojās viņam un, viņu redzot, sirds tam iežēlojās.

Un piegājis viņš pārsēja viņa vātis, ieliedams tajās eļļu un vīnu; pēc tam viņš to cēla uz savu lopu un to aizveda mājvietā un to apkopa.

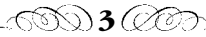
Bet otrā dienā, izņēmis divus denārijus, iedeva tos saimniekam, sacīdams: kop viņu, un, ja tu vēl ko izdosi, atpakaļ nākdams, es tev to atdošu.” (Lūkas 10:30–35.)

Tad Jēzus pajautāja rakstu mācītājam: „Kurš no šiem trim cilvēkiem tev šķiet tas tuvākais bijis tam, kas bija kritis laupītāju rokās?” (Lūkas 10:36.) Šeit Skolotājs dod kristietības pārbaudes akmeni jeb kritēriju. Viņš lūdz, lai mūsu zīme tiktu ievilkta uz tā.

Gan priesterim, gan levītam Kristus līdzībā bija jāatceras likuma prasības: „Kad tu redzi sava brāļa ēzeli vai vērsi, ka tie ir uz ceļa pakrituši, nenovērsies no tiem, bet palīdzi viņam tos piecelt.” (5. Mozus 22:4.) Ja tā jāpalīdz vērsim, cik ļoti gan cilvēkam ir jāvēlas palīdzēt grūtībās nonākušam brālim. Taču, kā rakstīja elders Džeimss E. Talmidžs: „Attaisnojumi [tā nedarīt] ir viegli atrodami; tie uzdīgst tik viegli un pārpilni kā nezāles ceļmalā.” (*Jesus the Christ*, 3. izd., Soltleiksitijs: Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca, 1916. g., 431. lpp.)

Samarietis parādīja mums tīras, kristīgas mīlestības piemēru. Viņš parādīja līdzjūtību; viņš piegāja pie vīra, ko bija ievainojuši laupītāji, un pārsēja viņa brūces. Viņš aizveda viņu uz mājvietu, kopa viņu, samaksāja viņa izdevumus un piedāvāja samaksāt vairāk, ja to prasītu viņa kopšana. Šis stāsts ir par tuvākā mīlestību pret savu tuvāko.

Veca gudrība māca, ka cilvēks, kurš bažījas tikai par sevi, ir maz vērts. Mīlestība var nodrošināt to, ka mūsu vērtība palielinās. Panākumu atslēga slēpjas mīlestībā pret tuvāko, tostarp mīlestībā pret tādu tuvāko, ko ir grūti mīlēt. Mums ir jāatceras: lai arī mēs iegūstam draugus, Dievs it visur ir radījis mūsu tuvākos. Mīlestībai nevajadzētu būt robežu; mūsu mīlestībai nevajadzētu būt aprobežotai. Kristus teica: „Jo, ja jūs tos mīlat, kas jūs mīl, kāda alga jums nākas? Vai muitnieki nedara tāpat?” (Mateja 5:46.)⁸

Mums būtu jāmīl citi un jākalpo viņiem viņu bēdās.

Džozefs Smits uzrakstīja vēstuli svētajiem, kas publicēta laikrakstā *Messenger and Advocate*, par to, ka mums jāmīl citam citu, lai būtu attaisnoti Dieva priekšā. Viņš rakstīja:

„Dārgie brāļi, katram svētajam ir pienākums vienmēr vaļsirdīgi mīlēt savus brāļus un palīdzēt viņiem viņu grūtībās. Lai būtu attaisnoti Dieva priekšā, mums ir jāmīl citam citu; mums ir jāpārvar ļaunais; mums ir jāpieskata bāreņi un atraitnes viņu bēdās un sevi no pasaules jāpasargā neapgānītus, jo šādi tikumi plūst no tīrās reliģijas dzižā avota. Stiprinot savu ticību, pieņemot katru labu īpašību, kas grezno svētītā Jēzus bērņus, mēs varam lūgt Dievu, kad ir lūgšanu laiks, mēs varam mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu un būt uzticīgi likstās, apzinoties, ka par to saņemsim lielāku algu debesu valstībā. Kāds mierinājums! Kāds prieks! Kaut es varētu dzīvot taisno dzīvi un kaut mana alga būtu šāda!” (*History of the Church*, 2:229.)

Lai mēs būtu labi kaimiņi un atrastu mieru savā dzīvē, no mums tiek prasīti šie divi tikumi — mīlestība un kalpošana. Noteikti šie tikumi mita eldera Vilarda Ričardsa sirdī. Kad viņi atradās Kārtidžas cietumā tajā pēcpusdienā, kad tika noslepkavoti Džozefs un Hairams, cietumsargs ieteica, ka viņiem būtu drošāk atrasties kamerā. Džozefs pagriezās pret elderu Ričardsu un jautāja: „Ja mēs iesim kamerā, vai tu nāksi ar mums?”

Eldera Ričardsa atbildē bija jūtama mīlestība: „Brāli Džozef, tu nelūdzi man, lai es ar tevi šķērsotu upi, tu nelūdzi man nākt uz Kārtidžu, tu nelūdzi man nākt ar tevi cietumā, un vai tu domā, ka es tagad tevi pametišu? Taču es pateikšu, ko es darišu; ja tevi notiesās uz pakāršanu par „nodevību”, es tikšu pakārts tavā vietā, un tu būsi brīvs.”

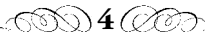
Tas Kungs „vērtēs mūsu ziedošanos Viņam pēc tā, kā mēs mīlam savus līdzcilvēkus un kalpojam viņiem”.

Droši vien ar vērā ņemamām emocijām un jūtām Džozefs atbildēja: „Taču tu to nevari.”

Uz ko elders Ričardss pārliecinoši atbildēja: „Es to izdarīšu.” (Skat. B. H. Robertss, *A Comprehensive History of the Church*, 2:283.)

Eldera Ričarda pārbaude, iespējams, bija lielāka, nekā būs lielākajai daļai no mums: pārbaude ar uguni, nevis ar pārbaudes akmeni. Taču, ja no mums to palūgtu, vai mēs būtu gatavi atdot savu dzīvību par savu ģimeni, draugiem vai kaimiņiem?

Līdzjūtības kritērijs ir mūsu mācekļības mērs; tas atspoguļo mūsu mīlestību pret Dievu un citam pret citu. Vai mēs atstāsim tīra zelta zīmi, vai, tāpat kā priesteris un levīts, paiesim garām pa otru ceļa malu?⁹

Mums apņēmīgāk ir jāiet pa žēlsirdības taku, ko parādījis Jēzus.

Svarīgā vēstījumā pēdējo dienu svētajiem Navū pilsētā, tikai gadu pirms savas traģiskās un priekšlaicīgās mocekļa nāves, pravietis Džozefs Smits teica:

„Ja mēs vēlamies iegūt un izkopt mīlestību pret citiem, mums ir jāmīl citi cilvēki — mums ir jāmīl savi draugi un pat savi ienaidnieki. . . . Kristiešiem ir jābeidz ķīvēties un strīdēties citam ar citu un jāizkopj savā starpā saskaņas un draudzības principi.” (*History of the Church*, 5:498–499.)

Šis ir brīnišķīgs padoms mūsdienās, tāpat kā tas bija [toreiz]. Pasaulei, kurā dzīvojam, — vai nu tuvu mājām, vai tālu no tām — ir nepieciešams Jēzus Kristus evaņģēlijs. Tas sniedz vienīgo veidu, kā pasaule var dzīvot mierā. Mums ir jābūt laipnākiem citam pret citu, lēnprātīgākiem un piedodošākiem. Mums ir jābūt lēnākiem uz dusmām un ātrākiem uz palīdzības sniegšanu. Mums ir jāpasniedz draudzīga roka un jāatturas no atriebības. Īsi sakot, mums ir jāmīl citam citu ar Kristus tīro mīlestību, ar neviltotu žēlsirdību un līdzjūtību, un, ja nepieciešams, ar dalītām bēdām, jo tā Dievs mīl mūs.

Savos dievkalpojumos mēs bieži dziedam skaistu garīgo dziesmu, kuras teksta autore ir Sjūzena Evansa Maklauda. Es vēlētos jums citēt dažas šīs dziesmas rindiņas:

*Glābēj, mācos mīlēt Tevi,
Tavus ceļus staigājo,
Žēlsirdīgi, pazemīgi
Tuvākajam kalpojot! . . .*

*Kā gan drīkstu tiesāt brāli,
Ja bez vainas neesmu pats?!
Otra sirdī bieži slēpjas
Ciešanas, ko neredz skats. . . .*

*Savu brāli sargāt vēlos,
Viņa brūces dziedināt,
Nogurušos — uzmundrināt,
Bēdu māktos — mierināt.
Savu brāli sargāt vēlos.
Kungs, Tev es sekošu!*

(*Garīgās dziesmas*, 2013. g., nr. 137.)

Mums ar lielāku apņēmību un žēlsirdību ir jāiet pa taku, ko parādījis Jēzus. Mums ir „žēlsirdīgi [un] pazemīgi tuvākajam [jākalpo]”, un nešaubīgi mums tam tiks dots spēks. Ja mēs darītu vairāk, lai mācītos būt dziedinātāji, tad rastos neizsakāmi daudz iespēju, kur

to pielietot, — lai uzmundrinātu nogurušos un mierinātu visus bēdu nomāktos. Jā, Kungs, mums ir jāseko Tev.¹⁰

Žēlsirdība ir Kristus tīrā mīlestība un nekad nebeigsies.

„Jaunu bausli Es jums dodu,” [Jēzus] teica, „ka jūs cits citu mīlat No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jāņa 13:34–35.) Šī mīlestība, kurai mums jābūt pret saviem brāļiem un māsām cilvēces ģimenē un kas Kristus ir pret katru no mums, tiek saukta par žēlsirdību jeb „tīr[o] Kristus mīlestīb[u]”. (Mor. 7:47.) Mīlestība pamudināja Kristu nest Izpirkšanas upuri un ciešanas. Tas ir augstākais, ko cilvēka dvēsele var sasniegt, un sirds visdziļākā izpausme.

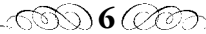
. . . Žēlsirdība sevī iekļauj visus citus dievbijīgos tikumus. Tā izpaužas gan glābšanas ieceres sākumā, gan beigās. Kad viss cits beigsies, žēlsirdība — Kristus mīlestība — *nebeigsies*. Tā ir viscēlākā no visām dievišķajām īpašībām.

No savas sirds pārpilnības Jēzus runāja ar nabagajiem, nomāktajiem, atraitnēm, maziem bērniem, lauksaimniekiem un zvejniekiem, un aitu un kazu ganiem, svešiniekiem un ārzemniekiem, bagātajiem, politiski varenajiem, kā arī nedraudzīgajiem farizejiem un rakstu mācītājiem. Viņš kalpoja nabagajiem, izsalkušajiem, trūcīgajiem, slimajiem. Viņš svētīja klibos, aklos, kurlos un citus nevarīgos. Viņš izdzina velnus un ļaunos garus, kas bija izraisījuši mentālas vai emocionālas saslimšanas. Viņš šķīstīja tos, kurus nospieda grēks. Viņš mācīja par mīlestību un vairākkārt demonstrēja nesavtīgu kalpošanu citiem. Visi saņēma Viņa mīlestību. „Visiem cilvēkiem [bija] vienādas priekšrocības un nevienam [netika] liegts.” (2. Nef. 26:28.) Šie visi izteicieni un piemēri liecina par Viņa neizmērojamo žēlsirdību.

Pasaulei, kurā dzīvojam, lielā mērā nāktu par labu tas, ja vīrieši un sievietes it visur izrādītu Kristus tīro mīlestību, kas ir laipna, lēnprātīga un pazemīga. Tā neskauž un nav lepna. Tā ir nesavtīga, jo nemeklē atlīdzību. Tā necieš ļaunumu vai ļaunprātību, tā nepriecājas par nekrietnību; tajā nav vietas aizspriedumiem, naidam vai vardarbībai. Tā neattaisno izsmieklus, vulgaritāti, zākāšanu vai atstumtību. Tā veicina to, lai dažādi cilvēki dzīvotu kopā kristīgā

mīlestībā, neatkarīgi no reliģiskās pārliecības, rases, tautības, finanšu stāvokļa, izglītības vai kultūras.

Glābējs pavēlēja mums mīlēt citam citu, kā Viņš mūs ir mīlējis, un tērties „žēlsirdības saitēs” (M&D 88:125), kā Viņš tajās ir tērties. Mēs esam aicināti šķīstīt savas iekšējās sajūtas, izmainīt savu sirdi, saskaņot savas ārējās darbības un izskatu ar to, kam mēs, saskaņā ar pašu teikto, ticam un ko jūtam sirdī. Mums ir jābūt patiesiem Kristus mācekļiem.¹¹

Citu mīlēšana ir „vēl pārāks ceļš”.

Brālis Verns Kraulijs teica, ka pusaudža gados šo to iemācījās no ārkārtīgi svarīgās pamācības, ko pravietis Džozefs bija teicis agrīnajiem svētajiem Navū, sakot, ka „mums ir jāmīl citi cilvēki — mums ir jāmīl savi draugi un pat savi ienaidnieki”. Šī ir laba pamācība ikvienam no mums.

Kad saslima viņa tēvs, Verns Kraulijs pārņēma ģimenes autokapsētas vadīšanu, lai arī viņam bija tikai 15 gadi. Daži pircēji šad un tad netaisnīgi izmantoja jauno cilvēku, un pa nakti no stāvvietas mēdza pazust automašīnu detaļas. Verns bija dusmīgs un nozvērējās noķert zagli un sodīt viņu par brīdinājumu citiem. Atriebība likās salda.

Kad viņa tēvs jau bija sācis atveseļoties, Verns kādu vakaru slēgšanas laikā staigāja apgaitā pa stāvvietu. Bija jau gandrīz satumsis. Kādā attālā īpašuma stūrī viņš pamanīja kādu nesam lielu mašīnas detaļu uz aizmugures žoga pusi. Viņš skrēja kā vēja nests un noķēra gados jauno zagli. Viņa pirmā doma bija izgāzt savu neapmierinātību ar dūrēm un tad aizvilkt šo zēnu uz biroja telpu, un izsaukt policiju. Viņa sirds bija pilna dusmu un atriebības. Viņš bija noķēris zagli un grasījās tam pasniegt pelnīto atmaksu.

Pavisam negaidīti atnāca Verna tēvs, uzlika savu vājo un nespēcīgo roku uz dēļa pleca un teica: „Es redzu, ka tu esi nedaudz sarūgtināts, Vern. Vai es varu šo nokārtot?” Viņš tad piegāja pie jaunā, varbūtējā zagļa un uzlika savu roku uz viņa pleca, uz brīdi ieskatījās viņam acīs, un teica: „Dēls, saki, kāpēc tu tā rīkojies? Kāpēc tu centies nozagt šo transmisiju?” Tad Kraulija kungs sāka iet uz biroja pusi, uzlicis roku uz zēna pleciem, pa ceļam prašņājot par jaunā cilvēka automašīnas

problēmām. Kad viņi ieradās birojā, tēvs teica: „Es domāju, ka tavs sajūgs ir beigts un ir par iemeslu tavām problēmām.”

Tikmēr Verns vārijās dusmās. „Vai nav vienalga, kas noticis ar viņa sajūgu?” viņš domāja. „Izsauksim policiju un izbeigsim šo lietu.” Taču viņa tēvs tikai turpināja runāt. „Vern, sameklē viņam sajūgu. Sameklē viņam arī izspiedējgultni. Un sameklē viņam arī piespiedēdisku. Tam vajadzētu atrisināt problēmu.” Tēvs pasniedza visas detaļas jaunajam cilvēkam, kurš bija mēģinājis viņus aplaupīt, un teica: „Ņem šīs detaļas. Un ņem arī transmisiju. Tev nevajag zagt, jaunais cilvēk. Vienkārši palūdz. Katru problēmu ir iespējams atrisināt. Cilvēki ir gatavi palīdzēt.”

Brālis Verns Kraulijs teica, ka todien apguva mūžīgi svarīgu mācību par mīlestību. Jaunais cilvēks bieži atgriezās pie viņiem. Mēnesi pēc mēneša viņš brīvprātīgi samaksāja par visām detaļām, ko viņam bija iedevis Viks Kraulijs, tostarp par transmisiju. Šo apmeklējumu laikā viņš jautāja Vernam, kāpēc viņa tēvs bija tāds un kāpēc viņš tā rīkojās. Verns pastāstīja viņam nedaudz par viņu pēdējo dienu svēto uzskatiem un to, cik ļoti viņa tēvs mīlēja To Kungu un cilvēkus. Galu galā varbūtējais zaglis tika kristīts. Verns vēlāk teica: „Tagad ir grūti aprakstīt sajūtas, kas man bija un ko es toreiz pārdzīvoju. Arī es biju jauns. Es biju noķēris blēdi. Es grasījos viņu sodīt visaugstākajā mērā. Taču mans tēvs parādīja man citu ceļu.”

Citu ceļu? Labāku ceļu? Cienījamāku ceļu? Vēl pārāku ceļu? Ak, kā gan pasaulei noderētu tik brīnišķīga mācība. Moronijs to izteica šādi:

„Tādēļ, kas tic Dievam, var droši cerēt uz labāku pasauli. . . .

Sava Dēla dāvanā Dievs ir sagatavojis vēl lieliskāku ceļu.” (Etera 12:4, 11.)¹²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Ko prezidents Hanters ar to domāja, norādot uz diviem augstākajiem baušļiem kā uz „Tā Kunga pārbaudes akmeni”? (Skat. 1. sadaļu.) Padomājiet, kā jūs atbildētu uz jautājumiem, ko prezidents Hanters uzdod 1. sadaļas beigās.

- Pārskatiet prezidenta Hantera stāstījumu par līdzību ar labo samarieti (skat. 2. sadaļu). Ko mēs varam mācīties no šīm mācībām par savu tuvāko milēšanu? Kā mēs varam vairot savu mīlestību pret tiem, kurus varētu būt „grūti milēt”?
- 3. sadaļā prezidents Hanteris māca, ka mums ir jāmīl citi un jākalpo viņiem viņu grūtībās. Kā jūs ir svētījis kāds, kurš ir milējis jūs un kalpojis jums grūtā brīdī?
- Apdomājiet prezidenta Hantera mācības par sekošanu žēlsirdības piemēram, ko parādīja Glābējs (skat. 4. sadaļu). Kā mēs varam izkopt lielāku mīlestību pret citiem? Kā mēs varam aktīvāk paust savu mīlestību?
- 5. sadaļā prezidents Hanteris apraksta dažus veidus, kādos Kristus parādīja Savu mīlestību. Kad jūs esat sajutuši Glābēja mīlestību savā dzīvē? Kādas svētības jūs esat saņēmuši, „izrād[ot] Kristus tīro mīlestību”?
- Ko mēs varam mācīties no prezidenta Hantera stāsta par Vernu Krauliju? (Skat. 6. sadaļu.) Kā mēs varam aizstāt „dusmu un atriebības” sajūtas ar žēlsirdības sajūtu? Kādas pieredzes ir palīdzējušas jums saprast, ka žēlsirdība ir „vēl pārāks ceļš”?

Saistītās rakstvietas

Mateja 25:31–46; 1. korintiešiem 13; Efeziešiem 4:29–32; 1. Jāņa 4:20; Mosijas 4:13–27; Almas 34:28–29; Etera 12:33–34; Moronija 7:45–48; M&D 121:45–46

Ieteikums studijām

„Kad jūs rīkosieties saskaņā ar to, ko esat iemācījušies, jūs gūsiet labāku un ilgstošu izpratni (skat. Jāņa 7:17).” (*Shudini Manu evaņģēliju* [2005], 19. lpp.) Pajautājiet sev, kā jūs varat pielietot šīs mācības mājās, darbā un pildot Baznīcas pienākumus.

Atsauces

1. „The Gifts of Christmas”, *Ensign*, 2002. g. dec., 18. lpp.
2. Džons S. Velčs, citēts no: Eleanora Noula, *Howard W. Hunter* (1994), 119. lpp.
3. Betija C. Makevana, „My Most Influential Teacher”, *Church News*, 1980. g. 21. jūn., 2. lpp.
4. Kerolīna Sešansa Alena, citēta no „Loved by All Who Knew Him: Stories from Members”, *Ensign*, 1995. g. apr., 20. lpp.
5. Citēts no: Tomass S. Monsons, „President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons”, 33. lpp.
6. Citēts no: Noula, *Howard W. Hunter*, 185. lpp.

20. NODAĽA

7. „The Lord's Touchstone”, *Ensign*, 1986. g. nov., 34. lpp.
8. „The Lord's Touchstone”, 34.–35. lpp.
9. „The Lord's Touchstone”, 35. lpp.
10. „A More Excellent Way”, *Ensign*, 1992. g. maijs, 61. lpp.
11. „A More Excellent Way”, 61.–62. lpp.
12. „A More Excellent Way”, 62. lpp.

Ticība un liecība

„Augstākais dzīves sasniegums ir atrast Dievu un zināt, ka Viņš dzīvo.”

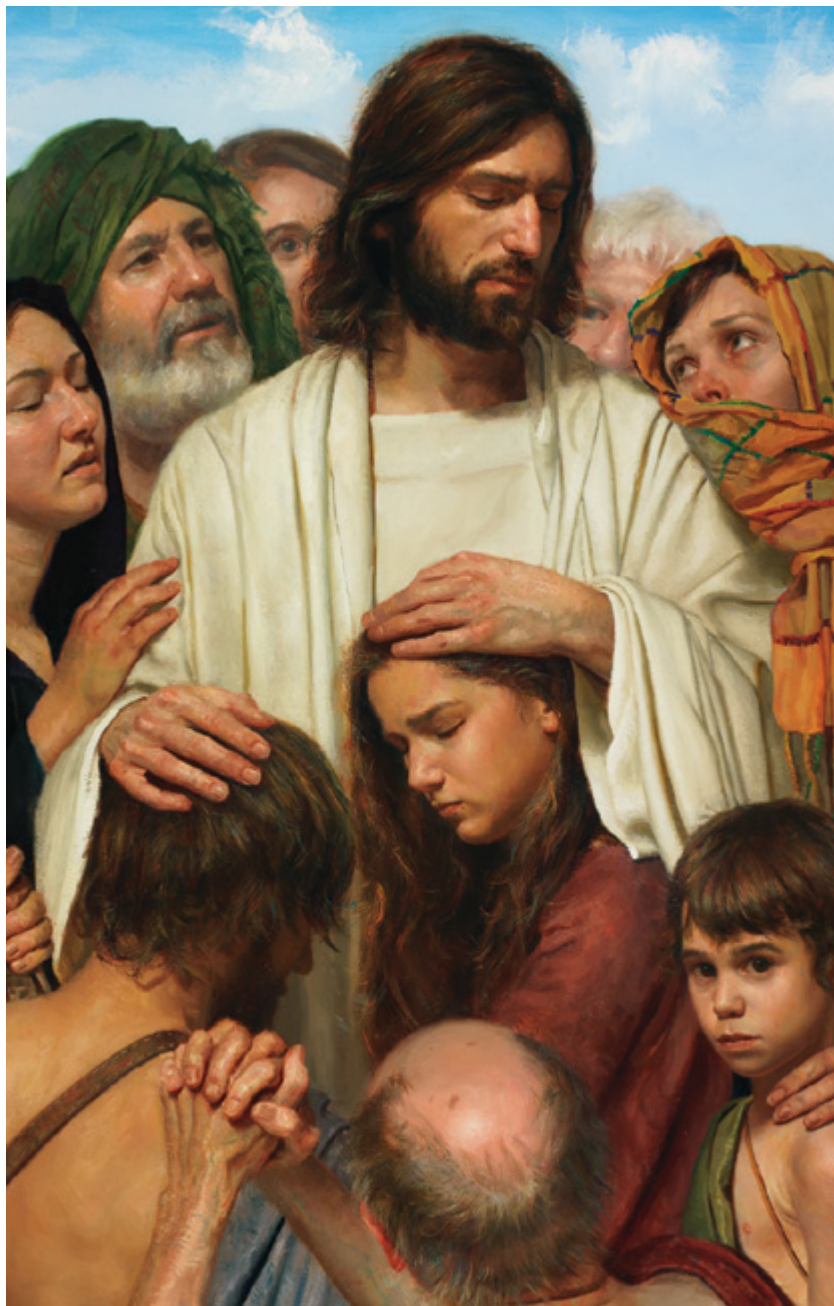
No Hovarda V. Hantera dzīves

Hovards V. Hanteris sāka veidot savu liecību jau no agras bērnības Boisī, Aidaho. Lai gan viņa tēvs nebija Baznīcas loceklis, viņa māte audzināja viņu evaņģēlijā. „No viņas mēs iemācījāmies lūgt,” viņš atcerējās. „Savu liecību es saņēmu, būdams mazs zēns, mācoties no savas mātes.”¹

Gadu gaitā Hovarda liecība pieauga. Kad viņš bija sasniedzis divdesmit gadu vecumu un dzīvoja Losandželosā, Kalifornijas štatā, viņš sāka apzināties, cik svarīgi ir padziļināti studēt evaņģēliju. Viņš rakstīja: „Lai gan lielāko savas dzīves daļu es biju apmeklējis Baznīcas stundas, pirmo reizi es patiesi ieinteresējos par evaņģēliju Adamsas bīskapijas Svētdienas skolas stundā, kur mācīja brālis Pīters A. Kleitons. Viņš bija ļoti zinošs un spēja iedvesmot jaunus cilvēkus. Es studēju šīs stundas, lasīju ārpusklases uzdevumus, kurus viņš mums uzdeva, un piedalījās diskusijās par uzdotajām tēmām. . . . Es domāju, ka šajā manas dzīves posmā man sāka atklāties evaņģēlija patiesās mācības. Man vienmēr bija bijusi liecība par evaņģēliju, taču pēkšņi es to sāku saprast.”²

Pirms daudziem gadiem prezidents Hanteris paskaidroja: „Pienāk laiks, kad mēs saprotam mūsu radīšanas principus un to, kas mēs esam. Pēkšņi šie jautājumi mums top skaidri un skar mūsu sirdis. Šis ir laiks, kad mēs saņemam liecību un mēs bez vismazākās šaubas zinām, ka Dievs ir mūsu Tēvs — ka Viņš dzīvo, ka Viņš ir īsts, ka mēs burtiski esam Viņa bērni.”³

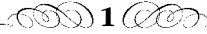
Runājot par prezidenta Hantera ticību un liecību, prezidents Gordons B. Hinklijs sacīja:

„Visnozīmīgāk ir meklēt Dievu — apzināties Viņa esamību, Viņa personīgās īpašības un nostiprināt zināšanas par Viņa Dēlu, Jēzus Kristus, evaņģēliju.”

„Prezidentam Hanteram . . . piemita varens ticības spēks. Viņam piemita stabilas zināšanas par dievišķo un mūžīgo. . . [Viņam] bija droša un nelokāma liecība par to, ka Dievs, mūsu mūžīgais Tēvs, tiešām dzīvo. Ar lielu pārliecību viņš skaļi pauda savu liecību par Tā Kunga, Jēzus Kristus, cilvēces Pestītāja, dievišķumu.”⁴

Hovarda V. Hantera mācības

Ar ticību mēs varam atrast Dievu un zināt, ka Viņš dzīvo.

Augstākais dzīves sasniegums ir atrast Dievu un zināt, ka Viņš dzīvo. Tāpat kā visus cienīgus sasniegumus, arī šo var sasniegt tikai tie, kas noticēs un kuriem būs ticība tam, kas no pirmā acu skata var šķist neticami.⁵

Kad cilvēka domas pievēršas Dievam un visam, kas attiecas uz Dievu, viņš piedzīvo garīgas pārmaiņas. Tas paceļ viņu pāri ikdienišķajam un dāvā viņam cēlas un Dievam piemītošas īpašības. Ja mums ir ticība Dievam, mēs pielietojam vienu no dzīves lielākajiem likumiem. Vislielākā cilvēciskās būtības ietekme ir ticības garīgais spēks.⁶

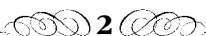
Visnozīmīgāk ir meklēt Dievu — apzināties Viņa esamību, Viņa personīgās īpašības un nostiprināt zināšanas par Viņa Dēla, Jēzus Kristus, evaņģēliju. Nav viegli rast pilnīgu izpratni par Dievu. Meklējumi pieprasa neatlaidīgu piepūli, un daži cilvēki nekad nepiespiež sevi tiekties pēc šīm zināšanām. . . .

Vienalga, vai cilvēks tiecas iegūt zināšanas par zinātnes faktiem vai lai atklātu Dievu, viņam ir jābūt ticībai. Tas kļūst par sākumpunktu. Ticība tiek definēta dažādi, tomēr visklasiskāko definīciju ir devis vēstules ebrejiem autors ar šiem jēgpilnajiem vārdiem: „Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām.” (Ebr. 11:1.) Citiem vārdiem runājot, ticība mums liek paļauties uz to, uz ko ceram, un būt pārliecinātiem par to, ko neredzam. . . . Tie, kas dedzīgi tiecas pēc Dieva, Viņu neredz, taču viņi zina par Viņa esamību ticības dēļ. Tā ir kas vairāk par cerību. Ticība to pārvērš par paļāvību — pierādījumu tam, kas nav redzams.

Vēstules ebrejiem autors [apustulis Pāvils] turpina: „Jo ticībā mēs noprotam, ka pasaule ir radīta Dieva Vārda spēkā, ka no neredzamā cēlies redzamais.” (Ebr. 11:3.) Šeit ticība tiek raksturota kā paļaušanās

jeb pārliecība, ka pasaule tika radīta ar Dieva vārdu. Lai pierādītu šo faktu, nevar parādīt lieciniekus, taču ticība dod zināšanas, ka Zemes un dabas brīnumus, kurus varam redzēt, ir radījis Dievs. . . .

Man ir noteikta pārliecība, ka Dievs ir īsts — ka Viņš dzīvo. Viņš ir mūsu Debesu Tēvs, un mēs esam Viņa gara bērni. Viņš radīja debesis un Zemi, un visu uz Zemes un ir autors mūžīgajiem likumiem, ar kuriem tiek pārvaldīts Visums. Šie likumi tiek atklāti soli pa solim, cilvēkam turpinot savus meklējumus, taču tie ir pastāvējuši vienmēr un mūžīgi paliks nemainīgi.⁷

Lai iegūtu zināšanas par Dieva esamību, mums ar ticību ir jāpūlas, jāpilda Viņa griba un jālūdz pēc izpratnes.

Lai atrastu dzīvo Dievu, mums ir jāiet to ceļu, kuru Viņš ir norādījis meklējumu veikšanai. Šis ceļš ved augšup; tas prasa ticību un pūliņus, un tas nav viegls. Šī iemesla dēļ daudzi cilvēki nevelta sevi šim grūtajam uzdevumam — pašiem sev pierādīt Dieva esamību. Gluži pretēji, daži izvēlas vieglu ceļu un noliedz Viņa esamību vai vienkārši iet šaubīga cilvēka neziņas ceļu. . . .

. . . Dažkārt ticība nozīmē paļaušanos, ka kaut kas ir patiess, kaut gan nav pietiekamu pierādījumu, lai gūtu zināšanas. Mums ir jāturpina meklējumi un jāseko šai pamācībai: „Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausīniet, tad jums taps atvērts. Jo ikviens, kas lūdz, dabū, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klausina, taps atvērts.” (Mateja 7:7–8.) . . .

Tas ir vispārējs likums, ka mēs nesaņemam to, kas ir vērtīgs, ja vien neesam gatavi maksāt par to. Mācekļi neapgūst zinības, ja vien neiegulda darbu un pūles, lai gūtu panākumus. Ja viņš to nevēlas darīt, vai tāpēc viņš var teikt, ka nav tādas lietas kā zināšanas? . . . Tikpat muļķīgi ir teikt, ka Dieva nav, tikai tāpēc, ka cilvēks nav centies meklēt Viņu.

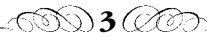
. . . Lai cilvēks iegūtu neapšaubāmas zināšanas par Dieva esamību, viņam jādzīvo saskaņā ar baušļiem un tām mācībām, kuras Glābējs pasludinājis Savas personīgās kalpošanas laikā. . . . Tie, kas ir gatavi meklēt, pielikt lielākas pūles un pildīt Dieva gribu, tie iegūs zināšanas par Dieva esamību.

Kad cilvēks ir atradis Dievu un saprot Viņa ceļus, viņš saprot, ka nekas Visumā nenotiek tāpat vien, bet gan viss ir dievišķi iepriekš sagatavota plāna rezultāts. Kādu bagātīgu nozīmi iegūst viņa dzīve! Viņa zināšanas pārspēj pasaulīgās gudrības. Pasaules skaistums kļūst vēl krāšņāks, Visuma kārtība kļūst jēgpilnāka, un ir vieglāk saprast visu Dieva radīto, kļūstot par liecinieku, kā Dieva dienas nāk un iet un gadalaiki seko cits citam noteiktā kārtībā.⁸

Savas kalpošanas laikā Kristus paskaidroja, kā cilvēks var uzzināt patiesību par Dievu. Viņš teica: „Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva vai Es runāju pats no Sevis.” (Jāņa 7:17.) Skolotājs paskaidroja arī Tēva gribu un augstāko bausli: „Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta.” (Mateja 22:37.) Tie, kas centīsies pildīt Dieva gribu un ievērot Viņa baušļus, saņems personīgu atklāsmi par Tā Kunga darba dievišķumu, kas liecina par Tēvu.

Tiem, kas vēlas gūt izpratni, Jēkaba vārdi paskaidro, kā to var iegūt: „Ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots.” (Jēkaba v. 1:5.) Nekas neliecina, ka Jēkabs ar to domāja, ka varēs iegūt tādas zināšanas, kas pamatojas uz zinātnes faktiem, bet drīzāk uz atklāsmi, kas nāk no augšienes un atbild uz cilvēku jautājumiem pēc tam, kad ievērota pamācība lūgt. . . .

Tādējādi mums ir formula, kā meklēt Dievu, un līdzekļi šī meklējuma sasniegšanai — ticība, mīlestība un lūgšana. Zinātne cilvēces labā ir paveikusi brīnumainas lietas, taču tā nevar paveikt to, kas cilvēkam jāizdara pašam, un lielākais no tā ir atklāt Dieva esamību. Šis uzdevums nav viegls, darbs nav niecīgs, taču — kā teicis Skolotājs: „Liels būs viņu atalgojums un mūžīga būs viņu godība.” (M&D 76:6.)⁹

Lai redzētu, mums ir jātic.

Toms vēlējas redzēt, pirms noticēt.

Augšāmcelšanās dienas vakarā Jēzus parādījās Saviem mācekļiem slēgtā telpā un nostājās starp viņiem. Viņš tiem parādīja Savas rokas, kurām cauri bija izdzītas naglas, un Savus sānus, kurus bija caurduris šķēps. Kad tas notika, viens no divpadsmit apustuļiem, Toms, nebija

klāt, taču pārējie viņam pastāstīja, ka ir redzējuši To Kungu un ka Viņš ir runājis ar tiem. . . . Toms bija skeptisks un teica mācekļiem:

„Ja es neredzu naglu zīmes Viņa rokās un savu pirkstu nelieku naglu rētās un savu roku nelieku Viņa sānos, es neticēšu.” (Jāņa 20:25.)

. . . Savā ziņā Toms simbolizē mūsu laikmeta garu. Viņš nebūs apmierināts, ja neredzēs, lai gan viņš bija bijis kopā ar Skolotāju un zināja Viņa mācības par ticību un šaubām. . . . Ticība neuzveic šaubas: lai noticētu, cilvēkam ir jāsažūt vai jāredz.

Toms nebija gatavs paļauties uz ticību. Viņš gribēja pārliecināt pierādījumus. Viņš gribēja zināšanas, nevis ticību. Zināšanas saistītas ar pagātņi, jo mūsu pagātnes pieredzes ir tās, kas dod mums zināšanas, taču ticība ir saistīta ar nākotni — nezināmo, kurp mēs vēl neesam gājuši.

Mēs domājam par Tomu kā par vienu no tiem, kas ceļoja kopā ar Skolotāju un runāja ar Viņu, un Skolotājs viņu bija izvēlējis. Iekšēji mēs vēlamies, kaut Toms varētu vērsties pretī nākotnei ar pārliecību tam, kas tajā brīdī nebija redzams, nevis teiktu: „Redzēt nozīmē ticēt.” . . .

Ticība sniedz mums pārliecību par to, kas nav redzams.

Pēc nedēļas mācekļi atkal sapulcējās tajā pašā namā Jeruzālemē. Šoreiz Toms bija kopā ar viņiem. Durvis bija aizdarītas, taču Jēzus ienāca un stājās viņu vidū, un sacīja: „Miers ar jums!”

„Pēc tam Viņš Tomam saka: „Stiep šurp savu pirkstu un aplūko Manas rokas un dod šurp savu roku un liec to Manos sānos, un neesi neticīgs, bet ticīgs!”” (Jāņa 20:26–27.) . . .

„Jēzus viņam saka: „Tāpēc ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!”” (Jāņa 20:29.)

Šis notikums kalpo par vienu no lielākajām visu laiku mācībām. Toms ir teicis: „Redzēt nozīmē ticēt.” Taču Kristus atbildēja: „Ticēt nozīmē redzēt.” . . .

Klasisku ticības piemēru ir aprakstījis apustulis Pāvils savā vēstulē ebrejiem: „Ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām.” (Ebr. 11:1.)

Šis apgalvojums neattiecas uz pilnīgām zināšanām, bet gan raksturo, ka ticība ir tā, kas cilvēkam dod pārliecību jeb pašāvēību uz to, kas notiks nākotnē. Tas var jau būt noticis, taču caur ticību mēs to apzināmies. Ticība sniedz mums pārliecību par to, kas nav redzams vai par ko nevar gūt neapgāžamus pierādījumus.

Kļuva skaidrs, ka Toms bija zaudējis pašāvēību nākotnei. Viņš raudzījās pagātnē. Viņš vēlējās pierādījumus tam, kas tad nebija redzams. Tie, kas zaudē ticību vai kuriem tās trūkst, — tie zaudē cerību nākotnei. Kādu varenu pārmaiņu piedzīvo tas, kurš atrod paliekošu ticību, kas sniedz pārliecību un pašāvēību.

*Vīrs, kurš bija neredzīgs kopš dzimšanas,
nešaubījās; viņš ticēja Glābējam.*

Ja mēs atšķīram Jāņa evaņģēlija 9. nodaļu, mēs lasām par vēl kādu notikumu, kas notika Jeruzālemē, kur kāds vīrs, kurš bija dzimis akls, ieguva redzi. Tā bija Sabata diena, un Jēzus acīmredzot bija tempļa tuvumā, kad viņš ieraudzīja aklu vīru, un Viņa mācekļi Viņam jautāja:

„. . . Rabi, kas ir grēkojis, viņš pats vai viņa vecāki, ka viņš neredzīgs piedzimis?”

Jēzus atbildēja: „Ne viņš ir grēkojis, ne viņa vecāki, bet Dieva darbiem vajag parādīties viņā.

Man nākas strādāt Tā darbus, kas Mani sūtījis, kamēr ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt.

Kamēr Es esmu pasaulē, Es esmu pasaules gaisma.” (Jāņa 9:2–5.)

Pēc tam Jēzus spļāva zemē un no siekalās un zemes taisīja svaidāmo. Viņš svaidīja aklā vīra acis ar svaidāmo un teica, lai viņš iet un mazgā savu seju Ziloas diķī. Ja tas būtu Toms, vai viņš būtu gājis tur, kur tam pavēlēts, vai arī uzdotu jautājumus: „Kāds labums no mazgāšanās netīra diķa sastāvējušā ūdenī?” vai „Kādas medicīniskas īpašības piemīt siekalām, kas sajauktas ar zemi?” Tie varētu šķist saprātīgi jautājumi, taču, ja aklajam vīram būtu šaubas un jautājumi, viņš vēl joprojām būtu akls. Viņam bija ticība, viņš pašāvēās un darīja tā, kā viņam bija pavēlēts. Tad viņš aizgāja, mazgājās un pārnāca redzīgs. Lai redzētu, mums ir jātic. . . .

„Neredzīgais vīrs noticēja un viņam atkal tika ļauts redzēt.”

„Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!”

Neredzīgajam vīram, kurš noticēja, tika ļauts redzēt. Toms atteicās noticēt, pirms varēja redzēt. Pasaulē ir daudz Tomu, taču ir arī daudz tādu, kā aklais vīrs Jeruzālemē. Baznīcas misionāri ikdienas satiek abu tipu cilvēkus, nesot pasaulei savu vēstījumu — vēstījumu par atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju. . . . Daži notic, viņiem ir ticība, un tiek kristīti. Daži nepieņems, jo nespēj redzēt vai sajust.

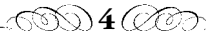
Nav pārliecinošu, konkrētu, taustāmu pierādījumu tam, ka Dievs dzīvo, tomēr miljoniem cilvēku ir zināšanas, ka Viņš ir, kas iegūtas caur ticību, kas sniedz pierādījumu tam, kas nav redzams. Daudzi misionāriem saka: „Es kristītos, ja vien varētu noticēt, ka Tēvs un Dēls apciemoja Džozefu Smitu.” Tam nav pārliecinošu, konkrētu,

taustāmu pierādījumu, taču tiem, kurus ir skāris Gars, ticība kļūs par pierādījumu šīm neredzamajām lietām. Atcerieties krustā sistā Skolotāja vārdus, kad Viņš stāvēja Toma priekšā:

„Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!” (Jāņa 20:29.)

Tie, kas notic, pateicoties ticībai, redzēs.

Es pievienoju savu liecību tūkstošiem misionāru liecībām, ka Dievs dzīvo, ka Jēzus ir pasaules Glābējs, ka tiem, kas noticēs, pateicoties ticībai, tiks ļauts redzēt.¹⁰

Ticības vadīta rīcība ved pie personīgās liecības.

Kad mēs esam bērni, mēs kā faktu pieņemam visu, ko mums saka mūsu vecāki vai skolotāji, jo mēs paļaujamies uz viņiem. Mazs zēns bez bailēm nolēks no liela augstuma, ja viņa tēvs viņam pateiks, ka noķers viņu. Mazajam zēnam ir ticība, ka viņa tēvs viņu nepievils. Bērniem pieaugot, viņi sāk domāt patstāvīgi, uzdot jautājumus un apšaubīt to, kam nav taustāmu pierādījumu. Es izjūtu līdzcietību pret jauniem vīriešiem un jaunām sievietēm, kas jūt patiesas šaubas, un viņi piedzīvo īstu cīņu, lai šaubas kļiedētu. Šīs šaubas var kļiedēt, ja viņiem ir patiesa vēlme uzzināt patiesību, liekot lietā morālu, garīgu un mentālu piepūli. No šīs cīņas viņi iznāks daudz stabilāki, stiprāki un ar lielāku ticību. No vienkāršas, paļāvīgas ticības caur šaubām un cīņu viņi pieaug stabilā, bagātinošā ticībā, kas nobriest par liecību.¹¹

Studenti pavada garas stundas zinātnes laboratorijās, kur veic eksperimentus, lai atrastu patiesību. Ja viņi darīs to pašu ar ticību, lūgšanu, piedošanu, pazemību un mīlestību, viņi atradīs liecību par Jēzu Kristu — visu šo principu devēju.¹²

Jēzus Kristus evaņģēlijs nav tikai uzticības evaņģēlijs, tas ir rīcības plāns. . . . Viņš neteica — „vērojiet” Manu evaņģēliju; Viņš teica — „dzīvojiet” saskaņā ar to! Viņš neteica: „Ievērojiet, cik tam skaista uzbūve un tēlaina valoda.” Viņš teica: „Ejiet, dariet, ieraugiet, sajūti, dodiet, noticiet!” . . .

Rīcība ir viens no galvenajiem personīgās liecības pamatiem. Visstabilākā liecība ir tā, kuru rada personīga pieredze. Kad jūdi apšaubīja mācību, kuru Jēzus mācīja templī, Viņš atbildēja: „Mana mācība nav Manis paša, bet Tā, kas Mani sūtījis.” Ja kāds grib darīt

Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva vai Es runāju pats no Sevis.” (Jāņa 7:16–17.)

Vai mēs šajā Glābēja paziņojumā varam saklausīt pavēles izteiksmi? „Ja kāds grib *darīt* . . . tas *sapratīs!*” Jānis mācīja šīs pavēles nozīmi un savā [vēstulē] uzsvēra tās nozīmi. Viņš teica: „Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis.” (1. Jāņa 2:6.)

Vienkārši sakot, nav pietiekami pieņemt, noticēt. Tā ir nepilnīga rīcība, līdz tajā ietvertais netiek novirzīts dinamiskā rīcībā ikdienas dzīvē. Un tieši tas ir vislabākais personīgās liecības avots. Cilvēks zina, jo ir to pieredzējis. Viņam nav jāsaka: „Brālis Džouns saka, ka tā ir patiesība, un es viņam ticu.” Viņš var teikt: „Es esmu dzīvojis saskaņā ar šo principu savā dzīvē, un, pateicoties personīgai pieredzei, es zinu, ka tas darbojas. Es esmu sajutis tā ietekmi, pārbaudījis to praktisko lietderību un zinu, ka tas ir labs. Pats ar savām zināšanām es varu liecināt, ka tas ir patiess princips.”

Daudziem cilvēkiem ir šāda liecība savā dzīvē, un viņi neapzinās tās vērtību. Nesen kāda jauna sieviete teica: „Man nav liecības par evaņģēliju. Es vēlētos, kaut man būtu. Es pieņemu tā mācības. Es zinu, ka tās darbojas manā dzīvē. Es zinu, ka tās darbojas citu cilvēku dzīvē. Ja vien Tas Kungs atbildētu uz manām lūgšanām un dotu man liecību, es būtu viens no laimīgākajiem cilvēkiem pasaulē!” Šī sieviete vēlējās brīnumainu iejaukšanos; tomēr viņa jau bija pieredzējusi evaņģēlija brīnumu, kas iedvesmojis un sniedzis plašāku skatījumu uz viņas pašas dzīvi. Tas Kungs *bija* atbildējis uz viņas lūgšanām. Viņai *bija* liecība, taču viņa to neapzinājās.¹³

Būdam ordinēts par apustuli un īpašais Kristus liecinieks, es sniedzu jums savu svinīgo liecību, ka Jēzus Kristus patiesi ir Dieva Dēls. . . . Es varu liecināt par to ar Svētā Gara spēku. Es zinu, ka Kristus eksistē gluži tā, it kā es biju redzējis savām acīm un dzirdējis savām ausīm. Es zinu arī to, ka Svētais Gars apstiprinās manas liecības patiesumu visu to cilvēku sirdīs, kas klausīsies ar ticības ausi.¹⁴

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents HanTERS māca, ka „augstākais dzīves sasniegums ir atrast Dievu un zināt, ka Viņš dzīvo” (1. sadaļa). Kādu lomu šajā meklējumā spēlē ticība? Kādas pieredzes ir jums palīdzējušas atrast Dievu un zināt, ka Viņš dzīvo?
- Prezidents HanTERS saka, ka iegūt zināšanas par Dieva esamību „nav viegls uzdevums” un „šis darbs nav viegli paveicams”. Kāpēc, jūsuprāt, lai iegūtu šīs zināšanas, nepieciešamas neviltotas pūles? Kāpēc ceļā pie Dieva ir svarīgi ievērot baušļus?
- 3. sadaļā prezidents HanTERS izmantoja pretstatu starp Tomu un vīru, kas bija piedzimis neredzīgs, lai mācītu, ka, ja mēs ticam, mēs spēsim redzēt. Kā prezidenta Hantera atziņas par šiem diviem stāstiem ir pielietojamas jūsu dzīvē? Kā ticības pielietošana ir ļāvusi jums redzēt?
- Pārdomājiet prezidenta Hantera mācības par to, ka ticības rīcība ir atslēga liecības iegūšanai (skat. 4. sadaļu). Kā jūs varat paust ticības rīcību? Kā ticība var pārvarēt šaubas? Kā ticības rīcība ir palīdzējusi jums stiprināt savu liecību?

Saistītās rakstvietas

Jāņa 17:3; Ebrejiem 11:1–6; Almas 5:45–48; 30:40–41; 32:26–43; Etera 12:4, 6–22; Moronija 10:4–5; M&D 42:61

Ieteikums skolotājam

„Uzdodiet jautājumus, kas studentiem liek meklēt atbildes Svētajos Rakstos un pēdējo dienu praviešu mācībās” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 62. lpp.).

Atsauces

1. Skat. J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, *Church News*, 1974. g. 16. nov., 4., 12. lpp.
2. Skat. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994. g.), 70.–71. lpp.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, apkopojis Clyde J. Williams (1997. g.), 48. lpp.
4. Gordon B. Hinckley, „A Prophet Polished and Refined”, *Ensign*, 1995. g. apr., 35. lpp.
5. „Faith as the Foundation of Accomplishment”, *Instructor*, 1960. g. febr., 43. lpp.
6. Skat. Conference Report, 1960. g. apr., 124.–125. lpp.
7. „To Know God”, *Ensign*, 1974. g. nov., 96.–97. lpp.

21. NODAĽA

8. Skat. Conference Report, 1970. g. apr., 7.–10. lpp.
9. „To Know God”, 97. lpp.
10. Skat. Conference Report, 1962. g. okt., 22.–24. lpp.
11. „Secretly a Disciple?” *Improvement Era*, 1960. g. dec., 948. lpp.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 48. lpp.
13. Conference Report, 1967. g. apr., 115.–116. lpp.
14. „Follow the Son of God”, *Ensign*, 1984. g. janv., 70. lpp.

Evaņģēlija mācīšana

*„Mācīšanas mērķis . . . [ir] kļūt par darbarīku
Tā Kunga rokās, mainot cilvēka sirdi.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

1972. gada aprīļa vispārējā konferencē elders Hovards V. Hanteris, kas tajā laikā bija Divpadsmit apustuļu kворuma loceklis, bija viens no pēdējiem runātājiem kādā no sesijām. Viņš bija sagatavojis runu, taču nepietika laika, lai viņš varētu to norunāt. „Ņemot vērā, cik ir pulkstenis,” elders Hanteris teica, „es salocīju sagatavotos pierakstus un ieliku tos kabatā. Tomēr veltiet man mazu brīdi, lai es varētu dalīties kādā notikumā, kas uz mani atstāja lielu iespaidu, kad vēl biju mazs zēns. Tas man ienāca prātā, kad tika pieminēts, ka šajā pēcpusdienā kopā ar mums ir daudz cilvēku, kas uzcītīgi māca mūsu jauniešus.

Tas notika agri no rīta, kādā vasaras dienā. Es stāvēju pie loga. Aizkari mani šķīra no divām mazām radībām, kas atradās uz mūsu mauriņa. Viena no tām bija liels putns, un otra bija mazs putniņš, kas, acīmredzami, tikko izlidojis no ligzdas. Es redzēju, kā liels putns lec pa mauriņu, tad uzsit ar kājiņām pa zemi un paceļ savu galvu. Viņš izvilka no mauriņa lielu, resnu tārpu un lecot atgriezās. Mazais putns plaši atvēra savu knābīti, taču liels putns norija tārpu.

Tad es ieraudzīju, ka liels putns uzlaižas uz koka. Viņš kādu brīdi knābāja mizu un atgriezās ar lielu vaboli savā mutē. Mazais putns plaši atvēra savu knābīti, taču liels putns norija vaboli. Atskanēja protesta čiepstēšana.

Lielais putns aizlaidās, un es to vairāk neredzēju, taču es vēroju mazo putnu. Pēc brīža mazais putns lēkāja pa mauriņu, iecirta savas kājas, pacēla savu galvu un no mauriņa izvilka lielu, resnu tārpu.

Lai Dievs svētī tos labos cilvēkus, kas māca mūsu bērnus un jauniešus!”

Bērnu mācīšana Baznīcā atbalsta vecāku mācīto savās mājās.

Vēlāk eldera Hantera īsais vēstījums tika publicēts ar virsrakstu „Skolotājs”.¹

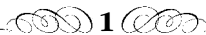
Prezidents Hovards V. Hanteris bieži uzsvēra, cik svarīga Baznīcā ir laba mācīšana. Viņš prezentēja principus — piemēram, cik svarīgi ir mācīt ar piemēru, kas tika atspoguļots stāstā par putniem, — kas varēja palīdzēt skolotājiem kļūt efektīvākiem, svētot to cilvēku dzīves, kurus viņi māca. Viņš bieži uzrunāja bērnu un jauniešu skolotājus, lai palīdzētu viņiem saprast viņu svēto pienākumu pret jauno paaudzi. Vienā no šiem gadījumiem viņš teica:

„Savā priekšā es tagad redzu dažus no Zemes izraudzītajiem gariem. . . . Es cenšos iztēloties, kā ikviens no jums [skolotājiem] strādā savā uzdevumā. Es domāju, kādus augļus nesis jūsu darbs. Vai dažos augļos būs iemetušies kaitēkļi, jo jūs nebūsiet sagatavojuši jeb apstrādājuši to augsni, kas bija jums uzticēta; vai arī visa zeme būs sagatavota, lai tā dotu maksimāli daudz labu augļu?

Jūsu bīskapijās un stabos . . . mīt daudzi mūsu Tēva bērni. Līdzīgi jums, viņi ir izredzēti Tēva acīs, taču, atšķirībā no jums, daudzi ir nepieredzējuši un jauni evaņģēlijā. Jūsu atbildība pret viņiem tiešām ir liela. Viņu dzīves ir veidojamas, viegli maināmas, ietekmējamās un viegli vadāmas, ja vien jūs varat iegūt viņu uzticību un sirdis. Jūs esat viņu „gani”. Jums viņi jāved uz „zaļām ganībām”. . . .

Cik liels izaicinājums, liksms uzdevums un svēts pienākums jums tagad ir! . . . Cik apdomīgiem, cik taktiskiem, cik laipniem, cik maigiem, cik šķīstiem sirdī, cik ļoti jums jāiemanto Tā nesavtīgā mīlestība, kas piemita Tam Kungam, cik pazemīgiem, cik lūgšanu pilniem jums jābūt, domājot par sava darba atjaunošanu, lai pabarotu jērus tā, kā Tas Kungs jums ir licis!”²

Hovarda V. Hantera mācības

Palīdziet citiem attīstīt pašlāvību uz Svētajiem Rakstiem.

Es jūs stingri mudinu lietot Svētos Rakstus, kad mācāt, un darīt visu, kas ir jūsu spēkos, lai studentiem palīdzētu tos lietot un lai viņi justos ērti, tos lietojot. Es vēlētos, lai mūsu jaunieši paļautos uz Svētajiem Rakstiem, un es gribētu, lai jūs šo frāzi tulkotu divējādi.

. . . Vispirms mēs vēlamies, lai studenti paļautos uz Svēto Rakstu spēku un patiesībām, paļautos uz to, ka viņu Debesu Tēvs patiešām runā ar viņiem caur Svētajiem Rakstiem, un paļautos, ka viņi var vērsties pie Svētajiem Rakstiem un atrast atbildes uz savām problēmām un lūgšanām. Es vēlos, lai jūs saviem studentiem sniegtu šādu pārlicību, un jūs to varat izdarīt, ja ik dienu, ik stundu parādāt, ka paši tieši tā paļaujaties uz Svētajiem Rakstiem. Parādiet viņiem, ka paši jūtat paļāvību, ka Svētajos Rakstos ir atbildes uz visām — patiesi lielāko daļu — dzīves problēmām. Tāpēc, kad jūs viņus mācāt, māciet no Svētajiem Rakstiem.

[Otra] frāzes „paļāvība uz Svētajiem Rakstiem” nozīme ir mācīt studentiem pamatdarbus tik pamatīgi, lai viņi droši tajos orientētos, mācītos būtiskās rakstvietas, sprediķus un pantus, kas tajos ietverti. Mēs gribētu cerēt, ka neviens jūsu students neizies no klases nobijies, samulsis vai nokaunējies par to, ka nespēj atrast nepieciešamo palīdzību, jo pietiekami labi nepārzina Svētos Rakstus, lai atrastu pareizās rakstvietas. Sniedziet šiem jaunajiem cilvēkiem pietiekamu pieredzi, iepazīstot Bībeli, Mormona Grāmatu, Mācību un Derības un Dārgo Pērli, lai viņi varētu sajust abus paļāvības veidus, kurus es tikko pieminēju.

Es bieži esmu domājis, ka mūsu jaunie cilvēki Baznīcā būtu ļoti līdzīgi citiem jauniešiem ārpus Baznīcas, ja viņi prasmīgi nepārvaldītu pamatdarbus. Jūs visi atceraties tos pantus, kurus pravietis Džozefs rakstīja sava ieslodzījuma laikā Libertī cietumā. Cita starpā viņš rakstīja: „Jo tur ir vēl daudzi uz zemes starp visām sektām, grupām un nosaukumiem, kuri ir cilvēku smalkās viltības, ar ko tie gaida, lai piekrāptu, apžilbināti, un *kuri ir atturēti no patiesības tāpēc, ka viņi nezina, kur to atrast*” (M&D 123:12, uzsvērums pievienots).

Kā [skolotājiem] Baznīcā, mums ir liela atbildība pārliecināties, lai mūsu Baznīcas locekļi, mūsu jaunieši neiekristu šajā nelaimīgo kategorijā, kuri ir apžilbināti; lai viņi, būdami labi, jauki, cienīgi jaunie vīrieši un jaunās sievietes, nebūtu šķirti no Svēto Rakstu patiesajām mācībām tāpēc, ka viņi nezina, kur tās atrast, un tāpēc, ka viņiem nav pietiekamas pārlicības, kā lietot pamatdarbus.³

2

Mācīt ar Garu.

Sagatavojieties un dzīvojiet tā, lai mācot ar jums vienmēr būtu Tā Kunga Gars. Mūsu pasaulē ir tik daudz kā tāda, kas traucē sajūst Garu, un tik daudz kā tāda, kas kavē iegūt Garu. Mums ir jādara viss iespējamais šo jauno cilvēku labā, kuri ir apkārt valdošā pasaulīguma ietekmēti un ierobežoti. Mums ir jādara viss iespējamais, lai ļautu viņiem sajūst jauko, pārliecinošo Tā Kunga Gara klātbūtni. . . .

Vienā no pamata atklāsmēm, kas saņemta šajā evaņģēlija atklāšanā, Tas Kungs teica: „Gars tiks dots jums caur ticības lūgšanu; un, ja jūs nesaņemsit Garu, jūs nemācīsīt.” (M&D 42:14)

Es domāju, šis pants nozīmē ne tikai to, ka mums *nevajadzētu* mācīt bez Gara, bet arī ka mēs patiesībā *nevaram* mācīt bez tā. Nav iespējams mācīties par garīgām lietām bez norādošās un pārliecinošās Tā Kunga Gara klātbūtnes. Šķiet, tam piekrist arī Džozefs Smits: „Visiem ir jāsludina evaņģēlijs ar Svētā Gara spēku un ietekmi, un neviens cilvēks nevar sludināt evaņģēliju bez Svētā Gara” [*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 330. lpp.]

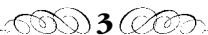
. . . Mani satrauc tas, ka reizēm spēcīgas emocijas vai asaru liešana tiek pielīdzinātas Svētā Gara klātbūtnēi. Protams, Tā Kunga Gars var izraisīt spēcīgu emocionālo pacēlumu, tai skaitā arī asaras, taču šādas ārējas izpausmes nevajadzētu uzskatīt par apliecinājumu Svētā Gara klātbūtnēi.

Gadu gaitā es esmu vērojis daudzus manus brāļus, un mēs kopā esam dalījušies dažās retās un vārdos neizsakāmās, garīgās pieredzēs. Šīs pieredzes ir bijušas atšķirīgas, katra savā ziņā īpaša, un asaras šādos svētos brīžos var būt un var arī nebūt. Ļoti bieži tās ir, taču dažkārt šādās pieredzēs valda pilnīgs klusums. Un citreiz tās pavada prieks. Tās vienmēr pavada liela patiesības, sirds atklāsmes izpausme.

Lai saviem studentiem sniegtu garīgu pieredzi, atklājiet viņiem evaņģēlija patiesības, mācot tās ar spēku. Lai tas notiek dabiski, un, kad tas notiks, iespējams, būs asaras, taču, iespējams, arī nē. Ja tas, ko jūs sakāt, ir patiesība, un jūs to sakāt neviltoti un ar patiesu nolūku, tad šie studenti jutīs patiesības garu, kas viņiem tiek mācīts, un atpazīs to iedvesmu un atklāsmi, kas ienākusi viņu sirdīs. Tā mēs

veidojam ticību. Tā mēs stiprinām liecības — ar Dieva vārda spēku, kas mācīts neviltoti un ar pārliecību.

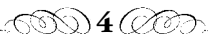
Meklējiet patiesību, uzklausiet mācību un ļaujiet Gara izpausmei nākt visās tās daudzveidīgajās un dažādajās formās. Saglabāiet stiprus principus; māciet ar šķīstu sirdi. Tad Gars piesātinās jūsu prātu un sirdi un ikviena jūsu studenta prātu un sirdi.⁴

Aiciniet studentus tieši meklēt Dievu Tēvu un Jēzu Kristu.

Es esmu pārliecināts, ka jūs saredzat iespējamās briesmas, . . . ka studenti kļūst lojāli jums, nevis evaņģēlijam. . . . Tieši šī iemesla dēļ jums ir jāaicina studentus pašiem iedziļināties Svētajos Rakstos, nevis tikai jādod viņiem sava interpretācija un stāstījums par tiem. Tieši tādēļ jums ir jāaicina savus studentus sajūst Tā Kunga Garu, nevis tikai jāsniedz viņiem savas pārdomas par to. Galu galā tādēļ jums ir jāaicina savus studentus tieši pie Kristus, nevis tikai pie tā, kas māca Viņa mācības, lai cik prasmīgs skolotājs viņš arī būtu. Jūs nebūsiat vienmēr pieejams saviem studentiem. . . .

Mūsu lielākais uzdevums ir ielikt pamatu savos studentos, kas *var* būt kopā ar viņiem dzīves gaitā, norādīt uz Viņu, kas viņus mīl un var vadīt tur, kur neviens no mums nedosies. Lūdzu pārliecinieties, ka jūsu studenti ir lojāli Svētajiem Rakstiem un Tam Kungam, un atjaunotās Baznīcas mācībām. Norādiet viņiem uz Dievu Tēvu un Viņa Vienpiedzimušo Dēlu, Jēzu Kristu, un uz patiesās Baznīcas vadību. . . . Sniedziet viņiem dāvanas, kas viņiem palīdzēs, kad viņiem būs jāpastāv pašiem par sevi. Kad jūs tā darīsiat, visa Baznīca tiks svētīta — paaudzēs.⁵

Centieties uzrunāt katru individuāli.

Mani vienmēr ir iespaidojis, ka Tas Kungs uzlūko mūs katru personīgi, individuāli. Baznīcā mēs daudz ko darām grupās, un mums ir nepieciešamas dažāda lieluma organizācijas, kas ļautu mums labi pārvaldīt Baznīcu, taču daudz kas svarīgs — *vissvarīgākais* — tiek paveiktas individuāli. Mēs svētām bērniņus pa vienam, pat tad, ja viņi ir diviņi vai trīniši. Mēs kristām un konfirmējam bērnus pa vienam. Mēs individuāli pieņemam Svēto Vakarēdienu, tiekam ordinēti

„Cik vien jūsu spēkos, centieties domāt par katru studentu [individuāli], lai ļautu viņiem sajust ko personīgu un īpašu jūsu, viņu skolotāja, rūpēs.”

priesterībā vai izejam tempļa piešķrakstus — kā viens cilvēks, kas veido attiecības ar mūsu Debesu Tēvu. Šajās pieredzēs mums līdzās var būt citi cilvēki, tāpat kā ir citi cilvēki klasē, taču debesīm svarīgs ir katrs individuāli, ikviens cilvēks.

Kad Kristus parādījās nefijiešiem, Viņš teica:

„Piecelieties un nāciet pie Manis, lai jūs varētu likt savas rokas Manos sānos, un arī lai jūs varētu pataustīt naglu rētas Manās rokās un Manās kājās. . . .

Un notika, ka ļaužu pulks gāja un lika savas rokas Viņa sānos, un taustīja naglu rētas Viņa rokās un Viņa kājās; un to viņi darīja, *iedami viens aiz otra*, līdz viņi visi bija izgājuši un redzējuši ar savām acīm, un pataustījuši ar savām rokām, un droši zināja un liecināja, ka tas ir Viņš, par kuru bija rakstījuši pravieši, ka Tam jānāk” (3. Nefija 11:14–15; uzsverums pievienots).

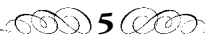
Tas prasīja laiku, taču bija svarīgi, lai ikviens individuāli piedzīvotu šo pieredzi, lai katrai acij un katram roku pārim būtu šī apstiprinošā,

personīgā liecība. Vēlāk gluži tāpat Kristus rīkojās ar nefījiešu bērniem. „Viņš ņēma viņu bērniņus, *vienu pēc otra*, un svētīja tos, un lūdza Tēvu par tiem” (3. Nefija 17:21; uzsvērums pievienots).

Būs grūti sniegt visu to personīgo uzmanību, kuru daži no jūsu studentiem vēlas un kas viņiem ir nepieciešama, taču centieties, cik vien spējat, domāt par katru studentu [individuāli], lai ļautu viņiem sajust ko personīgu un īpašu jūsu, viņu skolotāja, rūpēs. Lūdziet, lai uzzinātu, kāda palīdzība katram studentam ir nepieciešama, un palieciet jutīgi pret šiem pamudinājumiem, kad tos saņemat. . . . Atcerieties, ka vislabāk mācīšana notiek aci pret aci, un bieži vien tas notiek ārpus klases telpas. . . .

Centieties mācīt katru studentu individuāli, jūs visticamāk atklāsiet, ka dažiem studentiem neveicas tikpat labi kā citiem un daži vispār neapmeklē stundas. Pievērsiet īpašu uzmanību šādiem studentiem, pielieciet papildu pūles, lai aicinātu un palīdzētu pazudušajai avij atgriezties ganāmpulkā. „Atcerieties — dvēseļu vērtība ir liela Dieva acīs” (M&D 18:10). Glābējs par ikvienu no mums ir samaksājis neaprēķināmu cenu, un mūsu pienākums ir palīdzēt Viņam Viņa darbā. Mums ir svarīgi pārliecināties, ka Izpirkšanas dāvana ir pasniegta katram jaunajam vīrietim vai jaunajai sievietei, par kuru esam atbildīgi. Jūsu gadījumā tas nozīmē likt viņiem būt maksimāli aktīviem jūsu stundās.

Pievērsiet īpašu uzmanību tiem, kuriem ir grūtības, un meklējiet pazudušo avi tik ilgi, cik vien nepieciešams. Pastkartīte, telefona zvans vai, iespējams, privāts apmeklējums mājās daudzos gadījumos var nest brīnišķīgus rezultātus. Īpaša uzmanība jauniešiem, kas tikai sācis noklist no ceļa, vēlāk var ietaupīt daudzas stundas — patiesi, daudzus gadus — pūļu, cenšoties no jauna padarīt šo cilvēku aktīvu. Dariet, visu, ko varat, lai spēcīnātu stipro un noturētu tos, kam zūd interese.⁶

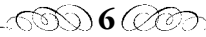
Māciet ar savu piemēru.

Ir ļoti nepieciešams, lai mēs [būdami skolotāji] parādām atbilstošu piemēru, esam uzcītīgi un modri savā dzīvē, turam svētu Sabata dienu, godājam bīskapijas, staba un Baznīcas vadību. No mūsu lūpām nedrīkst nākt nekas nepieklājīgs, kas kādam bērnam dotu tiesības vai privilēģiju darīt sliktu. Protams, ja mēs sakām vai darām ko nepareizu, tad bērniem ir tiesības mums sekot.

Piemēra ietekme ir daudz spēcīgāka nekā pamācība. Tas, kas vēlas citus pārliecināt darīt labu, tam pašam jādara labais. Ir taisnība, ka tas, kurš pielieto labas pamācības tāpēc, ka tās ir labas, un neļauj, lai to ietekmē citu netaisnīgās rīcības, tiks daudz bagātīgāk atalgots nekā tas, kurš runā, taču nerīkojas. . . . Bērniem ir nosliece atdarināt tos, kam viņi uzticas. Jo lielāka viņu paļāvība, jo atvērtāki viņi ir ietekmei gan uz labu, gan uz ļaunu. Ikviens labs svētais godā neviltotu labvēlību, lai kur tā būtu saskatāma, un centīsies atdarināt visus labos piemērus.⁷

Diža skolotāja formula ir ne tikai dzīve saskaņā ar Tā Kunga baušļiem un Tā Kunga baušļu aizstāvēšana, bet arī iegūt mācīšanas garu caur lūgšanu. Kad mēs iegūstam šo garu un ievērojam Tā Kunga baušļus, staigājot paklausībā Viņa priekšā, tad mainīsies to cilvēku dzīves, kurus mēs mācīsim, un viņi būs motivēti dzīvot taisnīguma dzīvi.⁸

Katram skolotājam ir jābūt personīgai liecībai, ka Dievs dzīvo, par Jēzus Kristus dievišķo misiju un ka Tēvs un Dēls tiešām parādījās Džozefam Smitam. Viņam ne tikai jābūt šīm zināšanām un liecībai, bet viņam arī dedzīgi un bez šaubīšanās jāpauž sava pārliecība tiem, kas nāk mācīties.⁹

Būt par darbarīku Tā Kunga rokās, lai palīdzētu studentiem piedzīvot brīnumainas sirds pārmaiņas.

Kad skolotājs rīkojas tā, kā Tas Kungs to ir paredzējis, notiek liels brīnums. Šodien Baznīcas brīnums nav dziedināšana, kas notiek diezgan bieži, ne tas, ka klibais staigās, aklaiss redzēs, kurlais dzirdēs un slimais tiks piecelts. Lielais Baznīcas un Dieva valstības brīnums mūsdienās un mūsu laikā ir cilvēka dvēseles pārmaiņas. Apmeklējot Baznīcas stabus un misijas, tieši to mēs redzam — cilvēka dvēseles pārmaiņu tāpēc, ka kāds viņam ir mācījis patiesības principus.

Tā pasludināja Alma, savās dienās mācot savus ļaudis, kad viņš teica: „Un tagad lūk, es vaicāju jums, mani baznīcas brāļi, vai jūs esat garīgi dzimuši no Dieva? Vai jūs savā izskatā tiecieties pēc līdzības Viņam? Vai jūs esat piedzīvojuši šo vareno pārmaiņu savās sirdīs?” (Almas 5:14.) Tas ir mācīšanas mērķis. Tāpēc mēs tik smagi strādājam, meklējam Garu un sagatavojam savus prātus ar labām lietām, kā pavēlējis Tas Kungs, lai mēs varētu būt darbarīki Tā Kunga rokās, mainot cilvēka

Efektīva evaņģēlija mācīšana noved līdz „cilvēka dvēseles pārmaiņai”.

sirdi. Mūsu mērķis ir iedēstīt bērnu sirdīs vēlmi būt labiem, vēlmi būt taisnīgiem, vēlmi ievērot Tā Kunga baušļus, vēlmi staigāt pazemīgi Viņa priekšā. Ja mēs varam būt darbarīki Tā Kunga rokās, lai īstenotu šo cilvēku bērnu siržu vareno pārmaiņu, tad mēs kā skolotāji esam paveikuši lielu brīnumu. Un patiesi, tas ir brīnums. Mēs nesaprotam, kā Tas Kungs maina cilvēku sirdis, taču Viņš to dara. . . .

Es jums liecinu par Gara atjaunojošo spēku Baznīcas locekļu dzīvē. Es jums lūdzu . . . nepagurstoši strādāt taisnīgumā un svētumā Tā Kunga priekšā, lai paveiktu jums uzdoto uzdevumu.”¹⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

Piezīme: Jūs varat pārrunāt dotos jautājumus tā, it kā jūs būtu vecāki, kas māca savus bērnus.

- Prezidents Hanters mudināja skolotājus palīdzēt studentiem iegūt „paļāvību uz Svētajiem Rakstiem” (1. sadaļa). Kad Svētie Raksti ir palīdzējuši jūsu pašu dzīvē? Kad jūs esat atraduši atbildes uz saviem jautājumiem Svētajos Rakstos? Kā mēs varam palīdzēt citiem, tajā skaitā saviem mājiniekiem, iemācīties mīlēt Svētos Rakstus un gūt labumu no to spēka?

- Ko mēs varam uzzināt par mācīšanu ar Garu 2. sadaļā? Kādas pieredzes jums ir bijušas, kad esat mācījuši un mācījušies ar Garu? Ko jūs varat darīt, lai labāk mācītu ar Garu?
- Kā skolotājs var palīdzēt studentiem būt lojāliem Svētajiem Rakstiem un evaņģēlijam, nevis sev? (Skat. 3. sadaļu.) Kā skolotājs var palīdzēt norādīt studentiem uz Debesu Tēvu un Jēzu Kristu? Kā skolotājs var palīdzēt studentiem būt stipriem evaņģēlijā, lai viņi varētu palikt stipri, „kad būs jāpastāv pašiem”?
- Pārdomājiet prezidenta Hantera mācības par to, cik svarīgs ir katrs cilvēks (skat. 4. sadaļu). Kā jūs varat palīdzēt tiem, kurus jūs mācat, veidot liecību, ka Dievs zina un mīl katru individuāli? Padomājiet, kā jūs, būdams skolotājs, varat uzrunāt katru savu studentu individuāli.
- Prezidents Hanters uzsvēra, cik svarīgi ir mācīt ar piemēru (skat. 5. sadaļu). Kāpēc mūsu piemērs ir spēcīgāks par mūsu vārdiem? Kā jūs ir svētījis kāds skolotājs, kurš ir bijis labs piemērs? Kā vecāku piemēri māca viņu bērnus?
- Kad jūs, būdami gan skolotāji, gan studenti, esat piedzīvojuši to „lielo brīnumu”, kuru prezidents Hanters apraksta 6. sadaļā? Padomājiet par dažiem skolotājiem, kuriem ir bijusi laba ietekme jūsu dzīvē. Kas viņu personībā atstāja uz jums šo lielo iespaidu? Kā mēs varam mācīt evaņģēliju ar lielāku spēku — vai tas būtu mājās, klasē vai citos apstākļos?

Saistītās rakstvietas

Jāņa 21:15–17; 1. korintiešiem 12:28; 2. Timotejam 3:14–17; 2. Nefija 33:1; Almas 17:2–3; 31:5; M&D 11:21–22; 50:17–22; 88:77–80

Ieteikums skolotājam

Uz dažādām papīra lapām uzrakstiet jautājumus, kas doti nodaļas beigās, vai arī citus jautājumus, kas attiecas uz stundas tēmu. Aiciniet stundas locekļus izvēlēties vienu jautājumu un izpētīt nodaļu, lai atrastu mācības, kas palīdz atbildēt uz šo jautājumu. Aiciniet viņus pastāstīt, ko viņi ir iemācījušies.

Atsauces

1. „A Teacher”, *Ensign*, 1972. g. jūl., 85. lpp.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, apkopojis Clyde J. Williams (1997. g.), 210. –211. lpp.
3. „Eternal Investments” (uzruna BIS reliģijas skolotājiem, 1989. g. 10. febr.), 2; si.lds.org.
4. „Eternal Investments”, 3.–4. lpp.
5. „Eternal Investments”, 2.–3. lpp.
6. „Eternal Investments”, 4.-5. lpp.
7. „Formula for a Great Teacher” (Sākumskolas konferences uzruna, 1965. g. apr.), 3.–4. lpp., Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
8. „Formula for a Great Teacher”, 1. lpp.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 188. lpp.
10. „Formula for a Great Teacher”, 4.–6. lpp.

Ne mazāk noderīga kalpošana

„Vairums no mums būs klusi, diezgan neuzkrītoši cilvēki, kas . . . dara savu darbu bez liekām fanfarām. Tiem no jums, kas, iespējams, domā, ka tas . . . nav nekas ievēribas cienīgs, es saku, ka jūs „nekalpojat mazāk”, kā jūsu visievērojamākie līdzstrādnieki.

No Hovarda V. Hantera dzīves

Prezidents Hovards V. Hanteris bija zināms ne tikai kā apņēmības pilns vadītājs un iemīlots pravietis, viņu pazina arī pēc tā, cik klusi viņš kalpoja. Viņš saprata, ka ir svarīgi vienkārši kalpot, nevis saņemt par to kaut kādu atzinību. Runājot par viņu, elders Nīls A. Maksvels no Divpadsmit apustuļu kvoruma teica: „Prezidents Hovards V. Hanteris ir lēnprātīgs vīrs. . . . Tas ir tas pats vienkāršais vīrs, kuru, pamostoties pēc nogurdinošas un putekļainas dienas kopīgā norīkojumā Ēģiptē, esmu redzējis klusiņām spodrinot manas kurpes — veicot darbiņu, kuru viņš bija cerējis padarīt, man neredzot.”¹

Prezidents Tomass S. Monsons pirmoreiz ievēroja, cik pazemīgi prezidents Hanteris kalpo, 1956. gadā, kad tika iesvētīts Losandželosas templis Kalifornijā (vairākus gadus pirms kāds no viņiem tika aicināts par apustuli). Viņš atceras:

„Es . . . tiku iepazīstināts ar prezidentu Hanteru, kad viņš kalpoja par Pasadenas staba prezidentu Kalifornijā, kur viņam bija uzticēts koordinēt vietējos darbus, gatavojoties Losandželosas (Kalifornijas) tempļa iesvētīšanai. Man bija tas gods izdrukāt biļetes. Viņa uzdevums bija neaptverams. Es redzēju tikai to daļu, kas attiecās uz biļetēm, kuras bija sašķirotas pēc krāsu kodiem, detalizēti marķētas un tik akurāti sanumurētas, kā nebiju redzējis nekad iepriekš. Viņš dāsni piedēvēja laurus citiem, gādājot, lai viņa vārds netiktu pārmērīgi izdaudzzināts, lai gan patiesībā tieši viņš bija visu šo nozīmīgo pasākumu virzītājspēks.”²

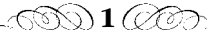

Daudzi cilvēki kalpo, mainot citu dzīves, lai gan tos „neapspīd slavas spožme un tiem netiek pievērsta pasaules uzmanība”.

Elders Džeimss E. Fausts no Divpadsmit apustuļu kворuma, daļoties savos novērojumos, teica: „Viņam nebija nekādu egoistisku tieksmju. Par spīti visai savai gudrībai, viņš varēja sēdēt starp brāļiem, pasakot pavisam nedaudz. Viņš bija pilnīgā mierā pats ar sevi.”³

Prezidents Hanterš saprata, ka ikviens kalpošanas darbs ir svarīgs Dieva acīs, neatkarīgi no tā, vai tas tiek izdaudzzināts vai paliek nemanāms. Vairākas nedēļas pirms prezidenta Hantera nāves kāds draugs viņam vaicāja: „Dārgais prezident, kas ir pats augstākais amats jeb aicinājums — būt par mīļu un uzticamu draugu vai par Dieva pravieti?” Uzklaušījis jautājumu, „prezidents vairākas minūtes klusi prātoja, tad lēnām satvēra drauga roku, un, pavēršot skatu tieši uz viņu, asarām ritot pār vārajiem vaigiem, atbildēja: „Tie *abi* ir svēti un uzticīgi pildāmi aicinājumi.”⁴

Hovarda V. Hantera mācības

Tie, kuri kalpo klusi un neuzkrītoši, „nekalpo mazāk” kā tie, kas saņem pasaules atzinību.

Par jauno un drosmīgo kapteini Moroniju tika teikts: „Jā, patiesi, patiesi es saku jums, ja visi cilvēki būtu bijuši, būtu tagad un vienmēr būtu tādi kā Moronijs, lūk, paši elles spēki būtu satricināti uz mūžiem; jā, velnam nekad nebūtu varas pār cilvēku bērnu sirdīm.” (Almas 48:17.)

Kāds kompliments slavenam un ietekmīgam cilvēkam! Es nespēju iedomāties vēl cēlāku pagodinājumu, ko varētu otram izteikt. Taču pēc pāris pantiem ir runāts arī par Helamanu un viņa brāļiem, kuriem bija daudz neuzkrītošāka loma nekā Moronijam: „Tad lūk, Helamans un viņa brāļi nekalpoja tautai mazāk kā Moronijs.” (Almas 48:19.)

Citiem vārdiem, lai gan Helamans nebija tik ievērojams vai pamatnams kā Moronijs, viņš kalpoja tikpat daudz jeb palīdzēja citiem tikpat lielā mērā un bija tikpat noderīgs, kā Moronijs.

Mēs, bez šaubām, varam daudz gūt, studējot par kapteiņa Moronija dzīvi. Viņš ir ticības, kalpošanas, ziedošanās, apņēmības un daudzu citu dievišķu īpašību piemērs. Taču tā vietā, lai pievērstos šim lieliskajam vīram, es esmu izvēlēties paraudzīties uz tiem, kurus

neapspīd slavas spozme, kuri nesaņem pasaules ievēribu, bet tajā pašā laikā, kā teikts šajā Rakstu pantā, „nekalpo mazāk”.

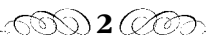
Ne visi no mums būs tādi kā Moronijs, kas saņem līdzbiedru atzinību ik dienu un visas dienas garumā. Vairums no mums būs klusi, diezgan neuzkrītoši cilvēki, kas nāk un iet, un dara savu darbu bez liekām fanfarām. Tiem no jums, kam [ši doma] šķiet vientulīga, biedējoša vai kam šķiet, ka tas nav nekas ievēribas cienīgs, es saku, ka jūs „nekalpojat mazāk”, kā jūsu visievērojamākie līdzstrādnieki. Arī jūs esat daļa no Dieva armijas.

Padomājiet, piemēram, par to, cik būtisku, kaut arī klusu un anonīmu kalpošanu veic mātes un tēvi cienīgā pēdējo dienu svēto ģimenē. Padomājiet par evaņģēlija skolotājiem, Sākumskolas diriģentiem, skautu vadītājiem un apmeklējošām māsām no Palīdzības biedrības, kas kalpo, svētījot miljoniem cilvēku, bet kuru vārdi nekad netiks publiski pagodināti vai atspoguļoti valstiska mēroga medijos.

Desmitiem tūkstošu nemanāmu cilvēku ik dienu nodrošina mums dažādas iespējas un palīdz būt laimīgiem. Kā teikts Svētajos Rakstos, viņi „nekalpo mazāk” par tiem, kuru dzīve tiek atspoguļota pirmajās avižu lapās.

Taču gan vēsturiskā, gan mūsdienu skatījumā slavas spozmē bieži vien tiek celts *viens*, nevis *daudzi*. Bieži vien atsevišķi indivīdi tiek izcelti savu biedru vidū un pacelti uz pjedestāla kā varoņi. Atzīstu, ka šāda uzmanības izrādīšana ir viens no veidiem, kā parādīt, ko ļaudis apbrīno vai tur augstā vērtē. Taču dažkārt šāda atzinība ir nepelnīta vai pat tiek izrādīta, izceļot nevērtīgo.

Mums jābūt gudriem, izvēloties savus varoņus un paraugus, neaizmirstot pateikties arī par tiem draugu un pilsoņu pulkiem, kuri, nebūdami tik slaveni, „nekalpo mazāk”, kā mūsu dzīves „Moroniji”.⁵

Svētie Raksti vēsta, ka daudzi sniedz būtisku pienesumu arī, kalpojot citu ēnā.

Es aicinu jūs kopīgi padomāt par dažiem interesantiem Svēto Rakstu ļaudīm, kuri nav gozējušies slavas spozmē, taču vēsturiskā atskatā izrādījušies īsteni varoņi.

Daudzi, lasot stāstu par diženo pravieti Nefiju, tikpat kā nepamana vēl kādu drosmīgu Lehija dēlu, vārdā Sams. Nefijs ir viens no populārākajiem Mormona Grāmatas personāžiem. Bet Sams? Sama vārds ir minēts tikai desmit reizes. Kad Lehijs deva padomu saviem pēcnācējiem un svētīja tos, viņš uzrunāja Samu, sakot:

„Esi svētīts tu un tavi pēcnācēji; jo tu iemantosi zemi līdzīgi savam brālim Nefijam. Un tavi pēcnācēji tiks pieskaitīti viņa pēcnācējiem; un tu būsi tāds pats kā tavs brālis, un tavi pēcnācēji kā viņa pēcnācēji; un tu tiksī svētīts visās savās dienās.” (2. Nefija 4:11.)

Lai gan Sams pamatā tikai atbalstīja savu, lielāku ievēribu guvušo, jaunāko brāli, palīdzot tam, viņš beigu beigās saņēma tās pašas svētības, kas tika apsolītas Nefijam un viņa pēcnācējiem. Kaut arī par Sama kalpošanu un pienesumu mēs neko daudz nezinām, uzticīgajam Samam netika liegts nekas no tā, kas tika apsolīts Nefijam. Laicīgajā dzīvē viņš bija tikpat kā nemanāms, bet mūžības hronikās nepārprotami tiek uzskatīts par uzvarām vainagotu vadoni.

Daudzi sniedz savu pienesumu bez jebkādam fanfarām. Ismaēls ceļoja kopā ar Nefija ģimeni, nesdams milzīgus personīgos upurus, ciezdams „daudz bēdu, izsalkumu, slāpes un nogurumu”. (1. Nefija 16:35.) Un beigās, izciešot visas šīs mocības, viņš aizgāja bojā tuksnēsī. Tikai dažiem no mums ir kaut neliela izpratne par to, cik daudz šis vīrs upurēja savos primitīvajos laikos un apstākļos. Iespējams, ja mēs būtu vērigāki un saprotošāki, arī mēs, tāpat kā viņa meitas tuksnēsī, sērotu, pieminot šo vīru un to, ko viņš dāvāja (un ziedoja!), lai mums varētu būt Mormona Grāmata.

Mormona Grāmatā ir pieminēts pulka šādu vīru un sievu, daloties atmiņās par tiem, kas „nekalpoja mazāk”. Vai tā būtu māte Sāra, vai istabene Abiša, kura kalpoja lamaniešu ķēniņienei — abas sniedza pienesumu, kas neguva īpašu ievēribu starp cilvēkiem, taču nepalika nemanīts Dieva acīm.

Mums ir tikai divpadsmit Rakstu pantu, kur runāts par Mosijas dzīvi, kurš bija Zarahemlas ķēniņš un slavenā ķēniņa Benjamīna tēvs. Taču viņa kalpošanai līdzcilvēkiem bija izšķiroša nozīme. Viņš vadīja cilvēkus „ar daudzām sludināšanām un pravietojumiem” un „nepārtraukti [pamācīja] ar Dieva vārdu”. (Omnija 1:13.) Limhijs, Amuleks un Pahorans, kuram piemita tāds dvēseles cēlums, ka viņš

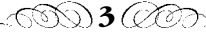
Kad Abiša (pa kreisi) pieskārās lamaniešu ķēniņienes rokai, ķēniņiene piecēlās no zemes (skat. Almas 19:15–29).

nenosodīja Moroniju par nepelnītajiem apvainojumiem, arī rādīja piemēru, nesavtīgi kalpojot citu ēnā.

Kareivis Teankums, kurš ziedoja savu dzīvību, un augstākais soģis Lahoneuss, kurš mācīja ļaudīm nožēlot grēkus, kad tiem bija problēmas ar Gadiantona laupītājiem, kā arī misionāri Omners un Himnijs, kuri tikpat kā nav pieminēti, „nekalpoja mazāk” par saviem biedriem, taču Svētajos Rakstos viņiem netiek pievērsta diez ko liela ievērība.

Mēs neko daudz nezīnām par uzticīgo Almas dēlu Šiblonu, kura stāsts ir „iespiests” starp stāstu par topošo vadītāju Helamanu un grēcinieku Koriantonu, taču būtiski, ka viņš tiek raksturots kā „taisnīgs vīrs, [kurš] staigāja taisnīgi Dieva priekšā”. (Almas 63:2.) Dižajam pravietim Nefijam, par kuru rakstīts Helamana grāmatā, bija brālis

Lehijs, kas pieminēts tikai garām ejot, taču par viņu teikts, ka viņš „nenieka neatpalika [no Nefija] tajā, kas attiecas uz taisnīgumu”. [Helamana 11:19; skat. arī 18. pantu.]⁶

Mēs varam veikt diženu kalpošanu Dieva valstībā, arī nebūdami slaveni.

Protams, arī mūsu atklāšanas laikmetā ir sastopami šādi noderīgi kalpotāji. Viens no tiem ir Olivers Greindžers — kluss, izpalīdzīgs pēdējo dienu vīrs, kuru Tas Kungs piemin Mācības un Derību 117. nodaļā. Var gadīties, ka daudzi par Oliveru nemaz nav dzirdējuši, tādēļ es atļaušos iepazīstināt jūs ar šo agrīnās Baznīcas uzticamo biedru.

Olivers Greindžers bija vienpadsmit gadus vecāks par Džozefu Smitu un, tāpat kā praviētis, nāca no Ņujorkas štata. Smagas saaukstēšanās un apsaldējumu rezultātā trīsdesmit trīs gadu vecumā Oliveram ļoti pavājinājās redze. Taču par spīti redzes problēmām, viņš kalpoja trijās pilnlaika misijās. Viņš piedalījās arī Kērtlandes tempļa celtniecībā un kalpoja Kērtlandes Augstajā padomē.

Kad vairums svēto tika izdzīti no Kērtlandes, Ohaio štatā, Baznīcai palika daži nenomaksāti parādi. Olivers tika iecelts par Džozefa Smita un Augstākā prezidija pārstāvi, kam bija jāatgriežas Kērtlandē un jānokārto Baznīcas lietas. Runājot par šo uzdevumu, Mācībā un Derībās rakstīts: „Tādēļ, lai viņš cīnās nopietni par Manas baznīcas Augstākā Prezidija atpestīšanu — saka Tas Kungs.” (M&D 117:13.)

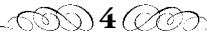
Viņš veica šo norīkojumu, tik veiksmīgi apmierinot iesaistīto kreditoru prasības, ka viens no tiem rakstīja: „Olivera Greindžera darbība, kārtojot ļaužu, kuri pārcēlušies uz Fārvestu, nenokārtotos darījumus, izpildot viņu solījumus un tādējādi apliecinot viņu godprātīgumu, ir bijusi patiesi cildināma, izpelnoties visaugstāko cieņu no manas puses, un tiks pieminēta ar pateicību.” (Horace Kingsbury, citāts no Joseph Smith, *History of the Church*, 3:174.)

Kamēr Olivers kalpoja Kērtlandē, daži cilvēki, ieskaitot neapmierinātus Baznīcas locekļus, centās diskreditēt Augstāko prezidiju un apšaubīt tā godprātīgumu, izplatot nepatiesas apsūdzības. Pateicoties uzticīgai kalpošanai, Olivers Greindžers patiesi „glāba Augstākā prezidija godu”. . . . Tas Kungs pieminēja Oliveru Greindžeru, sakot: „Viņa vārds būs svētā piemiņā no paaudzes uz paaudzi mūžīgi

mūžos.” (M&D 117:12.) „Es paaugstināšu savu kalpu Oliveru un darišu diženu tā vārdu uz šīs Zemes un starp Maniem ļaudīm viņa dvēseles godprātīguma dēļ.” (*History of the Church*, 3:350.)

Kaut arī 1841. gadā, kad Oliveri Greindžers nomira, Kērtlandes reģionā bija palikuši tikai daži svētie un vēl mazāk draudzīgi noskaņotu ļaužu, viņa bēres apmeklēja pulka ļaužu no kaimiņpilsētām.

Lai arī mūsdienās Oliveri Greindžers nav tik zināms, kā citi agrīnie Baznīcas vadītāji, viņš tik un tā ir bijis varens un svarīgs vīrs, kas kalpojis Dieva valstības labā. Un pat tad, ja viņa vārdu atminētos tikai Tas Kungs, viņam tā būtu pietiekama svētība — tāpat kā ikvienam no mums.⁷

Nefijs rādīja piemēru, kā neaizmirst, ka mūsu spēka un svētību avots ir Dievs.

Man šķiet, mums būtu jāapzinās, ka neizpratne par to, ko var nodarīt pastāvīga atrašanās uzmanības centrā, var nest garīgu apdraudējumu. Mēs varam sākt alkt pēc slavas, aizmirstot, cik nozīmīga ir pati kalpošana.

Mēs nedrīkstam ļauties gaistošai popularitātei, aizstājot ar tās pievilcīgo spozmi īstenu, bieži vien anonīmu darbu, kas ir svarīgs Dieva skatījumā — pat, ja par to netiek stāstīts rīta ziņās. Patiesībā, apkārtējo atzinība un uzmanība var kļūt par garīgo Ahileja papēdi pat apdāvinātākajiem no mums.

Ja jūsu dzīvē kādreiz pienāks brīdis, kad gozēsieties slavas spozmē, jums nāks par labu atcerēties slaveno cilvēku piemērus, kas minēti Svētajos Rakstos. Vienu no šiem dižajiem piemēriem rādīja Nefijs. Pēc visa, ko viņš bija paveicis, kopā ar savu ģimeni ceļodams pa tuksnesi, viņš tik un tā turpināja pievērsties pašam svarīgākajam. Viņš sacīja:

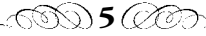
„Un, kad es vēlos priecāties, mana sirds vaid dēļ maniem grēkiem; tomēr es zinu, kam es esmu uzticējies.

Mans Dievs ir bijis mans atbalsts; Viņš ir izvedis mani cauri manām ciešanām tuksnesī; un Viņš ir pasargājis mani uz lielo dzelmju ūdeņiem.

Viņš ir piepildījis mani ar Savu mīlestību, līdz pat manas miesas iznīcībai.

Viņš ir apkaunojis manus ienaidniekus, liekot tiem trīcēt manā priekšā.” (Skat. 2. Nefija 4:19–22.)

Slava neapžilbināja Nefiju, viņš allaž zināja, no kura avota nāk viņa spēks un svētības.⁸

Saprotot, kādēļ kalpojam, mēs neraizēsimies par to, kādā amatā kalpojam.

Brīdī, kad mums tiek pievērsta uzmanība un esam nonākuši citu redzeslokā, būtu lietderīgi pavaicāt sev arī: kādēļ mēs kalpojam? Saprotot, kādēļ kalpojam, mēs neraizēsimies par to, kādā amatā kalpojam.

Prezidents Dž. Rūbens Klārks, jaunākais, mācīja šo svarīgo principu, rādot piemēru savā paša dzīvē. 1951. gada aprīļa vispārējā konferencē, pēc prezidenta Džordža Alberta Smita nāves, par Baznīcas prezidentu tika atbalstīts prezidents Deivids O. Makeijs. Līdz tam prezidents Klārks bija kalpojis par prezidenta Hibera Dž. Granta un pēc tam arī prezidenta Džordža Alberta Smita pirmo padomnieku. Prezidents Makeijs bija kalpojis par viņu abu otro padomnieku.

Konferences pēdējā sesijā, kad tika kārtotas Baznīcas lietas, brālis Stīvens L. Ričards tika aicināts Augstākajā prezidijā un atbalstīts par pirmo padomnieku. Pēc tam prezidents Dž. Rūbens Klārks, jaunākais, tika atbalstīts par otro padomnieku. Pēc Baznīcas amatpersonu atbalstīšanas prezidents Makeijs paskaidroja, kādēļ bija izvēlēties aicināt savus padomniekus šādā secībā. Viņš teica:

„Es jutu, ka viens no vadošajiem principiem, veicot šo izvēli, ir ņemt vērā [Divpadsmīto] padomes locekļu kalpošanas ilgumu.” Abi šie vīri ir ieņēmuši amatus Baznīcas prezidējošajā struktūrā, un es jutu iedvesmu, ka būtu vēlams ņemt vērā viņu kalpošanas ilgumu, turpinot to pašu kārtību arī jaunajā Augstākā prezidija kvorumā.” (No Conference Report, 1951. g. 9. apr., 151. lpp.)

Prezidents Klārks bija aicināts uzstāties pēc prezidenta Makeija. Viņa uzstāšanās toreiz bija īsa, bet sniedza iespaidīgu mācību: „Tā Kunga kalpošanā nozīme ir nevis tam, kur tu kalpo, bet kā tu kalpo. Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā cilvēks ieņem vietu, kurā tiek aicināts ar atbilstošām pilnvarām, pēc kuras netiecas un no kuras

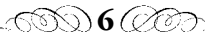
neatsakās. Es solu prezidentam Makeijam un prezidentam Ričardsam pilnīgu lojalitāti un apņemos kalpot, veicot tos uzdevumus, kas man var tikt doti, no visa sava spēka un pielietojot visas savas spējas, tik ilgi, cik vien viņi ļaus man tos veikt, lai cik neatbilstoši būtu mani spēki.” (Turpat, 154. lpp.)

Tas, ko mācīja prezidents Klārks, tikai nedaudz citā skatījumā, tiek pausts arī šajā, daudzkārt citētajā Mīda Makgvaira dzejolī:

*„Tēvs, kur lai šodien strādāju?”
 No sirds es mīloši vaicāju.
 Man nelielu vietīņu parādot,
 Viņš lūdza to kalpojot sakārtot.
 Es atraucu Viņam: „Ak, tikai ne to!
 Kurš cilvēks gan redzēs paveikto,
 Lai cik arī labi tas darīts būs?
 Dod paveikt man darbus dižākus!”
 Viņš maigi, bez bardzības vaicāja:
 „Ko saka, Mans mazais, tev sirsniņa —
 Kā labā tu vēlies šo darbu veikt,
 Vai kalposi Man tu vai pasaulei?
 Rau, Galileja bij’ neliela
 Un Nācarete vēl mazāka!”*

[Skat. *Best-Loved Poems of the LDS People*, sast. Jack M. Lyon un citi (1996. g.), 152. lpp.]

Ķēniņš Benjamīns sludināja: „Lūk, es saku jums, ka tādēļ, ka es saku, ka esmu pavadījis savu mūžu kalpojot jums, es negribu lielīties, jo patiesībā es esmu bijis kalpībā Dievam. Un lūk, es saku jums to visu, lai jūs varētu mācīties gudrību; lai jūs varētu mācīties, ka tad, kad jūs kalpojat saviem tuvākajiem, jūs patiesībā kalpojat savam Dievam.” (Mosijas 2:16–17.)⁹

Mums vajadzētu kalpot uzticīgi un klusi, esot modriem attiecībā uz vēlmi saņemt citu atzinību.

Vislaimīgāk un veiksmīgāk dzīvo tas, kurš, līdz ar savu interešu īstenošanu, atbalsta citus un palīdz viņiem rast ceļu.

„Vislaimīgāk un veiksmīgāk” mēs dzīvosim tad, ja, „līdz ar savu interešu īstenošanu, [atbalstīsim citus un palīdzēsim] viņiem rast ceļu”.

Mēs varētu ņemt par ceļvedi dzelzceļa pārbrauktuves zīmi, kas brīdina apstāties, paraudzīties apkārt un ieklausīties. Apstāsimies savā dzīves skrējienā. Paraudzīsimies, kādus draudzīgus, gādīgus un laipnus darbus varētu paveikt, pievērsties visām tām nelielajām līdzcilvēku vajadzībām, ko varētu apmierināt. Ieklausīsimies, lai uzzinātu par citu cerībām un problēmām un varētu sniegt nelielu pienesumu, palīdzot tiem gūt panākumus un būt laimīgiem.¹⁰

Prezidents Ezra Tafts Bensons teica: „Kristīga kalpošana paaugstina. . . . Tas Kungs ir apsolījis, ka tie, kuri zaudē savu dzīvi kalpošanā citiem, atradīs sevi. Praviētis Džozefs Smits teica, ka mums vajadzētu „[izsmelt] savas dzīves”, īstenojot Tā Kunga nolūkus. (M&D 123:13.)” (*Ensign*, 1989. g. nov., 5.–6. lpp.)

Ja jums šķiet, ka vairums no tā, ko darāt, nenes īpašu ievēribu, nepārdzīvojiet! Vairums krietnāko ļaužu, kas jebkad dzīvojuši, nav bijuši slaveni. Kalpojiet un pilnveidojieties — uzticīgi un klusi. Esiet modri attiecībā uz vēlmi saņemt līdzcilvēku atzinību. Kalna sprediķi Jēzus sacīja:

„Sargaities, ka jūsu taisnība nav tāda, kas grib spīdēt ļaužu priekšā; citādi jums nav nekādas algas pie jūsu Tēva debesīs.

Kad tu dod mīlestības dāvanas, tad neliec to izbazūnēt savā priekšā, kā liekuļi to dara sinagogās un ielās, lai ļaudis tos godinātu. Patiesi Es jums saku: tiem jau ir sava alga.

Bet, kad tu dod mīlestības dāvanas, tad tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara,

tā ka tava dāvana paliek apslēpta; un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās.” (Mateja 6:1-4.)

Kaut mūsu Tēvs debesīs jūs allaž tā atalgotu!¹¹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Ko prezidents Hanters mēģina mums paskaidrot, uzsverot, ka Helamans un viņa brāļi „nekalpoja mazāk” par kapteini Moroniju? (Skat. 1. sadaļu.) Ko tev var dot šī izpratne?
- Ko mēs varam mācīties no 2. sadaļā minētajām rakstvietām? Kā šie piemēri var ietekmēt mūsu izjūtas kalpojot? Kā tu esi ticis svētīts, pateicoties citu klusajai, neizdaudzīnātajai kalpošanai?
- Ko mēs varam mācīties no prezidenta Hantera stāsta par Oliveru Greindžeru? (Skat. 3. sadaļu.) Kādēļ mums nevajadzētu satraukties par to, vai saņemam atzinību kalpojot?
- Kā „slavas spozme” var mūs apdraudēt? (Skat. 4. sadaļu.) Ko tu vari mācīties no Nefija piemēra attiecībā uz to, kā „turpināt pievērsties pašam svarīgākajam”?
- Pārskati Dž. Rūbena Klārka, jaunākā, stāstu 5. sadaļā. Kādu iespaidu uz tevi atstāj prezidenta Klārka attieksme un teiktais? Padomā, kā tu atbildētu uz jautājumu: „Kādēļ es kalpoju?” Kā mēs varam izkopt attieksmi — darīt labāko, ko varam, neatkarīgi no tā, kādā amatā kalpojam?
- 6. sadaļā prezidents Hanters piemin Tā Kunga solījumu, ka „tie, kuri zaudē savu dzīvi kalpošanā citiem, atradīs sevi” (skat. Mateja 10:39; 16:25). Ko tas nozīmē? Kā tu esi pārliecinājies, ka tā ir patiesība? Kā kalpošana ir palīdzējusi tev justies laimīgam?

Saistītās rakstvietas

Mateja 6:2–7, 24; 20:25–28; Jēkaba v. 1:27; M&D 76:5–7; 121:34–37.

Ieteikumi studijām

„Dalies apgūtājā. Tādējādi tavas domas kļūs skaidrākas un tev būs vieglāk paturēt prātā apgūto.” (*Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 17. lpp.)

Atsauces

1. Neal A. Maxwell, „Meek and Lowly” (Brigama Janga universitātes svētkrājums, 1986. g. 21. okt.), 8. lpp.; speeches.byu.edu.
2. Thomas S. Monson, „President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons”, *Ensign*, 1995. g. apr., 31. lpp.
3. James E. Faust, „Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, 1995. g. apr., 27. lpp.
4. Jon M. Huntsman Sr., „A Remarkable and Selfless Life”, *Ensign*, 1995. g. apr., 24. lpp.
5. „No Less Serviceable”, *Ensign*, 1992. g. apr., 64.–65. lpp.
6. „No Less Serviceable”, 65. lpp.
7. „No Less Serviceable”, 65.–66. lpp.
8. „No Less Serviceable”, 66. lpp.
9. „No Less Serviceable”, 66.–67. lpp.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, apkopojis Clyde J. Williams (1997. g.), 267. lpp.
11. „No Less Serviceable”, 67. lpp.

„Ja mums jāseko Kristus piemēram, ejot Viņa pēdās, tad mums jācenšas darīt to pašu, ko darīja Viņš, sekojot Viņa paraugam.”

Sekošana Jēzus Kristus piemēram

*„Mums pie katras iespējas vajadzētu vaicāt:
„Kā rīkotos Jēzus?” un tad izrādīt vēl lielāku
drosmi, rīkojoties saskaņā ar atbildi.”*

No Hovarda V. Hantera dzīves

Prezidents Tomass S. Monsons, kurš kalpoja par otro prezidenta Hantera padomnieku, teica, ka viņš „dzīvoja saskaņā ar to, ko mācīja, sekojot piemēram, ko rādīja Glābējs, kuram viņš kalpoja”.¹

Kāds tuvs draugs bija novērojis, ka „prezidenta Hantera ievērojamajā un nesavtīgajā dzīvē brīnišķīgi izpaudās mūsu Kunga un Glābēja, Jēzus Kristus, iemiesotās iezīmes. Viņš bija draugs ar visu cilvēci”.²

Vēl kāds kolēģis, kurš vairāk nekā trīsdesmit gadus strādāja kopā ar prezidentu Hanteru, teica: „[Viņš] instinktīvi jūta virzienu, kurā jāiet. Šis virziens nozīmēja atdarināt sava Glābēja, Jēzus Kristus, raksturiezīmes.”³

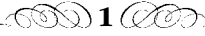
Visu savu kalpošanas laiku prezidents Hanteris mīloši mudināja Baznīcas locekļus sekot Glābēja piemēram. Savā pirmajā uzrunā, uzstājoties kā Baznīcas prezidents, viņš teica:

„Es vēlētos aicināt, lai visi Baznīcas locekļi savā dzīvē arvien vairāk pievērstos Tā Kunga, Jēzus Kristus, dzīvei un piemēram, it īpaši Viņa mīlestības, cerības un līdzjūtības piemēram.

Es lūdzu par to, kaut mēs varētu izturēties cits pret citu daudz laipnāk, pieklājīgāk, pazemīgāk, pacietīgāk un piedodošāk! Mēs tik tiešām ļoti daudz sagaidām cits no cita, un ikviens var kļūt labāks. Mūsu pasaulei ārkārtīgi nepieciešama daudz disciplinētāka dzīve saskaņā ar Dieva baušļiem. Taču mums tas jāpanāk (kā Tas Kungs teica pravietim Džozefam ieputinātajā Libertī cietumā) „ar pārliecināšanu,

pacietību, ar maigumu un lēnprātību, un ar neviltotu mīlestību; . . . bez liekulības, un bez viltus". (M&D 121:41–42.)⁴

Hovarda V. Hantera mācības

Jēzus Kristus parādīja mums nevainojamu piemēru.

Būt par gaismu nozīmē būt par paraugu — par cilvēku, kurš rāda piemēru, kam pārējie var sekot. . . . [Mēs esam slēguši derību] sekot Kristum, kurš bija dižens paraugs. Mums ir pienākums mācīties no Viņa, apgūstot to, ko Viņš mācīja un darīja, kalpojot uz Zemes. Pēc šo mācībstundu apgūšanas mums ir pavēlēts sekot Viņa paraugam, un šeit būs daži no piemēriem, ko Viņš mums rādīja:

1. Kristus bija paklausīgs un izrādīja drosmi jau pirmszemes dzīvē, izpelnoties privilēģiju — nākt pasaulē un iegūt ķermeni no miesas un kauliem.

2. Viņš tika kristīts, lai atvērtu durvis uz celestiālo valstību.

3. Viņš ieguva priesterību un saņēma visus glābšanai un paaugstināšanai nepieciešamos evaņģēlija priekšrakstus.

4. Jēzus pavadīja aptuveni trīs gadus, kalpodams, mācot evaņģēliju, liecinot par patiesību un mācot cilvēkiem, kas tiem jādara, lai rastu prieku un laimi šajā dzīvē, kā arī mūžīgo godību pēc šīs dzīves.

5. Viņš izpildīja evaņģēlija priekšrakstus, ieskaitot bērniņu svētīšanu, kristīšanu, slimo dziedināšanu un ordinēšanu priesterībā.

6. Viņš darīja brīnumus. Saskaņā ar Viņa pavēli, aklie kļuva redzīgi, kurlie — dzirdīgi, kroplie — spriņģoja un mirušie — atdzīvojās.

7. Jēzus pakļāvās Tēva prātam un gribai, dzīvojot nevainojamu, bezgrēcīgu dzīvi, iegūdamas visas Dievībai piemītošās īpašības.

8. Viņš uzveica pasauli jeb apvaldīja visas savas kārības, paceļoties pār visu miesīgo un juteklisko, lai varētu dzīvot un rīkoties Gara vadībā.

9. Viņš īstenoja Grēku Izpirkšanu, izpērkot cilvēkus no [garīgās un fiziskās] nāves, kas iestājās Ādama Krišanas dēļ.

10. Tagad Viņš, augšāmcēlies un godības pilns, ir ieguvis visu varu gan Debesīs, gan uz Zemes un saņēmis visu Tēva pilnību, kļūstot vienots ar Tēvu.

Ja mums jāseko Kristus piemēram, ejot Viņa pēdās, tad mums jācenšas darīt to pašu, ko darīja Viņš, sekojot Viņa paraugam.⁵

Būtu svarīgi paturēt prātā, ka Jēzus bija spējīgs grēkot, Viņš varēja padoties un neīstenot dzīvības un pestīšanas ieceri, taču viņš palika uzticīgs. Ja nebūtu bijis iespējas, ka Viņš varētu padoties Sātana kārdinājumiem, tad nebūtu īstena pārbaudījuma un galu galā arī patiesas uzvaras. Ja Viņam būtu liegta spēja grēkot, tad Viņam būtu liegta arī rīcības brīvība. Taču Viņš bija nācis, lai pasargātu un nodrošinātu cilvēces rīcības brīvību. Un, saskaņā ar šo vēlmi, Viņam bija jāsauglabā kapacitāte jeb spēja grēkot.⁶

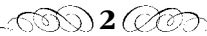
Jēzus parādīja Savu gara diženumu un vareno spēku, apliecinot to līdz pat Savas laicīgās dzīves beigām. Un pat Savā pēdējā stundiņā Viņš nepadevās egoistiskai tieksmei — apcerēt Savas ciešanas un gaidāmās sāpes. Viņš dedzīgi gādāja par Savu mīlo sekotāju tā brīža un turpmākajām vajadzībām. Viņš zināja, ka viņu drošība — gan katram individuāli, gan kā Baznīcai — ir atkarīga tikai un vienīgi no beznosacījuma mīlestības citam pret citu. Šķiet, ka Viņš veltīja visu Savu enerģiju viņu vajadzībām, mācot ar saviem darbiem to, ko bija mācījis vārdos. Viņš dāvāja tiem mierinājuma vārdus, deva pavēles un brīdināja.⁷

Gan laicīgajā dzīvē, kalpojot starp Savām avīm Svētajā zemē, gan pēc nāves, kalpojot starp Savām izklīdētajām avīm Rietumu puslodē, Tas Kungs izrādīja mīlestību un rūpes par katru cilvēku.

Ļaužu drūzmā Viņš sajuta, kā Viņam pieskaras sieviete, kura vēlējās atbrīvoties no kaites, ar kuru bija sirgusi kādus divpadsmit gadus. (Skat. Lūkas 8:43–48.) Citkārt Viņš spēja paraudzīties tālāk par nosodošā pūļa ierobežoto un aizspriedumaino skatījumu un grēku, ko bija pastrādājusi apsūdzētā sieviete. Iespējams, jūtot viņas vēlmi nožēlot grēkus, Kristus izvēlējās ņemt vērā indivīda vērtību un atbrīvoja viņu, pavēlot vairs negrēkot. (Skat. Jāņa 8:1–11.) Citkārt „Viņš ņēma [cilvēku] bērniņus, *vienu pēc otra*, un svētīja tos, un lūdza Tēvu par tiem”. (3. Nefija 17:21; slīpraksts pievienots.)

Par spīti tam, ka strauji tuvojās Ģetzemanes un Golgātas pārbaudījumi un Viņu nospieda daudz smagu domu, Glābējs atvēlēja brītiņu, lai pamanītu atraitni, kura ziedoja artavu. (Skat. Marka 12:41–44.) Tāpat Viņa skatienam nepaslīdēja garām mazā auguma Čaķejs, kurš vēlēdamies redzēt Dieva Dēlu, bet lielā ļaužu pūļa dēļ nespēdams Glābēju saskatīt, bija uzrāpies viēges kokā. (Skat. Lūkas 19:1–5.) Mocīdamies agonijā, būdams piesists pie krusta, Viņš paraudzījās uz saviem sērojošajiem tuviniekiem un ar gādīgām rūpēm vērsās pie raudošās sievas, kura bija devusi Viņam dzīvību. (Skat. Jāņa 19:25–27.)

Cik apbrīnojams piemērs, kuram sekot! Pat par spīti milzīgām, personīgām ciešanām un sāpēm, mūsu Paraugš pievērsās tam, lai svētītu apkārtējos. . . . Viņš nekoncentrējās uz to, kā Viņa dzīvē trūka. Viņš dzīvoja, sniedzot roku un kalpojot apkārtējiem.⁸

Sekosim Dieva Dēlam visos savas dzīves ceļos!

Vienu no svarīgākajiem jautājumiem, kas jebkad uzdots mirstīgiem ļaudīm, uzdeva pats Dieva Dēls, pasaules Glābējs. Viņš uzrunāja pulciņu mācekļu no Jaunās pasaules — pulciņu, kas dedzīgi vēlējās, lai Viņš tos mācītu, vēl jo dedzīgāk tāpēc, ka Viņš drīz taisījās tos atstāt —, vaicājot: „Kādiem vīriem jums jābūt?” Un tad, tajā pašā elpas vilcienā, atbildēja: „Tādiem kā Es.” (3. Nefija 27:27.)

Pasaulē ir papildnam cilvēku, kuri gribētu teikt: „Dari, kā saku!” Nav šaubu, ka mums nav paveicies ar šiem padomdevējiem, kuri vēlas dot padomu gandrīz ikvienā jautājumā. Taču pavisam nedaudzi būtu gatavi teikt: „Rīkojies, kā es!” Un, neapšaubāmi, cilvēces vēsturē ir tikai Viens, kurš to varētu paziņot pavisam pilntiesīgi un nešaubīgi. Vēsturē ir daudz vīriešu un sieviešu, kas rādījuši labu piemēru, tomēr pat labākie no mirstīgajiem nav bijuši bez tādas vai citādas vainas. Neviens cilvēks, lai cik labi būtu viņa nodomi, nespēj kalpot par ideālu paraugu vai rādīt nekļūdīgu virzienu, kam sekot.

Vienīgi Kristus var kalpot par mūsu ideālu, mūsu „spožo Rīta Zvaigzni” (Jāņa atkl. 22:16). Tikai Viņš var bez *jebkādas* minstināšanās pateikt: „Sekojiet Man, mācaities no Manis, [un] dariet to, ko esat redzējuši Mani darām. Dzeriet Manu ūdeni un ēdiet Manu maizi. Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība. Es esmu likums un gaisma. Lūkojieties uz Mani, un jūs dzīvosit. Mīlat cits citu, kā Es jūs esmu mīlējis.”

(Skat. Mateja 11:29; 16:24; Jāņa 4:13–14; 6:35, 51; 7:37; 13:34; 14:6; 3. Nefija 15:9; 27:21.)

Ak, cik skaidrs un skanīgs aicinājums! Kāda noteiktība un kāds piemērs šajos mulsinošajos laikos, kad mums trūkst parauga! . . .

Cik gan pateicīgiem mums būtu jābūt, ka Dievs sūtīja Savu vienpiedzimušo Dēlu pasaulē . . ., lai parādītu nevainojamu taisnīgas dzīves, laipnības, žēlastības un līdzjūtības piemēru, lai visa cilvēce varētu zināt, kā mums dzīvot, kā kļūt labākiem un līdzīgākiem Dievam.

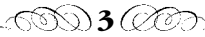
Sekosim Dieva Dēlam visos savas dzīves ceļos! Ņemsim Viņu par savu paraugu un vadītāju! Mums pie katras iespējas vajadzētu vaicāt: „Kā rīkotos Jēzus?” un tad izrādīt vēl lielāku drosmi, rīkojoties saskaņā ar atbildi. Mums jāseko Kristum, šī vārda labākajā nozīmē. Mums jāiesaistās Viņa darbā, tāpat kā Viņš darbojās Sava Tēva lietās. Mums jācenšas kļūt kā Viņam, atsaucoties Sākumskolas dziesmas vārdiem: „Centīsimies, centīsimies, centīsimies!” (*Children's Song-book*, 55. lpp.) Mums vajadzētu darīt visu, kas ir mūsu laicīgo spēju ietvaros, lai līdzinātos Kristum — vienīgajam nevainojamajam un bezgrēcīgajam piemēram, kādu šī pasaule redzējusi.⁹

Kalpojot uz Zemes, Tas Kungs atkal un atkal izteica aicinājumu, kas reizē bija gan aicinājums, gan izaicinājums. Kristus teica Pēterim un viņa brālim Andrejam: „Nāciet Man līdzī, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.” (Mateja 4:19.) Bagātajam jauneklim, kurš vaicāja, kas viņam jādara, lai iegūtu mūžīgo dzīvi, Jēzus atbildēja: „Noej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem, . . . un tad nāc, un staigā Man pakaļ.” (Mateja 19:21.) Un Jēzus saka ikvienam no mums: „Ja kāds Man grib kalpot, tad lai viņš seko Man.” (Jāņa 12:26.)¹⁰

Studēsim katru Skolotāja mācību un daudz lielākā mērā nodosīties sekošanai Viņa piemēram! Viņš ir dāvājis mums „visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai”. Viņš ir aicinājis mūs iegūt Viņa „godību un spēku” un dāvājis mums „ļoti lielus un dārgus apsolījumus”, lai caur tiem mēs varētu iegūt dievišķu dabu. (Skat. 2. Pētera 1:3–4.)¹¹

Tie, kas seko Kristum, cenšas sekot Viņa piemēram. Mokām, ko Viņš izcietā mūsu grēku, vājību, bēdu un slimību dēļ, vajadzētu motivēt mūs rīkoties līdzīgi, žēlsirdīgi un līdzjūtīgi palīdzot apkārtējiem. . . .

Tiecieties pēc iespējas kalpot! Pārāk nesatraucieties par savu sabiedrisko stāvokli. Vai atminaties Glābēja padomu, kad Viņš runāja par tiem, kas tiecas pēc goda vietām un pirmajiem krēsliem? „Bet lielākais jūsu starpā lai ir jūsu kalps.” (Mateja 23:6, 11.) Būt novērtētam ir svarīgi. Taču mums ir jāpievēršas nevis atzinības gūšanai, bet taisnīgai dzīvei; nevis statusam, bet kalpošanai. Uzticīgai apmeklējotai mācai, kura klusītēm, mēnesi pēc mēneša dara savu darbu, ir tikpat svarīga loma Tā Kunga darbā kā tiem, kas, pēc dažu domām, ieņem daudz prominentākus Baznīcas amatus. Ieguldījuma vērtība nav atkarīga no tā, cik tas uzskatāms.¹²

Mūsu glābšana ir atkarīga no apņemšanās sekot Glābējam.

Tā Kunga aicinājums — sekot Viņam — ir individuāls, personīgs un vienlaicīgi visaptverošs. Mēs nevaram mūžīgi svārstīties starp divām iespējām. Katram no mums kādā brīdī būs jāatbild uz būtisku jautājumu: „Bet ko tad jūs par Mani sakāt, kas Es esmu?” (Mateja 16:15.) No atbildes uz šo jautājumu un apņemības tai sekot atkarīga mūsu personīgā glābšana. Pēteris saņēma atklāsmi, atbildot: „Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.” (Mateja 16:16.) Daudzi jo daudzi liecinieki var atbildēt gluži tāpat, ar to pašu spēku, un arī es pazemīgā pateicībā tiem pievienojos. Taču uz šo jautājumu būs jāatbild mums visiem, katram par sevi — ja ne tagad, tad vēlāk —, jo pēdējā dienā katrs celis lieksies un katra mēle atzīs, ka Jēzus ir Kristus. Mēs esam aicināti atbildēt pareizi un dzīvot saskaņā ar šo atbildi, vēl pirms nonākam mūžībā, kad būs jau par vēlu. Ņemot vērā, ka Jēzus tik tiešām ir Kristus, — kas mums būtu jādara?

Augstākais Kristus upuris pilnībā īstenosies mūsu dzīvē tikai tad, ja mēs atsauksimies aicinājumam — sekot Viņam [skat. M&D 100:2]. Šis aicinājums nav maznozīmīgs, nereāls vai neizpildāms. Sekot kādam nozīmē — rūpīgi vērot un uz klausīt viņu, atzīt viņa autoritāti, sekot viņa vadībai un paklausīt viņam, atbalstīt viņa idejas, iestāties par tām un ņemt viņu par paraugu. Ikviens no mums var uzņemties šādu izaicinājumu. Pēteris teica: „Kristus ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām.” (1. Pētera 2:21.) Mācības, kas nesaskan ar Kristus doktrīnu, ir nepatiesas, un tāpat

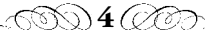
Viens no veidiem, kā mēs varam dzīvot saskaņā ar Glābēja piemēru, ir sekot pavēlei, kuru Viņš deva Pēterim: „Gani Manus jērus! . . . Gani Manas avis!” (Jāņa 21:15–17.)

arī dzīve, kas nesaskan ar Kristus piemēru, ir nepareiza un var liegt mums sasniegt savu augstāko potenciālu un sūtību. . . .

Taisnīgumam ir jāsākas mūsu pašu personīgajā dzīvē. Tam jātiek iedzīvinātam ģimenes dzīvē. Vecākiem ir pienākums sekot Jēzus Kristus evaņģēlija principiem un mācīt tos saviem bērniem [skat. M&D 68:25–28]. Reliģijai jāklūst par daļu no mūsu dzīves. Jēzus Kristus evaņģēlijam ir jāklūst par motivāciju visam, ko darām. Ja mēs vēlamies kļūt līdzīgāki Glābējam, mums jāizjūt daudz lielāka tieksme sekot Viņa dižajam piemēram. Tāds ir mūsu dižais izaicinājums.¹³

Ja mēs spēsim dzīvot pēc Skolotāja parauga, ņemot Viņa mācības un piemēru par savu augstāko standartu, mums nebūs grūti būt konsekventiem un uzticīgiem visos savas dzīves aspektos, jo mēs būsim apņēmušies dzīvot pēc vienota, svēta uzvedības un ticības standarta. Tādējādi — vai mēs būtu mājās vai tirgus laukumā, mācītos skolā vai jau sen kā būtu to absolvējuši, darbotos pilnīgā vienatnē vai kopā ar pulka citu cilvēku — mēs sekosim noteiktam virzienam un

nepārprotamiem standartiem. Mēs būsīm apņēmušies, kā teicis pravielis Alma: „Stāvēt kā Dieva liecinieki visos laikos un visās lietās, un visās vietās, lai [mēs] tādi varētu palikt līdz pat nāvei.” (Mosijas 18:9.)¹⁴

Mums vajadzētu atvēlēt vietu Kristum.

Tonakt Bētleme Viņam nebija vietas viesu namā, un tā nebija vienīgā reize Viņa trīsdesmit trīs gadus ilgajā, laicīgajā ceļā, kad Viņam nebija mājvietas. Hērods sūtīja uz Bētlemi kareivjus, lai tie nonāvētu bērņus. Hēroda pārvaldījumos Jēzum nebija vietas, tādēļ Viņa vecāki aizveda Viņu uz Ēģipti. Kamēr Viņš kalpoja, daudzi neatvēlēja vietu Viņa mācībām — Viņa mācītajam evaņģēlijam. Pasaulē nebija vietas Viņa brīnumiem, Viņa svētībām, Viņa paustajai dievišķajai patiesībai, Viņa mīlestībai un ticībai. Viņš teica tiem: „Lapsām ir alas un putniem apakš debess ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur nolikt Savu galvu.” (Mateja 8:20.)

Pat mūsdienās, kaut pagājis jau divtūkstoš gadu, daudzi saka to pašu, kas tika teikts tonakt Bētleme: „Te nav vietas, nav vietas!” (Skat. Lūkas 2:7.) Mēs atvēlam vietu dāvanām, dažkārt neatvēlot vietu pašam devējam. Mēs atvēlam vietu Ziemassvētku komercijai un izklaidēm sabata dienā, taču dažkārt mums nav laika, lai pielūgt Dievu. Mūsu galvā ir papildnam citu domu — tur vairs nav vietas.¹⁵

Kaut arī ir tik skaisti aplūkot Ziemassvētku gaismiņas . . . , daudz svarīgāk, lai cilvēku dzīves izgaismotu apņemšanās pieņemt To, kurš ir pasaules gaisma [skat. Almas 38:9; M&D 10:70]. Mums tik tiešām būtu jāraugās uz Viņu kā uz savu vadītāju un paraugu.

Viņa piedzimšanas vakarā eņģeļi dziedāja: „Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts.” (Lūkas 2:14.) Ja cilvēki sekotu Viņa piemēram, šajā pasaulē valdītu miers un mīlestība visu cilvēku starpā.¹⁶

Kāds tad šobrīd ir mūsu pienākums kā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļiem? Pārliecināties, lai mūsu personīgajā dzīvē — gan vārdos, gan darbos — atspoguļotos mūsu Kunga un Glābēja, Jēzus Kristus, mācītais evaņģēlijs. Mums allaž būtu jārikojas un jārunā saskaņā ar paraugu, ko rādīja vienīgā bezgrēcīgā persona, kas jebkad staigājusi pa šo zemi — Tas Kungs, Jēzus Kristus.¹⁷

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Pārskati daudzos veidus, kā Glābējs rādīja mums piemēru, kas uzskaitīti pirmajā sadaļā. Kā Glābēja piemērs ir iespaidojis tevi? Ko mēs varam mācīties no parauga, kuru Viņš rādīja Savas laicīgās dzīves beigās?
- Prezidents Hanters iesaka mums pavaicāt sev: „Kā rīkotos Jēzus?“, un tad izrādīt vēl lielāku drosmi, rīkojoties saskaņā ar atbildi. (2. sadaļa.) Padomā, kā tu varētu vēl drosmīgāk sekot Glābēja piemēram. Kā mēs varētu mācīt šo principu savās ģimenēs?
- Kā 3. sadaļā rodamās mācības var mums palīdzēt izprast, ko nozīmē — sekot Jēzum Kristum? Kāda būtu tava dzīve, ja to neietekmētu Glābēja mācības un piemērs? Kā mēs varētu daudz lielākā mērā padarīt reliģiju par daļu no savas ikdienas dzīves?
- Padomā, ko nozīmē prezidenta Hantera teiktais, ka mūsu dzīvē „nav vietas” Glābējam. Kā mēs varētu atvēlēt Glābējam vairāk vietas savā dzīvē? Kā tu esi svētīts, ļaujoties uz Viņu?

Saistītās rakstvietas

Mateja 16:24–27; Jāņa 10:27–28; 14:12–15; 1. Pētera 2:21–25; 2. Nefija 31:12–13; 3. Nefija 12:48; 18:16; 27:20–22; M&D 19:23–24.

Ieteikumi skolotājam

Iedod katram stundas dalībniekam dziesmu grāmatu. Aicini, lai katrs atrod un padalās ar dziesmu, kas saistās ar īpašiem šīs nodaļas fragmentiem.

Atsauces

1. Thomas S. Monson, „President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons”, *Ensign*, 1995. g. apr., 33. lpp.
2. Jon M. Huntsman Sr., „A Remarkable and Selfless Life”, *Ensign*, 1995. g. apr., 24. lpp.
3. Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011. g.), 152. lpp.
4. Citāts no Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, 1994. g. jūl., 4.–5. lpp.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, apkopojis Clyde J. Williams (1997. g.), 40.–41. lpp.
6. „The Temptations of Christ”, *Ensign*, 1976. g. nov., 19. lpp.
7. „His Final Hours”, *Ensign*, 1974. g. maijs, 19. lpp.
8. „The Church Is for All People”, *Ensign*, 1989. g. jūn., 76.–77. lpp.
9. „What Manner of Men Ought Ye to Be?” *Ensign*, 1994. g. maijs, 64. lpp.; skat. arī „He Invites Us to Follow Him”, *Ensign*, 1994. g. sept., 2.–5. lpp.; „Follow the Son of God”, *Ensign*, 1994. g. nov., 87. lpp.

10. „An Apostle’s Witness of Christ”, *Ensign*, 1984. g. jan., 69. lpp.
11. „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, 1994. g. nov., 8. lpp.
12. „To the Women of the Church”, *Ensign*, 1992. g. nov., 96.–97. lpp.
13. „He Invites Us to Follow Him”, 2., 4. lpp.; skat. ari „An Apostle’s Witness of Christ”, 69.–71. lpp.; Conference Report, 1961. g. okt., 109. lpp.
14. „Standing As Witnesses of God”, *Ensign*, 1990. g. maijs, 60. lpp.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 41.–42. lpp.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 44.–45. lpp.
17. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 45. lpp.

Attēlu saraksts

21. lappuse: BJU Jeruzālemes centra foto © Deseret News.
38. lappuse: *Pazudusī avs*, Dels Pārsons
40. lappuse: Fragments no Džeimsa Tiso gleznas *Jēzus māca ļaudis jūras krastā*
43. lappuse: *No bailēm līdz ticībai*, Hovards Lions
48. lappuse: *Pret vēju*, Liza Lemona Svindla
54. lappuse: *Jo tā daudz mīlējusi*, Džefs Heins
60. lappuse: *Kristus dziedina slimo pie Betzatas*, Karls Heinrihs Blohs, ar laipnu atļauju no Brigama Janga universitātes Mākslas muzeja
64. lappuse: *Džozefs Smits Libertī cietumā*, Gregs K. Olsens
72. lappuse: Fragments no Valtera Reina gleznas *Papildus rūpju vērtā dāvana*
84. lappuse: *Džozefs Smits, jaunākais*, Alvins Gitinss
90. lappuse: *Atklāsme dota Džozefam Smitam Baznīcas organizēšanas laikā*, Džūdita A. Mēra
101. lappuse: *Neaizskar Mani*, Minerva K. Teičerta
154. lappuse: *Džozefs Smits atdod savu spieķi Džozefam Naitam, vecākajam*, Pols Mans
162. lappuse: Fragments no Minervas K. Teičertas gleznas *Pazudušās avs izglābšana*
190. lappuse: Fragments no Valtera Reina gleznas *Mani pieminēdami*, © IRI
195. lappuse: *Vienmēr atcerēties Viņu*, Roberts T. Barets
212. lappuse: Busath Photography
224. lappuse: *Mozus, likumdevējs*, Teds Henindžers
230. lappuse: *Ījabs*, Gerijs L. Kaps
240. lappuse: *Ābrahāms ved upurēt Īzāku*, Dels Pārsons, © IRI
246. lappuse: *Sieviete pieskaras Glābēja drēbēm*, Džūdita A. Mēra
260. lappuse: *Kristus dziedina slimos*, Džefs Heins
266. lappuse: *Neredzīgā vīra dziedināšana*, Karls Heinrihs Blohs, lietots ar laipnu atļauju no Nacionālā vēstures muzeja Frederiksborgā, Hillerodā, Dānijā Pavairot aizliegts.
288. lappuse: *Ak, svētais Jēzus*, Valters Reins
296. lappuse: *Vārdi, ko nevar uzrakstīt*, Gerijs L. Kaps
303. lappuse: *Gani Manas avis*, Kamilla Korija

Alfabētiskais rādītājs

A

Augšāmcelšanās, 42, 44, 95, 97,
99–104, 196

B

Bērni

bērnu mācīšana ar piemēru, 271,
273, 278–279

evaņģēlija mācīšana bērniem, 273
mācīt bērniem par templi, 177
no ceļa nomaldījušies bērni,
219–221

vecāku pienākumi pret bērniem,
214–222

Brigama Janga universitātes Tuvo
Austrumu studiju Jeruzālemes
centrs, 21–23, 49, 119

D

Debesu Tēvs

apsola palīdzēt mums un vadīt
mūs, 74

atklājās Pirmajā vīzijā, 86–87
Debesu Tēva atrašana ir aug-
stākais dzīves sasniegums,
261–262

lūgt Debesu Tēvu, 78–80
mīlestība pret Debesu Tēvu,
97–98, 119–120

skolotāji aicina studentus meklēt
Debesu Tēvu, 276

veltīšanās Debesu Tēvam,
235–244

zināšanu iegūšana par Debesu
Tēvu prasa pūliņus, paklausību
un lūgšanu, 262–264

Desmitā tiesa

desmitās tiesas izmantošana,
129–130

desmitās tiesas likums ir vien-
kāršs, 127

desmitās tiesas likums pastāvēja
kopš iesākuma, 129–130

desmitās tiesas maksāšana ir pri-
vilēģija, nevis nasta, 129–130

Hovards V. Hanters kļūst par
pilnas desmitās tiesas maksā-
tāju, 127

ir gan dāvana, gan pienākums,
130–131

svētības no desmitās tiesas mak-
sāšanas, 133–134

Tā Kunga dotā desmitās tiesas
definīcija, 127

Dievs Tēvs. *Skat.* Debesu Tēvs

Diženums

diženumu demonstrēja pravietis
Džozefs Smits, 153–155

pasaules dotā diženuma definīcija
bieži ir maldinoša, 150–152
rodams tad, kad darām to, ko
Dievs ir noteicis par svarīgu,
158

rodas no maziem darbiem, kas
veikti ilgā laika posmā, 156–
157

rodas no neatlaidības, 155–156
rodas no pastāvīgu pūļu pielikša-
nas mazās lietās, 152–153

rodas no tādas kalpošanas, kas
bieži vien paliek neievērota,
155–156

Džozefs Smits. *Skat.* Smits, Džozefs

E

Evaņģēlijs

- atjaunots savā pilnībā, 87, 89, 111, 183
 dzīvošana saskaņā ar evaņģēliju veicina laimīgas laulības veidošanos, 206
 evaņģēlijs visā pasaulē, 117–125
 ir dievišķais plāns garīgai izaugsmei, 82
 ir dievišķas mīlestības vēsts visiem cilvēkiem, 120
 ir nepieciešams pasaulei, 52, 122, 253
 ir rīcības plāns, 267
 ir vienīgais veids, kā pasaule var dzīvot mierā, 51–54, 122, 253
 mācīšana, 217–219, 271–280
 pārvarēt šķēršļus, kas liedz dalīties evaņģēlijā, 124–125

G

Godīgums

- Hovarda V. Hantera godīgums, 12–13, 225–226
 kad ieejam templī, 174
 mājās, 217
 personīgajās un darba darīšanās, 229–230
 pret citiem, 231–232
 pret Dievu, 231–232
 pret sevi, 228, 231–232
 sniedz patiesu prieku, 231–232
 Tā Kunga pamācības par godīgumu, 226–227
 tiek izkopts mazās, vienkāršās lietās, 227–228
Skat. arī Godprātīgums

Godprātīgums

- aizsargā mūs no ļauna un palīdz mums gūt panākumus, 230–231

- Hovarda V. Hantera godprātīgums, 12–13, 225–226
 Ījaba godprātīgums, 230–231
 kad ieejam templī, 174
 Sadraha, Mesaha un Abed-Nego godprātīgums, 236–237

Ģ

Ģimene

- ģimenes padome, 217
 ir pārāka par jebkuru citu dzīves nodarbi, 214
 ir vissvarīgākā sociālā vienība Baznīcā un sabiedrībā, 214–215
 lūgšana ģimenē, 217
 Svēto Rakstu studēšana ģimenē, 138–139, 140, 141, 142
 tempļa darbs svēti ģimeni, 175–177
 vecākiem ir jāaizsargā un jāmīl bērni, 215–217
 vecāki ir partneri ģimenes vadīšanā, 215–217
 Ģimenes mājvakars, 13–14, 217
 Ģimenes vēstures izpēte
 drosmīgi veiciet ģimenes vēstures izpēti, 186–188
 ģimenes vēstures izpētes mērķis, 184–186
 Hovarda V. Hantera mīlestība pret ģimenes vēstures izpēti, 181, 182
 ir jāpasteidzina, 31, 186–188

H

- Hantere, Doroteja (māsa), 3–6, 16
 Hantere, Inisa Bernisa Igana Stentone (otrā sieva), 27–28, 202
 Hantere, Klēra „Kleira” Meja Džefa (pirmā sieva), 8–10, 12, 13, 24–26, 49, 127, 149–150, 201, 202, 213, 214

- Hantere, Nelija Mērija Rasmusena (māte), 3–5, 15–16, 169, 181
- Hanters, Džons Viljams (Vils) (tēvs), 3–4, 6–7, 15–16, 169, 181
- Hanters, Hovards V.
 iznēsā un svētī Svēto Vakarēdienu, 4–5, 191, 192
 kā tēvs un vectēvs, 12, 213, 214
 kā vīrs, 25–26, 49, 149, 150, 201, 202
 kļūst par Baznīcas prezidentu, 29–34, 107, 109
 kļūst par pilnas desmitās tiesas maksātāju, 127
 mācās lūgt Dievu no savas mātes, 4, 73
 organizē stabus Mehiko, 24, 32
 saņem Ērgļa skautu balvu, 5
 un Brigama Janga universitātes Tuvo Austrumu studiju Jeruzālemes centrs, 22–24, 49, 119
 viņa advokāta karjera, 10, 12–13, 18, 34, 235–236, 247
 viņa bērnība, 4–6
 viņa godīgums, 12–13, 225–226
 viņa iekšējais miers, 27–28, 49, 50, 285
 viņa kalpošana Baznīcas vēsturnieka aicinājumā, 20–21
 viņa kalpošana bīskapa aicinājumā, 10–12
 viņa kalpošana Jūtas Ģenealoģijas biedrībā, 19, 31, 182
 viņa kalpošana par Divpadsmīt apustuļu kvoruma prezidentu, 26–29
 viņa kalpošana par Divpadsmīto kvoruma locekli, 16–18, 235–236
 viņa kalpošana par Polinēziešu kultūras centra prezidentu, 19–20
 viņa kalpošana par staba prezidentu, 13–16
 viņa kristības, 4–5, 191
 viņa laulība ar Inisu Stentoni, 27–28, 202
 viņa laulība ar Klēru Džefu, 8–9, 24–26, 149, 150, 201, 202, 215, 214
 viņa liecība, 4, 28, 30, 34, 39, 61, 85, 86, 95, 97, 259, 261
 viņa mīlestība pret evaņģēlija studēšanu, 8, 137, 259
 viņa mīlestība pret ģimenes vēsturi, 181, 182
 viņa mīlestība pret Svētajiem Rakstiem, 137–138
 viņa mīlestība pret Svēto zemi, 21–24, 37–39
 viņa muzikālās prasmes, 6, 7, 9, 213
 viņa nāve, 33–34
 viņa ordinācija Ārona priesterībā, 5, 191
 viņa pazemība, 149, 150, 283, 285
 viņa piedzimšana, 3
 viņa reakcija uz spridzināšanas draudiem, 27–28, 49, 50
 viņa saistīšana ar vecākiem, 15–16, 169
 viņa strādīgums, 5, 10, 15
 viņa vecāki, 3–7, 15–16, 169, 181
 viņa veselības problēmas, 23, 25, 27, 33–34
 viņa žēlsirdība, 5–6, 247–248
- Hanters, Hovards Viljams, jaun. (Bilijs) (dēls), 9–10, 95

I

Izpirkšana. *Skat.* Jēzus Kristus, Izpirkšana

J

Jeruzālemes centrs. *Skat.* Brigama Janga universitātes Tuvo Austrumu studiju Jeruzālemes centrs

Jēzus Kristus

atbrīvojiet Viņam vietu, 304
 atklājās Pirmajā vīzijā, 76–77,
 86–87
 iedibināja Svēto Vakarēdienu, 98,
 194–196
 ir Baznīcas galva, 107, 109
 ir mūsu miera avots, 41, 50–57
 ir mūsu vienīgais cerības un
 prieka avots, 40–41
 ir vienīgais drošais ceļš, 39, 161
 Jēzus Kristus Augšamcelšanās, 42,
 95, 97, 99–104, 196
 Jēzus Kristus dievišķā misija, 39
 Jēzus Kristus krustā sišana, 99
 Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana,
 42, 95, 97–98, 123–124, 196
 nepieciešamība Viņu pazīt, 39
 palīdz mums dzīves likstu laikā,
 42–46, 50–57, 63–64, 99
 savas dzīves koncentrēšana uz
 Jēzu Kristu, 1, 44–46
 sekošana Jēzus Kristus piemēram
 un mācībām, 1, 31, 41–43, 150,
 231, 252–254, 297–305
 skolotāji aicina studentus meklēt
 Jēzu Kristu, 276
 Svēto Rakstu studēšana tuvina
 mūs Jēzum Kristum, 144–145
 ticība Jēzum Kristum, 42–46,
 53–57, 65–66
 uzņēmās mūsu grēkus, vājības,
 bēdas un sāpes, 97–98
 vēlreiz izveidoja Savu Baznīcu
 caur pravieti Džozefu Smitu,
 87–88
 Viņa mīlestība, 97–98, 247,
 254–255, 299–301
 Jūtas Ģenealoģijas biedrība, 19, 31,
 182

K

Kalpošana

ciemim viņu bēdās, 251–252

domājiet par to, kāpēc kalpot,
 nevis kur kalpot, 291–292, 302
 esiet modri par citu uzslavām
 kalpošanā, 292–294
 ir mūsu mērs tam, kā uzticamies
 Dievam, 249
 klusa un neuzkritoša kalpošana,
 283, 285–290, 292–294
 mazos un vienkāršos veidos,
 285–290
 meklējiet kalpošanas iespējas,
 302
 nes mieru, 53
 sniedz laimi, 291–292
 sniedz patiesu diženumu, 149,
 150, 153, 155–156

Kristības

Hovarda V. Hantera kristības,
 4–5, 191
 Hovarda V. Hantera tēva kristī-
 bas, 6–7, 169
 Jēzus kristības, 298
 kristību derība, 124, 163, 167
 pareizais kristību veids, 203
 Kristīšanās par mirušajiem, 177,
 183–184
 Kristus. *Skat.* Jēzus Kristus

L

Labklājības projekti, 15

Laime

grūtos laikos, 65
 laulībā, 206, 206
 nepareizi salīdzinājumi var iznīci-
 nāt laimi, 150–152
 rodama baušļu ievērošanā, 67
 rodama centienos pazīt Jēzu
 Kristu un sekot Viņam, 39
 rodama godīgumā, 226, 231
 rodama kalpošanā ciemim,
 292–293

Laulība

attiecības var apgūt, 206

- Hovarda V. Hantera laulība ar Inisu Stentoni, 27–28, 202
- Hovarda V. Hantera laulība ar Klēru Džefu, 8–9, 24–26, 149, 150, 201, 202, 213, 214
- ir Dieva noteikta un paredzēta uz visu mūžību, 202–203
- ir partnerība ar Dievu, 203
- laime laulībā, 206, 207–209
- laulības saišu stiprināšana, 206–209
- mīlestība laulībā, 203, 206–209
- nekādas svētības netiks liegtas cienīgām, neprecētām personām, 204–205
- nesavtība laulībā, 209
- padoms tiem, kas domā laulāties, 203, 204
- prasa labākos pūliņus, lai dzīvotu pēc evaņģēlija, 206
- templī, 177, 184, 203
- tuvība laulībā, 208–209
- uzticība laulībā, 207–208
- vienotība laulībā, 207
- žēlsirdība laulībā, 206–207
- Liecība
- kā iegūt liecību, 261–268
- liecības atpazīšana, 268
- rīcība saskaņā ar ticību vada uz liecības iegūšanu, 267–268
- Likstas
- Džozefs Smits pieredzēja, 63–64
- esiet optimistiski, kad jums ir, 65
- Hovards V. Hanters pieredzēja, 28, 32–33, 95
- ir daļa no Dieva ieceres mūsu attīstībai, 61–64
- ir mūsu izaugsmei un pieredzei, 63–64
- ir nepieciešama mirstīgās dzīves daļa, 44, 55
- Izpirkšana mums palīdz pārvarēt, 42–46, 50–57, 65–66, 99
- neatlaidība dzīves likstās nes patesu diženumu, 155–156
- var mūs darīt pazemīgus un attīrīt, 28, 61, 63, 78
- vērsieties pie Glābēja likstu laikā, 28, 42–46, 53–57, 65–66
- Lūgšana
- Dieva iepazīšanā, 262–264
- Džozefa Smīta lūgšanas priekšzīme, 74–77
- mājās, 216, 217–219
- un Svēto Rakstu studēšana, 141, 144–145
- visos laikos, 78–80
- zināšanu un vadības saņemšana caur lūgšanu, 77–78, 79–80
- M**
- Mācīšana
- ar Garu, 275–276
- labas mācīšanas nozīme Baznīcā, 271–280
- rādot piemēru, 271, 273, 278–279
- Mājas
- godprātīgums mājās, 217
- mājām vajadzētu būt mīlestības, lūgšanas un mācīšanas vietai, 217–219
- mājām vajadzētu būt svētai vietai, 221–222
- panākumi mājās ir vissvarīgākā nodarbošanās, 222
- priesterība mājās, 216–217
- vecāki ir partneri māju vadīšanā, 215–217
- vecāki nosaka garīgo gaisotni mājās, 216
- vecāki rāda piemēru mājās, 216
- Mājskološana, 6–7, 161, 182, 215
- Mātes
- viņu pienākumi, 140, 142, 215–217
- Skat. arī* Ģimene; Vecāki

Mazaktīvie Baznīcas locekļi
aicināti atkal būt aktīvi Baznīcā,
31, 161–167
meklējot noklīdušo avi, 163–167

Miers

evaņģēlija ceļš ir vienīgais ceļš,
pa kuru ejot, pasaule iepazīs
mieru, 51–54, 122, 252–253
gūstams no bezierunu pakļauša-
nās Glābējam, 52
Jēzus ir mūsu miera avots, 41,
50–57
nemieru laikos, 54–56
templis ir vieta, kur valda miers,
3, 171, 178
vairojiet mieru, dzīvojot pēc
evaņģēlija, 51–54

Mīlestība

ģimenē, 214–222
ir māceklibas pārbaudes akmens,
248–249, 251–252
ir pārāks ceļš, 255–256
laulībā, 203, 206–209
pret tiem, kam ir bēdas, 251–252
pret tiem, kurus mīlēt varētu būt
grūti, 249–251
pret visiem cilvēkiem, 51–52,
119–120, 248–256
Skat. arī Žēlsirdība

Misionāru darbs

Baznīcas misija — misionāru
darba veikšana, 120–122
ir domāts visām tautām, 119–124
ir personīgs pienākums, 123–124
šķēršļu pārvarēšana misionāru
darba veikšanai, 124–125
Tā Kunga roka misionāru darbā,
117
un Izpirkšana, 123–124

Mormona Grāmata, 138, 144–145

N

Novela, Nensija (vecvecvecmā-
miņa), 85

P

Paklausība

Ābrahāma paklausība, 239–240
izvēlieties stingras paklausības
taku, 239–241
Jozuas paklausība, 238–239
neatkarīgi no tā, ko dara citi,
238–239
paklausībai ir jāpavada ticība,
240–241
un Svēto Rakstu studēšana,
139–140
Skat. arī Saistības, veltīšanās

Pārbaudījumi. *Skat.* Likstas

Pashā, neraudzētās maizes svētki,
98, 192–196

Pazemība

dzīves likstas var palīdzēt mums
pilnveidot pazemību, 28, 61,
63, 78
Hovarda V. Hantera pazemība,
149, 150, 283, 285

Pēdējās dienas

ir lielu cerību un liela prieka
laiks, 68–69
uzticīgiem svētajiem nav jābaidās
no pēdējo dienu likstām, 66–68

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca

Baznīcai ir misija mācīt evaņģēliju
visām tautām, 120–123
Jēzus Kristus ir Baznīcas galva,
107, 109
tiek vadīta ar atklāsmi, 111, 112,
113–114
tika atjaunota caur pravieti Džo-
zefu Smitu, 86–87

Piemērs

mācīt ar piemēru, 271, 273,
278–279
vecāku piemērs, 216
Pirmā vizija, 74–77, 86–87
Polinēziešu kultūras centrs, 19–20
Pravieši
ir patiesības skolotāji, 91
kā Dieva runasvīri katrā laiku
atklāšanā, 91, 110–111
kā gaišreģi, 88–91
nepārtrauktā atklāsme caur pra-
viešiem, 107–115
praviešu atbalstīšana, 173–174
praviešu uzklausišana nes garīgu
pārpilnību, 111–112
praviešu uzklausišana notur mūs
uz pareizā ceļa, 111–114
sniedz vadību mūsdienās,
111–112
tika izraudzīti pirms dzimšanas,
111
Priesterība
laulībā, 207, 222
mājās, 216–217, 217
un templis, 182–184, 184–186

S

Saistības, veltīšanās
Ābrahāma veltīšanās, 239–240
ievērot saistības, neatkarīgi no tā,
ko dara citi, 238–239
ir kas vairāk, nekā tikai ziedo-
jums, 236–238
Jozuas veltīšanās, 238–239
Sadraha, Mesaha un Abed-Nego
veltīšanās, 236–237
tagadējie Baznīcas locekļi cenšas
pilnībā veltīties, 242–244
Semināra programmas Svētie Rak-
sti, 14
Skolotāji
aicina studentus meklēt Dievu
Tēvu un Jēzu Kristu, 276

cenšas aizniegt katru audzēkni
individuāli, 276–278
māca, rādot piemēru, 271, 273,
278–279
māca ar Garu, 275–276
palīdz studentiem attīstīt pārlie-
cību par Svētajiem Rakstiem,
273–274
palīdz studentiem pieredzēt pār-
maiņas sirdī, 279–280
viņiem nevajadzētu censties pa-
nākt, lai studenti būtu uzticīgi
viņiem, 276
Smits, Džozefs
Baznīca no jauna nodibināta caur
Džozefu Smitu, 86–87
bija pravietis, gaišreģis un atklā-
jējs, 88–91
rūpējās par citiem un kalpoja
viņiem, 153–155
viņa dzīve un darbi, 92–93
viņa lūgšanas priekšzīme, 74–77
viņa pieredzētās likstas, 63–64
viņa Pirmā vizija, 74–77, 86–87
viņa priekšzīme par vēšanos pie
Svētajiem Rakstiem, 74–77
Svētais Gars
atdzīvina gaišreģu garīgo redzi,
89
dod garīgas zināšanas, 77–78, 80,
141
godīgums ir nepieciešams, lai
saņemtu Svēto Garu, 231–232
mācīšana ar Svēto Garu, 275–276
Svētais Vakarēdiens
atjaunojiet derības, pieņemot
Svēto Vakarēdienu, 124,
196–198
Hovards V. Hanters iznēsā un
svēti Svēto Vakarēdienu, 4–5,
191, 192
to ieviesa Glābējs, 98, 194–196
Svētā zeme, 21–24, 37–39

Svētie Raksti

- māciet no Svētajiem Rakstiem, 276
- palīdziet citiem attīstīt pašlavību uz Svētajiem Rakstiem, 273–274
- Svēto Rakstu izpratne prasa pastāvīgu, lūgšanu pilnu studēšanu, 141–143
- Svēto Rakstu studēšana ģimenēs, 138–139, 142, 143, 144
- Svēto Rakstu studēšana ir visienīgākā nodarbe, 138–139
- Svēto Rakstu studēšana palīdz mums uzzināt Dieva gribu un paklausīt tai, 139–140
- Svēto Rakstu studēšana veicina to, ka tiekam mācīti no augšienes, 74–77
- Svēto Rakstu studēšanu tuvina mūs Kristum, 144–145
- to padziļinātas studēšanas piemērs, 142–144

Š

Šķīstība, 174

T

Templis

- esiet tādi ļaudis, kuri apmeklē templi, 1, 3, 177–178, 186–188
- esiet tempļa rekomendācijas cienīgi, 1, 173–174
- ir vieta, kur valda miers, 3, 171, 178
- kā Baznīcas piederības simbols, 1, 31, 169–172
- kristības par mirušajiem templī, 183–184
- laulība templī, 177, 184, 203
- tempļa darba svētības, 175–177
- tempļa darbs ir jāpateidzina, 31, 186–188

tempļa priekšraksti ir būtiski glābšanai, 182–184

Tēvi

- viņu pienākumi, 140, 141, 215–217, 218
- Skat. arī* Ģimene; Vecāki

Ticība

- dod mums pārliecību par neredzamo, 264–265
- Glābējam grūtību laikos, 42–46, 53–57, 65–66
- Glābējam ir vislielākā vajadzība pasaulē, 41–42
- ļauj mums atrast Dievu un zināt, ka Viņš dzīvo, 261–263
- no dzimšanas aklā vīra ticība, 265–266
- rīcība saskaņā ar ticību vada uz liecības iegūšanu, 267–268

V

Vecāki

- bērniem, kuri ir nomaldījušies no ceļa, 219–221
- vecākiem ir jāaizsargā un jāmīl savi bērni, 215–217
- vecākiem ir jāmaca saviem bērniem evaņģēlijs, 215–219, 303
- vecāku partnerība, 215–217

Ž

Žēlsirdība

- apņēmīgāk iet pa žēlsirdības taku, 252–254
- Hovarda V. Hantera žēlsirdība, 247–248
- laulībā, 207
- nebeigsies, 254–255
- pasaule daudz iegūtu no žēlsirdības, 254–255
- sevī iekļauj visus citus dievbijīgos tikumus, 254
- sniedz mums mieru, 52
- Skat. arī* Milestība

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

